

РИК РИЪРДЪН

МАГНУС ЧЕЙС

и БОГОВЕТЕ на АСГАРД

МЕЧЪТ НА ЛЯТОТО

ЕГМОНТ

РИК РИЪРДЪН МЕЧЪТ НА ЛЯТОТО

Превод: Александър Драганов

chitanka.info

Митовете на викингите са верни.

Боговете на Асгард се подготвят за война.

Тролове, великани и още по-ужасни чудовища набират сили за деня на Страшния съд. За да спре ада, едно момче трябва да претърси Деветте свята и да открие оръжие, изгубено от хиляди години.

Понякога единственият начин да започнеш нов живот е да умреш...

*На Касандра Клеър, задето ми позволи да използвам
прекрасното име Магнус.*

ПЪРВА ГЛАВА

ДОБРО УТРО!

Ще умреш.

Да, знам. Вие искате да четете как умирам в агония, а после да кажете:

— Леле, звучи страхотно, Магнус! Може ли и аз да умра в агония!

Не. Просто не.

Не скачайте от покриви. Не тичайте по магистралите. Не се подпалвайте. Нещата не стават както си мислите и няма да се озовете там, където се озовах аз.

Не ви трябва да попадате в моята ситуация. Освен ако много не ви се е приискало да видите немъртви бойци, които се кълцат на ситно, мечове, които бъркат във великански носове, и тъмни елфи в изтипарски костюми, не бива дори да си мислите как да намерите вълчите порти.

Казвам се Магнус Чейс и съм на шестнадесет. Това е историята за това колко се обърка животът ми, след като ме убиха.

А денят ми започна сравнително нормално. Спях си на тротоара под един мост в градската градина, когато ме сритаха, за да ми съобщят:

— Търсят те.

Между другото, последните две години съм бездомен. Някои от вас сигурно си казват „леле, колко тъжно“! А други, „хахаха, какъв загубеняк“. Но ако ме видите на улицата, деветдесет и девет процента от вас ще ме подминат все едно съм невидим. И ще се молите:

— Дано не ми поиска пари.

Ще се запитате дали не съм по-стар, отколкото изглеждам, тъй като един тийнейджър не би трябвало да бъде увит в смрадлив спален чувал навън, по средата на лютата зима в Бостън.

— Някой трябва да помогне на това нещастно момче!

А после ще си продължите по пътя. Така или иначе, не ми трябва съчувствието ви. Свикнал съм да ми се подиграват. Още повече да не ми обръщат внимание. Затова продължавам с историята.

Скитникът, който ме събуди, е пич на име Блиц. Както обикновено, изглеждаше все едно е минал през ураган от боклуци. Рошавата му черна коса бе пълна с хартии и клечки. Лицето му имаше цвета на старо кожено седло и бе покрито със снежинки. Брадата му стърчеше във всички посоки, а по краищата на дългото палто, което носеше, се бе натрупал сняг. Блиц бе висок около метър и половина и с толкова ококорени очи, че се виждаха само ирисите им. На лицето му бе застинало изражение на постоянна изненада, от което изглеждаше все едно всеки момент може да се разкрещи.

Премигнах през гурелите на очите си. Вкусът в устата ми бе на престоаял хамбургер. Спалният ми чувал бе топличък и аз наистина не исках да излизам от него.

— Кой ме търси?

— Представа си нямам — потърка нос Блиц. Той бе чупен толкова много пъти, че изглеждаше назъбен като мълния. — Но пускат снимки с името ти.

Проклех. Мога да се оправям с полицията и охраната на парка. Социални служби, доброволци, пияни колежани, наркомани, които търсят да притиснат някой малък и слаб — с такива се справям все едно са меню палачинки с портокалов сок.

Но ако някой знае името ми и как изглеждам — това вече не е на добре. Може би хората от приюта се сърдят, че им счупих уредбата (мразя коледни песни). Може би някоя охранителна камера ме бе заснела как крада в киното (трябвах ми пари за пица). А може би, колкото и невероятно да звучеше, полицията все още ме търсеше, за да ме разпита за убийството на майка ми.

Опаковах си нещата, което ми отне около три секунди. Сгънал спалния чувал и го прибрах в раницата си заедно с четката за зъби и резервните чифтове бельо и чорапи. Освен дрехите на гърба си, това бе всичко, което притежавах. С раница на рамо и качулка, спусната ниско над лицето ми, можех лесно да се слея с трафика. В Бостън бе пълно с колежанчета, а някои от тях бяха дори по-мърляви и млади на вид от мен.

— Къде видя тия хора със снимките? — обърнах се към Блиц.

— На улица „Бекън“, идват насам. Бял мъж на средна възраст и младо момиче, вероятно дъщеря му.

— В това няма смисъл — намръщих се аз, — кой...

— Не знам, хлапе, но трябва да вървя.

Блиц присви очи към залеза, който бе оцветил огледалата на небостъргача в оранжево. Поради причини, които не можех да разбера, Блиц мразеше дневната светлина. Може би бе най-ниският и набит бездомен вампир на света.

— Върви да видиш Харт. Той е на площад „Копли“.

Опитах да не се ядосвам. Местните бездомни на шега наричаха Харт и Блиц мои мама и татко, понеже около мен винаги бе поне единият от двамата.

— Благодаря — казах аз, — но ще се оправя.

— Не знам, хлапе — прехапа нокътя на палеца си Блиц, — не и днес. Трябва да внимаваш.

— Че защо?

Той погледна през рамото ми.

— Идват!

Не видях никого, а когато се обърнах Блиц бе изчезнал.

Мразех, когато прави така. Просто „Пуф“ и го нямаше. Все едно е нинджа. Бездомен вампир нинджа.

Сега имах следния избор — да отида на площад „Копли“ при Харт или да се отправя към улица „Бекън“ и да опитам да забележа хората, които ме търсят.

Описанието на Блиц бе разпалило любопитството ми. Бял мъж на средна възраст и младо момиче ме търсят рано сутринта по изгрев, посред зима. Защо? Кой бяха те?

Отправих се към края на езерцето. Почти никой не поемаше по пътеката под моста. Можех да се скрия от едната страна на хълма и да забележа всеки идващ по горния път без той да ме види.

По земята се посипа сняг. Небето бе толкова синьо, че те заболяваха очите, като го гледаш. Голите клони на дърветата изглеждаха като потопени в стъкло. Вятърът навяваше през слоя дрехи, които носех, но студът не ми пречеше. Мама обичаше да се шегува, че съм наполовина полярна мечка.

— По дяволите, Магнус — скарах се сам на себе си.

Дори след две години спомените ми за нея бяха като минно поле. Стъпех ли върху такъв, губех самообладание.

Опитах да се съсредоточа.

Мъжът и момичето идваха към мен. Рошовата коса на мъжа падаше над яката — не все едно я е пуснал нарочно, а все едно го е домързяло да се подстриже. Изражението на лицето му напомняше това на един от помощниците в училище: Знам, че някой ме е наплюл, но нямам представа кой.

Обувките му също бяха тотално неподходящи за бостънската зима. Чорапите му бяха в различни оттенъци на кафявото. Вратовръзката му изглеждаше като да си я е слагал в пълен мрак.

А момичето определено му бе дъщеря. Косата ѝ бе също толкова плътна и обемна, макар и в по-светъл оттенък на русото. Бе облечена по-разумно, с ботуши за сняг, дънки и анорак, с оранжева риза, подаваща се изпод него. Изражението ѝ бе ядосано, но решително. Стискаше няколко снимки, все едно са контролни, на които са я оценили несправедливо ниско.

Ако тази ме търсеше, значи не исках да бъда намиран. Беше си страховита.

Не можех да разпозная нея или баща ѝ, но нещо в главата ми се размърда като магнит, опитващ се да изтегли стар спомен.

Баща и дъщеря спряха там, където пътят се разделяше. Огледаха се, все едно тепърва осъзнават, че стоят по средата на изоставен парк в безбожно ранен час посред най-лютата зима.

— Това е невероятно — каза момичето, — искам да го удуша.

Предположих, че говори за мен, затова съвсем се свих.

— Трябва да избегнем убийството му — въздъхна баща ѝ, — пада ти се вуйчо, в края на краищата.

— И все пак? — Настоя момичето. — Две години? Татко, как е могъл да не ни го каже цели две години?

— Не мога да си обясня действията на Рандолф. Никога не съм го разбирал, Анабет.

Поех си толкова рязко въздух, че се уплаших да не са ме чули. Сякаш от мозъка ми бе вдигнат капак и спомените от времето, когато бях на шест, ме заляха.

„Анабет.“ Това означаваше, че русолявият мъж с нея е... вуйчо Фредерик?

Спомних си последния Ден на благодарността, който изкарахме със семейството. Двамата с Анабет се криехме в библиотеката на имението на Рандолф и играехме на домино, докато възрастните си крещяха на долния етаж.

— Късмет имаш, че живееш с майка си — бе казала Анабет, докато подреждаше още едно домино върху миниатюрната си сграда. Бе много добро, с колонки отпред, като храм, — аз ще трябва да бягам.

Не се и съмнявах, че е сериозна и бях удивен от увереността ѝ.

А после вуйчо Фредерик бе дошъл на прага със стиснати юмруци. Мрачното изражение на лицето никак не си отиваше с ухиления елен на пуловера му.

— Анабет, трябва да вървим.

Тя ме бе погледнала. Сивите ѝ очи бяха прекалено свирепи за първокласник.

— Пази се, Магнус.

С едно бутване на пръста събори своя домино храм. И това бе последният път, когато я видях. След това мама бе категорична.

— Не искам да имаш нищо общо с вуйчовците си, особено Рандолф. Няма да му дам това, което иска. Никога!

Така и не ми обясни какво е искал Рандолф и за какво се бяха скарали той и Фредерик.

— Трябва да ми се довериш, Магнус. Опасно е да си около тях.

Вярвах на майка си. Дори след смъртта ѝ не се свързах с роднините си.

Но сега те искаха да се свържат с мен.

Рандолф живееше в града, доколкото знаех обаче Фредерик и Анабет още си бяха във Вирджиния. Но ето че бяха дошли тук със снимки с името ми. Откъде бяха намерили моя снимка?

Главата ме заболя така, че пропуснах част от разговора им.

— ... да намерим Магнус — казваше вуйчо Фредерик, след което провери смартфона си. — Рандолф е в приюта на южния край. Казва, че няма късмет. Трябва да проверим този в парка.

— А той откъде е сигурен, че Магнус е още жив? — попита тъжно Анабет. — Няма го две години? Може да е замръзнал в някоя канавка!

Част от мен се изкуши да изскочи от скривалището и да извика:

— Изненада!

Макар да не бях виждал Анабет от десет години, не ми бе приятно да я гледам притеснена. Но след толкова дълго време на улицата бях научил по трудния начин, че никога не влизаш в ситуация без да знаеш какво става.

— Рандолф е уверен, че Магнус е още жив — каза вуйчо Фредерик — и е някъде в Бостън. Ако животът му наистина е в опасност...

Продължиха по улица „Чарлз“, а вятърът разнесе звука от гласовете им.

Аз вече треперех, но не от студа. Исках да настигна Фредерик, да го завъртя към себе си и да попитам какво всъщност става. Откъде Рандолф знаеше, че съм още в града? Защо ме търсеха? И защо животът ми бе в по-голяма опасност, отколкото преди?

Но не ги последвах. Спомних си последното нещо, което мама ми беше казала. Не исках да използвам противопожарния изход и да я изоставя, но тя бе стиснала ръцете ми, след което ме принуди да я погледна.

— Бягай, Магнус! Нямай вяра никому. Аз ще те намеря. И каквото и да става, не искай помощ от Рандолф!

После, преди да изскоча през прозорците, вратата на апартамента ни стана на трески и два чифта пламтящи сини очи се появиха от мрака...

Прогоних спомена и се загледах подир вуйчо Фредерик и Анабет, които се отдалечиха, преди да завият на изток към „Комън“.

Вуйчо Рандолф... По някаква причина той се бе обадил на Фредерик и Анабет. Бе ги извикал в Бостън. През цялото това време те не бяха знаели, че мама е мъртва, а аз изчезнал. Изглеждаше невероятно, но ако бе вярно защо Рандолф им бе казал чак сега?

Нямаше как да узная, без да се изправя очи в очи с него. Имението му беше в залива Бек, недалеч от мястото, на което се намерих. Според Фредерик Рандолф не бе у тях. Бе някъде в южния край на града и ме търсеше.

Нищо не даваше по-добро начало на деня от влизане с взлом, затова реших да посетя китния му дом.

ВТОРА ГЛАВА

МЪЖЪТ С МЕТАЛНИЯ СУТИЕН

Семейното имение беше гадно. Разбира се, вие не бихте се съгласили. Ще видите огромната шестетажна къща от камък с гаргойли по ъглите на покрива, прозорци със стъклописи, мраморни стъпала и други подобни, които подсказват, че тук живеят богати хора, и ще се запитате защо спя на улицата.

Две думи — вуйчо Рандолф.

Това беше неговата къща. Като най-голям син я бе наследил от баба и дядо, които починали преди да се родя. Не знам каква е семейната сапунка, но трите деца — Рандолф, Фредерик и мама, хич не се обичали. След голямата схизма от Деня на благодарността никога повече не посетихме фамилията дом. Апартаментът ни бе на около километър, но бе все едно Рандолф живее на Марс.

Мама го споменаваше само ако минем покрай подобната на замък къща. Сочеше я така, както вие бихте посочили стръмна скала.

— Виждаш ли го? Не ходи там.

След като заживях на улицата, понякога нощем минавах покрай величествената сграда. Надничях през прозорците и виждах светнали витрини със старинни мечове и брадви, зловещи шлемове с маски, които се взираха в мен от стените, статуи, надвиснали над стълбите като вкаменени духове.

Няколко пъти съм се изкушавал да вляза вътре, но не и през главния вход. Да потропам на вратата и да кажа:

— Моля те, вуйчо Рандолф, знам, че мразеше мама и не си ме виждал от десет години и също, че ти пука повече за вехториите ти, отколкото за семейството, но мога ли да живея в хубавата ти къща и да изяждам каквото оставиш от хляба.

Не, благодаря. Предпочитам да съм на улицата и да дъвча стари фалафели от заведенията за бързо хранене.

Въпреки това смятах, че ще е лесно да нахлуя, да огледам, да проверя какво има и да опитам да намеря отговори на въпросите, които

ме мъчат. Докато бях вътре, можех и да намеря нещо, което да си прибера.

Съжалявам, ако думите ми обиждат представите ви за това, кое е редно и кое не.

Всъщност не съжалявам.

Не крада от кой да е. Избирам нахалниците, които вече имат прекалено много. Ако карате ново БМВ и го паркирате на място за инвалиди, тогава нямам проблем да счупя прозореца ви и да свия парите от жабката. Ако идвате с кутия копринени кърпички, говорите по мобилния и сте толкова заети да разбутвате хората, че не се оглеждате наоколо, като нищо да ви преджобя. Щом може да отделите хиляда долара за носа си, може да ми купите и вечеря.

Играя го съдия, прокурор и крадец. А що се отнася до нахалници, едва ли мога да надмина вуйчо Рандолф.

Къщата се намираше на „Комънуелт Авеню“. Тръгнах обратно към обществена алея 429. Мястото, на което Рандолф паркираше, бе свободно. Към входа за мазето се спускаха стълби. Ако имаше охранителна система, нямаше как да я забележа. Вратата бе с просто резе, без дори да е сложен катинар.

— Хайде де, Рандолф. Поне се постарай.

След две минути бях вътре.

В кухнята се почерпих с нарязано пуешко, кракери и мляко, направо от кутията. Нямаше фалафели, за съжаление. Наистина ми се ядяха, но пък си намерих парче шоколад и си го прибрах в джоба за покъсно (на шоколада трябва да се наслаждаваш, не да го вдишваш). След това се отправих нагоре към музея от махагонови мебели, ориенталски килими, маслени картини, мраморни мозайки и кристални полилеи... унижително е. Кой нормален човек живее така?

На шест години не можех да оценя колко скъпо е всичко това, но общото ми впечатление от имението бе същото — тъмно, заплашително, зловецко. Бе ми трудно да си представя как мама е израснала тук, но и лесно да разбере защо обичаше да излиза навън.

Нашият апартамент над корейската скара на „Алстън“ бе уютен, но мама не обичаше да седи въщи. Винаги казваше, че истинският ѝ дом са Сините хълмове. Ходехме на планина и къмпинг във всякакво време — на чист въздух, без стени и тавани, само с патиците, гъските и катериците за компания.

В сравнение с това, имението бе като затвор. Докато стоях във фойето, кожата ми настръхна, все едно са ме полазили мравки.

Качих се на втория етаж. Библиотеката ухаеше на лимонов препарат и кожа, както я и помнех. На едната стена имаше витрини, пълни с ръждясалите шлемове и брадви на викингите, които Рандолф си събираше. Веднъж мама ми каза, че той е преподавал история в Харвард преди да го уволнят заради някаква голяма излагация. Не ми разказа подробности, но бе ясно, че този тип е луд на тема антики.

— Ти си по-умен и от двамата си вуйчовци, Магнус — обичаше да казва майка ми, — с тези оценки може лесно да влезеш в Харвард.

Това беше, когато още бе жива, когато ходех на училище и имах бъдеще, което се простираше отвъд следващото хранене.

В края на офиса на Рандолф видях огромен черен камък. Приличаше като да е надгробен, с издялан връх и украсен с червени завъртулки. В центъра му имаше груба рисунка на ръмжащ звяр. Или лъв, или вълк.

Потреперих. Не исках да мисля за вълци.

Приблжих бюрото на Рандолф. Надявах се да намеря компютър или таблет с полезна информация — нещо, което да обясни защо ме търсят. Вместо това на бюрото имаше парчета пергамент, тънки и жълтеникави като люспи лук. Приличаха на карти, които някой ученик е правил за домашно през Средните векове — бледи очертания на брегове, различни точки, означени с букви от азбука, която не познавах. А отгоре, като преспание, имаше кожена торбичка.

Дъхът ми спря. Разпознах торбичката. Развързах връзката и извадих едното от домината... само дето не беше домино. Бях си мислил, че на това сме си играли с Анабет, когато съм бил на шест. През годините споменът се бе затвърдил. Но вместо точки, тези камъни бяха украсени с червени символи.

На единия имаше изобразено нещо като дървен клон или изкривената буква F.

Сърцето ми прескочи един удар. Не знаех защо. Питях се дали наистина съм постъпил разумно, идвайки тук. Стените изглеждаха все едно се затварят около мен. Върху големия камък в ъгъла картинката на звяра сякаш ми се зъбеше, а червената рисунка блестеше като току-що пролята кръв.

Отидох до прозореца. Мислех, че ще помогне, ако погледна навън. В центъра на авенюто бе Мол Комънуелт — панделка зеленина, покрита със сняг. Голите дървета бяха покрити с бели коледни светлинки. В края на блока, зад желязна ограда, бронзовата статуя на Лейф Ериксон стоеше на пиедестал, а ръката покриваше очите ми. Лейф гледаше към надлеза „Чарлзгейт“ все едно за да каже — виж, открих магистрала!

Аз и мама обичахме да се шегуваме за Лейф. Бронята му бе доста семпла — къса пола и нагръдник, напомнящ викингски сутиен. Нямах представа защо статуята е в центъра на Бостън, но предположих, че едва ли е съвпадение, че вуйчо Рандолф е учил за викинги. Цял живот бе живял тук. Вероятно гледаше към Лейф всеки ден през прозореца. Може би като дете Рандолф си бе мислил:

— Някой ден ще искам да уча за викингите. Мъже, които носят метални сутиени, са супер!

Очите ми се преместиха към основата на статуята. Някой седеше там... и гледаше право към мен.

Знаеш ли колко е странно да видиш някой на неправилното място? Отнема ти секунда да го разпознаеш. В сянката на Лейф Ериксон стоеше висок блед мъж с черно кожено яке, черни панталони на мотоциклетист и островърхи ботуши. Късата му коса на иглички бе толкова руса, че бе почти бяла. Единственият цвят по него бе червено-белият шал, увит около врата му и падащ по раменете му като разтопена близалка.

Ако не го познавах, щях да помисля, че косплейва герой от аниме. Но го познавах. Това беше Харт, мой приятел бездомник, гледащ ме като майка.

Бях малко уплашен и леко ядосан. Дали не ме бе видял по улицата и не ме бе последвал? Не ми трябваше куче пазач.

Разперих ръце:

— Какво търсиш тук?

Харт направи жест, все едно взима нещо от свитата си ръка и го хвърля. След две години, прекарани около него, се бях научил да разчитам езика на знаците. Казваше ми:

ИЗЛЕЗ.

Не изглеждаше уплашен, но с Харт бе трудно да си сигурен. Той никога не показваше голяма емоция. Когато излизахме, почти винаги

ме наблюдаваше с бледите си сиви очи, все едно очаква да експлодирам.

Изгубих ценни секунди в опит да разбера какво има предвид и защо е тук, след като се очакваше да е на площада „Копли“.

Направи нов знак — с две ръце, сочещи ме с два пръста, вдигащи се нагоре и надолу два пъти.

ПОБЪРЗАЙ.

— Защо? — попитах на глас.

— Здравей, Магнус — обади се плътен глас зад мен.

Едва не изскочих от обувките си. На прага на библиотеката стоеше широкоплещест мъж с грижливо подрязана бяла брада и сива коса. Носеше палто от кашмир върху тъмен вълнен костюм. Покритите му с ръкавици ръце стискаха дръжката на полиран бастун в желязна хватка. Последния път, когато го бях видял, косата му бе черна, но познах гласа.

— Рандолф.

Той кимна съвсем леко.

— Каква изненада. Радвам се, че си тук.

Не звучеше нито изненадан, нито радостен.

— Нямаме много време.

Храната и млякото забушуваха в стомаха ми.

— Нямаме много време... за какво?

Той се намръщи, а носът му се сбърчи, все едно е доловил леко неприятна миризма.

— Ставаш на шестнайсет днес, нали? Идват да те убият.

ТРЕТА ГЛАВА

НЕ СЕ ВОЗЕТЕ С ШАНТАВИ РОДНИНИ

Е, честит рожден ден на мен?

Станало било 13-ти януари. Честно казано, нямах идея. Времето си лети по друг начин, когато спиш под мостове и ядеш от боклуците.

Значи вече официално бях на шестнадесет и вместо подарък бях притиснат от гадния си вуйчо, която ми заяви, че съм белязан да умра.

— И кой... — отворих уста да попитам — Знаеш ли какво? Няма значение. Радвам се, че те видях, Рандолф. Сега смятам да си ходя.

Рандолф остана на прага, блокирал изхода. Посочи към мен с железния връх на бастуна си. Кълна се, усетих как опира стомаха ми от другия край на стаята.

— Трябва да поговорим, Магнус. Не искам да те докопат. Не и след това, което стана с майка ти...

Да ме беше фраснал в лицето, нямаше да ме заболи толкова.

Спомените от онази нощ се завъртяха в главата ми като кошмарен калейдоскоп — как сградата с апартамента ни се тресе, как от долния етаж се чува писък, как майка ми, която бе напрегната и уплашена целия ден, ме повлича към противопожарното стълбище и ми казва да бягам. Вратата се бе разцепила. От прага се появиха две чудовища с козина в цвета на мръсен сняг и пламтящи сини очи. Пръстите ми се плъзнаха по стълбата за бягство и аз паднах в купчина боклуци на алеята. След миг прозорците на апартамента ни се взривиха в пламъци.

Мама ми беше казала да бягам. Така и сторих. Беше обещала да ме намери, но не го направи. По-късно чух по новините, че са намерили тялото в пламъците, а полицията търси мен. Имаха въпроси — за следи от влизане с взлом, имал ли съм проблеми в училище, спомените на съседите за крясъци и тътен от апартамента преди експлозията, това, че съм избягал. Никой от докладите не спомена нищо за вълци с горящи очи.

След онази нощ се бях крил, живеейки под радара, твърде зает да оцелявам, за да скърбя както трябва за смъртта на майка ми и се чудех дали не съм си въобразил присъствието на онези зверове...

Но знаех, че не съм.

И сега, след всичкото това време, вуйчо Рандолф искаше да ми помогне.

Стиснах малкия домино камък така силно, че той се вряза в дланта ми.

— Не знаеш какво е станало с мама. Никога не ти е пукало за някой от нас.

Рандолф свали бастуна си. Подпря се на него и се загледа в килима. Почти повярвах, че съм го обидил.

— Умолявах майка ти — каза той, — исках да те доведе тук, да живееш там, където мога да те защитя. Но тя отказа, а после почина...

Той поклати глава.

— Магнус, нямаш идея колко дълго те търсех или в каква опасност се намираш.

— Добре съм си — срязах го аз, макар сърцето ми да биеше бясно в гърдите, — оправям се идеално и самичък.

— Може би, но и на това му се вижда краят.

Сигурността в гласа на Рандолф ме смрази.

— Вече си на шестнайсет, ставаш мъж. Веднъж им се измъкна. В нощта, в която майка ти загина. Втори път няма да ти се получи. Това е последният ни шанс. Позволи ми да ти помогна, иначе няма да преживееш деня.

Бледата зимна светлина се промъкна през стъклописите и окъпа лицето на Рандолф в различни цветове, все едно е хамелеон. Не трябваше да идвам тук. Това бе много глупаво. Отново и отново мама ми беше повтаряла едно и също:

Не ходи при Рандолф!

А аз се бях озовал тук. Колкото повече го слушах, толкова повече се плаших и толкова по-отчаяно исках да чуя какво иска да ми каже.

— Не ми трябва помощта ти — оставих странното домино на бюрото, — не ми трябва...

— Зная за вълците.

Това ме спря.

— Знам какво си видял — продължи той, — знам кой е пуснал зверовете подире ти. Каквото и да мисли полицията, аз знам как в действителност е загинала майка ти.

— Но как...

— Магнус, има много неща, които искам да ти разкажа за родителите, за наследството ти, за баща ти.

Ледени тръпки полазиха гръбнака ми.

— Познаваш баща ми?

Не исках да давам предимство на Рандолф. Животът на улицата ме бе научил колко опасно е това. Но той ме беше хванал като в капан. Трябваше да разбере това, което той знаеше. И съдейки по доволния блясък в очите му, той го осъзнаваше.

— Да, Магнус. Кой е баща ти, кой е убиецът на майка ти, защо тя отказа помощта ми... всичко е свързано.

Той посочи витрините с викингски антики.

— През целия си живот съм се борил за това. Опитвах да разреша една историческа загадка. До скоро не виждах цялата картина, но вече я виждам. Всичко досега е било прелюдия към този ден, шестнадесетия ти рожден ден.

Отстъпих назад към прозореца, отдалечавайки се колкото се може повече от вуйчо Рандолф.

— Виж, не разбирам 90% от това, което казваш, но ако ми разкриеш истината за баща ми...

Сградата се разклати, като че в далечината са прогърмели оръдия. Тътен, който почувствах и в зъбите си.

— Скоро ще са тук — предупреди Рандолф, — времето ни изтича.

— Но кои са те?

Рандолф закуцука напред, подпирайки се на бастуна. Дясното му коляно сякаш не можеше да се свива.

— Знам, че искам много, Магнус. Нямах причина да ми вярваш. Но трябва да дойдеш с мен веднага. Знам какво ти се полага по рождение.

Той посочи една от старите карти на бюрото.

— Заедно ще ти върнем това, което ти принадлежи. То единствено може да те защити.

Погледнах през рамо към прозореца. Харт бе изчезнал от мястото пред Мол Комънуелт. Трябваше да сторя същото. Докато гледах вуйчо Рандолф, търсех прилики с мама, нещо, което да ме накара да му повярвам. Не открих нищо. Внушителният му ръст, пронизващите тъмни очи, суровото лице и скована стойка...

Той бе всичко, което мама не беше.

— Колата ми е отвън — каза той.

— М-може би трябва да почакаме Анабет и вуйчо Фредерик.

— Те не ми вярват — направи гримаса Рандолф, — никога не са ми вярвали. Повиках ги в Бостън, защото бях отчаян, последен опит, да те намеря. Но след като вече си тук...

Сградата отново се разтърси. Този път тътенът бе по-близък и по-силен. Искаше да ми се вярвам, че е от близкия строеж или някаква военна церемония или нещо обяснимо. Но инстинктът ми подсказа друго. Звукът напомняше стъпката на гигантски крак — като шума, разтърсил апартамента ни преди две години.

— Моля те, Магнус — потрепери гласът на Рандолф, — изгубих собственото си семейство заради тези чудовища. Жена си, дъщерите си.

— Имал си семейство. Мама не е казвала нищо...

— Не, не би го сторила. Но майка ти, Натали, тя бе единствената ми сестра. Обичах я. Заболя ме, когато я загубих. Не мога да си позволя да изгубя и теб. Ела с мен. Баща ти остави нещо, което да намериш. Нещо, което ще промени световите.

Прекалено много въпроси изпълниха ума ми. Не ми харесваше лудешкият блясък в погледа на Рандолф. Не ми хареса, че произнесе думата светове в множествено число. Не вярвах, че ме е търсел след смъртта на мама. Аз си имах радар за такива неща. Ако Рандолф бе питал за мен по име, някой от уличните ми приятели щеше да ме предупреди, както направи Блиц тази сутрин, когато разбра за Анабет и Фредерик.

Нещо се бе променило. То бе накарало Рандолф да реши, че си струва да ме потърси.

— Ами ако побягна? — попитах — ще пробваш ли да ме спреш?

— Ако побегнеш, ще те намерят, а после ще те убият.

Почувствах гърлото си като натъпкано с прежда. Нямах доверие на Рандолф. Но уви, вярвах му за това, че искат да ме убият. Истината

отекваше в гласа му.

— Хайде тогава — казах аз — да се качваме в тази кола.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТОЗИ ТИП НЕ МОЖЕ ДА КАРА

Чували ли сте за лошите шофьори от Бостън? Сред тях е и моят вуйчо Рандолф.

Пичът подкара своето БМВ петица (ест, че ще е БМВ) по „Комънуелт Авеню“, като игнорира светофарите, забибипка на останалите коли и мина през различните ленти.

— Пропусна един пешеходец — казах аз, — искаш ли да се върнем, за да го сгазиш?

Но Рандолф бе твърде разсеян, за да ми отговори. Продължаваше да гледа към небето, все едно очаква буреносни облаци. Даде газ на БМВ-то през кръстовището на „Екзетър“.

— Та — попитах аз — къде отиваме?

— Към моста.

Това обясняваше всичко. В Бостън имаше около двайсет моста.

Прокарах ръка през затоплената кожена седалка. За последно се бях качвал в кола преди шест месеца, в тойотата на социален работник. Преди това в полицейски автомобил. И двата пъти под фалшиво име. И двата пъти се измъквах, но последните години започнах да възприеман колите като подвижни килии. Не бях сигурен дали и този път ще успея да избягам.

Зачаках Рандолф да благоволи да отговори на въпросите, които ме тормозеха. Кой е баща ми? Кой е убил мама? Как е изгубил семейството си? Страда ли от халюцинации? Наистина ли трябва да носи одеколон с аромат на карамфил?

Но той бе твърде зает да създава хаос в пътното движение. Накрая реших да наруша мълчанието.

— Та кой казваш се опитва да ме убие?

Той зави надясно по „Арлингтън“. Минахме през градската градина, статуята на яхналия кон Джордж Вашингтон, редиците газени лампи и покритите със сняг храсталаци. Изкуших се да изскоча от

колата и да избягам обратно до лебедовото езеро, след което да се скрия в спалния си чувал.

— Магнус — каза Рандолф, — цял живот съм изучавал нордическите пътувания до Северна Америка.

— Страхотно — казах аз, — това наистина отговаря на въпроса ми.

Внезапно Рандолф ми напомни за мама. Погледна ме по същия възмутен начин над очилата си, все едно казва „хлапе, не ми се прави на отворен“. От приликата сърцето ме заболя.

— Хубаво — казах аз, — нека бъде твоята. Нордически пътувания ще рече викинги, нали.

— Ех — направи гримаса Рандолф, — викинги ще рече грабителите. Повече като описание на работата. Не всички северняци са били викинги. Но да, става дума за същите.

— И статуята на Лейф Ериксон... това означава, че викингите, или северняците, са открили Бостън? Мислех, че заселниците са го направили.

— Мога да ти изнеса три часа лекция само по този въпрос.

— Но те моля да не го правиш.

— Засега ти е достатъчно да знаеш, че нордически заселници са стъпили в Северна Америка и дори са построили селища хилядната година, почти петстотин години преди Христофор Колумб. Учените са съгласни с това.

— Много се радвам да го чуя. Чоглаво ми е, когато учените не са съгласни с нещо.

— Но никой не знае до колко на юг са стигнали корабите им. Стъпили ли са на мястото, където днес са Съединените щати? Статуята на Лейф Ериксон е проект на мечтател от XIX-ти век, мъж на име Ибън Хорсфърд. Той бил убеден, че Бостън е изгубеното селище Норумбега, най-далечното място, до което стигнали северняците. Имал инстинкт, чувство, че това е така, но не и доказателства. Повечето историци го сметнали за луд.

Той ме погледна многозначително.

— Нека позная. Ти мислиш, че не е луд. — Едвам се въздържах да добавя, че хората с психични проблеми се подкрепят.

— Картите на бюрото ми — каза Рандолф — са доказателството. Моите колеги ги смятат за фалшификати, ала не са. Заложих

репутацията си на това!

„Ето защо са те уволнили от Харвард“, помислих си.

— Северняците стигнали дотук — продължил той, — търсели са нещо... и са го намерили. Един от техните кораби потънал наблизко. Години наред мислех, че останките са в залива на Масачузетс. Пожертвах всичко, за да ги намеря. Купих си лодка, взех жената и децата на експедициите. Последния път...

Гласът му потрепери.

— Бурята се появи от нищото. Пламъците...

Не изглеждаше като да иска да споделя още, но аз схванах идеята. Бе изгубил семейството си в морето. Наистина бе заложил всичко заради нелепата теория, че в Бостън е имало викинги. Стана ми мъчно, но пък не исках да ставам следващата жертва.

Спряхме на ъгъла на „Бойлстън“ и „Чарлз“.

— Мисля да си тръгвам — опитах да отворя вратата, но бе заключена.

— Чуй ме, Магнус. Неслучайно си роден в Бостън. Баща ти искаше да намериш това, което бе изгубил преди две хиляди години.

Изстинах.

— Нали не каза две хиляди години?

— Толкова някъде.

Изкуших се да започна да крещя и да тропам по прозореца. Дали щяха да ми помогнат? Ако излезех от колата, може би щях да открия вуйчо Фредерик и Анабет, но дали те бяха по-нормални от Рандолф?

Завихме по улица „Чарлз“ и се отправихме на север към Градския площад и „Комън“. Рандолф можеше да ме води накъдето си иска — Кеймбридж, Северния край, а може и някъде, където да изхвърли тялото ми.

— Две хиляди години — казах аз в опит да запазя спокойствие, — това е повече, отколкото живеят обикновените татковци.

Лицето на Рандолф ми напомни на лунния човек от старите черно-бели анимации — бледо и кръгло, белязано и изкривено от усмивчица, която хич не бе дружелюбна.

— Магнус, какво знаеш за митовете на древните скандинавци?

„Става все по-хубаво“, помислих си.

— Почти нищо. Мама имаше книжка с картинки, от която ми четеше като бях малък. Освен това, мисля, че имаше два филма за

Тор^[1].

Рандолф поклати отвратно глава.

— Ех, тези филми... пълни нелепици. Истинските богове на Асгард — Тор, Локи, Один и останалите, са далеч по-могъщи и ужасяващи от холивудските глупости.

— Но са митове. Не са истински.

— Митовете са истории, които прикриват отдавна забравени истини — погледна ме съжалително Рандолф.

— Знаеш ли, сега се сетих, че имам среща надолу по улицата...

— Преди хиляда години скандинавските заселници дошли на тази земя — Рандолф мина покрай бар „Наздраве“^[2] на улица „Бийкън“, където туристи си правеха групови снимки пред името на заведението. Забелязах смачкано листче на пътя, с моя снимка и думите ТЪРСИ СЕ.

— Капитанът на тези заселници — продължил Рандолф — бил синът на бог Скирнир.

— Божи син значи. Между другото, където ти е удобно, можеш да ме свалиш. И пеш ще се оправя.

— Този човек носел специален предмет — каза Рандолф, — нещо, което някога принадлежало на баща ти. Когато викингският кораб минал през буря, предметът бил изгубен. Ала ти можеш да го намериш.

Пак опитах дръжката на вратата, но тя си бе останала заключена.

Но най-лошото бе, че колкото повече говореше Рандолф, толкова по-трудно ми беше да се убедя, че е луд. Историята му събуди спомени в съзнанието ми — за бури, вълци, богове. За Асгард. Думите са наредиха в съзнанието ми като парченца от пъзел, който никога не съм имал куража да наредя. Започвах да му вярвам, а това ми изкара акъла.

Рандолф зави по пътя към „Стороу 27“ и паркира на метър от улица „Кеймбридж“. На север, над тротоарите на спирка „Мас Дженеръл Т“, се издигаха каменните кули на моста „Лонгфелоу“.

— Натам ли отиваме? — попитах.

Рандолф потърси монети в жабката.

— През всичките тези години е бил много по-близо, отколкото осъзнавах. Нуждаел съм се само от теб!

— И аз те обичам.

— Днес ставаш на шестнайсет — очите на Рандолф светнаха от възлнение, — това е идеалният ден да върнеш рожденото си право. Но това чакат и враговете ти. Трябва да го намерим първи!

— Но...

— Повярвай ми, Магнус! Намерим ли Оръжието...

— Това ли ми се полага по рождение? Оръжие?

— Вземеш ли го в свои ръце, ще си в много по-голяма безопасност. Всичко ще обясня. Мога да те обуча за това, което предстои.

Отвори вратата на колата. Преди да може да излезе го хванах за китката.

Обикновено избягвам да пипам хората. Физическият контакт ме отвращава. Но исках вниманието му.

— Искам само един отговор — казах аз, — ясен, без лекции по история. Каза, че познаваш баща ми. Кой е той?

Рандолф постави ръка върху моята, от което потръпнах. Дланта му бе твърде груба и мазолеста за професор по история.

— Кълна се в живота си, Магнус. Баща ти е един от боговете на Севера. А сега побързай. Мястото, на което съм паркирал, е запазено само за двайсет минути!

[1] Скандинавският бог на гръмотевиците Тор е един от супергероите в комиксовите поредици за „Отмъстителите“ на Marvel, като има две филмови адаптации на приключенията му — „Тор“ от 2011-та година и продължението „Тор 2: Светът на мрака“ от 2013-та. Тор има роля и в двата пълнометражни филма за „Отмъстителите“. — Б.пр. ↑

[2] Популярен бар, по който има телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ВИНАГИ СЪМ ИСКАЛ ДА ВЗРИВЯ МОСТ

— Не можеш да ми кажеш нещо подобно и просто да си тръгнеш! — извиках, когато Рандолф си тръгна.

Въпреки бастуна и скования си крак, той беше доста бърз, като олимпийски шампион по спортно ходене. Продължи напред и тръгна по тротоара на моста Лонгфелоу, докато аз подтичвах зад него. Вятърът фучеше в ушите ми.

Сутрешният трафик от Кеймбридж се бе събрал и от едната страна на моста имаше редица коли, която почти не се придвижваше. Сигурно смятате, че само аз и вуйчо сме толкова тъпи, че да тръгнем по моста при температура под нулата. Това обаче бе Бостън и затова имаше няколко бегачи около нас, които приличаха на измършавели тюлени в анцузите си. Майка с две деца в количка вървеше по отсрещния тротоар. Децата ѝ изглеждаха толкова щастливи, колкото се чувствах аз.

А вуйчо оставаше на около пет метра пред мен.

— Рандолф — извиках аз, — на теб говоря!

— По течението на реката — промърмори той, — на дъното в очакване на хиляда години вълните да го разместят...

— Ехо! — дръпнах го за ръкава на кашмирното палто, — върни лентата назад и ми разкажи кой е тоя бог на Севера, дето ми се пада татко.

Рандолф огледа околността. Бяхме спрели под една от основните кули на моста — гранитен конус, който се извисяваше на петнайсет метра над нас. Хората казваха, че приличат на гигантски солници, но според мен бяха повече като Далеците от „Д-р Кой“. (Да, аз съм нърд. Може да ме осъдите. И да, бездомните също гледат понякога телевизия — в приютите, в обществените зали с компютри... имаме си начини.)

На трийсет метра под нас река „Чарлз“ блестеше в стоманеносиво. По повърхността ѝ се влачеха парчета сняг и лед като кожата на масивен питон.

Рандолф се подпря на перилата толкова напред, че потреперих.

— Каква ирония — промърмори той, — точно тук, от всички места.

— Та — намесих се аз — за баща ми?

Рандолф ме стисна за рамото.

— Погледни надолу, Магнус. Какво виждаш?

— Вода — отвърнах аз, след като надникнах предпазливо.

— Не, виж издълбания орнамент точно под нас.

Погледнах надолу. На половината път надолу по кея гранитен стълб излизаше от водата като киноседалка с остър връх.

— Прилича ми на нос.

— И то не какъв да е, а на викингски кораб. Виждаш ли? Другият кей също има такъв. Поетът Лонгфелоу, на който е кръстен мостът, бил изумен от скандинавците и написал поеми за техните богове. Както и Ибън Хорсфърд, Лонгфелоу смятал, че викингите са идвали в Бостън. Затова и дизайнът на моста е такъв.

— Можеш да станеш екскурзовод — казах аз, — всички фенове на Лонгфелоу ще припаднат по теб.

— Не виждаш ли — Рандолф не бе пуснал рамото ми, което ме изнервяше допълнително — колко хора през вековете са знаели. Тази местност не само е била посещавана от викингите, била е свещена за тях! Точно под нас, близо до декоративните кораби, има останки от истински такъв, който носи нещо безценно!

— Но аз виждам само вода и искам да науча за татко.

— Магнус, викингите дошли тук в търсене на оста, която свързва световите, основата на дървото. И я намерили.

По реката отекна тътен. Мостът се разтърси. На около километър от нас, след комините и камбанариите на залива Бек, се издигна колона мазен черен пушек, който оформи гъба.

Подпрях се на перилата.

— Това не е ли някъде до вас?

Изражението на Рандолф се изопна и щръкналата му брада заблестя в сребърно на слънчевата светлина.

— Нямаме време. Магнус, протегни ръка над водата. Мечът е долу. Извикай го. Съсредоточи се, все едно е най-важното нещо на света, онова, което искаш най-много.

— Меч? Виж, Рандолф, знам, че денят ти е тежък, но...

— НАПРАВИ ГО!

Остротата в гласа му ме накара да потрепера. Рандолф сигурно бе луд, за да разправя врели-некипели за богове, мечове и древни кораби. Но пък пушекът над залива Бек бе напълно истински. В далечината завиха сирени. На самия мост шофьорите подадоха глави от прозорците си да видят какво става и да го снимат със смартфоните си.

Колкото и да не ми се искаше да го призная, думите на Рандолф отекнаха в мен. За пръв път почувствах все едно тялото ми е настроено на правилната вибрация, че саундтракът на скапания ми живот е тръгнал.

Протегнах ръка над реката.

Нищо не се случи.

— Разбира се, че няма да се случи — скарах се сам на себе си, — какво очакваше?

Мостът се разтърси още по-силно. Надолу по тротоара един бегач падна. Зад мен се чу ударът на един автомобил в друг. Засвириха клаксони.

Над покривите на залива Бек се издигна втора струя пушек. Пепел и жарава ни покриха, все едно експлозията е вулканична, изригнала от недрата на земята.

— Това беше по-близичко — отбелязах, — все едно нещо се цели в нас.

Надявах се Рандолф да отрече.

Не, разбира се — исках да каже той, — не бъди глупав!

Но вместо това той сякаш се състари пред очите му. Бръчките му станаха по-дълбоки, раменете му увиснаха. Подпря се тежко на бастуна си.

— Моля те, не отново — промърмори си той, — не както миналия път.

— Миналия път? — после си спомних какво ми разказа за това как е загубил дъщерите и жена си в буря и пламъци, дошли от нищото.

— Опитай отново, Магнус — кръстоса погледи с мен Рандолф, — моля те.

Протегнах ръка над реката. Представих си как се протягам към мама, как се опитвам да я издърпам от миналото, да я спася от вълците и горящия апартамент. Потърсих отговорите на въпросите, които биха

обяснили защо съм я изгубил, защо целият ми живот оттогава вървеше към провал.

Точно под мен от повърхността на водата се издигна пара. Ледът се разтопи, а снегът изчезна, оставяйки дупка с размерите на ръка — на моята ръка, но около двайсет пъти по-голяма.

Не знаех какво правя. Чувствах се както първия път, когато мама ме учеше да карам колело.

— Не мисли за това какво правиш, Магнус, не се колебай, иначе ще паднеш. Продължавай напред.

Размахвах ръка напред-назад. На трийсет метра под мен парещата ръка повтори движенията ми и разчисти повърхността на река „Чарлз“. Внезапно спрях. Центърът на дланта ми изпита топлина, все едно е срещнал слънчев лъч.

Долу имаше нещо... източник на топлина, погребан дълбоко в замръзналата кал по речното дъно. Затворих пръсти и дръпнах.

Воден купол се изду като леден мехур и предмет, подобен на тръба, се издигна, за да се приземи в ръката ми.

Не приличаше особено на меч. Държах го в единия край, но нямаше дръжка. И да бе имал някога връх или острие, вече не си личеше. Предметът наистина бе с големината на меч, но бе толкова ръждясал и покрит с кал, слуз и налепи, че дори не бях сигурен, че е метален. Казано накратко, това бе най-тъжният, мазен и отвратителен боклук, който бях призовавал с магия от реката.

— Най-последно! — Рандолф вдигна очи към небесата. Имах чувството, че ако кракът му беше здрав, щеше да падне на колене на паважа и да изрече благодарствена молитва към несъществуващите богове на Севера.

— Ами да — вдигнах аз наградата си, — чувствам се много по-сигурен.

— Можеш да го поправиш! — извика Рандолф, — само опитай!

Завъртях острието. Бях изумен, че още не се е разпаднало в ръката ми.

— Не знам, Рандолф. Чини ми се, че вече е малко късно да го поправяме. Не съм сигурен дали става дори за вторични суровини.

Не се сърдете, ако звучи неблагодарен. Бях се изкефил затова как издърпвам меча от реката. Винаги бях искал да имам суперсили. Но не

бях очаквал те да се изразяват в намирането на боклуци по речното дъно. Доброволците от чистотата щяха да се влюбят в мен.

— Съсредоточи се, Магнус! — каза Рандолф — бързо, преди...

На около петнайсет метра от нас центърът на моста избухна в пламъци. Ударната вълна ме притисна до перилата, а дясната част на лицето ми изгоря като да съм бил на плаж някъде далече от Бостън. Пешеходците се разкрещяха. Колите започнаха да завиват и да се блъскат една в друга.

По някаква нелепа причина аз изтичах към взрива. Не можах да се удържа. Рандолф закуцука подире ми и ме извика по име, но гласът му звучеше далечен и маловажен.

По покривите на колите затанцуваха пламъци. Прозорци се пръснаха от жегата и покриха улицата със стъкла. Шофьорите се измъкнаха от колите си и избягаха.

Изглеждаше все едно мостът е ударен от метеор. Диаметърът от три метра разтопен асфалт пушеше. В центъра му се издигаше човекоподобна фигура — черен човек в черен костюм.

И като казвам черен, имам предвид, че кожата му бе в най-тъмния и красив оттенък на чернотата, който съм виждал. Мастило от сепия в полунощ не би било така черно. Такива бяха и дрехите му, скъпо сако и панталони, делова риза и вратовръзка, всички направени като от неутронна звезда. Лицето му бе нечовешки красиво, като издялан обсидиан. Дългата му коса бе зализана назад, а очите му блестяха като малки късчета магма.

„Ако Сатаната бе истински, щеше да изглежда така“, помислих си аз. А после си казах, че Сатаната би бил мърльо пред този. Той щеше да е модният му консултант.

Червените очи се спряха върху мен.

— Магнус Чейс — гласът бе дълбок и плътен, с лек акцент, немски или скандинавски, — донесъл си ми подаръче.

Една изоставена тойота „Корола“ стоеше между нас. Модният консултант на Сатаната мина право през нея и разтопи каросерията все едно е от восък. Двете половинки на королата се разпаднаха зад него, а гумите се стопиха на локви.

— И аз ще ти направя подарък — протегна ръка черният човек. От ръкава и абаносовите му пръсти се издигна дим, — дай ми меча и ще пощадя живота ти.

ШЕСТА ГЛАВА

НЕ ПРЕЧИ НА ПАТИЦИТЕ, ЗА ДА НЕ ТЕ КЛЪВНАТ ПО ГЛАВАТА

Виждам съм шантави неща в този живот.

Веднъж видях тълпа, която носеше само бански и шапки на Дядо Коледа да тича по „Бойлстън“ посред зима. Друг път срещнах човек, който свиреше на хармоника с носа си, барабан с краката си, китара с ръцете си и ксилофон със задника си. Познавах жена, която бе осиновила количка за пазаруване и я бе кръстила Кларънс. А също и един тип, който твърдеше, че е от „Алфа Кентавър“ и водеше философски спорове с канадските гъски.

Затова някак си приех добре облечения модел сатанист, който разтапяше автомобили. Мозъкът ми просто се разшири и го прие като поредния особняк.

Черният човек зачака с протегнатата ръка, а въздухът около него затрептя от мараня.

На около трийсет метра надолу един влак спря и кондукторът зяпна разрухата пред себе си. Двама бегачи опитаха да издърпат един човек от смачкан модел „Приус“. Жената с двойната количка разкопчаваше пицциите си деца, а до нея един идиот, вместо да помогне, се опитваше да заснеме разрушенията на смартфон.

Ръката му трепереше толкова силно, че едва ли щеше да направи добри кадри.

— Използвай меча, Магнус! — извика застаналият зад рамото ми Рандолф. Изпитах неприятното чувство, че якият ми вуйчага се крие зад мен.

— Професор Чейс — изсмя се черният човек, — възхищавам се на вашата упоритост. Сметнах, че последната ни среща ви е пречупила. Но ето ви отново, готов да пожертвате поредния роднина!

— Млъкни, Суртур — изкрещя Рандолф! — Магнус притежава Меча! Върни се в ада, от който си изпълзял!

Суртур не изглеждаше стреснат, макар на мен приказките за ад да ми се сториха стряскащи.

Огненият демон ме загледа, все едно съм налеп по меч.

— Давай оръжието, момче, инак ще ти покажа мощта на Муспелхейм. Ще изпепеля моста и всичко живо върху него.

Суртур вдигна ръце. Пламъци запукаха между пръстите му. Паважът в краката му забълбука. Още прозорци се пръснаха. Релсите на влака изскърцаха. Кондукторът изкрещя нещо по уоки-токито си. Пешеходецът, който снимаше, припадна. Майката падна върху количката, а децата продължиха да плачат. Рандолф простена и отстъпи крачка назад.

Но жегата на Суртур не ме накара да припадна. Само ме ядоса. Не знаех кой е този пламтящ задник, но можех да разпозная насилник от пръв поглед. А първото правило на улицата е никога да не допускаш насилник да ти взима вещите.

Посочих предмета, който някога може и да бе бил меч към Суртур.

— Охлади страстите, пич. Имам парче ръждясал метал и не ме е страх да го използвам.

— Но ти не си никакъв боец — изсмя се Суртур, — както не беше и баща ти.

Стиснах зъби. Време бе да съсия костюмчето на този изтипар. Преди да мога да се намеся обаче нещо профуча покрай ухото ми и удари Суртур по челото.

Ако стрелата бе истинска, Суртур щеше да изпадне в беда, но за негов късмет бе пластмасова играчка с розово сърчице на върха, нещо за Свети Валентин, предположих. То удари Суртур между очите с весело писукане, падна в краката му и се стопи.

Суртур премигна. Изглеждаше не по-малко объркан от мен.

— Бягай, хлапе, бягай — провикна се познат глас зад гърба ми, а по моста в атака се впуснаха старите ми аверчета, Блиц и Харт. В атака е силно казано всъщност. Намеква се, че се опасни, а те не бяха. По някаква причина Блиц бе сложил широкопола шапка и тъмни очила, които заедно с дългото черно палто го караха да изглежда като много нисък италиански поп. В покритите си с ръкавици ръце държеше страховита дървена шпилка, на която пишеше „Сторете път на патиците“.

Червеният шал на Харт се вееше зад него като счупени криле. Той зареди още една стрела валентинка в пластмасовия си лък и стреля към Суртур.

Веднага разбрах откъде са се въоръжили — на улица „Чарлз“ имаше магазин за играчки. Понякога просех пред това място и имаха такива артикули на витрината си. Явно Харт и Блиц бяха успели да ме последват и в бързината си бяха сграбчили най-близките смъртоносни оръжия, които можеха да намерят.

Дори за луди бездомници не се бяха справили много добре. Беше глупаво и безсмислено. Но пък стопли душата ми.

— Ще те прикриваме! — викна Блиц и мина покрай мен — бягай!

Суртур не бе очаквал да го атакуват с играчки и остана неподвижен, когато Блиц го халоса по главата със знака за патици. Уви, следващият изстрел на Харт бе неточен и ме уцели в задника.

— Хей! — оплаках се аз.

Харт беше глух и не можа да ме чуе. Мина покрай мен и влезе в битка, като заудря Суртур по гърдите с пластмасовия си лък.

Вуйчо Рандолф ме хвана за ръката. Беше се задъхал.

— Магнус, трябва да вървим! ВЕДНАГА!

Може би наистина трябваше да побягна, но останах замръзнал, загледан в това как двамата ми приятели нападат мрачния владетел на пламъците с евтини пластмасови играчки.

Накрая на Суртур му писна. Той плесна един шамар на Харт и го накара да литне към другия край на паважа. След това ритна Блиц в гърдите толкова силно, че дребосъкът се олюля назад и падна по задник право пред мен.

— Достатъчно — протегна ръка Суртур. Огнят се завихри около отворената му длан, докато не оформи извит меч от бял пламък, — омръзнахте ми. Всички вие ще умрете!

— Да потъна в галошите на боговете! — заекна Блиц. — Това не е кой да е огнен великан, а самият Черен господар!

„Нима има и Жълт господар“, изкуших се да попитам, но видът на пламтящия Меч потисна порива ми за шеги. Пламъците се завихриха около Суртур. Огнената буря тръгна напред, като превърна колите в разтопени купчинки, втечни паважа и накара нитовете на моста да изхвъркнат като тапи от шампанско.

Оказа се, че само съм си мислел, че досега е топло. Суртур тепърва усилваше климатика.

Харт увисна на перилата на около девет метра от мен. Изпадналите в несвят пешеходци и пленени мотористи нямаше да издържат още много. Дори пламъците да не ги изпепелиха, щяха да умрат от недостиг на кислород или сърдечен удар. По някаква причина обаче жегата не ми пречеше.

Рандолф се олюля и увисна на ръката ми с цялата си тежест.

— Аз... въхх...

— Блиц — казах, — разкарай вуйчо отгук. Ако трябва, го изтегли.

Тъмните очила на Блиц пушеха, а периферията на шапката му започна да гори.

— Хлапе, не можеш да се бориш с този тип. Това е Суртур, самият Черен господар.

— Разбрах, каза ми вече.

— Но аз и Харт... трябваше да те пазим.

„Биваше си ви с патешките знаци“, исках да го скастрия аз, но какво можех да очаквам от двама бездомници? Те не бяха командоси, просто приятели. Нямаше да ги остава да умрат заради мен. А що се отнася до вуйчо Рандолф... почти не го познавах и никак не го харесвах, но си беше мой вуйчо. Беше казал, че не може да изгуби още един роднина, а аз се чувствах по същия начин. Този път нямаше да бягам.

— Върви — казах на Блиц, — аз ще намеря Харт.

Блиц някак си вдигна вуйчо. Двамата се отдалечиха с клатушкане.

— Мечът ще е мой, момче — изсмя се Суртур, — не можеш да промениш съдбата. Ще превърна света ти в пепел!

— Сериозно ми лазиш по нервите — обърнах се към него аз, — ще ми се наложи да те убия.

Хукнах към стената с пламъци.

СЕДМА ГЛАВА

ИЗГЛЕЖДАШ ЧУДЕСНО БЕЗ НОС

Леле, Магнус, мислите си вие. Това беше глупаво.

Благодаря. Имам добри моменти.

Обикновено не скачам в пламъците. Но имах чувството, че няма да се нараня. Знам, че звучи шантаво, но още не бях припаднал. Жегата не ми пречеше особено, макар паважът в краката ми да стана на каша.

Всъщност екстремните температури не са ме притеснявали. Не зная защо. Някои хора са много гъвкави. Други могат да си мърдат ушите. Аз мога да спя зимата навън без да замръзна или да държа кибрит в ръка без да се изгоря. Печелил съм басове в приютите за бездомни, но не съм възприемал търпимостта си като нещо специално... или вълшебно. И досега не бях тествал лимитите.

Минах през огнената стена и фраснах Суртур по главата с ръждясалия си меч. Понеже, нали се сецате, винаги гледам да спазвам обещанията си.

Острието ми не го нарани, но вихрушката от пламъци угасна. Суртур ме загледа за милисекунда, напълно смаян. После ме фрасна в стомаха.

И преди са ме удряли, но никога Черни господари от свръхтежка категория.

Свих се като шезлонг. Причерня ми и почнах да виждам тройно. Когато успях да фокусирам поглед отново, бях на колене и гледах в купчината повърнато мляко, пуешко и кракери, които вдигаха пара от асфалта.

Суртур можеше да ме обезглави с огнения си меч, но предположих, че не вярваше, че си струва. Започна да крачи напред-назад и да цъка.

— Жалко — присмя се той, — нежно малко момче. Дай ми Меча си сам, дете на ванир. И ти обещавам бърза смърт.

Дете на ванир?

Бях чувал добри обиди, но не и тази.

Ръждясалият Меч все още бе в ръката му. Почувствах пулса до метала, все едно самото острие имаше сърце. Отекна в острието и се прокрадна до ушите ми като тихото мъркане на двигател.

Можеш да го поправиш, бе ми казал Рандолф.

Почти повярвах, че старото оръжие се размърдва и пробужда. Недостатъчно бързо обаче. Суртур ме изрита в ребрата и ме запрати на земята.

Останах проснат по гръб, загледан в дима и зимното небе. Суртур явно ме бе ритнал достатъчно силно, че да отключи халюцинация. На около трийсет метра над мен видях момиче в броня, яхнало кон от мъгла и кръжащо като лешояд над битката. Държеше копие от ярка светлина. Ризницата му блестеше като огледало. Носеше коничен стоманен шлем над зелено покривало като средновековен рицар. Лицето ѝ бе красиво, но строго. Очите ни се срещнаха за миг.

„Ако си истинска, помислих, помогни ми.“

Тя се разпадна в облак пушек.

— Мечът — обсидиановото лице на Суртур надвисна над мен — той е по-ценен, ако ми го предадат свободно, но ако се наложи, ще го изтръгна от мъртвите ти пръсти.

В далечината завиха сирени. Запитах се защо полицията и линейките не са дошли още. После си спомних другите две гигантски експлозии в Бостън. Дали Суртур бе причинил и тях, или бе извиках още огнени приятелчета?

На края на моста Харт се изправи на крака. Няколко пешеходци, паднали в несвяст, се размърдаха. Не можех да видя Рандолф и Блиц никъде. Надявах се вече да са въвн от опасност.

Ако успеех да задържа Горящия човек зает, може би останалите невинни наоколо щяха също да имат време да се изнесат. Някак си успях да се изправа на крака.

Погледнах към меча и... ами да, определено халюцинирах. Вместо ръждясало парче боклук държах истинско оръжие. Кожената дръжка бе удобна и пасваше на ръката ми. На края ѝ имаше проста метална топка, която служеше за удобна противотежест на седемдесетсантиметровото острие, което бе двуостро и кръгло на върха, повече за сечене, отколкото за мушкане. В центъра на острието имаше широка бразда, обсипана с викингски руни — същите, които

бях видял и в офиса на Рандолф. Те блестяха в светъл отгънък на сребърното, като че ли са били поставени с изковаването на острието.

Мечът определено жужеше, почти като човешки глас, който се опитва да намери правилния тон.

Суртур отстъпи назад, а червените му като лава очи проблеснаха нервно.

— Нямах представа какво държиш, момче. Няма да живееш достатъчно дълго, за да узнаеш.

И замахна с ятагана.

Нямах опит с мечовете, освен ако не броите гледането на „Принцесата булка“ двадесет и шест пъти, когато бях дете. Суртур щеше да ме разполови на две — но оръжието ми имаше други идеи.

Държали ли се някога пумпал на върха на пръста си? Чувствате как се движи сам във всички посоки. Такъв бе и мечът. Размахваше се сам и блокираше огненото острие на Суртур. После го завъртя в арка и понесе ръката ми с него, като замахна към десния крак на Суртур.

Черният господар изкрещя. Раната в бедрото му започна да пуши и подпали панталоните му. Кръвта му закипя и засия като магма от вулкан. Огненото острие се разпадна.

Преди да се съвземе, мечът ми се стрелна нагоре и сръза лицето му. Суртур отстъпи назад с вой, като притисна носа си с две ръце.

Вдясно от мен, някой изкрещя — майката с двете деца.

Харт се опитваше да ѝ помогне да извади малчуганите от количката, която пушеше и бе на път да пламне.

— Харт! — извиках аз, преди да си спомня, че от това няма смисъл. Докато Суртур още бе разсеян, закуцуках към Харт и посочих надолу към моста.

— Върви! Изведи децата от тук!

Разчете по устните ми какво му казах, но не го хареса. Поклати отрицателно глава и взе един от малчуганите на ръце. Майката стискаше другото дете.

— Върви — казах ѝ, — приятелят ми ще ви помогне.

Майката не се поколеба. Харт ме погледна за последно, все едно да ми каже:

— Това не е добра идея.

А после я последва. Малкото дете се мятеше в ръцете му и плачеше.

— Ах! Ах! Ах!

Други случайни минувачи още бяха заседнали на моста — шофьори, хванати като в капан в колите си, пешеходци, вървящи напред-назад като замаяни, с дрехи, от които се издигаше пушек, и зачервена кожа. Сирените вече се чуваха от по-близо, но не виждах как полицията или парамедиците могат да помогнат, ако Суртур обикаля наоколо в пламъци.

— Момче! — Черният господар звучеше все едно се дави в сироп.

Свали ръце от лицето си и видях защо. Моят самонасочващ се меч бе отрязал носа му. Разтопена кръв падаше надолу по бузите му и опръскваше паважа с димящи капки. Панталоните му бяха изгорели и сега бе само по чифт червени боксерки с нарисувани пламъци. Между това и безносата си муцуна приличаше на дяволска версия на прасето Порки.

— Омръзна ми от теб! — изграчи той.

— Подобно — вдигнах меча. — Искаш това? Ела и си го вземи.

От дистанцията на времето мога да кажа, че бе глупаво да го кажа. Съзрях над себе си странното сиво видение — момичето на кон, което кръжеше като лешояд и гледаше.

Вместо да нападне Суртур, се приведе и взе асфалт от пътя с голи ръце. Оформи го като нажежена сфера димяща слуз и го хвърли по мен, все едно играем на народна топка.

Не съм добър нито в тази игра, нито в бейзбола. Магнах с меча с надеждата да отклоня снаряда. Пропуснах. Асфалтовото гюле се заби в стомаха ми и потъна там, унищожавайки всичко по пътя си.

Не можех да дишам. Болката бе така силна, че усетих как всяка клетка в тялото ми избухва във верижна реакция. Въпреки това изпитах странно спокойствие. Умирах. Нямах да оцелея това. Част от мен си каза:

— Хубаво. Нека поне си струва.

Погледът ми помръкна. Мечът ми зажува и се размърда в ръката ми, но едвам я чувствах.

Суртур ме загледа, а по обезобразеното му лице цъфна отвратителна усмивка.

„Иска Меча, казах си. — Негов е. Ако ще си отивам, той идва с мен.“

Вдигнах немощно ръка и му показах жест, за който не ти трябва да разбираш езика на знаците.

Той нападна с рев.

Точно когато ме стигна, Мечът ми се изстреля напред и го промуши. Използвах последните си сили, за да го хвана. Устремът му понесе и двамата през перилата.

— Не! — опита да се освободи той, като избухна в пламъци и започна да рита. Аз обаче не го пуснах. Двамата паднахме в реката „Чарлз“, а Мечът ми остана забит в корема му, докато собствените ми органи изгаряха от нажежения катран в корема ми. Небето проблесна и изчезна. Видях как призрачното видение на кон се стрелва в галоп към мен с протегнатата ръка.

После ударих водата с плясък и умрях.

Край.

ОСМА ГЛАВА

ВНИМАВАЙ С РАЗСТОЯНИЕТО, А СЪЩО И С КОСМАТИЯ ПИЧ С БРАДВАТА

В училище обожавах историите, които свършват така. Не смятате ли, че е идеалният завършек? Били отиде на училище. Изкара един прекрасен ден, а после умря. Край.

Така няма отворен финал. Всичко приключва както си му е редът. Но не и в моя случай.

Сега сигурно си мислите — но, Магнус, ти не си умрял наистина. Иначе нямаше да ни разказваш тази история. Просто е било на косъм. Бил си спасен по чудо и тъй нататък.

Но не, наистина си умрях, на сто процента. Намушкан в стомаха, с изпепелени жизненоважни органи, ударил главата си в заледена река от дванайсет метра височина. Счупих всичките си кости, дробовете ми се напълниха с ледена вода.

Медицинският термин за това е „мъртъв“.

И какво е чувството, Магнус, питате вие?

Гадно. Благодаря, че попитахте.

Започнах да сънувам, което беше странно — не само защото бях умрял, а защото по принцип никога не сънувам. Хората спорят с мен за това. Казват, че всички сънуваме и аз просто не помня сънищата си. Но аз ви казвам, че винаги съм спял като труп, освен когато станах такъв. Тогава сънувах като обикновен човек.

Карах колело с мама нагоре по Сините хълмове. Бях на около десет години. Денят бе топъл и летен, с хладен бриз, навяващ през борове. Спряхме до езерото Хаутън, за да хвърляме камъни по водата. Моят отскочи три пъти, този на мама четири пъти. Тя винаги печелеше. Но на никой от двамата не му пукаше. Тя се смееше и ме гушкаше, а това ми бе достатъчно.

Трудно ми е да ви я опиша. За да разберете Натали Чейс, трябва да я познавате. Шегуваше се, че духът ѝ е на Тинкър Бел от „Питър

Пан“. Ако успееш да си представите Тинкър Бел на трийсет, без криле, с фланела, дънки и маратонки, знаете как е изглеждала мама. Беше дребна жена с нежни черти, къса руса коса като на фея и горскозелени очи, в които блещукаше хумор. Когато ми разказваше приказки, обичах да броя луничките по носа ѝ.

От нея се излъчваше щастие. Нямам как да ви го опиша другояче. Обичаше живота. Ентусиазмът ѝ бе заразен. Бе най-милият и приятен човек, който познавах, до седмиците, които предхождаха смъртта ѝ.

В съня ми това бе още години в бъдещето. Стояхме заедно на езерото. Тя си пое дълбоко въздух и вдиша от аромата на боровите иглички.

— Тук срещнах баща ти — каза ми тя, — на летен ден като този.

Думите ѝ ме изненадаха. Тя рядко говореше за баща ми. Никога не съм го срещал, дори не съм виждал негови снимки. Може да ви звучи странно, но мама не говореше много за връзката им, затова и аз не го правех.

Беше категорична, че татко не ни е зарязал. Просто продължил нататък. Тя не се сърдеше. Имаше прекрасни спомени от краткото време, в което бяха изкарали заедно. Когато всичко свърши, установила, че е бременна с мен и била във възторг. Оттогава насам бяхме само двамата и не ни трябваше никой друг.

— Срещнала си го край езерото — попитах аз. — Той добре ли хвърляше камъни?

— О, да — разсмя се тя, — правеше ме на бъз в тази игра. Първият ни ден... беше съвършен. Само едно ми липсваше.

Тя ме прегърна и целуна по челото.

— Още нямах теб, тиквичке.

Мда. Мама ме наричаше „тиквичка“. Смейте се колкото искате. Когато пораснах, започнах да се дразня, но само докато беше жива. Сега бих дал всичко да я чуя как ме нарича „тиквичка“ отново.

— Какъв беше татко? — попитах аз. Беше ми странно да го наричам „татко“, дори не го бях срещал. — Какво стана с него?

— Затова те доведох тук, Магнус — разпери ръце мама на слънчевата светлина, — не го ли усещаш? Той е навсякъде около нас.

Не знаех какво има предвид. Обикновено не говореше с метафори. Мама беше буквалист и най-земният човек, когото можеш

да срещнеш.

— Хайде да се надбягваме до плажа! — разроши тя косата ми.

Сънят ми се промени. Намерих се в библиотеката на вуйчо Рандолф. Пред мен, облегат на бюрото, имаше човек, когото не бях виждал преди. Той барабанеше с пръсти по колекцията стари карти.

— Смъртта бе интересен избор, Магнус.

Мъжът се ухили. Дрехите му изглеждаха като току-що купени от магазина — ослепително бели спортни обувки, чисто нови дънки и риза на отбора „Ред Сокс“. Рошавата му коса бе смес от червено, русо и кафяво и изглеждаше все едно изглежда добре, макар да е станал преди малко. Лицето му бе шокиращо красиво. Можеше да дава реклами за самообръсначки за мъжките списания, но имаше белези, които съсипваха съвършенството. Обгорена тъкан покриваше моста на носа и бузите му като кратерите на Луната. Устните му бяха белязани от редици белези по устата — като от пиърсинг. Но кой би направил толкова много пиърсинг на устата си?

Не бях сигурен какво да кажа на белязаната халюцинация, но понеже думите на мама още отекваха в главата ми, попитах:

— Ти ли си баща ми?

Халюцинацията повдигна вежди, след което отметна глава и се изсмя.

— Ти ми харесваш! Добре, ще се позабавляваме. Не, Магнус Чейс, не съм баща ти, но определено съм на твоя страна.

Той прокара пръст по логото на „Ред Сокс“ по блузата си.

— Скоро ще срещнеш сина ми, но дотогава мъничък съвет, не вярвай на външния вид и не се доверявай на мотивите на другарите си. О, и още...

Той се приведе напред и ме хвана за китката.

— Предай много поздравии на Бащата на боговете.

Опитах да се измъкна, но хватката му бе като стоманена. Сънят се промени. Внезапно установих, че летя пред студена сива мъгла.

— Спри да се съпротивляваш! — каза женски глас.

Момичето, което кръжеше над моста, ме бе хванало за китката. Тя мина през въздуха на мъглявия си кон, като ме дърпаше все едно съм торба с бельо. Бляскавото ѝ копие седеше на гърба. Ризницата ѝ блестеше на сивкавата светлина.

— Нали не искаш да паднеш в Процепа?

Подозирах, че няма предвид магазина „Gar“. Погледнах надолу и видях, че под нас няма нищо, само безкрайна сивота. Реших, че не ми се пада в нея.

Опитах да кажа нещо, но не можах, затова само поклатих немощно глава.

— Ами тогава спри да се съпротивляваш — нареди тя.

Под шлема няколко кичура тъмна коса се подаваха изпод зелената й забрадка. Очите ѝ бяха в цвета на секвоя.

— Не ме карай да съжалявам затова — каза тя.

Изгубих съзнание.

Събудих се охкащ. Всеки мускул в тялото ми болеше ужасно. Седнах и се хванах за корема в очакване да намеря пламтяща дупка на мястото на вътрешностите си. Но там нямаше димящ асфалт. Не усещах болка. Нямаше го и странния меч. Дрехите ми изглеждаха съвсем наред. Не бяха нито мокри, нито изгорени, нито разкъсани.

Всъщност дрехите ми изглеждаха прекалено добре. Бях ги носел седмици наред — един чифт дънки, няколко ризи и яке. Но не миришеха. Изглеждаха изпрани, изсушени и облечени върху мен, докато съм бил в несвяст. Това бе смущаващо. Дори имаше лек лимонов аромат, който ми напомни за добрите стари времена, когато мама ми оправяше бельото. Обувките ми бяха като нови, лъскави все едно съм ги откраднал току-що.

Още по-странното бе, че бях чист. Ръцете ми не бяха покрити с мръсотия. Кожата ми изглеждаше добре изтъркана. Прокарах пръсти през косата си и не намерих нещо сплъстено, клонки или парчета отпадъци.

Бавно се изправих. По мен нямаше и драскотина. Подскочих на пети. Чувствах се, сякаш мога да избягам цяла миля. Вдишах от аромата на комините и приближаващата буря. Почти се разсмях от облекчение. Някак си бях оцелял!

Само дето това бе невъзможно. Къде се намирах?

Постепенно усещанията ми се върнаха. Седях в двора на огромно имение, от тези, които виждате на хълма Бийкън — осем етажа от страховит бял варовик и сив мрамор, които се издигаха в сивото небе. Двойните врати отпред бяха от масивно тъмно дърво и

обковани с желязо. В центъра на всяка от тях имаше дръжка с размерите на вълча глава.

Вълци... само при мисълта за тях намразих мястото.

Потърсих изход към улицата. Нямахме такъв, само висока три метра бяла варовикова стена, която ограждаше двора. Как можеше да няма вход?

Не виждах какво има отвъд стената, но определено бях все още в Бостън. Познах някои от околните сгради. В далечината се издигаха кулите на Даунтаун. Вероятно се намирах някъде на улица „Бийкън“, от другата страна на „Комън“. Но как се бях озовал тук?

В края на двора се издигаше висока бреза с чисто бяла кора. Помислих да се покатеря върху нея, за да мина от другата страна на стената, но не можех да стигна дори най-ниските клони. После осъзнах, че дървото е покрито с листа, което би трябвало да е невъзможно през зимата. Нещо повече, листата блестяха все едно някой ги е украсил с двадесет и четири карата позлата.

До дървото имаше бронзов плакет, закачен на стената. Не го бях забелязал по-рано, тъй като всички сгради в Бостън имаха исторически надписи. Сега обаче погледнах по-внимателно. Надписите бяха на два езика. Единият бе азбуката на северняците, която бях видял по-рано. А другият на английски.

Добре дошли в дъбравата на гласир.

Моля, не крадете и не чупете нищо.

За хотела използвайте входа откъм Нифлхейм.

Добре. Определено бях надхвърлил дневната доза странности. Трябваше да се разкарам оттук. Да прескоча стената, да разбера какво се бе случило с Блиц и Харт, а може би, ако бях в добро настроение, и с чичо Рандолф, а после да отида до Гватемала. Беше ми омръзнало от този град.

Тогава двойните врати се отвориха със скърцане. От тях засия ослепителна светлина.

На прага се появи як мъжага. Той носеше униформата на портиер — цилиндрична шапка, бели ръкавици и тъмнозелен жакет с фрак и буквите ХВ, изписани на ревера. Но това не можеше да е истински

портиер. Брадавическото му лице бе покрито с пепел. Брадата му бе небръсната с десетилетие. Очите му бяха кървясали и свирепи, а на гърба си носеше брадва. На табелката с името му пишеше: ХУНДИНГ, САКСОНИЯ, ВАЖЕН ИГРАЧ НА ОТБОРА ОТ 749 ГОД. ОТ Н.Е.

— Извинете — заекнах аз, — сигурно съм объркал входа.

Мъжаката се намръщи. Приблѳжи и ме подуши. Ухаеше на терпентин и печено месо.

— Нищо не сте объркал, просто чакате.

— Моля?

— Нали сте умрял — попита той. — Последвайте ме тогава. Ще ви заведе в регистратурата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

СЪС СИГУРНОСТ ЩЕ ИСКАШ КЛЮЧА ОТ МИНИБАРА

Много ли ще ви изненадам, ако ви кажа, че мястото е по-голямо отвътре, отколкото отвън?

Само фоайето вероятно бе най-голямата ловна ложа на света — два пъти по-голяма, отколкото изглеждаше имението отвън. Един декар дървен под бе покрит с кожи от екзотични животни — зебри, лъвове, а също и десетметрови влечуги, които не бих искал да срещна приживе. На дясната стена в камина, голяма колкото спалня, бе накладен огън. Пред него няколко гимназисти в пухкави зелени хавлии бяха полегнали на пухкави кожени дивани, като се смееха и пиеха нещо от сребърни бокали. Над рамката имаше препарираната глава на вълк.

„Какво щастие, помислих си. — Още вълци.“

Колони, направени от неиздялани дървесни стволоче, поддържаха тавана, който бе опасан с копия за греди. Полирани щитове грееха от стените. Светлината, изглежда, се излъчваше отвсякъде — топъл златист блясък, от който очите ме боляха, все едно съм излязъл от тъмен кинозалон в ярък слънчев следобед.

В центъра на фоайето, на свободностояща табела пишеше:

ПРОГРАМА ЗА ДЕНЯ:

Борба до смърт, зала Осло, 10 ч.

Масовка до смърт, зала Стокхолм, 11 ч.

Бюфет до смърт, столова, 12 ч.

Въоръжена борба до смърт, централен двор, 13 ч.

Йога бикрам до смърт, зала Копенхаген, 16 ч.

(носете си килимче!)

Портиерът Хундинг каза нещо, но главата ми бръмчеше така силно, че го пропуснах.

— Извинете — казах, — може ли да повторите?

— Багаж — повтори той, — багаж имате ли, питах?

— Тъъ — посегнах към торбата на рамото си, но се оказа, че тя не е била възкресена заедно с мен, — ми не.

Хундинг изсумтя.

— Ами така стана то, вече всички идват голи и боси. Нищо ли не сложиха в тая погребална клада?

— В кое?

— Все тая — той се намръщи към далечния край на стаята, където обърнатият кил на лодка служеше на рецептурно бюро, — ами няма какво да го отлагаме, идвай.

Човекът зад кила очевидно имаше същия бръснар като Хундинг. Брадата му бе толкова голяма, че имаше свой собствен пощенски код. Косата му изглеждаше като мишелов, размазал се на предното стъкло на автобус. Бе облечен в горскозелен костюм на ивици, а върху табелката на името му пишеше:

ХЕЛГИ, МЕНИДЖЪР, ИЗТОЧНА ГОТЛАНДИЯ,
ВАЖЕН ИГРАЧ НА ОТБОРА ОТ 749 ГОД. ОТ Н.Е.

— Заповядайте — вдигна очи Хелги от екрана на компютъра, — за записване ли сте?

— Ами...

— Нали знаете, че часът за записвания е три следобед — каза той, — ако умрете по-рано през деня, не мога да гарантирам, че стаята ви ще е готова.

— А не може ли просто да се върна към живот? — предложих.

— Не, не — потропа той по клавиатурата — а, ето ни.

Той се ухили и разкри всичките си три зъба.

— Вие сте даже в апартамент.

— То всички са в апартаменти — промърмори Хундинг под носа си, — ние друго нямаме.

— Хундинг... — предупреди мениджърът.

— Извинете, сър!

— Не искате да използвам тоягата, нали?

— Не, сър — направи гримаса Хундинг.

Погледнах и двамата, като проверих имената им.

— Вие сте започнали да работите тук в една и съща година, нали — забелязах аз, — 749-та... какво значи н.е.?

— От новата ера — отвърна мениджърът, — вие му викате след Христа.

— А защо и вие не му викате след Христа?

— Защото това е добър поздрав за християни, но Тор се цупи. Още е сърдит на Исус, че не се е появил на онзи дуел, на който го е предизвикал.

— Моля?

— Това няма значение — каза Хелги, — колко ключа ви трябва? Един стига ли ви?

— Но аз още не разбирам къде съм. Ако работите тук от 749-та, това означава над хиляда години.

— Не ми напомняйте — изръмжа Хундинг.

— Но това е невъзможно. И... казвате, че съм умрял. Аз обаче не се чувствам умрял. Съвсем добре съм си.

— Господине — каза Хелги, — всичко ще ви се обясни довечера на вечеря, тогава представяме новите готи.

— Валхала — думата изплува от дълбините на съзнанието ми заради една полузабравена приказка, която мама ми четеше като бях малък — това ХВ на ревера. „В“ значи Валхала, нали.

Погледът на Хелги ми подсказа, че изпитвам търпението му.

— Да, господине, хотел „Валхала“. Поздравления. Избран сте да се присъедините към армията на Один. Нямам търпение да науча какви подвизи сте извършили довечера.

Коленете ми омекнаха. Подпрях се на бюрото да не падна. Досега се опитвах да се убедя, че е станала някаква грешка, че това е скъп хотел, в който са ме сбъркали за клиент. Вече не бях толкова сигурен.

— Умрял — промърморих аз, — искате да кажете, че аз всъщност съм...

— Ето ви ключа за стаята — Хелги ми подаде камък с единствена нордическа руна, като камъните в библиотеката на вуйчо Рандолф, — искате ли ключ за минибара?

— Ами...

— Иска, иска — отвърна Хундинг, — искаш го, хлапе. Денят ще бъде дълъг.

— Колко дълъг — почувствах метален вкус в устата си.

— Вечен — отвърна Хелги — или поне до настъпването на Рагнарок. Сега Хундинг ще ви отведе до стаята. Приятно изкарване на задгробния живот. Следващият, моля!

ДЕСЕТА ГЛАВА

СТАЯТА Е ЯКА

Не следях внимателно пътя, по който Хундинг ме преведе през хотела. Чувствах се все едно са ме завъртели петдесет пъти и пуснали по средата на цирка да се забавлявам.

Всяка зала, през която преминавахме, изглеждаше по-голяма от предишната. Повечето от гостите на хола приличаха на гимназисти, макар да имаше и по-големи. Момчета и момичета седяха заедно на малки групи, топлеха се пред камините, говореха на различни езици, хапваха или играеха игри на дъска като шах, скрабълс и нещо, което включваше истински кинжали и факла. Като надникнах в страничните салони, забелязах маси за тенис, машини за пинбол и стари видеоаркади, както и нещо, което приличаше на страховития инструмент за мъчения, наричан желязна девица.

Хората от персонала на хотела бяха облечени в тъмнозелени ризи и обикаляха гостите с подноси с храна и напитки. Доколкото можех да видя, всички сервитьорки бяха здрави жени воители с щитове на гърба, с мечове и брадви на колана. Това рядко се среща по хотелите.

Една едра сервитьорка ме подмина с чиния димящ омлет. Стомахът ми закъркори.

— Как мога да съм гладен, ако съм мъртъв — попитах Хундинг.
— Никой от тези хора не изглежда мъртъв.

— Ами има мъртви и мъртви — сви рамене Хундинг, — мисли за Валхала... като за ъпгрейд. Вече си един от айнхеряр.

— Айнхеряр — повторих аз, — колко лесно се произнася.

— Да. В единствено число айнхери. Ние сме избраниците на Один, войници от неговата вечна армия. Думата „айнхеряр“ обикновено се превежда като самотни воители, но това не хваща значението. По-скоро става дума за „някава воители“, онези, които се борели смело предишния си живот и отново ще се борят смело в Деня на Страшния съд. Наведи се.

— Ще се навеждам на съда?

— Не, наведи се сега!

Хундинг ме избута, когато едно копие мина покрай мен. Намушка човека, седнал на най-близкия диван, и го уби на място. Напитки, зарове и пари от монополи полетяха навсякъде. Хората, които играеха, скочиха на крака и изглеждаха леко подразнени, докато гледаха към посоката, от която бе долетяло копието.

— Видях това, Червеноръки Джон — извика Хундинг, — салонът е зона, в която не може да се мятат копия!

Някой се изсмя от залата за бiliarд и отговори на... шведски? Не звучеше като да съжالياва особено.

— Какво и да е — продължи по пътя си Хундинг, все едно нищо не е станало, — ескалаторите са хей тук.

— Чакай малко — казах аз, — убиха онзи човек с копие. Няма ли да направиш нещо?

— Спокойно, вълците ще почистят.

Пулсът ми се ускори двойно.

— Вълците?

И наистина, докато останалите играчи на монополи си събираха фигурите, двойка сиви вълци влязоха в салона, захапаха мъртвеца за краката и го отнесоха заедно с копието в гърдите му. Кървавата следа изчезна веднага. Пробитият диван се възстанови.

Скрих се зад най-близката саксия. Не ме интересува как ви звучи това. Страхът ме завладя. Тези вълци нямаха сияйни очи като животните, нахлули в апартамента ми, но ми се искаше да съм се озовал в Отвъдното, където свещеното животно е гризач.

— Няма ли правила против убийствата? — попитах немощно.

— Хората само си играеха, момче — повдигна рунтава вежда Хундинг, — жертвата ще се е оправила за вечеря.

Той ме измъкна от скривалището ми.

— Хайде да вървим.

Преди да попитам що за забавления са това, стигнахме асансьора. Вратата му бе направена от копия, а златни щитове опасваха стените. Контролният панел имаше толкова бутони, че стигаше от пода до тавана. Най-високият номер бе 540. Хундинг натисна 19.

— Как може това място да има 540 етаж — попитах аз. — Това би го направило най-високата сграда на света.

— Стига да беше само в един свят. То обаче свързва всичките девет. Просто влезе откъм входа на Мидгард. Като повечето смъртни.

— Мидгард... смътно си спомних за това, че викингите вярват в девет различни свята. Рандолф също бе използвал думата светове. Но бе минало много време, откакто мама ми бе чела нордическите приказки...

— Имаш предвид света на хората.

— Да — Хундинг си пое дълбоко въздух и изрецитира, — петстотин и четиридесет етажа има Валхала, петстотин и четиридесет порти, водещи към Деветте свята.

После се ухили.

— Никога не знаеш откъде ще се наложи да тръгнем на война.

— Колко често ходите на война?

— Ами никога. Въпреки това може да стане по всяко време. Аз самият не мога да чакам. Най-после Хелги ще спре да ме тормози?

— Мениджърът? Той пък за какво те тормози?

— Дълга история — вкисна се изражението на Хундинг, — ние двамата...

Вратата на асансьора се отвори.

— Забрави за това — потупа ме по гърба Хундинг, — деветнайсетият етаж ще ти хареса. Приятни съседи имаш!

Винаги съм смятал коридорите на хотелите за тъмни, депресиращи и клаустрофобични. Но този на деветнадесетия етаж не беше такъв. Куполният таван бе висок шест метра и бе опасан — сетихте се — с още копия за греди. „Валхала“ явно купуваше копията с отстъпка. Факли горяха върху железни свещници, но не изглеждаше като да димят. Само хвърляха топла оранжева светлина върху украсените с мечове, щитове и гоблени стени. Коридорът бе толкова голям, че можеше да пориташ футбол без проблем. Върху кървавочервения килим имаше изрисувани клони, които се движеха като развявани от вятъра.

Вратите на стаите за гости бяха направени от груб дъб, обкован с желязо, като всяка бе на около петнайсет метра една от друга. Не видях дръжки или ключалки. В центъра на всяка врата имаше железен кръг, върху който бе изписано име, обградено от пръстен викингски руни.

На първото пишеше Полуродения Гундерсон. Зад тази врата чух крясъци и звъна на метал, все едно някой се бие с меч.

На следващата бе изписано Малъри Кийн. Зад тази врата не се чуваше нищо.

После Томас Джеферсън-младши. Отвътре звучаха изстрели, макар и повече като от видеоигра (да, чувал съм и двете и мога да направя разлика).

На четвъртата бе написано просто буквата Х — „Екс“. Отпред имаше количка за румсървис на коридора с отсечена свинска глава върху сребърна чиния. Ушите и зурлата на прасето изглеждаха леко нахапани.

Като бездомник аз не мога да си позволя да съм претенциозен към храната си, но тегля чертата, що се отнася до свински глави.

Почти стигнахме Т-образния кръстопът на края на коридора, когато огромна черна птица се появи иззад ъгъла и профуча покрай мен, като едва не отнесе ухото ми. Видях как птицата изчезва надолу по коридора — гарван с тетрадка и химикалка в ноктите си.

— Какво беше това? — попитах аз.

— Гарван — отвърна Хундинг, като изобщо не ми помогна.

Накрая спряхме пред врата, на която бе написано „Магнус Чейс“. Като видях името си изписано с желязо с руни около него, потреперих. Последната ми надежда, че това е грешка, номер за рождения ден или космическо объркване се изпари. Хотелът ме очакваше. Бяха изписали името ми правилно и всичко.

Магнус всъщност означава „велик“. Мама ме нарече така, тъй като семейството ни произлизаше от шведски крале, управлявали преди около един милиард години. Освен това казваше, че съм най-хубавото нещо, което се е случвало в живота ѝ. Знаем, знаем. Едно, две, три:

— Колко сладко!

Всъщност е дразнещо име. Хората го произнасят Мангъс, като Ангъс. Винаги съм ги поправял. Магнус е, като „Магнум“. И те ме гледаха все едно съм ги прострелял.

Така или иначе, името ми бе написано на вратата. Минех ли оттам, щях да бъда записан. Според мениджъра това бе домът ми до края на света.

— Давай напред — посочи Хундинг към руническия камък в ръката ми. Символът изглеждаше като символа за безкрайност или обърнат настрани пясъчен часовник.

— Това е „дагаз“ — каза Хундинг, — няма от какво да се притесняваш. Символизира новото начало, промяната. Освен това ти отваря вратата. Само ти имаш достъп.

— Ами ако персоналът иска да влезе? — преглътнах аз.

— Използваме ключа на персонала — Хундинг потупа брадвата на колана си. Не бях сигурен дали се шегува.

Задържах руническия камък. Не исках да го опитвам, но не исках да стоя в коридора, докато ме намушка случайно копие или ме рани някой летящ гарван. Инстинктивно докоснах камъка със съвпадащия знак „дагаз“ на вратата. Кръгът от руни засия в яркозелено и вратата се отвори.

Влязох вътре и ченето ми увисна до пода.

Апартаментът бе по-готин от всички места, на които бях живял или които бях посещавал, включително имението на вуйчо Рандолф.

Като в транс отидох до средата на апартаментата, където централният атриум водеше до небето. Обувките ми потънаха в гъстата зелена трева. Четири огромни дъбови дървета опасваха градината като колони. Ниските клони се простираха в стаята по тавана и се преплитаха с покривните греди. Високите клони минаваха през отвора на атриума и образуваха шарена сянка. Слънчевата светлина сгръ лицето ми. Приятен бриз мина през стаята и навя аромата на жасмин.

— Но как — погледнах аз Хундинг, — над нас има стотици етажи, а аз виждам откритото небе. Освен това сме посред зима. Как може да е слънчево и топло.

— Не знам — сви рамене Хундинг, — магия. Но това е твоят задгробен живот, момче. Заслужил си си го.

Нима? Не се чувствах особено заслужил.

Обиколих апартаментата в бавен кръг. Апартаментът бе образуван като кръст, с четири секции, които излизаха от централния атриум. Всяко крило бе голямо колкото стария ни апартамент. Едното беше вход към коридора, от който бяхме дошли. Въпреки размера си, стаята бе гола и проста — бежова завивка и пухкави възглавници на леглото, бежови стени без картини, огледала или друга декорация, тежки кафяви завеси, които можеха да бъдат дръпнати, за да затворят помещението.

Спомних си, че като дете мама обичаше да подрежда стаята така, че да има възможно най-малко украшения. Винаги съм заспивал трудно вкъщи, освен в пълен мрак и без нищо, което да ме разсейва. Докато гледах спалнята, почувствах, че някой е протегнал ръка в мозъка ми и е извадил точно това, което ми трябва, за да се чувствам удобно.

Крилото вляво от мен бе баня и съблекалня с черни и бежови плочки, двата ми любими цвята. Сред екстрите имаше сауна, вана, гардероб, душ и тоалетна, достойна за геройски загинал.

Четвъртото крило на апартамента имаше кухня и хол. В края на хола имаше голям кожен диван, гледащ към 65-инчов плазмен телевизор с шест различни конзоли, събрани в игрален кабинет. От другата страна имаше два стола с подвижни облегалки пред пукаща камина и библиотека.

Да, обичах да чета. Странен съм, нали? Дори след като напуснах училище, прекарвах много време в обществената библиотека на Бостън, научавайки разни неща само за да си прекарвам времето на топло и спокойно място. Две години страдах по изгубената си колекция книги и никога не вярвах, че отново ще имам такава. Влязох да проверя заглавията по рафтовете. Тогава забелязах картината в сребърна рамка върху камината. Нещо като мехур хелий се изкачи нагоре към гърлото ми.

— Невъзможно...

Взех снимката. Показваше ме на осем години, заедно с мама, на върха на планината Вашингтон в Ню Хемпшир. Това бе едно от най-хубавите пътувания в живота ми. Помолихме един от рейнджърите в парка да направи снимката. На нея бях ухилен (което днес ми се случва рядко) и така се виждаха двата ми липсващи предни зъба. Мама бе коленичила до мен с ръце, увити около гърдите ми. Зелените ѝ очи блещукаха по тъгълчетата, а луничките ѝ бяха потъмнели от слънцето. Русата ѝ коса бе издърпана на една страна от вятъра.

— Но това е невъзможно — промърморих, — от тази снимка имаше само едно копие. И то изгоря в пожара.

Обърнах се към Хундинг, който бършеше очи.

— Добре ли сте?

— Разбира се — прокашля се той, — добре съм. Хотелът носи спомени от предишния ти живот. Снимки...

Устата под брадата му май трепереше.

— Но когато аз умрях, още нямаше снимки. Ти... си късметлия.

Дълго време никой не ме беше наричал късметлия. Идеята ме извади от ступора. Бях прекарал две години без мама. Бях мъртъв или ъпгрейднат от няколко часа. Този пиколо от Саксония бе тук от 749-та година от н.е. Запитах се как е умрял, какво семейство е оставил зад гърба си. Хиляда и двеста години по-късно той още се просълзяваше при спомена за тях. Според мен това бе жесток начин да прекараш в Отвъдното.

Хундинг се изправи и издуха носа си.

— Но стига за мен! Ако имаш някакви въпроси, обади се на рецепцията. Нямам търпение да чуя за храбрите ти подвизи на вечеря.

— Храбрите ми подвизи?

— Не бъди скромен! Нямахте да те изберат, ако не си извършил нещо героично.

— Но...

— За мен бе удоволствие да ти служа. Добре дошъл в хотел „Валхала“!

Протегна длан. Отне ми секунда, докато осъзная, че иска бакшиш.

— Ами аз... — бръкнах в джобовете на якето си, без да очаквам да намеря каквото и да е било. По чудо шоколадчето, което бях взел от къщата на вуйчо Рандолф, още бе там. Не бе повредено от пътя си към Отвъдното. Дадох го на Хундинг.

Очите му станаха на чинийки.

— Богове на Асгард! Благодаря ти, хлапе!

Подуши шоколада и го вдигна като че е Светия граал.

— Леле! Трябва ли ти нещо, само се обади! Валкирията ти ще дойде преди вечеря! Леле, майчице!

— Валкирията ми? Чакай. Аз си нямам валкирия.

Хундинг се разсмя, без да изпуска шоколада от поглед.

— Да, ако бях с твоята валкирия и аз щях да кажа така. Тя е голяма пакостница.

— Какво имаш предвид?

— До довечера, хлапе — Хундинг се отправи към вратата, — имам неща за ядене... ъъ, вършене. Пробвай да не умреш преди вечеря!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИВЕТ. СЕГА ЩЕ ТИ СЧУПЯ ВРАТА!

Паднах на тревата.

Гледайки през клоните към синьото небе, ми бе трудно да дишам. Не бях имал астматична атака от години, но си спомнях всички ноци, в които мама ме държеше, докато се давех, чувствайки как невидим колан се стяга около гърдите ми. Може би се чудите защо тогава мама ме е водела на къмпинг по планините, но да бъда навън винаги ми помагаше.

Лежейки в центъра на атриума, вдишах от свежия въздух с надеждата дробовете ми да се успокоят.

За жалост бях убеден, че това не е астма, а паник атака. Това, което ме разтърси, не бе само фактът, че съм мъртъв, пленен в нелепо викингско Отвъдно, където хората си поръчват свински глави и се мушкат с копия.

Можех да приема това предвид живота си досега. Разбира се, че на шестнадесетия си рожден ден ще се озова във „Валхала“. Такъв ми бил късметът.

Но това, което наистина ме потресе, е, че за пръв път от смъртта на мама бях на уютно място, сам и в безопасност (доколкото можех да преценя в момента). Приютите не се брояха. Благотворителните кухни и спалните чували под моста също не се брояха. Там винаги спях с едното око нащрек. Никога не можех да се отпусна. Сега можех да помисля.

А това невинаги е нещо хубаво.

Никога не съм имал възможността да скърбя както трябва за мама. Никога не съм имал времето да седна и да се самосъжалявам. В някакъв смисъл това ми помогна толкова, колкото и уменията за оцеляване, които мама ми преподаде — как да бивакувам, как да намирам пътя си, как да напаля огън.

Всички пътувания в парка, езерата, планините. Докато старото й субару^[1] работеше, прекарвахме всеки уикенд извън града и

изследвахме дивото.

От какво бягаме, питах я веднъж един петък, само няколко месеца преди да умре. Бях ядосан. Исках поне един уикенд да си почина у дома. Не разбирах истерията да опаковаме нещата си и да вървим.

Тя само се бе усмихнала, но изглеждаше по-разтревожена от обичайното.

— Трябва да се възползваме от времето, което ни е останало, Магнус.

Нима мама ме бе подготвяла да оцелея сам? Все едно е знаела какво ще стане с нея... но това не бе възможно. Но и да имаш нордически бог за баща не е възможно.

Дишането ми още бе хрипкаво, но станах и се разходих в новата си стая. Осемгодишният Магнус ми се хилеше от снимката на камината, рошав и без предни зъби. Нямаше представа какво го чака. Не можеше да оцени какво има.

Огледах библиотеката: любимите ми фентъзи и хорър автори откакто бях малък — Стивън Кинг^[2], Дарън Шан^[3], Нийл Шустерман^[4], Майкъл Грант^[5], Джо Хил^[6].

Любимите ми комикси — Скот Пилгрим, Сандмен, Пазителите. И много книги, които се канех да прочета. (Съвет за бездомниците — обществените библиотеки са истинско убежище. Имат бани. Не гонят децата, които четат, стига да не миришете лошо или не правите пакости.)

Взех илюстрираната книжка с митовете на Севера, която мама ми четеше, когато бях малък. Вътре имаше прости картинки на щастливи викингски богове, дъги, цветя и красиви руси момичета. С изречения като: „Боговете живеели в красиво и прекрасно кралство!“

Не пишеше нищо за Черния господар Суртур, който изпепеляваше бебешки колички и целеше хората с разтопен асфалт, нито за вълци, които убиват майка ти и карат апартамента ти да експлодира. Това ме ядоса.

На масата за кафе имаше подвързана с кожа тетрадка, кръстена „Книга за гости“. Прелистих я. Менюто за румсървиса беше десет страници. Списъкът с телевизионни канали бе почти толкова дълъг, а картата на хотела тъй оплетена и разделена на толкова подсекции, че

не можех да я разчета. Нямахте врати за изхода, на които да пише: Излезте тук, за да се върнете към стария си начин на живот!

Хвърлих книгата в камината. Когато тя изгоря, ново копие се появи на масата за кафе. Глупавият вълшебен хотел дори не ми позволяваше да се разгневя като хората.

Вбесен, съборих дивана. Не очаквах да постигна много, но той се завъртя през стаята и се удари в далечната стена.

Загледах следата от паднали възглавници, обърнатия наопаки диван, счупения гипс и следите от кожа по стената. Как бях направил това?

Диванът не се изправи с магия. Остана си там, където го бях хвърлил. Гневът ме напусна. Вероятно само бях създал допълнителна работа за някой нещастен служител на персонала като Хундинг. Това не беше честно.

Продължих да крача напред-назад, мислейки си за огнения демон на моста и това защо бе искал меча му. Надявах се Суртур да е умрял с мен, но перманентно, ала не бях оптимист. Дано поне Блиц и Харт се бяха измъкнали. И... ами и Рандолф, от мен да мине.

А и къде беше самият меч? Отново на речното дъно? „Валхала“ можеше да ме съживи с шоколад в джоба, но не и с меч в ръката. Това бе тъпо.

В старите митове Валхала бе за герои, загинали в битки. Това го помнех. Но сега не се чувствах като герой. Бяха ми сритали задника и направили вътрешностите на шкембе чорба. Удряйки Суртур и падайки от моста, просто се бях провалил по възможно най-впечатляващ начин. Кое му беше смелото на смъртта ми?

Замръзнах.

Една идея ме удари като чук.

Мама... ако някой бе умрял смело, това бе тя. За да ме защити от...

Точно тогава някой потропа на вратата. След това тя се отвори, вътре влезе момиче, същото, което бе кръжало на моста и ме бе издърпало от сивата мъгла.

Тя бе свалила шлема, ризницата и блестящото копие. Зелената ѝ забрадка сега висеше около врата ѝ, а дългата ѝ кафява коса падаше свободно по раменете. Бялата ѝ рокля бе покрита с викингски руни

около яката и ръкавите. От златния ѝ пояс висяха старинни ключове и топор. Приличаше на героиня от играта „Смъртоносна битка“^[7].

— Нима мебелите те обидиха? — погледна тя към съборения диван.

— Ти си истинска — отбелязах.

— Така изглежда — кръстоса ръце тя.

— Мама? — казах аз.

— Не — отвърна тя, — не съм майка ти.

— Питам дали и тя е във „Валхала“.

Устните на момичето оформиха тихо „О!“. Тя погледна през рамото ми, все едно се чуди какво да отговори.

— Съжалявам. Натали Чейс не е от Избраните.

— Но тя беше смелата. Тя се жертва заради мен.

— Вярвам ти — момичето загледа пръстена ми, — но ако беше тук, щях да зная. Валкириите нямаме право да избираме всеки, който е загинал храбро. Има много фактори и много различни задгробни животи.

— Къде тогава е тя? Искам да съм с нея. Аз не съм никакъв герой.

Тя се стрелна към мен и ме притисна към стената със същата лекота, с която аз бях съборил дивана. След това опря лакът в гърлото ми.

— Не казвай това — изсъска момичето. — НИКОГА! Или поне не и на вечеря.

Дъхът ѝ ухаеше на мента. Очите ѝ бяха едновременно тъмни и ярки. Напомниха ми за фосилите, които мама имаше — част от водно животно, което мама нарече „амонит“. Изглеждаха сякаш сияят с вътрешно сияние, като че ли са натрупали знание за милиони години, скрити под земята. Очите на момичето лъщяха по същия начин.

— Но ти не разбираш — изграчих аз, — трябва да...

— Кое, мислиш, не разбирам? — притисна гърлото ми тя по-силно, — че ти е жал за майка ти? Че смяташ, че са те осъдили несправедливо? Че си някъде, където не искаш да бъдеш, принуден да работиш с хора, с които не искаш да се срещаш?

Не знаех как да отговоря на това, особено предвид факта, че не можех да дишам.

Тя отстъпи. Аз се закашлях, а тя започна да върви напред-назад във фоайето, като гледаше втренчено към нищото. Топорът и ключовете се люлееха на колана ѝ.

Потърках насинения си врат.

Постъпи глупаво, Магнус, казах си аз. — Първо трябва да научиш правилата.

Не можех да се оплаквам и да имам изисквания. Трябваше за момент да забравя за майка си. Ако бе някъде наоколо, щях да го узная по-късно. Този хотел не бе много по-различен от новите приюти за бездомни младежи или църковните социални кухни. Всяко място си имаше правила. Трябваше да разбера каква е йерархията и кой може да ме намушка и убие. Трябваше да оцелея, макар вече да бях мъртъв.

— Съжалявам — казах аз. Чувствах гърлото си все едно съм погълнал жив плъх с остри нокти, — но какво ти пука дали съм герой, или не?

— Ти как мислиш — плесна се по челото тя. — Може би, защото аз те домъкнах тук? Може би, защото кариерата ми виси на косъм? Още една грешка и...

Тя се овладя.

— Това няма значение. Когато те представя, кимай на моя разказ. Мълчи и опитай да изглеждаш смел. Не ме карай да съжалявам, че те докарах дотук.

— Добре, но не съм ти искал помощта.

— Окото на Один! Ти умираше! Другите варианти бяха Хелхейм или Гинунгагап... или...

Тя потрепери.

— Нека кажем, че има по-лоши места от „Валхала“, в които да прекараш задгробния си живот. Видях какво стори на моста. Може и да не мислиш така, но беше смело. Жертва се, за да спасиш живота на други хора.

Думите ѝ звучаха като комплимент, но тонът ѝ — все едно ме нарича идиот.

Тя приближи и ме мушна по гърдите.

— Имаш потенциал, Магнус Чейс. Не ме опровергавай или...

От микрофона на стената отекна рог — толкова силен, че снимката над камината издрънча.

— Какво е това? — попитах аз, — въздушна атака?

— Вечеря — изпъна рамене момичето, след което си пое дълбоко въздух и протегна ръка:

— Да започнем отначало. Аз съм Самаира ал-Абас.

Премигнах.

— Не се сърди, но не звучи много викингско.

— Можеш да ме наричаш Сам — усмихна се тя нервно, — така правят всички. Аз съм твоята валкирия за вечерта. Радвам се да се запознаем.

Тя стисна ръката ми толкова силно, че костите на пръстите ми изпукаха.

— Ще те придружа до вечеря. — Насили се да се усмихне по-широко. — И ако ме изложиш, първа ще те убия.

[1] Марка японски автомобили. — Б.пр. ↑

[2] Американски автор на фентъзи и хорър романи, един от най-успешните писатели в световната литература. — Б.пр. ↑

[3] Псевдоним на автор на поредица вампирски романи. — Б.пр. ↑

[4] Американски автор на тийнейджърски романи. — Б.пр. ↑

[5] Американски автор на над 150 романи за тийнейджъри. — Б.пр. ↑

[6] Американски автор на хорър романи, син на Стивън Кинг. — Б.пр. ↑

[7] Mortal Combat, преведена у нас като „Смъртоносна битка“, е една от най-популярните поредици бойни видеоигри в историята, която продължава и до ден-днешен. В нея екип от бойци трябва да спаси Земята от воители, идващи от друго измерение. Има два филма, телевизионен сериал и онлайн сериал, а сред персонажите има и смъртоносни жени воители като Соня или Китана. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОНЕ НЯМА ДА ПРЕСЛЕДВАМ КОЗИЧКИ

Съседите ми започнаха да излизат по коридорите. Томас Джеферсън-младши изглеждаше на моя възраст. Беше кльоцав, с къса къдрава коса и пушка на рамо. Синьото му вълнено палто имаше медни копчета и орнаменти по ръкава — армия от Гражданската война на САЩ, ако се не лъжех. Той кимна и ми се усмихна:

— Как си?

— Мъртъв, очевидно — отвърнах.

— Е, да — разсмя се той, — но ще свикнеш. Викай ми Ти Джей.

— Магнус — отвърнах аз.

— Хайде — дръпна ме Сам.

Минахме покрай момиче, което трябваше да е Малъри Кийн. Тя имаше къдрава червена коса, зелени очи и назъбен нож, който размахваше пред лицето на двуметров мъжага, излязъл от вратата под име „Х“.

— Пак ли с тази свинска глава? — Малъри Кийн говореше с лек ирландски акцент — Х, колко пъти трябва да ти казвам, че не обичам да гледам свински глави пред входа си?

— Не бях гладен повече — изръмжа Х, — а свинската глава не се побира в хладилника.

Аз не бих се закачал с този тип. Беше с телосложението на бомбоубежище. Ако имаше граната около теб, бях сигурен, че можеш да се отървеш от нея, ако накараш Х да я глътне. Кожата му бе в цвета на акула, издута от мускули и покрита с брадавици. Върху лицето му имаше толкова много, че ми бе трудно да преценя коя всъщност е носът му.

Минахме покрай тях. Х и Малъри бяха твърде заети, за да ни обръщат внимание.

Когато се отдалечихме достатъчно, попитах Сам.

— Каква е историята на огромния сив юнак?

— Х е полутрол — постави пръст върху устните си Сам — и е чувствителен на тази тема.

— Полутрол. Наистина има такова същество?

— Разбира се — отвърнах аз, — и той има същото право да е тук, каквото и ти!

— Не се и съмнявах. Просто питах.

Начинът, по който отговори, ме накара да се запитам каква всъщност е историята.

Когато минахме покрай вратата на Полуродения Гундерсон, една брадва разцепи дървото отвътре и се чу сподавен смях.

Сам ме подкара към асансьора и избута още няколко айнхеряр, които опитваха да се качат.

— В следващата кабинка, момчета.

Вратата от копия се затвори. Сам бутна един от ключовете си в аварийен отвор за панела, натисна червена руна и асансьорът тръгна надолу.

— Ще те отведе в столовата преди главните порти да отворят. Така ще можеш да свикнеш с гледката.

— Ами добре. Благодаря.

Приятна за ухото нордическа музика засвири от тавана.

Браво, Магнус, помислих си. — Добре дошъл в рая на воините, където може да слушаш Франк Синатра на норвежки за ВЕЧНИ ВРЕМЕНА!

Опитах да кажа нещо умно, което по възможност да не накара Сам да ми счупи врата.

— Значи всички на деветнайсетия етаж са на моя възраст — забелязах, — наша възраст. Нима във „Валхала“ приемат само тийнейджъри?

— Айнхеряр са събрани по възрастта, в която са загинали — поклати глава Самаира, — ти си сред най-младите, което е до 19 години. През по-голямата част от времето дори няма да видиш другите две — възрастни и ветерани. Така е по-добре. Възрастните не приемат тийнейджърите на сериозно, дори ако са прекарвали във „Валхала“ столетия повече от тях.

— Типично.

— А що се отнася до ветераните, те не се разбират с никого. Представи си изключително жесток старчески дом.

— Като някои от приютите, в които съм бил.

— Приюти?

— Забрави. Значи ти си валкирия. Ти ли избираш гостите на хотела?

— Да — отвърна тя, — лично аз избрах всичките.

— Ха-ха. Знаеш какво имах предвид. Твоето... сестринство или там както се викате.

— Точно така. Валкириите избират айнхеряр. Всеки воин тук е загинал достойно. Всеки е вярвал в честта или е имал връзка с нордическите богове, направила го подходящ за „Валхала“.

Запитах се за това, което ми беше разказал вуйчо Рандолф, как мечът ми принадлежи по право заради баща ми.

— Връзка... като това да си дете на бог?

Страхувах се, че Сам ще ми се изсмее, но тя кимна гробовно.

— Много айнхеряр са полубогове. Много са обикновени смъртни. Ти си избран за „Валхала“ заради куража и храбростта, не заради наследството. Поне така трябва да бъде...

Не знаех дали го казва с желание, или съжаление.

— А ти? — попитах аз. — Как стана валкирия? Умря ли героично?

— Не още — разсмя се тя, — аз съм още жива.

— Как така?

— Водя двойствен живот. Тази вечер ще те изпратя до вечеря, после трябва да изтичам у дома и да си свърша домашното по аритметика.

— Не се шегуваш, нали?

— С аритметиката? Никога.

Вратите на асансьора се отвориха и влязохме в нещо с размерите на концертна зала.

— Леле... — зяпнах аз.

— Добре дошъл — каза Самаира — в Столовата на Погиналите.

Редици дълги маси се извиваха надолу като седалки на стадион. В центъра на стаята вместо игрище за баскетбол се издигаше дърво, по-високо от Статуята на свободата. Най-ниските клони бяха сигурно на трийсет метра височина. Клоните се простираха над цялата зала, опираха куполния таван и излизаха през огромен отвор на върха. Над тях в нощното небе блещукаха звездите.

Първият ми въпрос вероятно не бе най-съществен.

— Защо на дървото има коза?

Всъщност по клоните подскачаха много животни. Не можех да различа повечето, но на най-ниския клон подскачаше изключително дебела рунтава коза. Подутото ѝ виме пръскаше мляко навсякъде. Под нея на столовата четирима яки воители носеха голяма златна кофа върху греди, опрени в раменете им. Те се щураха напред-назад и опитваха да останат под козата, за да съберат млякото. Съдейки по това колко са подгизнали, явно не бяха много точни.

— Козата е Хейдрун — каза ми Сам, — млякото се ползва за направата на валхалската медовина. Много е вкусна, ще видиш.

— А онези типове, дето я гонят?

— Да, неблагоприятна работа е. Дръж се прилично, да не те назначат на нея.

— Тъж... не могат ли просто да я свалят долу?

— Тя е свободна, щастлива коза. Иначе медовината няма да е така вкусна.

— Разбира се — отвърнах аз, — а... другите животни. Виждам катерички, опосуми и...

— Ленивци и коали — допълни Сам, — много са сладки.

— То хубаво, че са сладки, но нали вечеряте тук. Те не цапат ли? Не е много хигиенично.

— Животните от дървото Лаерадр са много възпитани.

— Дървото... Лаерадр. То си има име?

— Повечето важни неща си имат имена — тя ми се намръщи. — Кой беше ти всъщност?

— Много смешно.

— Някои от животните са безсмъртни и вършат определена работа. В момента не мога да го забележа, но някъде горе е еленът Айктримир. Наричаме го Айк, за по-кратко. Виждаш ли онзи водопад?

Трудно можех да го пропусна. Отнякъде високо на дървото, водата течеше на струи по кората и образуваше мощно течение, което се спускаше от клон на клон, преди да стигне езеро с размерите на олимпийски басейн между корените на дървото.

— От рогата на елена блика вода — каза Сам, — тя се стича по клоните в езерото. От там слиза надолу и пълни всяка река на света.

— Значи всичката вода е нещо като еленска пот? Не съм убеден, че са ни учили това по физика.

— Не цялата е от рогата на Айк, разбира се. Част идва от разтопен сняг, дъжд, замърсители, следи от флуорид и йотунски плюнки.

— Йотунски?

— Сещаш се. Великански.

Не изглеждаше като да се шегува, макар да бе трудно да си сигурен. Лицето ѝ бе пълно с напрежение — очите ѝ се стрелкаха напред-назад, а устните ѝ бяха свити все едно потиска смеха си или се готви за нападение. Можех да си я представя като водещ на комедийно шоу, макар и не с топора. Чертите ѝ също изглеждаха странно познати — мостът на носа ѝ, челюстите ѝ, тънките кичури червено в иначе тъмната ѝ коса.

— Да сме се срещали и преди — попитах аз. — Имам предвид... преди да отнесеш душата ми във „Валхала“?

— Не мисля — отвърна тя.

— Но ти си смъртна и живееш в Бостън, нали?

— В Дорчестър, уча в Кралската академия. Живея с баба и дядо и прекарвам повечето време да измислям извинения за това какви ги върша като валкирия. Тази нощ например Джид и Биби смятат, че преподавам на ученици в основното училище по математика. Други въпроси?

Погледът ѝ предупреждаваше да не разпитвам повече за лични неща.

Запитах се защо живее с баба си и дядо си. После си спомних какво бе казала, за това, че разбира какво е да тъжиш за майка си.

— Нямам повече въпроси — реших аз, — иначе главата ми ще гръмне.

— Това ще е неприятно — отвърна Сам — е, да сядаме преди...

В края на стаята се отвориха стотина врати и армиите на „Валхала“ нахлуха вътре.

— ... да сервираат вечерята — довърши Сам.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАРТОФЪТ ФИЛ ПОГИВА

Бяхме залети от вълна гладни воители. Айнерхяр се изляха от всички възможни посоки, като се бутаха, смееха се и се шегуваха един с друг, докато вървяха към местата си.

— Дръж се — предупреди ме Сам.

След това ме хвана за китката и полетяхме като Питър Пан във въздуха.

— Не можа ли да ме предупредиш? — извиках.

— Казах да се държиш!

Минахме над главите на воитите. Никой не ни обърна внимание, освен един човек, който без да искам ритнах в лицето. Наоколо кръжаха и други валкирии — някои придружаваха воители, други носеха подноси с храна и напитки.

Отправихме се към това, което очевидно бе основната маса — ако беше футболен стадион, там щяха да са домакините. Дузина мрачни на вид люде седнаха по местата си пред златни чинии и бокали, украсени със скъпоценни камъни. На почетното място имаше празен дървен трон с висока облегалка, на който бяха кацнали два гарвана, които чистеха перата си.

Сам ни свали на масата вляво. Още дванайсет човека тъкмо бяха седнали, две момичета и четири момчета с обикновени улични дрехи и шест валкирии, облечени малко или много като Сам.

— Други новодошли? — попитах.

Сам кимна и се намръщи.

— Седем за една нощ не е малко.

— Това добро ли е, или лошо?

— Колкото повече герои умират, толкова повече лоши неща се случват по света. Което означава... — Тя сви устни — Няма значение. Да сядаме.

Но преди да успеем, една висока валкирия застана на пътя ни.

— Самира ал-Абас, какво ни донесе тази вечер? Друг полутрол? Или нов шпионин на баща си?

Момичето изглеждаше на осемнайсет. Бе достатъчно едра, че да играе ръग्би, а светлорусата ѝ коса бе сплетена на плитки, падащи към раменете ѝ. Над зелената си рокля носеше патрондаш от чукчета, което ми се стори странен избор за оръжие. Може би във „Валхала“ имаше много опасни пирони. Около врата ѝ имаше златен амулет, оформен като чук. Очите ѝ бяха светлосини и студени като зимното небе.

— Гунила — напрегна се гласът на Сам, — това е Магнус Чейс.

— Здравей, Горила — протегнах ръка аз, — приятно ми е да се запознаем.

— Казвам се Гунила — разшириха се ноздрите на момичето — и съм капитан на валкириите! А що се отнася до теб, новобранецо...

Рогът, който бях чул по-рано, отново отека в залата. Този път видях източника. В основата на дървото двама мъжаги държаха чернобял животински рог с размерите на кану, а трети човек духаше в него с колкото сили има.

Хиляда воители заеха местата си. Горила ме погледна злокобно за последно, след това се завъртя на пети и се отправи към масата на началниците.

— Внимавай — предупреди ме Сам. — Гунила е опасна.

— И наперена.

— Това също — ъгълчетата на устните на Сам се изкривиха.

Изглеждаше разтърсена, а кокалчетата ѝ бяха побелели върху топора. Чудех се какво е имала предвид Гунила с думите „шпионин на баща си“, но тъй като вратът ми още се възстановяваше от последния път, когато бях ядосал Сам, реших да не питам.

Седнах на края на масата до Сам, така че да не ми се налага да говоря с останалите новобранци. В същото време стотици валкирии полетяха из стаята, като сервираха храни и напитки. Веднага щом стомната на някоя валкирия се изпразнеше, тя отиваше до златна цистерна, която бълбукаше над огромен пламък, и я пълнеше с млечната медовина на козата, след което се връщаше на работа. Основното ястие идваше от горящ огън в другия край на стаята. На трийсетметров кол се въртеше тялото на животно. Не бях сигурен какво е било, докато бе живо, но имаше размерите на син кит.

Една валкирия прелетя покрай мен и постави поднос с храна и бокал пред мен. Не можех да преценя от какво са резените месо, но ухаеха прекрасно, с гарнитура от картофи от едната страна и тънки филии с масло. Отдавна не бях хапвал нещо топло, но все пак се поколебах.

— Какво животно ядем?

Сам избърса уста с опакото на ръката си.

— Нарича се Сехримнир.

— Кой, по дяволите, кръщава вечерята си? Не искам да знам името на това, което ям. Този картоф Стив ли се казва?

— Не, глупчо — завъртя очи тя, — това е Фил. Хлябът е Стив.

Зяпнах я.

— Шегувам се — каза тя. — Сехримнир е вълшебното животно на „Валхала“. Всеки ден го убиват и сготвят за вечеря, но всяка сутрин той е възкресен и е добре.

— Това е гадно за животното. Но то гарван ли е, говедо ли, прасе...

— Каквото искаш. Моята порция е говеждо. Различни части от животното са пилешко или свинско. Аз свинско не ям, но някои хора тук го обичат.

— Ами ако съм вегетарианец и искам фалафел?

— Подиграваш ли ми се? — замръзна Сам.

— Че защо да се подигравам? Обичам фалафели.

— Е, ако искаш фалафели, само поискай от лявата плешка — отпусна се тя, — там има тофу и бобена извара. Подправят ги да имат какъвто вкус искаш.

— Значи имате вълшебно животно, чиято лява плешка е направена от тофу.

— Това е „Валхала“, рая на воините, служещи на Один. Храната има прекрасен вкус, все едно какво избереш.

Стомахът ми нямаше търпение, затова започнах да се храня. Барбекюто бе от точната смес на сладко и люто. Хлябът бе като топъл облак с масло. Дори картофът Фил имаше чудесен вкус.

Не бях голям фен на млякото от щастливи кози, затова с нежелание опитах медовината, но напитката в бокала ми напомняше повече на газирани сайдер.

Отпих. Сладко, но не прекалено. Хладно и приятно, с вкусове, които не можех да определя. Боровинка? Мед? Ванилия? Изпих чашата.

Внезапно усещанията ми експлодираха. Не беше като алкохол (и да, опитвал съм алкохол, след което повърнах, опитах отново и пак повърнах). Медовината не ме направи замаян, унесен и не ми стана лошо. Беше повече като студено кафе, но без да е горчиво. Разбуди ме и ме изпълни с топлото усещане за сигурност, но без да ми вдига кръвното или да ме изнервя.

— Това е добро — признах.

Една валкирия прелетя, напълни чашата ми и отлетя.

Погледнах към Сам, която чистеше трохи от забрадката си.

— Ти не сервираш ли?

— Сервирам, разбира се. Работим на смени. За нас е чест да обслужваме айнхеряр.

Дори не прозвуча саркастично.

— И колко валкирии има тук?

— Няколко хиляди?

— А колко айнхеряр?

— Десетки хиляди — изду бузи Сам, — както казах, това е само първата вечеря. За по-възрастните воители има две други смени. „Валхала“ има петстотин и четирийсет врати. Всяка една трябва да пропуска осемстотин воители в бика. Това означава четиристотин и трийсет и два хиляди айнхеряр.

— Много тофу ви трябва за толкова народ.

— Според мен преувеличават — сви рамене тя, — само Один знае истината. Но ще ни трябва голяма армия, когато настъпи Рагнарок.

— Рагнарок — повторих аз.

— Денят на Страшния съд — каза Сам, — когато Деветте свята ще угаснат в пожар и армиите на боговете и великаните ще се срещнат в битка за последно.

— О! Този Рагнарок!

Огледах морето тийнейджъри. Помня първия ден в общественото училище на Алстън, няколко месеца преди мама да умре и животът ми да потъне в кофите за боклук. Там имаше около две хиляди деца. По

коридорите цареше пълен хаос. Кафенето бе като басейн с пирани. Но не можеше да се сравнява с „Валхала“.

Посочих главната маса.

— Кажи ми нещо повече за началниците. Повечето изглеждат стари.

— Това не са просто началници — каза Сам, — това са тановете, господарите на „Валхала“. Всеки от тях е бил поканен лично от Один да седи на тази маса.

— Значи празният трон...

— Е за Один, да. Той... отдавна не е идвал за вечеря, но гарваните са навсякъде и му докладват.

Гарваните ме изнервиха с черните си като мъниста очи. Имах чувството, че ме следят с особен интерес.

Сам посочи вдясно от трона.

— Това е Ерик Кървавата брадва. А до него е Ерик Червения.

— Много Ерици.

— Там е Лейф Ериксон.

— Леле! Той няма метален сутиен.

— Ще се направя, че не съм чула този коментар. Хей там е Снори. После милата ни приятелка Гунила, след това лорд Нелсън и Дейви Крокет.

— Дейви... сериозно?

— А накрая е Хелги, управителят на хотела. Сигурно вече си го срещал.

Хелги, изглежда, си прекарваше добре, смеейки се с Дейви Крокет и пиейки медовина. Зад него стоеше икономът Хундинг и изглеждаше много нещастен, белейки грозде и подавайки плодовете един по един на Хелги.

— Каква е тази история с управителя и Хундинг?

— Семейна вражда — направи гримаса Сам, — докато били живи. Когато починали, и двамата стигнали Валхала, но Один почитал Хелги повече и го направил управител на хотела. Първата заповед на Хелги била старият му враг Хундинг да е негов слуга и да му върши домашната работа.

— Значи не е голям рай за Хундинг.

Сам се поколеба, след което добави...

— Дори във „Валхала“ си има йерархия. Не искаш да си на дъното. Не забравяй, когато церемонията започне...

На върховната маса тановете започнаха да удрят чашите в унисон. Айнхеряр се присъединиха към тях, докато цялата Зала на Посечените не отекна с метален тътен.

Хелги се изправи и вдигна бокала си. Шумът заглъхна.

— Воини — гласът на управителя изпълни залата. Изглеждаше толкова царствен, че ми бе трудно да повярвам, че е същият човек, който преди няколко часа ми бе предложил новия апартамент и ключ за минибара, — седмина нови герои се присъединиха към нас. Това е достатъчен повод за празник, но далеч не е единственият. Благодарение на Гунила, капитан на валкириите, днес за пръв път не просто ще чуем за делата на новобранците, но ще можем и да ги видим!

— О, не — задави се Сам до мен и продължи да си мърмори — не, не, не...

— Нека презентацията започне! — извика Хелги.

Десет хиляди воина загледаха очаквателно към мен.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТИРИ МИЛИОНА КАНАЛА И НИЩО, ОСВЕН ВИДЕНИЕТО НА ЕДНА ВАЛКИРИЯ

Ура за това, че ме показаха последен.

Бях облекчен, когато презентациите започнаха с айнхеряр от другата страна на масата... докато не видях какво са свършили останалите новобранци, за да ги приемат във „Валхала“.

— Ларс Алстрьом! — извика Хелги.

Един едър рус младеж излезе със своята валкирия. Ларс беше толкова нервен, че събори бокала си и опръска панталона си с вълшебна медовина. Вълна от смях мина през залата.

— Както знаете — усмихна се Хелги, — капитан Гунила подготвя новата екипировка последните няколко месеца. Поставя камери по броните на валкириите си така, че да е ясно кой кого е избрал, а също, надявам се, да ни забавлява!

Воините завикаха одобрително и удариха с чаши, като заглушиха ругатните на Сам до мен.

— Представям ви „Валкирия Видео Рекърдс“! — вдигна Хелги бокала си.

Огромни холоекрани се появиха около ствола на дървото и увиснаха във въздуха. Видеоето не бе много хубаво, явно взето от рамото на валкирията. Летяхме високо във въздуха, кръжейки над потъващ ферибот в сърдито сиво море. Половината спасителни лодки висяха от кабелите. Пътниците скачаха зад борда, някои без спасителни жилетки. Валкириите приближиха още повече. Видеоето се проясни.

Ларс Алстрьом се олюляваше на клатецата се палуба с пожарогасител в ръцете си. Вратата към вътрешния салон бе блокирана от голям метален контейнер. Ларс опита да го премести, но бе твърде тежък. Зад него имаше дузина хора, хванати като в капан. Те отчаяно заудряха по прозорците.

Ларс им извика нещо на... шведски? Норвежки? Бе ясно какво иска да им каже.

— НАЗАД!

В мига, в който отстъпиха, Ларс удари прозореца с пожарогасителя. На третия опит той се пръсна. Въпреки студа, Ларс свали палтото и постла с него натрошеното стъкло.

Остана до прозореца, докато и последният пътник не се измъкна. Изтичаха към спасителните лодки. Ларс отново взе пожарогасителя и тръгна подир тях, но корабът внезапно се разклати. Главата му се удари в стената и той падна в несвяст.

Тялото му засия. Ръката на валкирията се появи на рамката и се протегна напред. Блестящо златно привидение се надигна от тялото на Ларс. Предположих, че това е душата му. Златният Ларс хвана валкирията за ръка и видеото потъмня.

Воините около нас заръкопляскаха.

Но на масата на старейшините тановете потънаха в спор. Бях достатъчно близо, че да чуя част от него. Един от тях — лорд Нелсън? — оспорваше това дали пожарогасителят се брой за оръжие.

— Какво значение има това? — приведох се аз към Сам.

Тя начупи хляба си на малки и още по-малки трошици.

— За да пристигне във „Валхала“, един воин трябва да погине с меч в ръка. Това е единственият начин.

— Значи — прошепнах аз — всеки луд може да отиде във „Валхала“, само ако пукне, размахал меч?

— Не, естествено — изсумтя тя, — не можем да караме деца да умират нарочно. В самоубийството няма нищо героично. Саможертвата и храбростта трябва да са спонтанни, реакцията на герой по време на криза. Трябва да идат от сърцето, без мисъл за награда.

— А какво става, ако тановете решат, че някой не е трябвало да бъде приеман? Съживяват ли го?

Опитах да не звуча прекалено обнадежден. Сам отказа да срещне погледа ми.

— Станеш ли айнхери, няма връщане назад. Ще ти дадат най-лошата работа и трудно ще си спечелиш уважение, но оставаш във „Валхала“. Ако тановете решат, че смъртта не е била достойна, си го отнасят валкириите.

— О! — внезапно схванах защо всички валкирии на масата ни изглеждат нервни.

Тановете гласуваха и се съгласиха единодушно, че пожарогасителят се брой за оръжие и смъртта на Ларс може да се приеме като да е загинал в битка.

— Има ли враг, по-могъщ от морето? — попита Хелги. — Смятаме, че Ларс Алстрьом е достоен за „Валхала“!

Още ръкопляскания. Ларс само дето не припадна. Валкирията му го вдигна, докато се усмихваше и махаше на тълпата.

Когато шумът заглъхна, Хелги продължи:

— Ларс Алстрьом, знаеш ли кои са родителите ти?

— Аз... — гласът на новодошлия потрепери — не познавам баща си.

— Не е необичайно — кимна Хелги, — ще потърсим мъдростта на Руните, освен ако Бащата на боговете не пожелае да се намеси.

Всички се обърнаха към празния трон. Гарваните накокошиниха пера и изграчиха. Но тронът остана празен.

Хелги не изглеждаше изненадан, но раменете му увиснаха от разочарование. Отиде до камината. Дама в зелена роба с качулка излезе от групата готвачи и сервитьори. Лицето ѝ бе скрито под качулката, но от изгърбената стойка и съсухрени ръце прецених, че трябва да е древна.

— Коя е тази вещица? — попитах.

— Вала. Пророчица. Изрича заклинания, вижда бъдещето... и други неща.

Валата приближи масата. Тя спря пред Ларс Алстрьом и измъкна перо изпод гънките на робата си. След това взе шепа руни като онези от кабинета на вуйчо Рандолф.

— А руните? — прошепнах на Сам. — Те за какво са?

— Това е старата азбука на викингите — каза тя, — ала всяка буква символизира нещо могъщо. Бог, вид магия, природна стихия. Като ДНК на вселената. Валата може да види какво ти е писано по камъните. Най-великите магьосници като Один дори нямат нужда от камъни. Променят реалността само като изричат името на руната.

Отбелязах си наум да избягвам Один. Нямах нужда да променят още повече реалността ми.

Валата пред масата прошепна нещо изпод носа си и хвърли камъните в краката си. Те паднаха в прахта, някои с лице нагоре, други надолу. Но една руна привлече вниманието на всички и холоекраните я проектираха пред всеки в залата.

Знакът не означаваше нищо за мен, но стотиците воители викнаха одобрително.

— Тор! — изкрещяха те и завикаха името му — ТОР, ТОР, ТОР!

— Все едно ни трябваше поредното дете на Тор — изсумтя Сам.

— Защо? Какво не им е наред?

— Всичко им е наред, това е проблемът. Гунила е дъщеря на Тор.

— Леле.

Капитанката на валкириите се ухили. Това бе по-страшно, отколкото когато бе намръщена.

Когато виковете заглъхнаха, Валата вдигна съсухрените си ръце.

— Гордей се, сине на Тор! Руните предричат, че ще се бориш смело по време на Рагнарок! А утре, по време на първата си битка, ще докажеш, че си храбър като изгубиш главата си!

Публиката завика одобрително, а Ларс пребледня като тебешир. Това накара войниците да се разсмеят още по-шумно, все едно обезглавяването е нормално бойно кръщение. Валата прибра руните си и се скри обратно, докато валкирията на Ларс го упъти обратно към мястото му.

Церемонията продължи. Следващият поред бе новобранка на име Деде. Тя бе спасила няколко хлапета в местното училище, когато войниците на някакъв сатрап опитали да ги отвлекат. Бе флиртувала с един от войниците, подлъгвайки го да си даде оръжието, което бе насочила към войниците на сатрапа. Бяха я разстреляли, но героизмът ѝ позволил на останалите деца да избягат. Видеото си бе доста брутално и викингите много го харесаха. Деде получи бурни аплодисменти.

Валата прочете руните. Потвърди, че родителите на Деде са обикновени смъртни, но на никой не му пукаше. Според пророчеството Деде щяла да се бори храбро по време на Рагнарок, а освен това се предвиждаше няколко пъти да ѝ отсекаат ръцете по време на битка. До сто години щяла да стане тан.

— Ооо! — зарадва се тълпата.

Другите четирима новобранци също бяха впечатляващи. Бяха спасили много хора и бяха пожертвали живота си смело. Двама бяха смъртни, а имаше и един син на Один, което нажежи страстите.

— Както вече казах — приведе се към мен Сам, — Один не е виждан от много време. Радваме се на всеки знак, че все още обикаля смъртните.

Последната новодошла бе дъщеря на Хеймдал. Не знаех кой е той, но викингите изглеждаха силно впечатлени.

Главата ми се завъртя от толкова много информация, а емоциите ми бяха нагорещени от изпитата медовина. Не осъзнах, че сме стигнали края на масата, докато Хелги не извика името ми.

— Магнус Чейс! — изрева той, — ела и ни впечатли с храбростта си!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СПОДЕЛЯТ ВИДЕО С ИЗЛАГАЦИЯТА МИ

Куражът ми не впечатли никого.

Свих се на мястото си, докато видеото вървеше. Айнхеряр гледаха шокирани случващото се на екрана. Сетне се разнесе мърморене, прекъсвано от пълен с неверие смях.

„Валкирия Видео Рекърдс“ показва само части от случилото се. Видях се на моста, загледан в призовалия огнено торнадо Суртур. Камерата приближи към мен и показва как го заплашвам с парче ръждясал метал. После се появиха Харт и Блиц. Блиц уцели Черния господар с патешкия си знак, а стрелата на Харт ме простреля в задника. След това Суртур ме фрасна, а после и ритна в ребрата. Аз се превих на две и повърнах.

Видеото прескочи до момента, в който се облегнах на перилата на моста. Суртур хвърли нажеженото си асфалтово гюле.

— Ооо! — извикаха воините, когато пътната настилка направи стомаха ми на шкембе чорба. Суртур нападна и двамата паднахме от другата страна на моста.

Тъкмо преди да се плъоснем във водата, видеото спря и увеличи образа. Мечът наистина излизаше от корема на Суртур, но ръцете ми не бяха на дръжката му, а стискаха дебелия врят на Суртур.

Разнесе се неприятно мърморене в стаята.

— Не — казах аз, — не стана така. Някой си е играл с видеото.

Лицето на Сам се вкамени, а капитан Гунила се ухили от масата на тановете. Камерите бяха нейни, осъзнах аз и вероятно тя отговаряше и за монтажа. По някаква причина Гунила искаше да унизи Сам, като ме направи да изглеждам като глупак. Трябва да призная, че това не бе особено трудно.

— Сама ал-Абас — свали бокала си Хелги, — моля, обяснете.

Сам докосна крайчеца на забрадката си. Имах чувството, че иска да покрие лице с него, надявайки се светът около нея да изчезне. Не я обвинявах.

— Магнус Чейс загина храбро — каза тя — и се изправи самичък срещу Суртур.

Пак се чу недоволно мърморене.

— Ти казваш, че това е Суртур — изправи се един от тановете, — и аз съм съгласен, че това е огнен йотун. Но самият Господар на Муспелхейм...

— Знам какво видях, Ерик Кървавата брадва. Този тук — Сам ме посочи, все едно съм рядък вид маймуна — спаси много хора на онзи мост. Видеото не показва всичко. Магнус Чейс се държа като герой. Заслужава да е сред геройски загиналите.

— Ама не и сред тези, загинали с меч в ръка — надигна се друг тан.

— Господарю Отар — гласът на Сам звучеше напрегнат, — тановете и преди са пренебрегвали такива технически детайли. Независимо дали е стискал меча в мига на смъртта си, Магнус е загинал храбро в битка. Това е духът на Одиновия закон.

— Е, много ти благодаря, Самира ал-Абас, дъще на Локи — подсмръкна лорд Отар, — задето ми припомни духа на Одиновия закон.

Напрежението в залата се покачи до степен, че можеше да се реже с нож. Ръката на Сам приближи брадвата ѝ. Съмнявах се, че някой, освен мен може да види как пръстите ѝ треперят.

Локи. Знаех това име. Злодеят от митовете на Севера, дете на великани. Архивраг на всички богове. Какво търсеше Сам тук, щом бе негова дъщеря? Как бе станала валкирия?

Погледът ми срещна този на Гунила. Капитанката видимо се забавляваше на ставащото. Едвам скриваше усмивката си. Тя бе дете на Тор и това обясняваше омразата ѝ към Сам. В старите митове Тор и Локи винаги опитваха да натрият носа си един на друг.

Тановете започнаха да спорят помежду си. Накрая управителят Хелги заговори:

— Самира, не виждаме никакъв героизъм в смъртта на това момче. Виждаме джудже и елф с детски играчки...

— Джудже и елф? — попитах, но Хелги не ми обърна внимание.

... и огнен йотун, който пада от моста и отнася момчето със себе си. Това наистина е необичайна ситуация, но и преди деца на Муспел са нахлували в Мидгард.

— Мда — промърмори един тан с рунтави бакенбарди, — трябваше да видите големия огнен йотун, който удари Аламо със Санта Ана. Е това беше...

— Благодарим, лорд Крокет — прокашля се Хелги, — та, както казвах, не виждаме голяма причина Магнус Чейс да е достоен за „Валхала“.

— Господари мои — заговори Сам бавно и внимателно, все едно разговаря с деца, — видеото е нагласено.

— Значи предлагаш да не вярваме на собствените си очи? — изсмя се Хелги.

— Предлагам да чуете какво е станало от моя гледна точка. Традицията е да разказваме за делата на героя.

— Простете, господари — изправи се Гунила, — ала Самаира е права. Може би трябва да оставим дъщерята на Локи да се изкаже.

Тълпата задюдюка и засъска.

— Не, не! — извикаха някои.

Хелги махна с ръка.

— Гунила, постъпваш правилно, като защитаваш своята сестра валкирия, ала Локи винаги е бил майстор на захаросани, но отровни слова. Предпочитам да се доверя на това, което съм видял, а не да слушам хитри оправдания.

Воините заръкопляскаха.

Гунила сви рамене, все едно да каже „Поне опитах“, и си седна обратно на мястото.

— Магнус Чейс — извика Хелги, — познаваш ли родителите си?

Преброих до пет, защото първият ми инстинкт бе да отвърна: Не, но твоят явно е бил гадняр като теб!

Вместо това признах:

— Не познавам баща си, но що се отнася до видеото...

— Може би имаш потенциал, който не можем да видим — прекъсна ме Хелги, — може би си син на Один, Тор или някой друг измежду благородните богове на войната. Може би присъствието ти е чест за нас. Ще потърсим мъдрост от руните, освен ако Бащата на боговете не иска лично да се намеси?

Той погледна към трона, който остана празен. Гарваните ме загледаха с черните си гладни очи.

— Хубаво тогава — рече Хелги, — доведете Валата и...

Измежду корените на дървото, където водопадът се стичаше в черно езеро, се появи огромен мехур. ПУК! На повърхността на водата застанаха три жени, забулени в бяло.

В стаята настъпи тишина, нарушавана само от ромона на водопада и пукането на огъня, върху който се готвеше храната. Хиляди воители загледаха вцепенени как трите бели жени се плъзгат по пода към мен.

— Сам — прошепнах аз. — Какво става?

Ръката ѝ докосна брадвата.

— Норните — рече тя. — Норните са дошли лично да прочетат съдбата ти.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НОРНИТЕ? ЗАЩО ТРЯБВАШЕ ДА СА НОРНИТЕ?

Наистина ми се щеше някой да ме е предупредил, че ще умирам. Като например:

— Да знаеш, че утре се гмуркаш от мост и ставаш на немъртъв викинг, затова попроси нещо за „Валхала“.

Чувствах се сериозно неподготвен.

Помня, че бях чувал за Норните, дамите, които контролирали съдбите на смъртните, ала не знаех имената им, защо го правят или как трябва да се държа, като ги срещна. Трябваше ли да се кланям? Да нося подаръци? Да бягам с писъци.

— Това не е на хубаво — промърмори до мен Сам. — Норните се появяват само в екстремни ситуации.

Не исках да бъда екстремна ситуация. Исках всичко да мине леко. Да ми кажат:

— Добра работа, ти си истински герой, ето ти сладка!

Или още по-добре:

— Пардон, стана грешка. Може да се върнеш към живота на смъртен!

Не че животът на смъртен беше толкова як, но бе по-добре от това дванайсет брадати старейшини на име Ерик да решат, че си недостоен.

Когато Норните приближиха, осъзнах колко са големи — поне по два метра и половина всяка. Под качулките си имаха лица красиви, но изнервящи — млечнобели, дори в очите. Подир тях имаше мъгла, стелеца се като булчинска рокля. Спряха на около шест метра от масата ми и завъртяха длани. Кожата им бе като изваяна от сняг.

„Магнус Чейс.“

Не знаех коя от Норните е заговорила. Тихият безтелесен глас отекна в залата и попи в главата ми, като превърна черепа ми в кутия

за лед.

„Предвестнико на Вълка.“

Тълпата се размърда неспокойно. Бях срещал думата „предвестник“ някъде и преди, може би във фентъзи роман, но не ми хареса как звучи. Думата „вълк“ ми хареса още по-малко.

Тъкмо реших, че най-доброто решение е да побягна с писъци, когато мъглата се събра в дланите на средната Норна и образува дузина рунни камъни. Тя ги хвърли във въздуха и те заплаваха около нея. Всяка руна се увеличи до блестящ бял символ, голям като плакат.

Не можех да разчета руните, но познах тази в центъра. Това бе същият символ, който бях взел от кесийката на вуйчо Рандолф.

„Феху“, обяви студен глас. „Руната на Фрей.“

Хиляди воители се размърдаха неспокойно по местата си и броните им задрънчаха.

Кой беше Фрей? Умът ми бе като покрит със скреж. Мислите ми течаха бавно.

Норните заговориха отново, три призрачни гласа, които отекваха в унисон и разклатиха листата на гигантското дърво.

*Погрешка убит, погрешка избран,
герой, който не може да бъде удържан.
Затуй подир девет дни
Слънцето трябва на изток да тръгне,
преди Мечът на лятото
звярът от плен да изтръгне.*

Греещите руни се разпаднаха. Трите Норни се поклониха пред мен и изчезнаха в мъглата.

— Колко често се случва това? — погледнах аз към Сам.

Тя изглеждаше все едно Гунила я е фраснала между очите с някой от чуковете си.

— Не. Изборът ти не може да бъде погрешка. Казаха ми... обещаха ми...

— Някой ти е казал да ме избереш?

Вместо отговор тя промърмори нещо под носа си, все едно пресмяташе полета на ракета, отклонила се от курса си.

На масата на тановете старейшините се съвещаваха. Навсякъде около залата ме наблюдаваха хиляди айнхеряр. Стомахът ми се сви в различни оригамни форми.

Накрая Хелги се обърна към мен.

— Магнус Чейс, сине на Фрей, съдбата ти е объркваща. Господарите на „Валхала“ трябва да помислят допълнително върху нея. Засега си приет като наш другар и си един от айнхеряр. Това не може да се промени, дори да е било грешка.

После се намръщи към Сам.

— Самаира ал-Абас, самите Норни обявиха избора ти за грешен. Имаш ли с какво да се защитиш?

Очите на Сам се разшириха, все едно тепърва е осъзнала нещо.

— Синът на Фрей... — Тя огледа стаята отчаяно — не виждате ли какво става, айнхеряр! Това е синът на Фрей! Самият Суртур го посрещна на моста! Това означава, че мечът...

Тя се обърна към масата на тановете.

— Гунила, трябва да разбираш какво означава това. Трябва да открием меча. Незабавно трябва да бъде извършен подвиг!

— Достатъчно — удари с юмрук по масата Хелги. — Самаира, на съд си за сериозна грешка. Не си в позиция да ни казваш какво да правим, още по-малко да изискваш подвизи!

— Но аз не съм направила грешка — каза Сам, — сторих само каквото ми бе наредено! Аз...

— Наредено — присви очи Хелги. — От кого?

Сам млъкна и сякаш се сви.

— Ясно — поклати мрачно глава Хелги, — капитан Гунила, преди да обявя присъдата на тановете, имаш ли да кажеш нещо?

Гунила се размърда. Блясъкът в очите ѝ бе изчезнал. Изглеждаше като някой, който е попаднал по погрешка на скоростно влакче.

— Аз... — поклати глава тя. — Не, господарю мой. Нямам какво да добавя.

— Чудесно — каза Хелги. — Самаира ал-Абас, за твоя грешен избор на айнхери Магнус Чейс и предишните ти грешки, тановете отсъждат, че си прогонена от сестринството на валкириите. Губиш силите и привилегиите си. Върни се опозорена на Мидгард!

— Чуй ме, Магнус — хвана ме за ръката Самаира, — трябва да намериш меча. Трябва да ги спреш.

После блесна светкавица като от фотоапарат и Сам изчезна. Полуизядената ѝ вечеря и хлебните трошици около мястото ѝ бяха единственият знак, че някога е съществувала.

— Това е краят на пира — обяви Хелги, — ще се видим утре на бойното поле. Сънувайте сладки сънища за доблестна смърт!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА НЕ СЪМ ИСКАЛ БИЦЕПСИ

Не спях много. Не сънувах за доблестна смърт. Вече я бях получил и вече бях пристигнал в задгробния живот.

Докато съм бил на вечеря, бяха оправили дивана ми. Седнах на него и прегледах старата детска книжка с нордически митове. За Фрей не пишеше почти нищо. На мъничка картинка видях русокос мъж с туника да се разхожда из гората с блондинка до себе си и няколко котки в краката им.

Фрей бил богът на пролетта и лятото, информира ме надписът. И още на богатствата, изобилието и плодородието. Неговата сестра близначка Фрея, богиня на любовта, била много хубава и имала котки.

Хвърлих книгата настрани. Страхотно. Баща ми бе третостепенен бог, който живееше като горянин. Вероятно отпаднаше още в предварителните кръгове на „Асгард търси талант“.

Дали бях съсипан да науча това? Ами не. Може и да не ми вярвате, но не се интересувах много от самоличността на баща си. Не съм се чувствал, сякаш ако познавам баща си, в живота ми ще има смисъл. Знаех кой съм. Синът на Натали Чейс. А затова дали има смисъл в живота ми... толкова странни неща бях видял, че вече не очаквах нищо подобно.

Но все пак имах списък с неща, които не зацепвах. Например — как можеше бездомно хлапе да е син на бога на изобилието и богатствата? Това бе жестока шега.

Защо още бях станал мишена на голяма клечка като Суртур? Ако той бе господарят на Муспелхейм и повелител на всичко препечено, трябваше да си избере по-интересни герои, като децата на Тор, който поне си имаше филмова поредица. Фрей дори нямаше котки и трябваше да ги иска от сестра си.

А и този Меч на лятото... ако това бе острието, което бях изтеглил от река „Чарлз“, какво търсеше там? Кое му беше важното? Вуйчо Рандолф го бе търсил години наред. Последните думи на Сам

бяха, че отново трябва да открия този меч. Но ако той принадлежеше на баща ми и той бе безсмъртен бог, защо бе позволил оръжието му да потъне на речното дъно за хиляда години?

Загледах празната камина. Думите на Норните отекваха отново и отново в главата ми, макар да исках да ги забравя.

„Предвестник на Вълка.“ Спомних си какво означава думата предвестник, някой, който съобщава за пристигането на могъщи сили, като иконом, обявяващ идването на президента, или аленото небе преди ураган. Не исках да бъда иконом на Вълка. Бях видял достатъчно вълци за цяла вечност. Исках да бъда предвестник на сладоледите или фалафела.

Погрешка убит, погрешка избран.

Малко късно се сетиха за това. Бях проклет айнхери. Името ми бе изписано на пода и имах ключ към минибара.

Герой, който не може да бъде удържан.

Това ми харесваше повече. Може би означаваше, че мога да се разкарам отгук. Или, че тановете биха бе изпарили в ярка светлина или нахранили с мен вълшебната си коза.

*Затуй подир девет дни
слънцето трябва на изток да тръгне,
преди Мечът на лятото
звярът от плен да изтръгне.*

Ето тези редове ме притесняваха най-много. Доколкото знаех, слънцето вървеше от изток на запад. А и кой беше този звяр в плен? Бях сигурен, че е вълк, винаги беше някой проклет, вонящ вълк. Ако мечът трябваше да освобождава вълци, по-добре да си беше останал загубен.

Един спомен не ми даваше мира. Окован вълк. Погледнах детската книжка с митове. Изкушавах се да я взема отново, но вече бях достатъчно притеснен.

Чуй ме, Магнус, бе казала Сам. — Трябва да намериш Меча. Трябва да ги спреш.

Стана ми мъчно за Самира ал-Абас. Още ѝ се сърдех, задето ме бе домъкнала тук, още повече че го бе направила по погрешка. Но не исках да я изгонят от „Валхала“, защото някакво нагласено видео ме беше направило да изглеждам като глупак. Дори повече от обикновено.

Реших, че трябва да поспя. Не се чувствах уморен, но ако останех буден и замислен, мозъкът ми щеше да прегрее.

Пробвах леглото. Прекалено меко. Накрая отидох в атриума, проснат на тревата и загледан в звездите през клоните.

По някое време явно бях заспал. Събуди ме остър шум — пукането на клон. Някой изруга.

Над мен небето посивяваше с приближаването на зората. Няколко листа се завъртяха във въздуха. Клоните се наклониха все едно нещо тежко минава покрай тях. Останах заслушан и загледан. Нищо. Дали не си бях представил гласа.

Парче хартия се провря под прага на вратата ми от фойето.

Изправих се с нежелание.

Може би мениджмънтът ми даваше сметката и възможност да се махна отгук. Тръгнах с олюляване към вратата.

Ръката ми потрепери, когато взех листа, но не беше сметка, а писмо, красиво написано на ръка.

Здравей, съседе. Ела с нас в зала 19 за закуска,
надолу по коридора вляво. Вземи си оръжия и брони.

Ти Джей

Ти Джей. Томас Джеферсън-младши, момчето от другия край на коридора.

След фиаското миналата нощ не знаех защо ще ме кани на закуска. Не разбирах и за какво ще ми трябват оръжията и броните. Може би баничките на викингите бяха въоръжени.

Изкуших се да барикадирам вратата си и да се скрия в стаята. Така може би останалите щяха да ме оставят на мира. Може би, докато воините бяха заети със своята смъртоносна йога, можех да се измъкна и да намеря изход към Бостън.

Но, от друга страна, търсех отговори. Не можех да се отърва от идеята, че ако това бе място за храбрите мъртви, мама щеше да е някъде наоколо. Или поне да има някой, който знае в кой задгробен живот е отишла. Този Ти Джей изглеждаше дружелюбен. Може да се навъртам около него за известно време и да видя какво мога да науча от него.

Тръгнах към банята.

Страхувах се, че тоалетната ще е някаква викингска машина на смъртта с остриета от брадви и арбалет, който се пуска с водата, но се оказа съвсем нормална и съвсем не беше по-страшна от обществените.

Аптечката бе пълна с нормалните неща или поне тези, които ползвах у дома.

А душът... опитах да си припомня кога за последно съм взимал приятен горещ душ. Наистина бях пристигнал във „Валхала“ магически почистен, но след недобрия сън в атриума бях готов за старомодно изтъркване.

Свалих ризите си и само дето не изпищях.

Какво ми имаше на гърдите? Защо ръцете ми изглеждаха така? Какви бяха тези странни издутини?

Обикновено не обичах да гледам отражението си. Не бях някой, който искам да срещам редовно. Сега обаче се втренчих в огледалото си.

Косата ми бе същата, не така мръсна и чорлава, но висяща около челюстите ми като мръсноруса завеса, разделена по средата.

„Приличаш на Кърт Кобейн“, дразнеше ме мама. Харесвам всичко в Кърт Кобейн, освен това, че е умрял.

Е, мамо, помислих си, сега си приличаме и по това!

Очите ми бяха сиви, повече като на братовчедка ми Анабет, отколкото като на мама. Бяха празни и зловещи, но това не ме притесняваше. Този поглед ми бе помагал неведнъж по улиците.

Но почти не разпознах горната част на тялото си. Откакто страдах от астма като малък, винаги бях мършав, нищо, че се катерех и

ходех на лагер. Гърдите ми бяха вдлъбнати, ребрата ми се брояха, а кожата ми бе толкова бледа, че можеше да видиш сините вени.

А сега имах издутини, подозрително напомнящи мускули.

Не искам да ме разбирате погрешно. Не бе така драматично като превъплъщение в Капитан Америка. Още си бях блед и слаб, но с по-силни ръце, а гърдите ми не изглеждаха като да ги издуха вятърът. Кожата ми бе по-гладка и не така прозрачна. Всички ухапвания, ранички и драскотини, които идваха с живота на улицата, бяха изчезнали. Дори белегът на лявата ми длан, където се бях порязал с ловен нож на десет, бе изчезнал.

Какво бе нарекъл Хундинг „Валхала“? Ъпгрейд?

Стиснах юмрук.

Не знам какво ме прихвана. Предполагам, че когато осъзнах, че дори тялото ми не е моето, гневът, страхът и несигурността за последните двацет и четири часа стигнаха точка на кипене. Бяха ми отнели живота. Бяха ме заплашили, унизили и ъпгрейднали насила. Не исках имение. Нито бицепси.

Ударих стената. Буквално.

Юмрукът ми мина през плочите, дървото и стената. Изтеглих ръка и размърдах пръсти. Нямаше нищо счупено.

Разгледах юмручната дупка, която бях направил над кърпите.

— Мда — казах си, — персоналът на хотела ще се влюби в мен.

Душът ми помогна да се успокоя. После се увих в бродирана хавлия и отидох до гардероба в търсене на дрехи. Вътре имаше три чифта сини дънки, три зелени ризи (всичкото отбелязано като собственост на хотел „Валхала“), 110 гащи, чорапи, чифт маратонки и меч в ножница. Подпрян на дъската за гладене бе кръгъл зелен щит със златната руна на Фрей по средата.

Явно това щях да нося днес.

Прекарах десет минути в опит да установя как се поставя ножницата на колана ми. Бях левичар. Това означаваше ли, че трябва да изтегля меча отдясно? Мечовете за лява ръка различни ли бяха от тези за дясна?

Опитах да изтегля меча и едва не си съдрах панталона. Мда, щях да бъда неотразим на бойното поле.

Пробвах да размахам меча. Запитах се дали няма да забръмчи и да насочи ръката ми, както бе направил Мечът от моста по време на

битката ми със Суртур. Но уви, не. Това острие си изглеждаше обикновен небръмчащ метал без тракшън контрол. Успях да го прибера без да губя пръстите си. Поставих щита на гърба си, така, както правеха воините от миналата вечер. Каишът опря врата ми и едва не се задавих.

Отново погледнах огледалото.

— Ти, сър — промърморих аз, — изглеждаш като голям мухльо.

Отражението ми не възрази.

Излязох на закуска, готов да я убия с меча си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

БИЯ СЕ ДОБРЕ С ЯЙЦА

— Ето го и него — изправи се Ти Джей и стисна ръката ми, — сядай при нас, определено направи впечатление снощи!

Беше облечен като вчера — със синьо вълнено войнишко палто над зелената хотелска риза, дънки и кожени ботуши.

С него седеше полутролът Екс, червенокосата Малъри Кийн и един пич, за който предположих, че е Полуродения Гундерсон, който приличаше на анаболен Робинзон Крузо. Ризата му бе от животински кожи, панталоните му бяха на парцали. Дори по стандартите на викингите брадата му бе рошава и украсена с омлет и сирене.

Четиримата съседни ми направиха място на масата и ми стана драго.

В сравнение с основната трапезария, зала 19 бе почти интимна. Имаше дузина маси, пръснати из стаята, повечето празни. В ъгъла пукаше камина, а пред нея имаше износен диван. В другия край на залата масата за бюфет бе покрита с всички закуски, които може да си представите (и няколко, които аз поне не си бях представял).

Ти Джей и компания се паркираха пред големия прозорец, гледащ към огромно заледено поле, над което се вихреше сняг. В това нямаше никакъв смисъл, предвид факта, че в атриума надолу бе лято, но вече бях научил, че географията на хотела е странна.

— Това е Нифлхейм — обясни ми Ти Джей, — кралството на ледовете. Гледката се сменя всеки ден и ни показва Деветте свята.

— Деветте свята... — загледах бърканите си яйца и се запитах от коя ли Слънчева система идват — все за тия Девет свята слушам. Трудно ми е да го повярвам.

— Повярвай, новобранец — издуха малко пудра захар от поничката си Малъри Кийн, — досега съм посетила шест.

— Аз пет — ухили се Полуродения и ми показа остатъка от омлета си, — но Мидгард не се брои наистина. Това е светът на хората. Бил съм в Алфхейм, Нидавелир, Йотунхейм...

— Чудният свят на Дисни — обади се Екс.

Малъри въздъхна. С червената си коса, зелени очи и пудра захар около устата ми напомни на Жокера, но с алтернативна цвetoва гама — за последно, тиквеняко, Чудният свят на Дисни не е от Деветте свята.

— Защо тогава му викат свят? — попита самодоволно Екс и със самочувствието на победител се върна на закуската си, като изсмука месото от черупката на огромен рак.

— Магнус — избута празната си чиния Ти Джей, — не знам дали това ще ти помогне, но Деветте свята не са отделни планети. По-скоро са като различни измерения и слоеве на реалността, свързани от Световното дърво.

— Благодаря — отвърнах, — но това е много по-объркващо.

— Да, предполагам — разсмя се той.

— Световното дърво е дървото в столовата, нали?

— Не — отвърна Малъри. — Световното дърво е доста по-голямо. Сам ще видиш, рано или късно.

Това прозвуча заплашително. Опитах да се съсредоточа върху храната, но не ми бе лесно, тъй като до мен Екс изсмукуваше слузест рак мутант.

— Униформата от Гражданската война ли е? — посочих жакета на Ти Джей.

— Редник от Петдесет и четвърта рота, Масачузетс, приятелю. Момче от Бостън съм, като теб. Просто пристигнах малко по-рано.

Направих сметката наум.

— Загинал си в битка преди сто и петдесет години?

— Нападението над Форт Вагнер, Южна Каролина — светна Ти Джей, — баща ми бе Тир, богът на храбростта, законите и дуелите. Мама ми бе избягала робиня.

Опитах да впиша това в погледа си за света — тийнейджър от 1860-а година, син на бивш роб и бог на Севера, който сега закушваше с мен в хотел от друго измерение.

Екс се оригна, за да постави нещата в перспектива.

— Богове! — възкликна Малъри — каква смрад!

— Съжалявам — изръмжа Екс.

— Наистина ли се казваш Екс? — попитах аз.

— Не — отвърна полутролът, — истинското ми име е...

Каза нещо, което започна с „Кс“ и продължи около трийсет секунди.

— Виждаш ли? — обърса ръце в животинската си риза Полуроденият. — Никой не може да го произнесе. Затова му викаме Екс.

— Екс — съгласи се Екс.

— Още едно от откритията на Сам ал-Абас — каза Ти Джей. — Екс попаднал на бой с кучета... от незаконните. Къде беше, в Чикаго?

— Чи-ка-го — потвърди Екс.

— Видял какво става и полудял. Започнал да руши всичко, да бие залагащите и да пуска животните на свобода.

— Кучетата трябва да се бият за себе си — каза Екс, — не за алчни човеци. Трябва да са диви и свободни. Не да ги държат в клетки.

Не исках да споря с великана, но не ми се стори добра идея диви кучета да се бият за себе си. Така ми звучаха като вълци — животните, на които не исках да бъда предвестник.

— Така или иначе — каза Ти Джей, — битката станала мащабна, Екс срещу група гангстери с автомати. Накрая го убили, но Екс отнесъл доста от тях със себе си и освободил повечето кучета. Това станало... преди месец?

Екс изсумтя и продължи да смуче рапана си.

Ти Джей разпери ръце.

— Сама го определи за достоен и го доведе тук — разпери ръце Ти Джей, — отнесе доста критики затова.

— Меко казано — изсумтя Малъри, — тя пусна трол във „Валхала“. Кой би възразил.

— Полутрол — поправи я Екс — и това е по-добрата ми половина, Малъри Кийн.

— Не искаше да те обиди, Екс — каза Ти Джей, — просто предразсъдъците умират трудно. Когато пристигнах тук през 1863-та година, не бях посрещнат с отворени обятия.

— Но после ги спечели с очарователния си характер — завъртя очи Малъри, — кълна се, вие създавате лоша репутация на деветнайсети етаж, а сега си имаме и Магнус.

— Да не ти пука за Малъри — приведе се към мен Полуроденият — тя е сладуранка, ако пренебрегнеш факта, че е отвратителен човек.

— Млъквай, Полуроден.

— Просто е сърдита, защото опита да обезвреди бомба с лице — изсмя се грамаданът.

Очите на Малъри почервеняха като череша.

— Не съм... не бях... ах!

— Магнус, не мисли за станалото снощи — продължи Полуроденият, — след няколко десетилетия ще се забрави. Повярвай, виждал съм какво ли не. Загинах по време на викингското нашествие в Източна Англия и се бих под знамената на Ивар Безгръбначния! Поех двайсет стрели в гърдите, защитавайки тана си!

— Леле — казах.

— Тук съм от... — сви рамене Полуроденият — вече дванайсет века.

Зяпнах го. Въпреки ръста и брадата си, Полуроденият изглеждаше максимум на осемнайсет.

— Как издържаш без да полудееш и защо ти викат Полуродения?

— Първо ще отговоря на втория въпрос — угасна усмивката му. — Когато съм се родил, съм бил толкова едър, силен и грозен, че мама е казала, че изглеждам наполовина роден, наполовина издялан от камък. Така ми остана прякора.

— Още си грозен — промърмори Малъри.

— А затова как не съм полудял... някои полудяват, Магнус. Не е лесно да чакаш Рагнарок. Номерът е да си постоянно зает. Има какво да се прави. Аз научих няколко езика, включително английски. Имам докторат по германистика и мога да плета.

— Затова те поканих на закуска, Магнус — кимна Ти Джей.

— За да се науча да плета?

— За да останеш активен! Опасно е да се затвориш сам в стаята си задълго. Ако се изолираш, започваш да избледняваш. Някои от най-старите...

Той се прокашля.

— Няма значение, нали си тук! Просто се показвай всяка сутрин до Деня на Страшния съд и всичко ще е наред.

Загледах се през прозореца към падащия сняг. Сетих се за предупреждението на Сам, че трябва да открия меча и напева на Норните, че след девет дни ще се случи нещо лошо.

— Каза, че си посещавал други светове. Значи може да напускаш хотела.

Групичката се спогледа неловко.

— Да — отвърна Полуроденият, — но основната ни задача е да се готвим за Рагнарок. Да тренираме, отново и отново.

— Но аз се качих на влакче в Чудния свят на Дисни! — каза Екс.

Може би се шегуваше, не можех да преценя. Полутролът имаше две изражения, на сух и на мокър цимент.

— Понякога — каза Ти Джей — изпращат айнхеряр на мисии в Деветте свята.

— Ловим чудовища — каза Малъри — и убиваме великани, нахлули в Мидгард. Спираме вещици и немъртви. И, разбира се, оправяме се с бегълци.

— Немъртви? Бегълци? — попитах аз.

— Въпросът е — каза Полуроденият, — че напускаме „Валхала“ само по заповед на Один или на тановете.

— Но, хипотетично — прекъснах го аз, — мога да се върна на земята, Мидгард или там както...

— Хипотетично — отвърна Ти Джей — виж, знам, че тая работа с Норните те е подлудила, но ние не знаем какво се има предвид в пророчеството. Дай на тановете време да решат какво да правят. Не можем да хукнем и да свършим някоя глупост.

— Да не дават боговете — каза Малъри, — все едно не сме вършили глупости, като да ходим за пица посред нощ. Това не се е случвало, нали?

— Мълчи, жено — изръмжа Полуроденият.

— Жено? — Малъри посегна към ножа на колана си. — Дръж си езика, огромен шведски хамстер такъв.

— Я почакайте — казах аз, — знаете как да се измъквате?

— Съжалявам, не чух това — изкашля се шумно Ти Джей, — сигурен съм, че не си искал да нарушиш правилата, Магнус. Но помисли, ако се върнеш в Мидгард толкова скоро, как ще го обясниш на онези, които са те познавали. Всички те мислят за мъртъв. Обикновено, ако се върнем, чакаме всички познати да починат. Така е по-лесно. Освен това отнема известно време, понякога години, докато силата ти на айнхери се развие напълно.

Опитах да си представя как стоя тук години наред. Нямах много приятели или роднини, които да ме чакат. Но не исках да оставам тук, да уча езици и плетива векове наред. След като видях братовчедка си

Анабет, исках да я видя отново преди тя да умре. А и ако Самаира бе права за това, че мама не е във „Валхала“... исках да я намеря, където и да беше.

— Но е възможно да излезеш без разрешение — настоях аз, — може би не завинаги, но за малко.

— „Валхала“ има порти към всички светове — размърда се неспокойно Ти Джей, — така е конструиран хотелът. Повечето изходи са охранявани, но до Бостън има много пътища. Той е центърът на Мидгард.

Огледах останалите на масата. Никой не се смееше.

— Така ли е?

— Да — отвърна Ти Джей, — най-лесното място за достъп до другите светове от Световното дърво. Защо мислиш му викат Център на вселената?

— Фукат се?

— Не. Смъртните винаги са знаели, че някой знае това място, дори да не могат да разберат какво точно е. Викингите търсили центъра на света години наред. Знаели, че входът към Асгард е на запад. Има една причина да изследват Северна Америка. Когато срещнали индианците...

— Нарекли ги скрелингс — каза Полуроденият, — свирепи воители. Харесват ми.

— Индианците имали истории за това колко силен е светът на духовете в тази част от света. По-късно, когато дошли пуританите... какво било видението на Джон Уинторп за сияен град на хълма? Метафора? Не. Видял Асгард и малко от другите светове. Ловът на вещици в Сейлъм? Истерия, предизвикана от магия, промъкнала се от Мидгард. Едгар Алън По^[1] бил роден в Бостън. Неслучайно най-известната му поема е за гарван, едно от свещените животни на Один.

— Стига — погледна ме отвратено Малъри. — Ти Джей умира да протака отговорите на прости въпроси. Да, възможно е, Магнус. Можеш да напуснеш без разрешение.

— Но няма да си безсмъртен — счупи щипката на един рак Екс.

— Да — каза Ти Джей, — това е вторият голям проблем. На „Валхала“ не можеш да умреш завинаги. Ще те възкресяват отново и отново. Това е част от тренировките.

Спомних си намушкания с копие в залата за хазарт, който отнесоха вълците. Хундинг бе казал, че ще се оправи за вечеря.

— А извън „Валхала“?

— В Деветте свята — каза Ти Джей — си оставаш айнхери. По-силен и бърз от който и да е обикновен смъртен. Но умреш ли навън, оставаш мъртъв. Душата ти може да иде в Хелхейм или да се разпадне в Гинунгагап, първичната бездна. Трудно е да се сетиш. Рискът не си струва.

— Освен ако — взе едно яйце от брадата си Полуроденият, — освен ако наистина не е намерил Меча на Фрей и легендите не са верни.

— Това е първият ден на Магнус — каза Ти Джей, — да не задълбаваме толкова. Достатъчно е напласен.

— Уплашете ме още малко — казах, — какво твърдят легендите?

Рог прозвуча в коридора. Айнхерярът се надигнаха от своите маси и измиха чиниите си.

— Сега не е време за приказки — потърка нетърпеливо ръце Полуроденият. — Време е за битка!

— За битка — съгласи се Екс.

— Магнус — направи гримаса Ти Джей, — вероятно трябва да те предупредим за бойното кръщение първия ден. Не се обезсърчавай.

— Шшт — каза Малъри, — не разваляй изненадата.

Ухили ми се със захарна усмивка.

— Нямам търпение да видя новото момче разкъсано!

[1] Брилянтен писател и поет. Най-известното му произведение е „Гарванът“, а разказите му се считат за основополагащи в жанра на ужасите. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕ МЕ НАРИЧАЙ БОБОВ. НИКОГА.

Казах на новите си приятели, че имам алергия към разкъсванията. Те само се разсмяха и ме избутаха до бойната арена. Затова не обичам новите приятели.

Бойното поле бе толкова огромно, че не можех да възприема какво виждам.

В добрите стари времена, когато бях уличен хулиган, имах навика лете да спя по покривите. Така виждах цялата гледка на Бостън от парка „Фенуей“ до хълма „Бункер“. Бойното поле на Валхала бе по-голямо. Предлагаше може би седем квадратни километра интересни начини да умреш, всички в рамките на хотела като вътрешен двор.

От всички четири края се издигаха стените на сградата — върхове от бял мрамор със златни балкони, по някои от които висяха знамена, а по други имаше поставени щитове или дори катапулти. Горните етажи сякаш се разпадаха в мътния блясък на небето, бяло като флуоресцентна светлина.

В центъра на бойното поле имаше няколко каменисти хълма. Пейзажът бе осеян с отделни части гора. Външната страна бе осеяна с пасбища и река, широка като магистрала. Няколко села опасваха бреговете ѝ, може би за онези, които предпочитаха градския начин на воюване.

От стотици врати около стените на полето се появиха батальони войници. Оръжията и броните им блестяха на ярката светлина. Някои айнхеряр носеха доспехи като средновековни рицари, други ризници, бричове и бойни ботуши. Някои имаха маскировъчни униформи и калашници, а един пич се беше появил по бански. Бе нарисуван в синьо и въоръжен с бейзболна бухалка. На гърдите си бе написал „Ела ми само“.

— Чувствам, че не съм се облякъл за повода — рекох.

— Бронята не ти печели битката — изпука с кокалчетата на юмруците си Екс, — нито пък оръжията.

Лесно му бе да го каже. Той бе по-голям от някои държави.

Полуроденият Гундерсон също имаше минималистичен подход. Бе се съблякъл по панталони, макар да имаше двойка зловещи на вид брадви. Застанал до всеки друг, Полуроденият би изглеждал масивен, но до Екс бе като бебе... брадата, въоръжено бебе с плочки.

Ти Джей закрепил байонета за пушката си.

— Магнус, ако искаш нещо повече от основната екипировка, ще трябва да си я намериш или купиш. Оръжейните на хотела взимат червено злато или работят на принципа на бартера.

— Така ли взе пушката си?

— Не, с нея умрях, но почти не стрелям. Куршумите нямат голям ефект върху айнхеряр. Пичовете с калашниците само вдигат шум. Те са най-малко опасните хора на терена. Но байонетът... Това е костна стомана, дар от баща ми. Тя работи както трябва.

— Костна стомана...

— Да, ще се научиш.

Дланта, с която държах Меча, вече се бе изпотила. Щитът ми се струваше хлабав.

— Та с кои групи се борим?

— С всички — потупа ме Полуроденият по гърба, — викингите се борят на малки групички, приятелю. Ние сме твоите братя по щит.

— И сестра има — обади се Малъри, — а някои от нас са идиоти на щита.

Полуроденият реши да не отговаря.

— Дръж се с нас, Магнус, и... е, няма да се справиш, ще те убият бързо. Но все пак се дръж за нас. Ще влезем в битка и ще изколим колкото може повече врагове!

— Това ли е планът?

— Че за какво ни е план? — килна глава Полуроденият.

— Понякога имаме планове — каза Ти Джей, — сряда се упражняваме на обсаден бой, това е по-сложно. Четвъртък викат драконите.

— Днес са свободните боеве — изтегли меч и назъбен кинжал Малъри, — обожавам вторниците.

Рогове изсвириха от хиляда различни балкони. Айнхеряр влязоха в битка.

До тази сутрин не бях разбрал термина кървава баня. След няколко минути буквално се хлъзгахме в нещо такова. Тъкмо влязохме в бой, когато една брадва долетя от нищото и се заби в щита ми. Острието мина над дървото над ръката ми.

Малъри изкрещя и хвърли ножа си, който потъна в гърдите на брадваря. Той падна на колене със смях.

— Добър изстрел! — после падна и умря.

Полуроденият вършееше сред враговете, въртейки брадвите си и режейки крайници и глави, докато не изглеждаше все едно е играл на пейнтбол с червена боя. Беше отвратително и ужасно. А най-смущаващото? За айнхеряр бе просто игра. Убиваха с удоволствие. Умираха все едно са ги простреляли на видеоигра. Аз не обичах такива видеоигри.

— Много тъпо — промърмори един пич, загледан в четирите стрели, стърчащи от гърдите му.

— Утре ще ти го върна тъпкано, Трикси! — викна друг, преди да падне настрани с копие в корема.

Ти Джей запя бойния химн на Републиката, докато мушкаше и блокираше с байонета си.

Екс прегазваше група подир група. Дузина стрели стърчаха от гърба му като бодли на таралеж, но това явно не го притесняваше. Всеки път, когато удареше някой анхери с юмрук, той ставаше двуизмерен.

Що се отнася до мен, аз търчах обзет от ужас с вдигнат шлем и увиснал меч. Бяха ми казали, че смъртта тук не е перманентна, но на мен не ми се вярваше. Група воители с остри метални предмети искаха да ме убият. Аз не исках да ме убиват.

Успях да блокирам удар с меч. Отбих копие с щита си. Можех да ударя едно паднало момиче, свалило гарда си, но не можех да се накарам да го направя.

Грешка. Бравата ѝ удари глезена ми. Болката ме прониза до врата.

Малъри посече момичето.

— Размърдай се, Чейс! С болката се свиква след известно време.

— Супер — направих гримаса, — нямам търпение.

Ти Джей заби байонета си през нагръдника на средновековен рицар.

— Да завземем хълма! — посочи той най-близката могила до края на гората.

— Но защо? — извиках в отговор аз.

— Понеже е хълм.

— Мре да завладява хълмове — изсумтя Малъри, — наследство от Гражданската война.

Продължихме напред в битката нагоре към хълма. Бедрото още ме болеше, но кървенето спря. Това нормално ли беше?

— Атака! — извика Ти Джей, след като вдигна пушката си и в този миг едно копие го прониза в гръб.

— Ти Джей! — извиках.

Той ме погледна, усмихна се немощно и падна по лице в калта.

— В името на Фриг — изруга Малъри — мърдай, новобранец!

Тя ме хвана за ръката и започна да ме дърпа нагоре. Още няколко копия минаха над главата ми.

— И вие правите това всеки ден? — попитах аз.

— Не, нали ти казах, че четвъртък се бием с дракони!

— Но...

— Слушай, Бобов^[1], смисълът на всичко това е да свикнеш с ужаса от битките. Мислиш, че това е гадно. Изчакай да дойде истинската битка за Рагнарок.

— Защо пък аз да съм Бобов? Ти Джей също е от Бостън. Защо той не е Бобов?

— Защото не ме дразни толкова.

Стигнахме края на гората. Екс и Полуроденият ни пазеха гърбовете и забавиха преследващата ни орда. А враговете ни вече бяха орда. Всички пръснати групи пред нас бяха спрели да се бият и бяха подире ни. Някои сочеха към мен, други викаха името ми, и то не дружелюбно.

— Мда, забелязаха те — въздъхна Малъри, — когато казах, че искам да те видя разкъсан, нямах предвид, че искам да съм до теб. По дяволите!

Почти попитах защо всички са подире ми, но схванах. Разбира се, че останалите айнхеряр щяха да се съберат срещу мен и другите новобранци. Ларс Алстрьом сигурно вече бе обезглавен. Деде вероятно тичаше без ръчички. Ветераните айнхеряр щяха да направят това болезнено и ужасяващо, за да видят как се справяме. Това ме вбеси.

Изкачихме се на върха на хълма, притичвайки от дърво на дърво. Полуроденият се хвърли в група от двайсет човека, които ни следваха. Унищожих ги всичките. Смееше се с лудешки блясък в погледа. Кървеше от дузина рани. От гърдите му стърчеше кинжал, точно над сърцето.

— Как така не е мъртъв още? — попитах аз.

— Той е берсеркер — Малъри погледна назад със смесица от погнуса, досада и още нещо... възхита?

— Идиотът няма да спре да се бие, докато не го насекат на части.

Нещо прещрака в ума ми. Малъри харесваше Полуродения. Не наричаш някой идиот толкова много пъти, освен ако наистина не ти допада. При други обстоятелства щях да я подразня, но докато бе разсеяна, се чу меко „плюк“ и една стрела цъфна от врата ѝ.

Тя се намръщи все едно да каже:

— Това стана по твоя вина!

После падна. Коленичих до нея и поставих ръка на врата ѝ. Почувствах как животът изтича от нея. Долових прекъснатата артерия, все по-тихите удари на сърцето, щетите, които трябваше да се поправят. Пръстите ми се затоплиха. Ако имах малко повече време.

— Внимавай! — извика Екс.

Вдигнах щит. Един меч се удари в него. Избутах назад и съборих нападателя. Ръцете ме заболяха. Главата също ме болеше, но някак си се оправих.

Полуроденият бе на около четиридесет метра, обкръжен от тълпа воители, които го мушката с копия и обстрелваха със стрели. Не спираше да се бие, но дори той нямаше да може да остане на крака още дълго.

Екс изтръгна един калашник от ръцете на противник и го халоса по главата с него.

— Давай, Бобов Магнус — извика полутролът, — вземи хълма в името на деветнадесетия етаж!

— Няма да ме кръстите Бобов — промърморих аз, — отказвам!

Запрепъвах се нагоре, докато не стигнах възвишението. Опрях гръб до едно голямо дъбово дърво, докато Екс блъскаше, раздаваше шамари и пращаше викинги в несвяст.

Една стрела ме улучи в рамото и ме закова към дървото. Едва не припаднах от болка, но счупих върха и се измъкнах. Кървенето веднага

спря. Усетих как раната се затваря, все едно някой я изпълва с топъл восък.

Над мен профуча нещо огромно и тъмно, дошло от небето. За частица от секундата разбрах, че това е скала, вероятно изстреляна от някой от катапултите на балконите. За още частица от секундата осъзнах къде ще кацне.

Твърде късно. Преди да извикам предупреждение до Екс, полутролът и дузина други айнхеряр изчезнаха под двайсет тона варовик, от едната страна на който пишеше: С ЛЮБОВ ОТ ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТИ ЕТАЖ.

Стотина воители загледаха скалата. Листа и счупени клони се завихриха около тях. После айнхеряр се обърнаха към мен.

Още една стрела ме удари в гърдите. Извиках, повече от гняв, отколкото от болка, и я изтеглих.

— Леле — каза един от викингите, — тоя се лекува бързо.

— Пробвай с копие — предложи друг — или две.

Говореха все едно не си струва да се обръщат към мен. Все едно съм животно, с което да експериментират.

Двадесет или тридесет айнхеряр вдигнаха оръжия. Гневът в мен експлодира. Извиках и изригнах енергия като бомба. Тетивите по лъковете се скъсаха. Мечовете паднаха от ръцете на собствениците си. Копия, пушки и брадви полетяха по дърветата.

Но колкото бързо дойде, толкова бързо приливът на сила свърши. Около мен стотина айнхеряр се оказаха обезоръжени.

Човекът, боядисан в синьо, бе най-отпред, а бейзболната бухалка се търкаляше в краката му.

— Какво направи бе, човек? — погледна ме шокиран той.

Воинът до него имаше превръзка на окото и червени кожени доспехи, украсени със сребърни орнаменти. Той внимателно се наведе и взе падналата брадва.

— Алф сейдр — каза едноокият, — браво на теб, сине на Фрей. От векове не бях виждал подобен номер. Но костната стомана все пак е по-добра.

Очите ми се кръстосаха, когато брадвата му се устреми към лицето ми. После всичко притъмня.

[1] Презрително обръщение към бостънчани, които яли много боб в колониалните времена. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕЛА КЪМ ТЪМНАТА СТРАНА. ИМАМЕ СЛАДКИ.

— Пак ли умря, бре? — обади се познат глас.

Отворих очи. Бях в павилион, опасан от сиви каменни колони. Вътре нямаше нищо, освен празно небе. Въздухът бе разреден. Студен вятър навяваше по мраморния под и караше огъня в централната камина да бушува и пламъците по мангалите в двата края на високия подиум да треперят. Три стъпки водеха до двоен трон от бяло дърво, върху които бяха изписани животни, птици и дървесни клони. Самият стол бе постлан с хермелин, а облегат на него бе мъж с тениска на „Ред Сокс“, който похапваше сладки от сребриста опаковка.

— Добре дошъл в Хлидскалф — ухили се той. Белязаните му устни се разделиха като цип. — Това е върховният трон на Один.

— Но ти не си Один — казах аз, използвай принципа на дедукцията, — ти си Локи.

— Нищо не ти убягва — изсмя се мъжът в тениската на „Сокс“.

— Първо, какво търсим тук? Второ, защо тронът на Один се казва Хлъцшкаф?

— Хлидскалф. Внимавай с произношението. Първата буква трябва да звучи, все едно смяташ да се изхрачиш.

— Знаеш ли, истината е, че не ми пука.

— А трябва! Оттук започна всичко. Това е отговорът на втория ти въпрос, какво търсиш тук.

Той потупа стола до себе си.

— Ела при мен и си вземи сладка.

— Не, благодаря.

— Ти губиш — отчупи от края на сладката и го подхвърли в устата си — лилавата глазура... не знам какъв вкус трябва да е, но ми се струва невероятно вкусна.

Усетих как врагът ми пулсира. Това бе странно, тъй като сънувах, а освен това сигурно бях мъртъв.

Очите на Локи ме изнервиха. Имаха същия блясък като на Сам, но Сам държеше пламъците под контрол. Погледът на Локи бушуваше като огъня в камината, раздухван от вятъра и търсещ какво да подпали.

— Някога тук седа Фрей — погали той хермелиновата козина, — знаеш ли историята?

— Но, но... не е ли незаконно друг да сяда тук, освен самия Один?

— О, да. Само Один и Фриг, кралят и кралицата. Те могат да седят тук и да видят всичко в Деветте свята. Просто трябва да се концентрират и ще намерят каквото им трябва. Но ако някой друг седне тук...

Локи изцъка.

— Магията на трона може да бъде ужасно проклетие. Аз не бих рискувал, ако това не беше илюзия. Но татко ти го направи. Това бе едничкият момент, в който дръзна да се разбунтува.

Локи отхапа още малко от лилавата си сладка.

— Винаги съм му се възхищавал за това.

— И?

— И вместо да види това, което търсеше, видя това, което желае много. То съсипа живота му. Затова изгуби меча си. Той...

Локи направи гримаса.

— Извини ме.

Извърна глава, а изражението на лицето му се изкриви все едно се готви да кихне. После изкрещя в агония. Когато отново се обърна към мен, от белега по носа му се издигаше пушек.

— Прощавай — каза той, — понякога отровата изпръсква очите ми.

— Отровата — спомних си фрагмент от мита, — убил си някого. Боговете те хванали и те вързали. Нещо, свързано с отрова. Къде си сега всъщност?

Той ми се ухили злонамерено.

— Където съм винаги. Боговете успяха да ме, хм, удържат. Но това няма значение. Все още мога да изпращам частици от есенцията си, както сега, за да разговарям с любимите си приятели.

— Това, че носиш тениска на „Сокс“, не стига да сме приятели.

— Обиждаш ме — блеснаха очите му, — дъщеря ми Самаира видя нещо в теб. Можем да си помогнем.

— Ти ли й нареди да ме отведе във „Валхала“?

— О, не. Идеята за това съвсем не беше моя. Ти, Магнус Чейс, предизвика интереса на много различни групички. Някои от тях не така чаровни или склонни да помогнат като мен.

— А защо не вземеш да помогнеш с чара на дъщеря си? Изритаха я от „Валхала“, задето ме е избрала.

— Такива са боговете — помръкна усмивката му, — и мен прогониха, а колко пъти съм им спасявал кожата? Не бой се за Самаира. Тя е силна. Ще се оправи. Повече се безпокоя за теб.

Студен вятър навя в павилиона, тъй силен, че ме избута на няколко сантиметра по полирания каменен под.

— Скоро ще се пробудиш — задъвка Локи сладката си, — но преди това да се случи имам няколко съвета за теб.

— А мога ли да ги откажа?

— Мечът на лятото — каза Локи, — когато баща ти седна на трона, той видя това, което ще го погуби. Предаде меча си на своя слуга и вестносец Скирнир.

За миг се върнах на моста Лонгфелоу, където Мечът жужеше все едно иска да ме заговори.

— Вуйчо Рандолф спомена Скирнир — казах, — потомъкът му е бил в онзи потънал кораб.

Локи се направи, че ръкопляска.

— И там Мечът лежал хиляда години в очакване някой да си го вземе. Някой с правото за това.

— Чакал е мен.

— О, но ти не си единственият, който може да използва този меч. Знаем какво ще се случи на Рагнарок. Норните са предсказали съдбите ни. Фрей... бедничкият! Заради изборите, които е направил, ще умре от ръцете на Суртур. Господарят на огнените великани ще го посече със собствения му, някога изгубен меч.

Усетих да ме пронизва болка между очите, там, където брадвата на айнхери ме беше убила.

— Затова ли Суртур иска меча? За да се подготви за Рагнарок?

— И не само. Ще използва меча, за да задвижи действията, които ще ускорят Деня на Страшния съд. След осем дни той ще освободи

моя син, Вълка. Освен ако ти не го спреш.

— Синът ти...

Ръцете ми се изпариха. Погледът ми се замъгли. Прекалено много въпроси изпълниха главата ми.

— Чакай? Не беше ли предречено, че по време на Рагнаррок ще се бориш срещу боговете?

— Да, но това е по избор на боговете, не мой. Номерът със съдбата, Магнус, е, че дори да не можем да променим обстоятелствата, изборите ни могат да променят детайлите. Така се борим срещу съдбата, така оставяме своя знак. Какво ще избереш да направиш?

Образът му потръпна. За миг го видях разпънат на камък, с китки и глезени, вързани с хлъзгави въжета, и тяло, което трепереше от болка. После го видях в болнично легло, с докторка над главата му и ръка, почиваща нежно на челото му. Приличаше на по-стара версия на Сам — с кичури тъмна коса, излизаци от алена забрадка, и уста, свита от загриженост.

Локи отново се появи на трона и избърса трохите от тениската на „Ред Сокс“.

— Няма да ти казвам какво да правиш, Магнус. Това е разликата между мен и останалите богове. Ще ти задам само един въпрос. Ако получиш шанс да седнеш на трона на Один, а този ден идва, ще последваш ли това, което желае сърцето ти, със съзнанието, че може да обречеш баща си на смърт? Помисли върху това, сине на Фрей. Може би ще поговорим отново, ако оцелееш следващите осем дни.

Сънят ми се промени. Локи изчезна. Мангалите лумнаха и опръскаха подиума с горящи въглени. Върховният трон на Один избухна в пламъци. Облаците се превърнаха във вулканична пепел, а в пушека над пламтящия трон се появиха две горящи червени очи.

ТИ.

Гласът на Суртур мина над мен като огнехвъргачка.

САМО МЕ ЗАБАВИ. СПЕЧЕЛИ СИ САМО ПО-БОЛЕЗНЕНА И ПОСТОЯННА СМЪРТ.

Опитах да отговоря, но горещината изсмука кислорода от дробовете ми. Устните ми се напукаха и покриха с мехури.

ВЪЛКЪТ СМЯТА, ЧЕ ВСЕ ОЩЕ МОЖЕШ ДА СИ НИ ОТ ПОЛЗА, ИЗСМЯ СЕ СУРТУР. НО НЕ И АЗ. КОГАТО СЕ СРЕЩНЕМ ОТНОВО, ЩЕ ТЕ ИЗПЕПЕЛЯ, СИНЕ НА ФРЕЙ. ЩЕ НАПРАВЯ ТЕБ

И ПРИЯТЕЛИТЕ ТИ НА ПРЕПЕЧЕНИ ФИЛИЙКИ. С ТЕБ ЩЕ РАЗПАЛЯ ПОЖАРА, КОЙТО ЩЕ ИЗГОРИ ТОЗИ И ОСТАНАЛИТЕ ОСЕМ СВЯТА.

Пушекът се сгъсти. Не можех нито да виждам, нито да дишам.

Рязко отворих очи и се надигнах на кревата, отворил уста за глътка въздух. Бях на леглото в хотелската стая. Суртур го нямаше. Докоснах лицето си. Не бе обгорено. В него нямаше брадва. Раните ми от бойното поле бяха изчезнали.

Но цялото ми тяло трептеше от тревога. Чувствах как съм заспал на влакови релси и над мен е минал експрес.

Сънят вече избледняваше. Мъчех се да си спомня подробностите — трона на Один, Локи и неговите сладки, неговия син Вълк, обещанието на Суртур да изпепели Деветте свята. Опитът ми да разбере всичко бе по-болезнен от брадва в лицето.

Някой похлопа на вратата.

Мислех, че може да е някой от съседите по коридора, затова скочих от леглото да отворя вратата. Но когато го направиха, се озовах лице в лице с валкирията Гунила. Чак тогава осъзнах, че съм облечен само по бельо.

Лицето ѝ стана виолетово, а мускулите на челюстта ѝ се стегнаха.

— О!

— Капитан Горила — отвърнах, — каква чест.

Тя се съвзе бързо и ме погледна все едно се опитваше да включи вледеняващия си поглед.

— Магнус Чейс... доста бързо си възкръснал.

От тона ѝ почувствах, че не е очаквала да ме намери тук. Но защо тогава бе похлопала?

— Не съм го планирал — каза той, — бързо ли беше?

— Много. — Тя погледна зад мен. Може би търсеше нещо. — До вечеря остават няколко часа. Може би ще мога да те разведа из хотела, предвид факта, че изгониха валкирията ти.

— Искаш да кажеш, че се погрижи да я изгонят.

— Не контролирам Норните — вдигна рамене Гунила, — съдбата на всички ни е в техните ръце.

— Колко удобно.

Спомних си думите на Локи. Изборите ни могат да променят. Така се борим със съдбата.

— Ами аз? Решила ли си... имам предвид оставила ли си Норните да решат и моята съдба?

Гунила се намръщи. Позата ѝ бе напрегната и нервна. Нещо я тревожеше, може би дори плашеше.

— Тановете обсъждат ситуацията в момента. — Тя свали връзката с ключове от колана си. — Разходи се с мен. Ще поговорим. Ако те разбере по-добре, може да кажа нещо хубаво на тановете за теб. Освен ако не искаш да се бориш сам, без моята помощ. Може и да имаш късмет. Тановете може да те оставят няколко века като пиколо или да миеш чинии.

Последното нещо, което исках, бе да оставам насаме с Гунила. От друга страна, една обиколка из хотела можеше да ми покаже нещо интересно, като изход например. А и след последния си сън не исках да оставам сам.

Освен това не можех да си представя колко мръсни чинии остават след трите курса на вечеря в столовата.

— Да се разходим — казах, — но преди това ще е по-добре да си облека някакви дрехи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ПОДПАЛВАТ ГУНИЛА И НЕ Е СМЕШНО. ДОБРЕ ДЕ, СМЕШНО Е. МАЛКО.

Основното нещо, което открих, е, че във „Валхала“ ти трябва Джи Пи Ес. Дори Гунила се обърка в безкрайните коридори, банкетни зали, градини и салони. По едно време се возехме на асансьора и Гунила обяви:

— Тук продават храна.

Вратите се отвориха и ни заля стена от пламъци.

Сърцето ми се качи в гърлото. Сметнах, че Суртур ме е намерил. Гунила изпищя и отстъпи назад. Натиснах няколко случайни бутона, докато вратите не се затвориха. След това направих каквото мога, за да угася пламналия подгъв на роклята на Гунила.

— Добре ли си? — пулсът ми все още бе ускорен. Ръцете на Гунила бяха покрити с димяща червена кожа.

— Кожата ми ще се изцери — каза Гунила, — гордостта надали. Това беше Муспелхейм. Там не продават храна.

Запитах се дали Суртур е организиран това малко отклонение от маршрута, или просто вратите на „Валхала“ често се отварят към селиенето на огъня. Не знаех кой от двата варианта е по-смуцаващ.

Напрежението в гласа на Гунила ми подсказа колко я боли. Спомних си как бях застанал над Малъри Кийн, когато паднах в битката — как усетих щетата и как щях да я изцера, стига да имах време.

Коленичих до валкирията:

— Може ли?

— Какво...

Докоснах я за ръката.

Пръстите ми изпуснаха пара и изтеглиха топлината от кожата ѝ. Червенината избледня, а изгарянията изчезнаха. Дори опърленият връх на носа ѝ бе изцерен.

Гунила ме загледа, все едно са ми поникнали рога.

— Как... дори не бе опърлен. Как?

— Не знам. — Главата ми се замая от изтощение. — Късмет и здравословен живот.

Опитах да стана и, естествено, паднах.

— Полека, сине на Фрей — хвана ме за ръката Гунила.

Вратите на асансьора се отвориха отново. Този път наистина се оказахме на щанд, където продават храна. Мирисът на пица и печено пиле изпълни въздуха.

— Да продължим разходката — каза Гунила, — тъкмо ще ти проясни мозъка.

Изгледаха ни малко странно, докато се олюлявахме през столовата, като аз се подпирах на валкириевата капитанка, а роклята на Гунила все още димеше.

Завихме по коридор, осеян с конферентни зали. В една от тях мъж с кожени доспехи представяше на Пауър Пойнт пред дузина воители доклад за слабостите на планинските троли.

Няколко врати по-долу валкирии с лъскави купонджийки шапки си говореха над чинийки с торта и сладолед. Рождената дата бе оформена като числото 500.

— Вече съм добре — казах на Гунила. — Благодаря.

Олюлях се малко, но успях да остана прав.

— Лековитите ти способности са забележителни — каза Гунила. — Фрей е бог на изобилието, плодородието и живота, което вероятно го обяснява. Но въпреки това не съм виждала айнхери, който да се лекува така бързо, още по-малко да цери и останалите.

— И аз не знам как става — отвърнах. — Обикновено не мога една лепенка да сложа като хората.

— А откъде имаш имунитет срещу огньовете?

Съсредоточих се върху завъртулките по килима и това да гледам в краката си. Можех да вървя, но изцерението на Гунила ме остави все едно се възстановявам от пневмония.

— Не вярвам да имам имунитет — отговорих, — преди съм успявал да се изгоря. Но търпя високите и ниските температури, жегата и студа. Същото се случи и на моста Лонгфелоу, когато минах през пламъците...

Гласът ми потрепери. Спомних си как Гунила бе нагласила видеото, за да изглеждам като идиот.

— Но ти вече знаеш за това.

Гунила, изглежда, не забеляза сарказма. Разсеяно поглади един от чуковете на ремъка си, все едно е котенце.

— Може би... в зората на сътворението имало само два свята, Муспелхейм и Нифлхейм, огънят и ледът. Животът се появил от тези две крайности. Фрей е бог на умерения климат, на промяната на сезоните, представлява средния път. Вероятно затова търпиш и на жегата, и на студ.

Тя поклати глава.

— Не зная, Магнус Чейс. Отдавна не съм срещала син на Фрей.

— Че защо? Не ни ли пускат във „Валхала“?

— О, има деца на Фрей от едно време. Шведските крале например са негови потомци. Но нов твой роднина не е идвал във „Валхала“ от векове. А и Фрей е ванир.

— Това лошо ли е? Суртур ме нарече чедо на ванир.

— Това не беше Суртур.

Спомних си кошмара с пламтящите очи в пушека.

— Напротив.

Гунила ме погледна, все едно иска да възрази, но размисли.

— Каквато и да е истината, боговете са разделени на две племена. Асите са основно боговете на войната — Один, Тор, Тир и останалите. Ваните са повече богове на природата — Фрей, Фрея, баща им Ньорд. Това е опростено, разбира се, но, така или иначе, преди много векове двете племена воювали и това едва не унищожило Деветте свята. Накрая се помирили и изпоженили един друг, а после се обединили срещу великаните. Но си остават от различни кланове. Някои вани имат дворци в Асгард, където живеят асите, но като цяло ваните имат свой свят, Ванахейм. Когато дете на ваните загине в битка, обикновено не отива във „Валхала“, а в задгробния живот на ваните, където царува богинята Фрея.

Отне ми минута, докато схвана всичко това. Воини и кланове на боговете. Как да е. Но тази част за ванирския задгробен живот...

— Искаш да кажеш, че има друго място като „Валхала“, ама за деца на вани и не съм там. Ами ако мама е там? Ако трябва да...

Гунила ме хвана за ръката и сините ѝ очи пламнаха от яд.

— Точно така, Магнус. Помисли за това какво е направила Самира ал-Абас. Не казвам, че всички деца на ваните отиват във Фолквандер...

— Че защо ще ходим във Фолксваген?

— Фолквандер. Така се казва палатът на Фрея за погиналите.

— О!

— Но можеше да си там. Дори щеше да е вероятно. Половината от геройски загиналите принадлежат на Один, другата половина на Фрея. Това бе част от договора, прекратила войната преди векове. За какво те е домъкнала Самира тук. Погрешка убит, погрешка избран. Тя е щерка на Локи, бащата на злото. Не можем да ѝ вярваме.

Не знаех какво да отговоря. Слабо познавах Самира, но изглеждаше симпатична. Но същото можех да кажа и за баща ѝ Локи...

— Може и да не ти се вярва — каза Гунила, — но ти имам доверие. Смятам, че си невинен и не си забъркан в кроежите на Самира.

— Какви кроежи?

— Да ускори Деня на Страшния съд! — засмя се тя с горчивина. — Да започне войната преди да сме готови. Така иска Локи.

Изкуших се да ѝ кажа, че Локи ми е казал друго. Изглеждаше сякаш предпочита да спре Суртур от това да вземе Меча на баща ми... прецених обаче, че не би било мъдро да споделям с Гунила, че си разговарям насън с бащата на злото.

— Щом мразиш Сам толкова — рекох, — защо си ѝ позволила да стане валкирия?

— Изборът не беше мой. Аз съм капитанка на валкириите, ала Один си ги избира. Самира ал-Абас бе първата валкирия, която избра преди две години при... необичайни обстоятелства. Оттогава насам Бащата на боговете не се е явявал във „Валхала“.

— Смяташ, че Сам го е убила?

Попитах на шега, ала Гунила сериозно се замисли.

— Смятам, че Самира не е трябвало никога да става валкирия. Смятам, че работи за баща си като шпионка и саботьор. Най-доброто решение, което взеха, бе да я изритат от „Валхала“.

— Мале.

— Не я познаваш, Магнус. Едно време тук дойде друго дете на Локи. Оказа се, че не е такъв, за какъвто се представя. Той...

Тя замръзна. Изглеждаше все едно някой е стиснал сърцето ѝ.

— Няма значение. Заклех се, че няма да позволя да ме баламосат отново. Смятам да отложам Рагнарок колкото мога.

Страх се прокрадна в гласа ѝ. Не звучеше много като да е щерка на бога на войната.

— Но защо протакаш — попитах, — не е ли Рагнарок това, за което тренирате? Като абитуриентски бал.

— Нищо не разбираш — отвърна тя, — ела. Искам да ти покажа нещо. Ще минем през магазина за подаръци.

Когато каза „магазин за подаръци“, си представих нещо като огромна витрина с евтини сувенири от „Валхала“. Вместо това видях пететажен мол с панаир отпред. Минахме покрай супермаркет, бутик за дрехи с последното от викингската мода и, естествено, магазин на ИКЕА^[1].

По-голямата част от шоурума бе лабиринт от сергии, павилиони и работилници. Брадати мъжаги с кожени престилки седяха пред ковачниците си и предлагаха да видиш върховете на стрелите, които подготвяха. Имаше специални магазини за щитове, копия, арбалети, шлемове и бокали (явно се интересуваха от пиенето). Някои от по-големите кабинни имаха лодки в реален размер за продажба.

Потупах корубата на осемнайсетметров боен кораб.

— Не мисля, че това ще се побере във ваната ми.

— Във „Валхала“ имаме няколко езера и реки — каза Гунила, — а също и поток за канута на дванайсетия етаж. Всички айнхеряр трябва да умеят да се бият по море както и на суша.

Посочих кръг за езда, където бяха вързани дузина коне.

— А тези? Може да яздите коне по коридорите?

— Разбира се — каза Гунила, — допускаме домашни любимци. Забележи обаче колко малко оръжия имаме, Магнус.

— Надявам се да се шегуваш. Тук има хиляди оръжия.

— Недостатъчно — отвърна Гунила, — не и за Рагнарок.

Поведе ме надолу покрай нордическите джунджурии до голяма желязна врата, на която пишеше — само за оторизиран персонал.

Тя пъкна единия от ключовете в ключалките.

— Не показвам това на много хора. Прекалено е страшно.

— Нали не е поредната огнена страна.

— По-лошо.

Зад вратата имаше стълбище. После още едно. И още едно. Докато стигнахме върха, бях изгубил броя на етажите. Чувствах ъпгрейднатите си айнхерярски крака като преварени макарони.

Накрая стигнахме до тесен балкон.

— Това — каза Гунила — е любимата ми гледка.

Не можах да отговоря. Бях прекалено зает да не умра от световъртежа.

Балконът опасваше отвор в покрива над Залата на погиналите. Горните клони на дървото Лаерадр се простираха нагоре и образуваха зелен купол с размерите на планетариум. Вътре, далеч под нас, персоналът на хотела обикаляше масите като термити и приготвяше вечерята.

От външния край на балкона покривите на „Валхала“ се отдръпнаха — редица златни щитове, които блестяха в червено на есенното слънце. Чувствах, че съм застанал на повърхността на метална планета.

— Защо не показваш това на хората — попитах, — наистина е внушително... но и красиво.

— Ела тук — Гунила ме издърпа до място, където можех да погледна между две краища на покрива.

Очите ми щяха да изхвъркнат. Спомних си едно обяснение за размера на вселената от учителя ми в шести клас. Обясни ми колко голяма е Земята, как е нищо пред Слънчевата система, която е на свой ред нищо пред Галактиката и така нататък, докато не се почувствах със значимостта на бълха.

Около „Валхала“, блеснал на хоризонта, имаше град от дворци, всеки от които бе толкова голям и внушителен, колкото хотела.

— Асгард — каза Гунила, — царството на боговете.

Видях покриви, направени от цели сребърни слитъци, бронзови порти, които можеха да пропуснат бомбардировач, каменни кули, пронизващи облаците. Улиците бяха павирани със злато, а всяка градина бе с размера на бостънското пристанище. Около града имаше бели стени, които правеха Великата китайска да изглежда като за бебета.

В крайчеца на зрението ми най-широкият булевард на града минаваше през порта по стените. В далечния край паважът се разпадаше на многоцветна светлина — път от призматични пламъци.

— Биврьост — каза Гунила, — мостът на дъгата, който свързва Асгард и Мидгард.

Бях чувал за моста „Биврьост“. В детската книжка с митове това бе пастелна седмоцветна арка с весели зайчета, които танцуваха в основата ѝ. Този мост обаче нямаше зайци. Бе ужасяващ. Бе дъга по същия начин, по който ядрената експлозия бе гъба.

— Само боговете могат да го пресичат — каза Гунила, — друг би изгорял веднага щом стъпи на него.

— Значи сме в Асгард?

— Разбира се. „Валхала“ е един от дворците на Один. Затова в рамките на хотела айнхеряр са безсмъртни.

— Значи може да слезеш, да видиш боговете и да им кажеш здрасти?

— Дори пред Асгард нямаш никакво благоговение — сви устни Гунила.

— Ами не.

— Без разрешение от Один не ни се разрешава да посещаваме града на боговете, поне до деня на Рагнарок, когато ще пазим портите.

— Но може да летите?

— Забранено е да ходим там. Ако опитам, ще падна от небето. Но ти не ме разбираш, Магнус. Погледни града внимателно. Какво ти прави впечатление?

Огледах квартала, като опитах да видя през златото, среброто и плащещата монументална архитектура. На един прозорец висяха тежки разкъсани завеси. По улиците имаше угаснали мангали. Статуите в една градина бяха обрасли с трънаци. Улиците пустееха. По прозорците не блестяха пламъците.

— Къде са всички? — попитах аз.

— Точно. Няма на кого да кажа здрасти.

— Искаш да кажеш, че боговете ги няма?

Гунила се обърна към мен. Низът с чукове заблестя в оранжево на светлините на залеза.

— Някои може би спят, други обикалят Деветте свята. Трети се появяват от време на време. Така или иначе, не знаем какво става. Аз съм във „Валхала“ от петстотин години и никога не съм виждала боговете така притихнали и бездейни. Последните две години...

Тя взе едно листо от ниско увиснал клон на Лаерадр.

— Преди две години нещо се обърка. Валкириите и тановете го усетиха. Бариерите между Деветте свята отслабнаха. Ледени и огнени великани започнаха все по-често да нападат Мидгард. Изчадия от Хелхейм нахлуха в света на живите. Боговете станаха студени и далечни. По това време Самаира стана валкирия. Тогава за последно видяхме Один. Тогава загина и майка ти.

Над нас мина гарван. Още два се присъединиха към него. Сетих се за мама — как се шегуваше, че птиците ни следят, когато ходим на къмпинг.

— Мислят, че сме мъртви, хайде да потанцуваме!

Но сега не ми беше до танци. Исках да заема чуковете на Гунила и да съборя птиците от небето.

— Смяташ, че тези неща са свързани? — попитах.

— Всичко, което знам, е, че не сме готови за Рагнарок, а после идваш ти. Норните мълвят страховити предупреждения, наричат те Предвестник на Вълка. Това не е хубаво, Магнус. Самаира ал-Абас може да те е наблюдавала години наред в очакване да те вкара във „Валхала“.

— Да ме вкара?

— Тези твои приятели на моста, които са те наблюдавали откакто си бездомен, може да работят за нея.

— Блиц и Харт? Не. Те също са бездомници.

— Така ли? И не ти ли е странно, че се грижат за теб толкова внимателно?

Исках да ѝ кажа да върви в Хелхейм, но Блиц и Харт винаги ми бяха... леко странни. Но пък, когато живееш на улицата, дефиницията за нормалност се изкривява.

— Магнус — хвана ме за ръката Гунила, — първоначално не ти вярвах, но ако наистина онова на моста е било Суртур и си намерил Меча на лятото, може да си пионка на силите на злото. Ако Самаира ал-Абас иска да върнеш меча, не бива да го правиш. Стой си във „Валхала“. Нека тановете се оправят с пророчеството. Дай ми клетва, че ще го сториш, и ще те защитя пред тановете. Ще ги убедя, че могат да ти се доверят.

— Сега ще ми кажеш какво ще стане иначе.

— Само това, че до утре сутрин тановете ще са решили съдбата ти. Ако не можем да ти имаме доверие, ще трябва да вземем предпазни

мерки. Трябва да знаем на чия страна си.

Погледнах празните златни улици. Сетих се за Сам ал-Абас, която ме теглеше през студената бездна, рискувайки кариерата си, понеже ме смяташе за смел.

Имаш потенциал, Магнус Чейс. Не ме разочаровай.

После я бяха изпарили от столовата заради нагласеното видео на Гунила.

Издърпах ръка.

— Каза, че Фрей е бог на баланса между леда и огъня. Може би не искам да взимам страна и да ставам екстремист.

Гунила се навъси като буреносен облак.

— Мога да съм неприятен враг, Магнус Чейс. Предупреждавам те за последно. Изпълниш ли волята на Локи, опиташ ли да ускориш Рагнарок, ще те унищожа.

Опитах да срещна погледа ѝ, а също и да пренебрегна свиването на сърцето ми.

— Ще го имам предвид.

Под нас в столовата отекна рогът за вечеря.

— Разходката свърши — обяви Гунила, — намирай си пътя към стаята сам, Магнус Чейс.

Тя скочи от балкона и полетя надолу през клоните. А аз трябваше да се оправя и без Джи Пи Ес.

[1] Известна фирма, предлагаща скандинавска мебелировка. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПРИЯТЕЛИТЕ МИ ПАДАТ ОТ ЕДНО ДЪРВО

За щастие един дружелюбен берсеркер ме намери да обикалям спа-то на сто и дванайсетия етаж. Той си правеше педикюр (това, че убиваш хора, не значи, че трябва да го правиш с миризливи крака!) и с радост ме упъти до асансьорите.

Когато стигнах столовата, вечерята бе започнала. Насочих се към Екс, който трудно се пропускаше дори сред голяма тълпа, и се присъединих към съседите от деветнайсетия етаж.

Разказахме си истории за битката тази сутрин.

— Чух, че си използвал алф сейдр — каза Полуроденият, — невероятно!

Почти бях забравил за енергийна залп, който обезоръжи всичко наоколо.

— Аха... какво точно е алф сейдр?

— Елфическа магия — каза Малъри, — ванирски фокус, неприлягащ на един истински воин.

След това ме фрасна по ръката.

— Вече си ми по-симпатичен.

Опитах да се усмихна, но не бях сигурен откъде знам елфическа магия. Доколкото знам, не бях елф. Мислех, че начинът, по който устоявам на екстремни температури и това как бях изцерил Гунила в асансьора, също е алф сейдр. Може би идваше от това, че съм син на Фрей, макар да не разбирах как са свързани силите.

Ти Джей ме похвали, задето съм изкачил хълма. Екс за това, че съм оцелял повече от пет минути.

Бе ми приятно да се чувствам като част от групата, но не обръщах голямо внимание на разговора. Главата ми още бучеше от обиколката с Гунила и кошмара с Локи, седнал на Одиновия трон.

На главната маса Гунила от време на време прошепваше нещо на Хелги и управителят ми се мръщеше. Все чаках да ме извика и изпрати

да беля грозде с Хундинг, но предположих, че измисля по-иновативно наказание.

Утре сутринта, бе ме предупредила Гунила, ще трябва да вземем мерки.

В края на вечерта двама новобранци бяха посрещнати във „Валхала“. Видеата бяха героични, както си трябва. Не се появиха Норни. Не бяха изритвани валкирии. Никой не бе прострелван в задника с валентинка.

Когато тълпите изпълниха столовата, Ти Джей ме потупа по рамото.

— Почини си. Утре те чака още една славна смърт.

— Ура! — отвърнах.

Не можах да заспя обратно в стаята си. Прекарах часове наред да обикалям като животно в клетка. Не исках да чакам присъдата на тановете сутринта. Видях колко са мъдри, когато прогониха Сам.

Но какъв избор имах? Да се измъкна от хотела, като отварям врати напосоки, с надеждата да стигна Бостън? Дори да успееш, нямах гаранция, че ще мога да се върна към луксозния живот на бездомник. Гунила, Суртур или някой друг нордически гадняр щяха да ме намерят отново.

Трябва да знам на чия страна си, бе казала Гунила.

Ами на моята си. Не исках да участвам в Деня на страшния викингски съд, но нещо ми подсказа, че вече е късно. Мама бе починала преди две години, точно когато бяха почнали да се случват гадостите по Деветте свята. С моя късмет имаше връзка. Ако исках справедливост за майка си и информация за това какво точно ѝ се е случило, не можех да се крия под някой мост.

Но не можех и да остана във „Валхала“ да уча шведски и да гледам презентации за това как се убиват тролове.

Към пет сутринта накрая се отказах от съня. Отидох до тоалетна да си измия лицето. На закачалката имаше сухи кърпи. Дупката в стената бе поправена. Запитах се дали това е сторено с магия, или някоя нещастна душа е трябвало да я поправя като наказание от тановете. Утре можеше и мен да пратят да лепя тапети.

Отидох до атриума и се загледах към звездите през дърветата. Запитах се кое небе гледам, на кой свят, с какви съзвездия.

Клоните изшумоляха. Нещо тъмно и човекоподобно падна от дървото в краката ми с шумно пукване.

— ОУ! — зави то, — тъпа гравитация!

Милият ми приятел Блиц седеше по гръб, охкаше и стискаше лявата си ръка.

Втори човек стъпи грациозно на тревата — Харт, облечен в обичайните дрехи от черна кожа и шал на ивици. Направи знак:

Здравей.

Зяпнах ги.

— Какво... как... — ухилих се. Никога не се бях радвал да видя някой толкова.

— Счупих си ръката! — развика се Блиц.

— Така — коленичих и опитах да се съсредоточа, — може би ще успея да те изцера.

— Може би?

— Абе, ти да нямаш нови дрехи?

— От гардероба ми ли се интересуваш?

— Ами да.

Не бях виждал Блиц така спретнат. Рошавата му коса бе измита и сресана назад. Брадата му бе подрязана, а кроманьонската му вежда оскубана. Само кривият нос не бе козметично оправен.

Що се отнася до дрехите, очевидно бе обрал няколко скъпи бутика от улица „Нюбъри“. Ботушите му бяха от кожа на алигатор. Костюмът му от черна вълна бе ушит като за набитото му тяло от метър и половина и пасваше идеално на тъмната му кожа. Под палтото носеше въгленочерно сако, златна верижка, тюркоазеносиня риза и вратовръзка. Приличаше на много нисък чернокож наемен убиец.

Харт плесна, за да привлече вниманието ми. Направи знаците:

Ръка? Поправям?

— Да, съжалявам.

Поставих ръка върху тази на Блиц и почувствах счупването под кожата. Пожелал то да се оправи. Щрак! Блиц извика, когато костта се намести.

— Я опитай сега — казах.

Блиц размърда ръка. Изражението му се промени от болка на изненада.

— Виж ти! Стана бре!

Но Харт изглеждаше още по-шокиран.

Магия, направи знак той. *Как?*

— И аз това се питам — отговорих, — момчета, не ме разбирайте погрешно. Наистина се радвам да ви видя. Но защо падате от дърветата ми?

— Хлапе — каза Блиц, — последните двайсет и четири часа се катерим по Световното дърво да те търсим. Мислехме, че сме те намерили снощи...

— Май това сте направили — казах. — Точно призори чух нещо да шава в клоните.

— Нали ти казах, че съм намерил стаята! — обърна се Блиц към Харт.

Харт завъртя очи и направи знак, твърде бърз, за да бъде разчетен.

— Я стига — каза Блиц, — чия е била идеята няма значение. Въпросът е, че сме тук, а Магнус е жив. Всъщност технически е мъртъв, ама е жив. Това означава, че шефът може и да не ни очисти!

— Шефът? — попитах.

Блиц разви тик на окото.

— Ами да. Имаме да ти казваме нещо.

— Не сте наистина бездомни — казах, — снощи един от тановете ви показа на видео и...

Видео, направи знак Харт.

— Да. „Валкирия Видео Рекърдс“. Така или иначе, този тан ви нарече джудже и елф. Предполагам...

Посочих Блиц.

— Ти си джуджето.

— Типично — изръмжа Блиц, — понеже съм нисък, реши, че съм джудже!

— Значи не си джуджето?

— Джуджето съм — въздъхна той.

— А ти... — погледнах Харт, но не можах да си наложа да го изрека. Две години бях изкарал с тези момчета. Бе ме научил да псувам със знаци. Бяхме яли дюнери от кофите за боклук заедно. Що за елф правеше това?

Е-Л-Ф, изписа Харт знаците на отделните букви. Понякога *А-Л-Ф*.

— Но вие изглеждате като хора.

— Всъщност хората изглеждат като елфи и джуджета — възрази Блиц.

— Не мога да повярвам, че водя този разговор, но не си толкова нисък. Като джудже, имам предвид. Може да минеш за обикновен нисък човек.

— Както и правех — каза Блиц — вече две години. Джуджетата са различни по размери, като хората. Аз съм сварталф.

— Свредел?

— Абе, почисти си ушите бе, момче! Сварталф казах! Значи тъмен елф! Идвам от Сварталхейм!

— Ама нали каза, че си джудже.

— Тъмните елфи не са истински елфи, хлапе. Това е... как се казва. Сбъркано. Ние сме подвид на джуджетата.

— Благодаря, всичко ми стана ясно.

Харт се усмихна слабо, което за него бе все едно се търкаля на земята от смях.

Свредел, изписа той.

Блиц се направи, че не го е видял.

— Сварталф са по-високи от джуджетата в Нидавелир. Освен това сме дяволски хубави. Но това няма значение. Хартстоун и аз сме тук, за да ти помогнем.

— Хартстоун.

Харт кимна.

Истинско ми име. То е Б-Л-И-Ц-Е-Н.

— Нямаме много време, хлапе. Наблюдавахме те последните две години в опит да опазим живота ти.

— По нареждане на шефа.

— Точно така.

— И кой е той?

— Това е... класифицирана информация. Но е наш човек, от добрите. Глава на организация, която иска да отложи Рагнарк колкото се може по-дълго. А ти, аверче, си най-важният ни проект.

— Нали не работите за Локи?

Блицен изглеждаше възмутен, а Харт изписа една от ругатните, на които ме бе научил.

— Това беше грубо, хлапе — Блицен звучеше искрено обиден. — Обличах се като бездомник ден след ден, всеки ден, в рамките на две години. Заради теб. Хигиената ми отиде в Хелхейм. Знаеш ли колко дълго стоях във ваната, за да се отърва от миризмата всяка сутрин?

— Съжалявам. Значи сте работили с валкирията Самаира?

Хартстоун отново изруга.

Тази, която те отнесе? Не. Тя ни стъжни живота.

Буквално знаците бяха „ТЯ.ОТНЕСЕ.НАС.ТРУДНО.“

Но се бях научил да интерпретирам.

— Не трябваше да умираш, хлапе — каза Блицен, — нашата работа бе да те защитим. Но сега си айнхери. Може пък да е за добро. Но ще трябва да те измъкнем и да намерим онзи меч.

— Да вървим тогава — отвърнах.

— Не спори с мен — каза Блицен. — Знам, че си в рая на воините, че това е ново и вълнуващо...

— Блиц, казах, че съм съгласен.

— Ама аз си бях приготвил цяла реч! — премигна джуджето.

— Няма нужда, вярвам ви.

Най-странното бе, че им казвах истината. Може би Блицен и Хартстоун бяха наемници, които ме държаха под око за някоя тайна агенция, бореца се да отложи Рагнарок. Може би идеята им да ме защитят бе да нападнат господаря на огнените великани с евтини пластмасови играчки. Може и да не бяха от моя вид.

Но бяха до мен, когато останах без дом. Бяха най-добрите ми приятели. И да, животът ми е толкова объркан.

— Е, тогава — Блицен махна тревата от сакото си — ще се изкатерим по Световното дърво преди...

Отнякъде над нас се чу експлозивен лай, който отекна в стаята. Звучеше като бостънски териер от един тон, който дъвче кокал от мамут.

Очите на Хартстоун се оцъклиха. Звукът бе толкова силен, че вероятно бе почувствал вибрациите с обувките си.

— Богове мили — хвана ме Блицен за ръката. Заедно с Хартстоун ме издърпа от атриума. — Хлапе, кажи ми, че знаеш друг изход от хотела! Понеже не може да използваме дървото.

Лаят отново разтърси стаята. Счупени клони се посипаха по пода.

— К-какво има там? — попитах, а коленете ми потрепераха. Спомних си пророчеството на норните, което ме наричаше Предвестник на злото. — Това Вълкът ли е?

— Много по-лошо — каза Блицен, — това е Катерицата!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА. РЕЦИКЛИРАМ СЕ

Когато някой каже, „Това е катерицата“, не задаваш излишни въпроси, а бягаш. Лаят бе достатъчен, за да ми изкара ангелите.

Грабнах хотелския меч по пътя за навън. Тъй като носех зелени копринени валхалски пижами, се съмнявах, че ще ми трябва. Ако се наложеше да се бия с някого, той щеше да умре от смях още преди да го изтегля.

Нахлухме в коридора да намерим Ти Джей и Малъри вече излезли, сънени и набързо облечени.

— Какъв е този звук? — намръщи се Малъри — и защо има елф и джудже в стаята ти?

— КАТЕРИЦА! — извика Блицен и затръшна вратата.

Харт направи същия символ с ръце — жест, който подозрително напомняше чифт зъби, разкъсващи жива плът.

Ти Джей ме погледна, все едно са го зашлевили.

— Какво си направил, Магнус?

— Трябва да напусна хотела. Веднага. Моля, не ни спирайте.

Малъри изруга на език, който може би беше галски. Нашата малка група бе същинско ООН на ругатните.

— Няма да те спираме — каза тя. — Заради това ще мием гащи едно десетилетие, но ще ви помогнем.

— Но защо? — зяпнах я аз. — Познаваш ме от по-малко от ден.

— И вече разбрах, че си идиот — изръмжа тя.

— Това, което се опитва да каже, е — намеси се Ти Джей, — че съседите винаги се пазят едни други и си покриваме бягствата.

Вратата на стаята ми се разтърси и по табелата с името ми се появиха пукнатини. Едно декоративно копие падна от стената на коридора.

— На помощ, Екс! — викна Ти Джей.

Вратата на полутрола бе изтръгната от пантите. Екс се появи на коридора все едно бе чакал сгоден случай да направи това.

— Да?

— Вратата на Магнус — посочи Ти Джей, — от другата страна има катерица.

— Браво.

Екс отиде до вратата и я подпря с гръб. Тя потрепери, но Екс я удържа. Чудовищен лай се разнесе отвътре.

Полуроденият Гундерсон изскочи от стаята си облечен само с боксерки на усмихнати личица и двуостри брадви във всяка ръка.

— Какво става? — После изгледа кръвнишки Блиц и Харт. — Да убия ли джуджето и елфа?

— Не! — извика Блицен. — Не убивай джуджето и елфа!

— Те са с мен — казах аз. — И се махаме.

— Катерицата — обясни Ти Джей.

— Онази катерица? — подскочиха рунтавите вежди на Полуродения.

— Същата — съгласи се Малъри. — А аз съм обкръжена от същински идиоти.

Един гарван профуча през коридора, кацна на най-близкото арматурно табло и изграчи обвинително.

— Това е супер — каза Малъри. — Гарваните са разбрали за нахлуването на приятелите ти. Това означава, че валкириите не са далеч.

Вой се разнесе от асансьорите, все едно идват половин дузина...

— Това са вълците на Один — рече Полуроденият. — Те са дружелюбни, освен ако не си нахлул в хотела без разрешение или не го напускаш, също без разрешение. В който случай те разкъсват на яхния.

Още малко и щях да се разхлипам съвсем немъжествено. Можех да приема да ме убие катерица или армия валкирии, даже брадва във физиономията, но не и вълци. Краката ми се подкосиха.

— Блиц, Харт — потрепери гласът ми, — има ли аларма, която да не сте задействали.

Не си честен, отговори със знак Харт. — *Избегнахме три мини.*

— Три мини? — Не бях сигурен, че съм разбрал правилно.

— Ще забавя вълците — вдигна брадвата си Полуроденият Гундерсон. — Късмет, Магнус.

Той хукна надолу по коридора с крясък:

— СМЪРТ! — А усмивките по гащите му се размърдаха.

Лицето на Малъри поаленя, но не знаех от радост или смущение.
— Ще остана с Екс, в случай че катерицата успее да се промъкне
— каза тя. — Ти Джей, изкарай ги през рециклирането.

— Добре.

— Рециклиране? — попита Блиц.

Малъри изтегли меча си.

— Магнус, не мога да кажа, че е било удоволствие. Голяма напаст си, като трън в пета. Но сега се махай.

Вратата на стаята потрепери и от тавана се посипа гипс.

— Катерицата е много силна — изсумтя Екс. — Побързайте.

— Да вървим — нагласи байонета си Ти Джей.

Поведе ни надолу по коридора, със синята куртка на Щатите върху пижамата. Подозирах, че спи с нея. Зад нас вълците завиха и Полуроденият Гундерсон започна да креци на старонорвежки.

Докато бягахме, няколко айнхеряр отвориха вратите на стаите си, за да видят какво става. Когато видяха Ти Джей с байонет, се прибраха обратно.

Ляво, дясно, дясно, ляво — изгубих бройката на завоите. Още един гарван мина покрай нас и изграчи яростно. Опитах да го прогоня.

— Недей — предупреди Ти Джей. — Те са свещените птици на Один.

Тъкмо минавахме през Т-образен кръстопът по коридорите, когато някой извика:

— Магнус!

Направих грешката да се обърна.

Вляво от нас, на около петнайсет метра, стоеше Гунила в пълно бойно снаряжение и чук във всяка от ръцете си.

— Направиш ли още една крачка — изръмжа тя. — Ще те унищожа.

— Продължавайте — погледна ме Ти Джей. — Следващият завой надясно има капандура с надпис „Рециклиране“. Скачайте в нея.

— Но...

— Няма време — ухили се Ти Джей. — Убийте няколко конфедерати за мен. Или чудовища. Едно и също е.

Той насочи пушката си към валкирията и изкрещя:

— За Масачузетс! — И нападна.

Харт ме хвана за ръката и ме издърпа. Блиц намери капандурата за рециклиране и я отвори.

— СКАЧАЙ, СКАЧАЙ!

Хартстоун скочи пръв.

— Ти си следващият, хлапе — каза джуджето.

Поколебах се. Миризмата ми напомни нощувките по кофи за боклук. Внезапно комфорта на хотел „Валхала“ не ми се стори толкова лош.

Но тогава вълците отново завиха и аз реших да се рециклирам.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ИМАШЕ САМО ЕДНА ЗАДАЧА

Оказа се, че „Валхала“ изпраща боклуците за рециклиране на едно бейзболно игрище във Фенуей, което донякъде обяснява проблемите, които имаха „Ред Сокс“ с нападението си.

Хартстоун тъкмо стана на крака, когато се приземих върху него и го съборих отново. Преди да се разделим, Блицен падна на гърдите ми. Избутах го и се претърколих, в случай че още някой се търкулне от небето.

— Защо сме в парка „Фенуей“ — изправих се на крака аз.

— Не питай — въздъхна театрално Блицен. Хубавият му вълнен костюм изглеждаше все едно е бил смлян от охлюв.

— Портите, водещи вътре и извън „Валхала“, са печално известни с непредвидимостта си. Поне сме в Мидгард.

Редици червени седалки стояха празни и тихи. Напомниха ми неприятно на столовата в Залата на погиналите преди идването на айнхеряр. Полето бе покрито с преплетени клони от замръзнали брези, които хрущяха под краката ми.

Трябваше да е някъде около шест сутринта. Източното небе започна да посивява. Дъхът ми излезе на пара във въздуха.

— От какво бягаме — попитах аз, — каква е тази катерица мутант?

— Рататоск — отвърна Блиц. — Проклятието на Световното дърво. Всеки, дръзнал да се покатери по клоните на Игдразил, рано или късно, среща това същество. Радвай се, че е измъкнахме.

Хартстоун посочи към зората и изписа със знаци. *Слънце. Лошо за Блицен.*

— Прав си — примижа Блиц. — След инцидента на моста не мога да издържам на още слънчева светлина.

— Какво имаш предвид? — После погледнах лицето му по-внимателно. — И защо посивяваш?

Блицен извърна лице, но нямаше съмнение. Бузите му се бяха осветили до цвета на мокра глина.

— Хлапе, не знам дали си забелязал, че денем рядко излизам с теб?

— Ами... забелязал съм. Все едно Харт кара дневна смяна, а ти нощна.

— Точно така е. Джуджетата са подземни същества. Слънчевата светлина е смъртоносна за нас. Не толкова, колкото за троловете, мога да издържа малко, но ако прекаля... се вкаменявам.

Спомних си битката на моста Лонгфелоу и това как Блицен носеше широкопола шапка, палто, ръкавици и слънчеви очила, странна модна комбинация, особено заедно с патешкия знак.

— По-добре ли ще е, ако се покриеш?

— Помага. Дрехите, слънцезащитния крем и т.н. Но в момента... — той посочи дрехите си — не съм подготвен. Изпуснах си раничката някъде по Световното дърво.

След моста краката му станаха на камък, изписа Хартстоун. — Проходи чак нощем.

Усетих буца в гърлото си. Начинът, по който Блиц и Харт бяха опитали да ме защитят на моста Лонгфелоу, бе нелеп, но поне бяха опитали. Само с това, че се излага на дневна светлина, Блицен рискуваше живота си. И макар да имах много въпроси относно объркания си живот (а вече и объркана смърт), за момента информацията, че Блицен е в опасност, пренареди приоритетите ми.

— Нека те отведем някъде на тъмно — рекох.

Най-лесният вариант бе Зеленото чудовище, известната стена по лявата страна на терена. Веднъж бях там по време на едно училищно пътуване, мисля, че в първи клас. Помнех, че имаше врати за персонала под таблото за резултати.

Намерих една от тях отключена и се промъкнахме вътре.

Нямаше много за гледане — метални скелета, парчета зелени билети на стената и бетонните основи на стадиона, украсени със стотина години графити. Но мястото имаше едно основно предимство — беше тъмно.

Блицен седна на купчина матраци и свали ботушите си. Оттам изпадаха жълъди. Чорапите му бяха сиви и с украса като сакото.

Те ме изумиха повече от всичко, което бях срещнал във „Валхала“.

— Блиц, какво е това облекло? Изглеждаш толкова... шик.

— Благодаря, Магнус — изпъчи се той. — Трудно ми бе да се обличам като прощляк цели две години. Без да те обиждам, разбира се.

— Разбира се.

— Така се обличам по принцип. Много се грижа за външния си вид. Признавам си, че съм малко денди.

Харт издаде звук между кихавица и сумтене.

Малко, направи знак той.

— Ти да мълчиш — изсумтя Блиц. — Кой ти купи шалчето, а?

След това се обърна към мен за подкрепа.

— Казах на Харт, че има нужда от малко цвят. Черните дрехи, платиненорусата коса. С червения шал стана истински хубавец! Не мислиш ли?

— Ами... да — отвърнах. — Ама аз не искам червен шал или чорапи с рисунки.

— Не бъди глупав, ще ти стоят ужасно — Блиц се намръщи към ботуша си. — А за какво говорихме всъщност?

— За това защо например сте ме наглеждали последните две години?

Казахме ти, размърда пръсти Харт. — Шефът.

— Който не е Локи — отвърнах, — тогава Один?

— Не — изсмя се Блиц, — Капо е дори по-умен от Один. Той обича да движи нещата на втория план на събитията, много-много да не се показва. Каза ни да те наглеждаме и... хм.

Той се прокашля.

— Да те опазим жив.

— Мда.

— Аха — Блиц извади жълдите от другия ботуш, — една работа имахме и се провалихме. Опазете го жив, нареди Капо. Наблюдавайте го. Ако трябва, го защитете, но не му отнемайте правото на избор. То е важна част от плана!

— Какъв план?

— Капо знае това-онова. Бъдещето например. Прави каквото може, за да насочи събитията към правилната посока и да спаси Деветте свята от хаос и катастрофа.

— Звучи като добър план.

— Той ни каза, че си син на Фрей. Не навлезе в детайли, но бе много настоятелен. Каза, че си важен, че трябва да те защитим. Когато умря... радваме се, че те намерихме във „Валхала“. Така не всичко е изгубено. Но ще трябва да докладваме на Капо и да видим какви са следващите заповеди.

И да се надяваме, че няма да ни убие, направи знак Хартстоун.

— Ами това също — но Блицен не звучеше особено оптимистично, — бедата е, Магнус, че докато не говорим с шефа, не може да навлезем в детайли.

— Макар да съм важен за плана.

Точно затова не можем, направи знак Харт.

— А какво стана след като паднах от моста? Това поне може ли да ми кажете?

Блиц извади едно листо от брадата си.

— Суртур изчезна под водата с теб.

— Значи е бил Суртур, все пак.

— О, да. И трябва да кажа, че се справи добре. Внушително е смъртен да повали господаря на огнените великани, макар да загина в опита.

— Значи съм го убил.

Де такъв късмет, направи знак Харт.

— Да — съгласи се Блиц, — но огнените великани не се оправят добре в ледени води. Подозирам, че ударът го е върнал обратно в Муспелхейм. А да отрежеш носа му бе брилянтно. Ще му отнеме много време, докато си върне силите да пътува между световете.

Няколко дни, предположи Харт.

— Може и повече — не се съгласи Блиц.

Гледах ту единия, ту другия, двама нечовеци, които обсъждаха как се пътува между световете както други хора биха обсъждали как да си поправят карбуратора.

— Вие явно се разбирате — казах, — а Рандолф?

Харстоун сбърчи нос. *Вуйчо ти е досаден, но свестен.*

— Хлапе, спаси много хора — каза Блицен, — имаше ранени, имаше щети, но никой смъртен не умря. Освен теб. Последния път, когато Суртур дойде в Мидгард, нещата не се развиха толкова добре.

Големият пожар в Чикаго, направи знак Харт.

— Да — каза Блиц, — така или иначе, взривовете в Бостън влязоха в новините. Хората още търсят причината. Смятат, че щетите са поразени от метеоритен дъжд.

Спомних си, че и аз помислих така. После се запитах дали Суртур не е отговорен за всичко.

— Но на моста имаше дузини хора, които го видяха. Все някой трябва да го е заснел.

— Нямах идея какво пропускат смъртните — сви рамене Блиц — и не само хората. Джуджетата и елфите са същите. Освен това великаните са майстори на магическата прах.

— Нямах предвид, че не чистят, предполагам.

— Не. Великаните въобще не са чистофайници. Става дума за илюзия, наречена магическа прах. Великаните са вълшебни по природа. Могат да манипулират това, което виждаш и чуваш, без усилия. Веднъж един великан накара Хартстоун да ме помисли за глиган и той едва не ме уби.

Не споменавай инцидента с глигана, помоли Хартстоун.

— Така или иначе — продължи Блиц, — падна в реката и умря. Спешната помощ намериха тялото ти, но...

— Тялото ми.

Хартстоун извади вестник от джоба на якето си и ми го подаде.

Прочетох собствения си некролог. Имах снимка от пети клас, с коса, навята в очите, некомфортна усмивка, която пита „какво правя тук“, и развлечена тениска. Некрологът не каза почти нищо. Не пишеше, че съм бил изчезнал две години, че съм бездомен, че мама е починала. Просто: „Внезапно ни напусна. Има двама вуйчовци и братовчедка. Предстои погребение“.

— Но тялото ми е тук — докоснах гърди аз, — имам тяло.

— Ново и подобрено — съгласи се Блиц и стисна възхитено бицепсите ми, — те са намерили старото ти тяло. Харт и аз го потърсихме в реката. От Суртур нямаше и следа. По-лошо, мечът също бе изчезнал. Ако не е отново на речното дъно...

— Може ли Рандолф да го е намерил? — попитах.

Хартстоун поклати глава.

— Наблюдаваме го, не е в него.

— Значи е в Суртур — предположих.

— Дано да бъркаш — потрепери Блиц, — има шанс да е при старото ти тяло?

— Че защо?

— Питай него — посочи Блиц към Харт, — той е експертът по магиите.

Трудно е да се обясни със знаци, махна Харт. — Вълшебният меч остава с теб, ти го взе.

— Не съм.

Призова го, направи знак Харт. — Първи го хвана, преди Суртур. Заради това се надяваме да не е в него. Не знам обаче защо не е отишъл във „Валхала“.

— Не държах меча, когато паднах в реката — казах, — изплъзна се от дланта ми.

— А — кимна Блиц — ето защо може да е станало така. Въпреки това по традиция мечът отива в гроба ти или се изгаря на кладата. Има шанс да се е материализирал до мъртвото ти тяло. Трябва да проверим ковчега.

— Искаш да ида на собственото си погребение? — настръгнах.

Не, преди това, направи знак Харт.

— Според некролога — каза Блиц — днес тялото ти е в погребалния дом за свиждания. Няма да го погребат преди полунощ. Отидем ли сега, може да го видиш сам. Още не е отворено и няма опашка опечалени.

— Мерси много.

— Аз ще говоря с шефа — обу ботушите си Блиц, — по пътя ще мина през Сварталхейм да си купя святна защита срещу слънцето.

— Ще минеш през света на черните елфи?

— Да, по-лесно е, отколкото звучи. Упражнявал съм се, а Бостън е центърът на Игдразил. Лесно ще мине между световите. Единственият път, когато Харт и аз сбъркахме, бе, когато по погрешка се озовахме в Нифлхейм.

Там е студено, обясни със знаци Харт.

— Докато ме няма — каза Блиц, — Хартстоун ще те отведе до погребалния дом. Ще се видим там... къде?

До най-близкия магазин, Арлингтън, направи знак Харт.

— Хубаво — изправи се Блиц, — намери меча, момче. И внимавай. Извън „Валхала“ можеш да умреш като всеки друг.

Последното нещо, което искам да обяснявам на шефа, е защо има два трупа на Магнус Чейс.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ОБЛИЧАТ МЕ НЕЛЕПО В ПОГРЕБАЛНОТО БЮРО

Един плюс на това да си бездомен е, че знаеш откъде да си намериш безплатни дрехи. Харт и аз опустошихме един благотворителен щанд в Чарлзгейт, та да не ходя из града по пижама. Скоро бях ослепителен в избелели дънки, ловно яке и тишъртка на дупки. Приличах повече от всякога на Кърт Кобейн, макар да се съмнявах Кобейн да е носил риза, на която пише „РОК ТУРНЕ ЗА ДЕТСКИ ГРАДИНИ“. Невероятно е, че имаше такива ризи в моя размер.

Вдигнах хотелския меч.

— А какво ще кажеш за това, Харт? Съмнявам се ченгетата да се зарадват на мечоносец по улиците.

Използвай магически прах, направи знак Харт. — Закачи Меча за колана си.

Веднага щом го направих, оръжието се сви и се превърна в обикновена верижка, която бе само малко по-демоде от рок турнето за детски градини.

— Страхотно — казах, — сега съм тотално унижен.

Все пак е меч, направи знак Харт. — Смъртните не виждат добре вълшебствата. Между леда и огъня е мъгла, г-и-н-у-н-г-а-г-а-п. Тя замъглява погледа. Трудно ми е да ти го обясня със знаци.

— Добре.

Спомних си какво ми бе казала Гунила за световите, образували се между огъня и леда и това как Фрей олицетворявал умерената зона между тях. Но уви, децата му не наследяваха разбиране за това какво, по дяволите, означава това.

Прочетох отново некролога за адреса на погребалния дом.

— Нека се поклоня пред паметта си.

Пътят беше дълъг и студен. Температурата не ми пречеше, но Харт трепереше в коженото си яке. Устните му бяха напукани и се белеха, а носът му течеше. От всичките фентъзи книги и филми, които бях погълнал като ученик, бях възприел елфите като благородни създания с неземна красота. Хартстоун приличаше повече на анемично хлапе от колежа, което не е яло седмица-две.

Но полека-лека започнах да забелязвам някои от нечовешките му черти. Очите му по странен начин отразяваха светлината, като на котка. Вените под прозрачната му кожа бяха повече зелени, отколкото сини. И въпреки дрипавото си облекло не миришеше на обикновен бездомник — немит, пиян и покрит със засъхнала пот. Всъщност ухаеше на борови иглички и дърво, горящо в камина. Как не бях осъзнал това по-рано?

Исках да го попитам нещо за елфите, но при езика на знаците е трудно да вървиш и да разговаряш. А и Харт не разчиташе много какво казвам, докато се движа. На мен това ми допаднаше. Не можеше да говориш просто така с него. Диалогът изискваше стопроцентово внимание. Ако всички разговори бяха такива, си представях, че хората ще дуднат по-малко глупости.

Минахме покрай площад „Копли“, когато той ме издърпа на прага на една офисграда.

Гомес, направи знак той. — Почакай.

Гомес беше ченге, което ни познаваше. Не знаеше истинското ми име, но може да бе видял скорошна моя снимка по новините. Щеше да ми е трудно да му обясня, че не съм умрял. Освен това Гомес беше гадняр.

Потупах рамото на Харт, за да привлека вниманието му.

— Какво е мястото... от където идеш?

Изражението на Харт стана предпазливо.

Алфхейм не е много различен. Само по-светъл. Няма ноци.

— Няма ноци? Никога?

Никога. Първия път, когато видях залеза...

Той се поколеба, после разпери ръце пред гърдите си, все едно има сърдечен удар — знакът, че е бил уплашен.

Опитах да си представя какво е да живееш в свят, в който денят е вечен, а после да видиш как слънцето изчезва в кървавочервено на хоризонта.

— Това си е страшничко — реших, — но елфите нямат ли нещо, с което да уплашат хората? Алф сейдр например?

— Откъде знаеш този термин?

В очите на Харт блесна пламъче.

— От бойното поле вчера, някой каза, че съм го извършил.

Разказах му за взрива, който беше обезоръжил всички наоколо.

— И когато изцерих ръката на Блиц, минах през стената на пламъци на моста Лонгфелоу... запитах се дали магията не е същата?

Харт се поколеба по-дълго от обичайното, преди да отговори.

Не съм сигурен. — Жестовете му бяха по-внимателни и деликатни. — Алф сейдр може да се проявява по много начини. Обикновено това е мирна магия. За изцерение. За растеж. За умиротворение. Не се учи. Не е като рунната магия. Или имаш алф сейдр в кръвта си, или я нямаш. Ти си син на Фрей, може би си наследил някои от уменията му.

— Фрей елф ли е?

Харт поклати глава.

Фрей е господарят на Алфхейм, нашият покровител. Ваните са близки до елфите. Ваните са били източника на целия алф сейдр.

— Били? Минало време? Елфите вече не общуват ли с дърветата, птиците, природата?

Харт изсумтя от раздражение и надникна зад ъгъла да види къде е полицаят.

Алфхейм не е такъв, даде знак той. — От векове насам. Почти никой не се ражда с алф сейдр. Никой не практикува магията. Повечето елфи смятат Мидгард за мит. Че хората живеят в замъци, носят доспехи или чорапогачи.

— Като преди хиляда години.

Харт кимна.

Тогава световите ни се срещали по-често. Сега и двата са променени. Елфите прекарват по-голямата част от времето си втренчени в екрани и гледат смешни видеа с феи, когато трябва да работят.

Не бях сигурен дали съм разбрал знаците правилно — видеа с феи! — но Алфхейм звучеше депресиращо, подобен на Мидгард.

— Значи не знаеш повече магия от мен — казах.

— *Не знам какво е било едно време, но опитвам да се науча. Отказах се на всичко заради това.*

— Какво имаш предвид?

Той погледна иззад ъгъла.

Гомес го няма, хайде.

Не бях сигурен дали е пропуснал въпроса ми, или нарочно е избрал да го игнорира.

Погребалното бюро бе до „Вашингтон“ и „Чарлз“, свит до редица именения, които изглеждаха като колиби пред новите небостъргачи от бетон и стъкло. Върху навеса имаше надпис: „ТУАЙНИНГ И СИНОВЕ, ПОГРЕБАЛНИ УСЛУГИ“.

Надпис на вратата изписваше предстоящите часове за посещения. Най-горният бе: МАГНУС ЧЕЙС.

Датата бе днешна, а началото 10 ч. Вратата бе заключена, а лампите угаснали.

— Подранил съм за погребението си — казах, — колко типично.

Ръцете ми трепереха. Идеята, че ще видя мъртвото си тяло, ми се струваше по-злокобна от самата смърт.

— С взлом ли ще влезем?

Ще пробвам нещо, даде знак Харт. Извади кожена кесийка изпод палтото си. Съдържанието изтрака познато.

— Рунически камъни — предположих, — знаеш ли как се ползват?

Сега ще разберам, сви рамене той. Взе един камък и потропа дръжката на вратата. Ключалката изщрака и тя се отвори.

— Страхотно — казах, — дали ще проработи на всяка врата?

Харт остави кесийката настрана. Не можех да разчета изражението му — смесица от тревога и печал.

Уча се, направи знак той. — Бях опитвал това само веднъж, когато срещнах Блиц.

— Вие двамата как...

Харт ме прекъсна с махване на ръката.

Блиц ми спаси живота. Дълга история. Ти влез вътре, аз ще стоя на пост. Мъртвите човешки тела...

Той потрепери и поклати глава.

Толкова за елфическото подкрепление.

Отвътре погребалният дом миришеше на изгнили цветя. Износеният червен килим и ламперията от тъмно дърво правеха цялото помещение да прилича на гигантски ковчег. Полазих надолу и надникнах в първата стая.

Бе подредена като катедрала. Три прозореца от стъклопис на задната стена, редици сгъваеми столове към отворения ковчег на подиума. Вече намразих това. Бях отгледан нерелигиозен. Винаги се бях считал за атеист.

Наказанието ми затова бе да установя, че съм син на нордически бог, да ида до задгробния живот на викингите и да имам последно сбогом с отворен ковчег в кичозна псевдокатедрала. Ако имаше всемогъщ Бог, който управлява цялата вселена, сигурно умираше от смях.

На входа на стаята имаше мой портрет, увит в черна траурна хартия. Бяха избрали същата смотана картинка от училищната книга за пети клас. До нея имаше книга за гости.

Изкуших се да вляза и да напиша:

— Благодаря, че дойдохте за погребението ми! Магнус.

Но кой щеше да дойде? Вуйчо Рандолф? Фредерик и Анабет може би, ако все още бяха в града. Старите ми съученици отпреди две години. Да бе. Ако погребалното бюро предлагаше раздавки, някои от бездомните ми приятелчета можеха да се покажат, но аз бях истински приятел само с Блицен и Хартстоун.

Осъзнах, че само протакам. Не бях сигурен колко дълго съм стоял на прага на параклиса. Наложих си да слеза надолу по пътеката.

Когато видях лицето си в ковчега, едва не повърнах.

Не защото съм толкова грозен, но, защото... нали знаете колко е странно да чуеш собствения си глас на запис, колко е дразнещо да се видиш на снимка, на която не мислиш, че си излязъл добре. Представете си да видите истинското си тяло пред вас. Бе толкова истинско и все пак не бях аз.

Косата ми бе сресана от двете страни на главата. Бяха покрили лицето ми с грим, вероятно за да прикрият синини и драскотини. Устата ми бе нагласена в странна малка усмивка, която никога не бих направил в истинския си живот. Бяха ме облекли в евтин син костюм със синя вратовръзка. Мразех синьото. Бях поставил ръце на стомаха

си, скривайки мястото, на което ме бяха ударили с нажежена топка асфалт.

— Не, не, не — сграбчих аз двете страни на ковчега.

Това колко сбъркано е всичко накара вътрешностите ми отново да пламнах.

Винаги си бях представял какво ще стане с тялото ми след смъртта. Не това. С мама имахме пакт, което звучи зловещо, но не беше. Бе ме накарала да обещаая, че след като почине ще кажа да я кремират и ще хвърля пепелта в горите на Сините хълмове. Ако аз починех пръв, тя щеше да направи същото за мен. Никой от нас не харесваше идеята да бъде балсамиран и превърнат в химическа изложба, а после погребан в кутия. Искахме да си отидем, разпадайки се в чистия въздух и слънчевата светлина.

Не успях да спазя обещанието си към мама. Сега получавах точно това погребение, което не исках.

— Съжалявам, мамо — навлажниха се очите ми.

Исках да блъсна ковчега и да изпепеля това място, но си имах работа. Мечът.

Ако беше в ковчега, явно бе скрит. Затаих дъх и пъхнах ръка във вътрешността, все едно търся пари.

Нищо.

Реших, че Мечът може да е скрит с блясък, затова протегнах ръка над ковчега и потърсих присъствието на меч, както бях направил на моста Лонгфелоу. Не усетих нищо. Никакво бръмчене.

Единственият останал начин бе да проверя тялото.

— Съжалявам, човек — погледнах надолу към Магнус.

Опитах да си кажа, че трупът е неодушевен предмет, като плашило, а не истински човек и определено не мен.

Завъртях го на една страна. Бе по-тежък, отколкото очаквах.

Отдолу нямаше нищо, освен безопасни игли, които придържаха палтото на място. Върху белия лен имаше надпис, който гласеше — 50% сатен, 50% пластмаса, произведено в Тайван.

Поставих тялото обратно на място. Косата на мъртвия Магнус вече бе разрошена и лявата страна бе цъфнала като глухарче. Ръцете се бяха разделили и изглеждаше все едно показвам среден пръст на всички.

— Доста по-добре — казах си аз, — вече поне прилича на мен.

— Магнус? — чух тъжен глас зад себе си и едва не подскочих.
На прага стоеше братовчедка ми Анабет.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА. ХЕЙ, ЗНАМ, ЧЕ СИ МЪРТЪВ, НО ОБАЖДАЙ СЕ ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ!

Дори не я бях видял в парка преди два дни, щях да я разпозная отблизо. Вълнистата ѝ руса коса не се бе променила от детството. Сивите ѝ очи имаха същия решителен поглед — все едно е избрала цел в далечината и смята да отиде да я унищожи. Бе по-добре облечена от мен — с оранжево яке за ски, черни дънки, зимни обувки с връзки, — но ако хората ни видеха заедно, щяха да ни объркат за брат и сестра.

Тя се загледа първо в мен, а после в ковчега. Изражението ѝ бавно се промени от шок към студена пресметливост.

— Знаех си — каза тя, — че не си умрял.

А после ме прегърна. Както вече споменах, не обичам да ме пипат, но след всичко преживяно прегръдката от Анабет бе достатъчна, за да свали гарда ми.

— Да... ами аз... — Гласът ми потрепери. Измъкнах се колкото се може по-нежно и премигнах, за да прогоня сълзите от очите си — наистина се радвам да те видя.

Тя сбърчи нос към трупа.

— Ще ме караш да питам, нали? Смятах, че си мъртъв, задник такъв!

Не можах да не се ухилия. Бяха минали десет години, откакто ме бе наричала така. Крайно време беше.

— Трудно ми е да обясня.

— Сетих се и сама. Тялото е фалшиво, нали? Опитваш да убедиш всички, че си мъртъв.

— Не баш. Но е по-добре да ме мислят за умрял. Защото...

Защото съм мъртъв, помислих аз. — Понеже отидох до „Валхала“ и сега се върнах с елф и джудже! Но как можех да ѝ кажа това?

Погледнах входа на параклиса.

— Чакай малко... не мина ли покрай един ел... покрай едно момче на входа. Приятелят ми трябваше да пази.

— Не. Навън нямаше никой. Входната врата бе отключена.

— Трябва да проверя... — задейства се алармата ми.

— Не и преди да получа някои отговори.

— Аз... не знам откъде да започна. Загазил съм и не искам да въвличам и теб.

— Твърде късно — кръстоса ръце тя, — а и аз съм била в подобни ситуации.

Някак си й повярвах. Наистина, бях прероден супергерой от „Валхала“, но Анабет въпреки това ми вдъхваше страхопочитание. Начинът, по който се държеше, стоманената й увереност — виждах, че е преживяла сериозни неприятности^[1] по същия начин, по който разпознавах кои момчета в приютите са най-опасни. Не можех просто да я разкарам. Но и не исках да я въвличам в проблемите си.

— Рандолф едва не умря на онзи мост — казах, — не искам да се случи нещо подобно и на теб.

— Рандолф — изсмя се тя без хумор, — кълна се, че ще му завра бастуна... все тая. Отказа да ми обясни защо те е отвел на моста. Не спря да повтаря как си в опасност заради рождения си ден. Каза, че се опитва да помогне. Нещо, свързано със семейната история...

— Каза ми за баща ми.

— Който ти никога не си познавал — потъмняха очите на Анабет.

— Да. Но явно... — поклатих глава. — Виж, знам, че ще прозвучи абсурдно. Но има връзка със станалото на моста и сполетялото мама преди две години, и... и това кой е баща ми.

Изражението на Анабет се промени. Погледна ме все едно е отворила прозорец с очакването да види плувен басейн и вместо това е намерила Тихия океан.

— Магнус... богове.

Богове, отбелязах си. — Множествено число.

Тя започна да крачи напред-назад пред ковчега, скръстила ръце все едно се моли.

— Трябваше да се сетя. Рандолф не спираше да дудне колко важно е семейството ни, как привличаме внимание. Но нямах и идея, че ти...

Тя замръзна и ме сграбчи за рамото.

— Съжалявам, че не се сетих по-рано. Можех да ти помогна.

— Не съм сигурен...

— Татко се връща с полет в Калифорния тази нощ след погребението — продължи тя, — щях да хващам влака за Ню Йорк, но училището може и да почака. Мога да го взема сега. Мога да ти помогна. Знам място, на което ще си в безопасност.

Отдръпнах се.

Не знаех за какво говори Анабет или какво си мислеше, че знае. Може би някак си се беше забъркала с Деветте свята, а може би говореше за нещо съвсем различно. Но всеки нерв в тялото ми изтръпна, когато се изкуших да ѝ кажа истината.

Оцених предложението да помогне. Видях, че е искрена. Но тези думи — знам място, на което ще си в безопасност...

Нищо не събуждаше инстинкта за бягство на едно бездомно дете от тези думи.

Канех се да обясня това, когато Хартстоун нахлу в параклиса. Лявото му око бе подутото от синина. Той ми махна с ръка толкова бързо, че едвам разчетох знаците.

ПОБЪРЗАЙ. ОПАСНОСТ.

— Кой... — обърна се Анабет, последвала погледа ми.

— Мой приятел — казах аз, — трябва да вървя. Анабет, слушай...

Хванах я за ръцете.

— Трябва да се справя с това сам. То е лично. Като...

— Подвиг?

— Щях да кажа проблем, но и подвиг става. Ако наистина искаш да ми помогнеш, моля те, направи се, че не си ме виждала. После, когато приключи с това, ще те намеря и ще ти обясня всичко. Обещавам. Но сега трябва да вървя.

Тя си пое дълбока глътка въздух.

— Магнус, наистина мога да помогна. Но...

Тя бръкна в джоба на палтото си и извади сгънат лист хартия.

— Скоро научих по трудния начин, че понякога трябва да отстъпиш назад и да оставиш хората да се оправят сами с подвизите си, дори да те е грижа за тях. Но поне вземи това.

Разгънах хартията. Това бе една от бележките, че съм търсен, които раздаваха с вуйчо Фредерик.

— Вторият номер е мой. Набери ме. Нека знам, че си добре. А ако смениш мнението си...

— Ще звънна — целунах я по бузата. — Ти си най-добрата.

— А ти все още си задник — въздъхна тя.

— Знам. Благодаря ти. Чао.

Отидох до Хартстоун, който подскочаше от нетърпение.

— Какво стана? — попитах. — Къде беше?

Но той вече тичаше. Последвах го на излизане от погребалния дом, на север от Арлингтън. Въпреки че тичах с цялата скорост на айнхерските си крака, едва не изоставах. Елфите, установих аз, могат да тичат наистина много бързо, стига да го поискат.

Стигнахме стълбите на магазина, точно когато Блицен се появи. Разпознах широкополата шапка и палтото от моста Лонгфелоу. Беше си сложил още по-големи очила, скиорска маска, кожени ръкавици и шал. В едната си ръка носеше черна платнена торба. Предположих, че се прави на Невидимия човек, който отива на боулинг.

— Чакай — Блиц хвана Харт, за да го удържи да не падне сред колите, — какво е станало с окото ти? Намери ли меча?

— Нямаше никакъв меч — изпъшках, — а окото на Харт, не знам. Има някаква опасност.

Харт плесна, за да привлече вниманието ми.

Нокаутираха ме, направи знак той. — Едно момиче скочи от втория етаж и се приземи върху мен. Събудих се в една уличка.

— Момиче в погребалното бюро — намръщих се аз, — нали нямаш предвид Анабет? Тя ми е братовчедка.

Не беше тя, поклати глава той. — Друго момиче. Беше...

Ръцете му замръзнаха, когато забеляза торбата на Блиц.

Харт отстъпи назад и поклати глава.

Довел си го? Написа го с главни букви — Г-О, затова знам, че не се бях объркал.

Блиц вдигна торбата. Лицето му бе неразгадаемо заради слънцезащитата, но гласът му бе натежал.

— Да. Така нареди Капо. Но едно по едно. Магнус, братовчедка ти е била в погребалния дом?

— Всичко е наред — удържах се да попитам защо има някой в торбата за боулинг, — Анабет няма да каже нищо.

— Но е имало и друго момиче?

— Не я видях. Предполагам, че ме е чула как идвам и се е качила горе.

— При което — обърна се джуджето към Харт — тя е скочила от втория етаж, повалила те е и е избягала.

Харт кимна. Търсела е меча.

— А дали го е намерила? — попита Блиц.

Харт поклати глава.

— Откъде си толкова сигурен? — попитах.

Защото е дошла тук.

Харт посочи през Бойлстън. На половин километър надолу по Арлингтън, с бърза крачка имаше момиче с кафява жилетка и зелена забрадка. Веднага я познах. По забрадката.

Подутото око на Харт бе дело на Самира ал-Абас, моята стара валкирия.

[1] Анабет Чейс е героиня от поредиците „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“ и „Героите на Олимп“, дъщеря на гръцката богиня Атина. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ДА ИГРАЕМ НА ФРИЗБИ С ОСТРИЕТА!

В северния край на парка, Сам пресече улица „Бийкън“, след което се отправи към моста над Сторуу Драйв.

— Накъде отива? — попитах.

— Реката, очевидно — отвърна Блиц, — проверила е тялото ти в погребалното бюро...

— Може ли да не бъдем така директни...

— Не е намерила меча и сега търси реката.

Сам се покатери на спираловидната рампа на моста. Погледна към нас. Трябваше да се скрием зад една мръсна пряспа сняг. По време на летния туристически сезон щеше да е по-лесно да я последваме без да привличаме внимание. Сега тротоарите бяха почти празни.

Блицен намести тъмните си очила.

— Това не ми харесва. В най-добрия случай са я пратили валкириите, но...

— Не са те — казах, — изритаха я от валкириите.

Разказах им историята, докато се криехме зад пряспата.

Харт изглеждаше ужасен. Подутото му око придоби цвета на жабока Кърмит.

Дъщеря на Локи, направи знак той. — Значи работи за баща си.

— Не знам — отвърнах, — не мисля.

Понеже те е спасила.

Не бях сигурен. Може би не исках да повярвам, че работи за лошите. Може би думите на Локи бяха пробили червей на съмнението в ума ми.

Аз съм на твоя страна...

Посочих към окото на Харт и изписах буквата — Р — разрешение? След това докоснах клепача му. Искра топлина мина през пръстите ми и синината избледня.

— Задобряваш, Магнус — разсмя се Блиц.

Харстоун ме хвана за ръката и погледна пръстите ми, все едно търсеше някаква остатъчна магия.

— Както и да е — издърпах ръката си, леко смутен. Последното нещо, което исках, е да стана Магнус Чейс, викингски Парамедик, — ще изпуснем Сам, да вървим.

Сам се насочи надолу към пътеката за тичане „Еспланада“. Минахме по моста. Под нас колите вървяха броня до броня и бибипкаха непрекъснато. От строителните машини и светофари по моста „Лонгфелоу“ заключих, че трафикът е по моя вина. Битката ми със Суртур бе затворила платното.

Изгубихме Сам, когато слязохме към „Еспланадата“. Минахме покрай игрището. Сметнах, че ще я забележим надолу по пътя, но тя бе изчезнала.

— Просто супер — казах.

Блиц закукука до сянката на затворен щанд. Изглеждаше сякаш му е трудно да носи торбата за боулинг.

— Добре ли си? — попитах.

— Краката ми са леко вкаменени, но нищо сериозно.

— Звучи ми сериозно.

Ще ми се да имах лък, започна да крачи Харт напред-назад. — Щях да я прострелям.

— Гледай си магиите, братче — поклати глава Блиц.

Жестовете на Харт се изостриха от раздражение.

Не разчитам устните ти. С брадата е достатъчно зле, с маската за ски — невъзможно.

Блиц остави торбата за боулинг и въздъхна.

— Харт е много добър с руните. Знае повече руническа магия от кой да е жив смъртен.

— Имаш предвид човек? — попитах.

— Хлапе — изсумтя Блиц, — хората не са единствените смъртни видове. Имах предвид хората, джуджетата или елфите. Великаните не ги броим, те са странни. Боговете още повече. Гадателите от „Валхала“ също. Те пък какви са така и не разбрах. Но от трите смъртни вида, Хартстоун е най-добрият магьосник. Освен това е и единственият магьосник, поне доколкото аз знам. Първият от векове, посветил живота си на магията.

Изчервих се, изписа със знаци Харстоун, въпреки че съвсем определено не се беше изчервил.

— Мисълта ми е, че имаш истински талант — каза му Блиц, — но вместо това искаш да си стрелец!

Елфите били велики стрелци!^[1], възрази Харт.

— Преди хиляда години! — Блицен плесна два пъти ръка между противоположните показалец и палец, знака, че е подразнен — Харт е романтик. Иска да се върнат старите времена. От типа елфи, които ходят на исторически възстановки.

Ходил съм веднъж, изръмжа Харт.

— Момчета — казах, — трябва да намерим Сам.

Няма смисъл, направи знак Харт. — Тя ще претърси реката. Нека си губи времето. Вече търсихме там.

— Ами ако сме пропуснали меча — попита Блиц, — ако измисли друг начин да го намери?

— Не е в реката — казах.

Блиц и Харт ме зяпнаха.

— Сигурен ли си? — попита Блиц.

— Аз... да. Не питай как. Но сега като съм по-близо до водата...

Загледах се към „Чарлз“. Сивите й бързеи бяха опасани с лед.

— Чувствам се като до ковчега. Кухо е. Все едно разтърсваш празна консерва и разбираш, че вътре няма нищо. Просто знам, че мечът не е наоколо.

— Консерва — повтори Блиц, — а, предполагам, нямаш идея къде може консервата да заплиска все едно вътре има нещо?

— Би било добре — каза Самира ал-Абас.

Изскочи зад щанда и ме ритна в гърдите, като ме избута до едно дърво. Дробовете ми избухнаха като хартиени торби. Докато прогледна отново, Блицен се бе превил до стената. Торбата с руни на Харт бе пръсната на паважа, а Сам замахваше с брадва към него.

— Спри! — поисках да извикам, но прозвуча като хрип.

Харт избегна брадвата и опита да я хване. Тя го метна над коляно и той се просна по гръб.

Блицен опита да се изправи. Шапката му бе закривена настрани. Очилата му бяха съборени, а кожата около очите му посивяваше.

Сам се извърна да го удари с брадвата. Обзе ме ярост. Посегнах към веригата на колана си. Веднага се появи меч. Изтеглих го и го

метнах като фризби. Той издрънча срещу брадвата на Сам и я обезоръжи, като едва не срязва лицето ѝ в процеса.

— Какво, в името на Хелхейм... — погледна ме тя.

— Ти започна.

Харт я хвана за глезена, а Сам го изрита да я пусне.

— И спри да ми риташ елфа.

Сам свали забрадката си и остави тъмната ѝ коса да падне по раменете. Приведе се като боец, готова да нападне и трима ни.

— Помогни ми, Магнус. Да имах всичките си сили, щях да изтръгна душата от тялото ти за всичките беди, които ми причини.

— Много мило — казах, — а може и просто да ни кажеш какво правиш сега. Може би ще успеем да си помогнем взаимно.

Блицен си постави тъмните очила.

— Да ѝ помогнем? Че защо да ѝ помогнем? Нокаутира Харт в погребалното бюро, а сега чувствам очите си като кварц.

— Ами да не ме бяхте преследвали — каза Сам.

— Ха — намести шапката си Блицен. — Никой не те е преследвал, валкирия! Търсехме едно и също нещо! Меча!

Харт още лежеше на земята, но изписа с думи.

Може ли някой да я убие най-после?

— Какво прави — попита Сам, — това да не е някой обиден елфически жест?

— Това е американския език на глухонеми.

— Не, елфическият е — поправи ме Блиц.

— Така или иначе — вдигнах длани, — може ли да направим примирие и да поговорим? После може и да се доубием.

Сам започна да мърмори под носа си, след което взе брадвата си и меча ми.

Браво на теб, Магнус, казах си. — Сега оръжията са в нея.

Тя ми подхвърли меча.

— Не биваше да те избирам за „Валхала“.

— За едно нещо да сме съгласни — изсумтя Блицен, — ако не се бе намесила на моста...

— Намесила — прекъсна го Сам. — Магнус вече беше мъртъв, когато го избрах! С елфа не му помагахте изобщо с пластмасовите си знаци и стрелички!

Блиц се изправи, но не стана много по-висок от това.

— Трябва да ти кажа, че приятелят ми е истински майстор на руните.

— Сериозно — попита Самаира, — не го видях да прави магии срещу Суртур на моста!

Щях. Харстоун изглеждаше обиден. — *Но се разсеях.*

— Точно така — каза Блиц, — а що се отнася до мен, аз имам много умения, валкирия.

— Какви например?

— Мога например да ти оправя ужасните дрехи. Не може да носиш кафява жилетка със зелена забрадка.

— Джудже със слънчеви очи и скиорска маска ми дава съвет за мода!

— Имам проблеми със слънцето.

— Хора — казах аз, — млъкнете. Благодаря.

Помогнах на Хартстоун. Той се намръщи на Сам и започна да събира руните си.

— Хубаво — казах аз, — Сам, защо търсиш меча?

— Защото той е единственият ми шанс! Защото...

Гласът ѝ потрепери. Гневът се отцеди от нея.

— Защото възнаградих глупавата ти храброст с „Валхала“ и това ми струва всичко. Ако намеря меча, може би тановете ще ми върнат работата. Ако ги убедя... че не съм...

— Дъщеря на Локи? — попита Блицен, но гласът му бе изгубил част от остротата си.

— Нищо не мога да направя за това — свали брадвата си Сам, — но не работя за баща си. Вярна съм на Один.

Хартстоун ме погледна. В очите му имаше скептицизъм, все едно искаше да попита: „Вярваш ли й?“.

— Вярвам ѝ — казах.

— Това поредната дрънчаща консерва в главата ти ли е? — изсумтя Блиц.

— Може би — отвърнах, — но, вижте, всички искаме да намерим този меч, нали? Искаме да го държим надалеч от Суртур.

— Освен ако Суртур вече не го е взел — каза Сам, — стига да разберем какво става. Стига пророчеството на Норните да не е толкова лошо, колкото звучи.

— Има само един начин да разберем — вдигна торбата за боулинг Блиц.

— Какво има вътре? — отстъпи назад Сам.

Харт изписа нокът и потупа два пъти по рамото си — знакът за шеф.

— Отговори — каза Блиц, — все едно дали ги искаме, или не. Нека се посъветваме с Капо.

[1] Леголас, елфът от трилогията на Дж.Р.Р. Толкин „Властелинът на пръстените“, изигран от британския актьор Орландо Блум, във филмовите адаптации е невероятен стрелец и оттам тази черта се пренася автоматично за неговата раса в по-късни образци на жанра, най-вече покрай ролевите игри „Подземия и дракони“. В други книги обаче елфите са й опитни магьосници. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

НЕ Е ТРУДНО ДА ГО ГЛЕДАШ В ОЧИТЕ, ТОЙ ЦЕЛИЯТ Е САМО ЕДНА ГЛАВА.

Блиц ни поведе надолу по Еспланадата, където един кей продължаваше в ледена лагуна. В основата на пристанището имаше наклонен прът, изрисуван като близалка.

— Тук пускат гондолите лятото — казах, — но не мисля, че ще намериш такава сега.

— Трябва ми само вода — Блиц седна на пристанището и отвори торбата за боулинг.

— Господи — надникна Сам вътре, — това човешка коса ли е?

— Коса, да — отвърна Блиц, — човешка — не.

— Имаш предвид... — тя опря ръка в стомаха си — шегуваш се. Работите за него? И сте го довели тук?

— Той настоя — Блиц свали краищата на торбата и разкри... мда, отрязана глава. Най-противното нещо за това? След два дни във „Валхала“ дори не бях изненадан.

Лицето на обезглавения бе сбръчкано като ябълка на един месец. Кичури ръждива коса бяха залепнали за скалпа му. Очите му бяха потъмнели и хлътнали. Покритата му с брада челюст се подаваше като на булдог и разкриваше крив ред долни зъби.

Блиц безцеремонно хвърли главата във водата заедно с торбата.

— Човек — казах аз, — властите, отговарящи за реката, няма да бъдат очаровани.

Главата се появи на повърхността на лагуната. Водата около нея забълбука и се завихри. Лицето на мъжа се поду, бръчките му избледняха, а кожата му порозовя. После отвори очи.

Сам и Харт коленичиха. Сам ме сръчка да падна на едно коляно.

— Господарю Мимир — каза Сам, — за нас е чест.

Главата отвори уста и блъвна вода. Ручей потекоха от ноздрите, ушите и очите му. Напомни ми на сом, изваден от дъното на езеро.

— Как мразя само... — Главата продължи да кашля вода. Очите станаха от тебеширенобели на сини. — Как мразя да пътувам в тази торба.

— Съжалявам, Капо — поклони се Блицен. — Беше или това, или аквариум, а аквариумите се чупят лесно.

Главата изгъркори. Огледа лицата на пристанището, докато не спря погледа си върху мен.

— Сине на Фрей, изминах дълъг път, за да говоря с теб. Надявам се да го оценяваш.

— Значи ти си тайнственият шеф — отвърнах. — Харт и Блиц ме следят от две години, понеже са получили заповед за това от отрязана глава.

— Покажи малко уважение, момче! — гласът на Мимир ми напомни на докерите от Юниън Хол, чиито дробове бяха наполовина пълни с никотин, наполовина с морска вода.

Харт ми се намръщи.

Нали ти казах, че е Капо? Това означава глава^[1]. Защо си толкова изненадан?

— Аз съм Мимир — каза главата, — някога бях могъщ асир, но после започна войната с ваните. Сега вода моя си операция.

Лицето му беше толкова грозно, че не можех да разбера дали ми се мръщи.

— Фрей ли отрязва главата ти? — попитах. — Затова ли ми се сърдиш?

— Не ти се сърдя — изпуфтя Мимир. — Ако ти се разсърдя, ще го разбереш.

Запитах се какво означава това. Може би щеше да загъркори по-заплашително.

— Татко ти е една от причините да изгубя главата си — каза Мимир. — Като част от договорката да прекратим войната, двете божествени племена си размениха зложници. Баща ти Фрей и неговият баща Ньорд дойдоха да живеят в Асгард. Бог Хонир и аз бяхме изпратени да живеем във Ванахейм.

— И това не е минало добре.

— Баща ти ме направи да изглеждам като глупак — блъвна вода от ушите си Мимир, — той беше генерал на ваните, златен, бляскав и

красив. С Ньорд много ги уважаваха в Асгард. А ваните не бяха впечатлени от мен или Хонир.

— Не думай.

— Е, Хонир не бе особено, както казвате, харизматичен. Ваните го питаха за мнението му относно някои сериозни проблеми и той мрънкаше — „Да, така е, всичко е наред“. Аз се опитвах да бъда полезен. Казах на ваните да си направят казина.

— Казина?

— Да, много пенсионери идваха във Ванахейм. Лесни пари. А и ваните имаха дракони. Казах им, направете състезателни писти в небето и се състезавайте с драконите. Щяха да изкарат луди пари!

Погледнах към Блиц и Харт. Те изглеждаха примирени, все едно са чували тази история много пъти и преди.

— Така или иначе — каза Мимир, — ваните не ме послушаха. Решиха, че са ги измамили при размяната на зложници. В знак на протест ми отрязаха главата и я пратиха на Один.

— Вместо да си построят казина, шокиращо.

Сам шумно се изкашля.

— Разбира се, велики Мимир, както асите, така и ваните ви почитат днес. Магнус не е искал да ви обиди. Не е толкова глупав.

После ме погледна кръвнишки, все едно иска да каже: „Толкова си глупав“.

Водата около главата на Мимир забълбука по-бързо. Тя се стече от порите му и се вдигна на пара от очите му.

— Забрави затова, сине на Фрей. Не съм отмъстителен. Самият Один не отмъсти, щом получи главата ми. Разбираш ли, Бащата на боговете постъпи мъдро. Знаеше, че ваните и асите трябва да се обединят срещу общ враг. Триадите^[2].

— Хм — намести шапката си Блиц, — мисля, че искаше да кажеш великаните, шефе.

— Да, същите. Така Один ме отнесе до една тайна пещера в Йотунхейм, откъдето извира вълшебният извор, напояващ корените на Игдразил. Постави главата ми в кладенеца. Водата ме върна към живот и аз попих мъдростта от Световното дърво. Станах хиляди пъти по-мъдър.

— Но си оставаш отрязана глава!

Мимир кимна накриво.

— Не е така лошо. Работя из Деветте свята. Давам заеми, предлагам защита, машини за пинбол...

— Пинбол.

— Пинболът е много популярен. Освен това винаги работя да отложам Рагнарк. Рагнарк би съсипал бизнеса.

— Ясно. — Реших да седна, понеже ми стана ясно, че това ще отнеме известно време. След като го направих, Сам и Харт последваха примера ми. Пъзльовци.

— Освен това — каза Мимир, — Один ме посещава за съвет от време на време. Аз съм негов консилиери^[3] и пазя кладенеца на мъдростта. Понякога пускам пътешественици да пият от водите му, но само срещу съответната цена.

Усетих думата „цена“ като погребален покров, паднал над пристанището. Блицен стоеше така неподвижен, че се уплаших да не се е вкаменил. Хартстоун гледаше пясъка по дъските. Разбрах как приятелите ми се бяха забъркали с Мимир. Бяха пили от водите му (гнус) и бяха платили цената с това, че ме гледаха две години. Запитах се дали според тях си е струвало.

— Та, велики Мимир, който имаш толкова връзки — рекох. — Какво искаш от мен.

Мимир изплю една лещанка.

— Не ти трябва да ти го казвам, момче. Сам знаеш.

Исках да възразя, но колкото повече слушах Мимир, толкова повече имах чувството, че дишам чист кислород. Не знаех защо. Капо не бе особено вдъхновяващ. Но въпреки това умът ми функционираше по-добре около него. Заплиташе късчета чудатости, които бях изпитал последните дни в странно свързана картина.

Илюстрация от старата детска книжка с нордически митове се отпечата в главата ми — разказ тъй ужасяващ дори в разводнената детска версия, че го бях погребал години наред в съзнанието си.

— Вълкът — рекох, — Суртур иска да освободи вълка Фенрир.

Надявах се някой да ми възрази. Харт сведе глава, а Сам притвори очи, сякаш се моли.

— Фенрир — каза Блицен. — Това е име, което се надявах никога повече да не чуя.

Мимир се направи, че плаче ледена вода, а после устните му се изкривиха в крива усмивка.

— Позна, сине на Фрей. Но сега ми кажи какво знаеш за вълка Фенрир?

Закопчах ловното си яке. Вятърът на реката се стори студен дори на мен.

— Поправи ме, ако греша. Бих се радвал да греша. Но преди векове Локи имал великанка за жена и тя му народила три чудовищни деца.

— Аз не съм сред тях — промърмори Сам, — но пък знам всички вицове по въпроса.

Хартстоун направи гримаса, все едно се е чудил затова.

— Първото било огромна змия — казах.

— Йормунганд — рече Сам, — Вселенският змей, който Один хвърлил в морето.

— Второто било Хел — продължих. — Тя станала богиня на загиналите без чест.

— А третото — каза Блицен — е вълкът Фенрир.

Гласът му бе пълен с болка и горчилка.

— Звучиш, все едно го познаваш, Блиц — обърнах се към него аз.

— Всяко джудже познава Фенрир. Това е първият път, когато асите дошли да искат помощта ни. Фенрир бил пораснал тъй свиреп, че щял да погълне боговете. Те опитали да го вържат, ала той строшил всяка верига.

— Помня — казах. — Накрая джуджетата направили въже, достатъчно здраво, че да го удържи.

— Оттогава насам — каза Блицен — децата на Фенрир са врагове на джуджетата.

Той вдигна поглед, а лицето ми се отрази в тъмните му очила.

— Не само ти си губил семейството си от вълци, хлапе.

Прииска ми се да го прегърна. Внезапно спрях да се сърдя за цялото време, през което ме беше следял. Бяхме братя не само защото сме бездомни.

Но сподавих импулса. Когато се изкушиш да прегърнеш джудже, това е знак, че трябва да продължиш нататък.

— По време на Рагнарок — казах, — Деня на гибелта, едно от първите неща, които трябва да се случи, е освобождаването на Фенрир.

— Старите митове не казват как точно ще стане това... — кимна Сам.

— Но един от начините — допълни Блиц — е някой да го пусне. Въжето Глейпнир е неразруσιμο, но...

Мечът на Фрей, направи знак Харт. Това е най-острото оръжие в Деветте свята.

— Суртур иска да освободи Вълка с меча на баща ми — погледнах Мимир. — Как се справяме досега?

— Нелощо — изгъркори главата. — Коего ме отвежда към задачата ти.

— Да спра Суртур — казах аз. — Да намеря меча преди него... стига той вече да не го е сторил.

— Не е — каза Мимир, — повярвай ми, такова нещо щеше да накара Деветте свята да потреперят. Щях да усетя страха във водите на Игдразил.

— Гнъс — казах аз.

— Нямаш и идея — отвърна Мимир. — Но ще трябва да побързаш.

— Пророчеството на Норните за деветте дни и останалите глупости.

— Не са глупости — забълбука вода в ушите на Мимир, — но си прав. Островът, където боговете са оковали Фенрир, е достъпен само по време на първото пълнолуние всяка година. Коего означава след седем дни.

— Кой измисля тези правила? — попитах.

— В случая аз — каза Мимир, — така че млъквай. Намери меча и стигни острова преди Суртур.

— Господарю Мимир — вдигна ръка Сам — аз, въ, разбирам, че трябва да намерим меча. Защо обаче да го носим на острова. Нали Суртур го иска там?

— Виждате ли, госпожице ал-Абас... затова аз съм шефът, а вие не сте. Да, опасно е да носим меча на острова. Да, Суртур ще го използва да освободи вълка. Но Суртур ще намери начин да пусне Фенрир и без него. Нали ви споменах, че виждам и бъдещето? Ако не съм, правя го. Единственият човек, който може да спре Суртур, е Магнус Чейс. Стига да намери меча и да се научи да го върти както трябва.

Мълчах почти цяла минута, затова споменах, че мога да вдигна ръка.

— Господин отсечена глава...

— Господин Мимир!

— Щом мечът е толкова важен, защо всички са го оставили на дъното на река „Чарлз“ хиляда години?

Мимир въздъхна пяна.

— Обикновено слугите ми не питат толкова много въпроси.

— Всъщност питаме, сър — изкашля се Блиц, — но вие се правите, че не ни забелязвате.

— За да отговоря на въпроса ти, Магнус Чейс, мечът може да бъде намерен само от потомък на Фрей, стигнал зряла възраст. Други са опитвали, проваляли са се и са умирали. В момента ти си единственият потомък на Фрей.

— В целия свят?

— В Деветте свята. Фрей вече не излиза толкова често. Нещо в майка ти наистина трябва да е привлякло вниманието му. Така или иначе, много хора в Деветте свята — богове, великани, букмейкъри, който може да предположиш — чакаха да навършиш шестнайсет. Едни искаха да те убият, за да не можеш да намериш меча. Други предпочитаха да успееш.

Горещи иглички се забиха във врата ми. Идеята как боговете ме наблюдават през Асгардианските си телескопи и гледат как раста ме ужаси. Мама явно го бе знаела през цялото време. Бе направила всичко възможно, за да ме опази в безопасност и да ме научи на оцеляване. В нощта, в която вълците ни нападнаха, бе дала живота си за мен.

Срещнах влажния поглед на Капо.

— Ами ти? — попитах. — Ти какво искаш?

— Ти си опасен залог, Магнус. Много възможни съдби се преплитат в живота ти. Може да нанесеш съкрушителен удар на силите на злото и да отложиш Рагнарок с десетилетия. Или ако се провалиш, може да ускориш Деня на гибелта.

— С колко мога да го ускоря. — Опитах да преглътна.

— Ами може да си свършил работата и следващата седмица.

— О!

— Реших да рискувам — каза Мимир, — след като децата на Фенрир убиха майка ти, пратих Блиц и Харт да те пазят. Вероятно

нямаш и представа колко пъти са спасили живота ти.

Харт вдигна седем пръста.

Потреперих, но главно от споменаването на двете деца на Фенрир, вълците със сини очи...

— За да успееш — каза Мимир, — ще ти трябва този отбор. Хартстоун е посветил живота си на руническата магия. Без него ще се провалиш. Трябва ти и сръчно джудже като Блицен, което владее ковашкия занаят. Може да ти трябва, за да заздравяш връзките на Вълка или дори да ги замениш.

— Абе, шефе — размърда се неспокойно Блиц, — моите ковашки умения са... как да кажа...^[4]

— Никакви такива — отвърна Мимир. — Няма джудже с похрабро сърце. Няма джудже, пътувало повече през Деветте свята. Няма джудже, което да желае повече Фенрир да остане окован. Освен това ми служиш и ще правиш каквото ти се казва!

— Е така като поставите нещата... — кимна Блицен.

— Ами аз, господарю Мимир? — попита Сам. — Къде е моята роля в плана ви?

Мимир се намръщи, а водата около брадата му забълбука в тъмнозелено.

— Теб те нямаше в плана. Над съдбата ти има облак, госпожице ал-Абас. Да отведете Магнус във „Валхала“ бе неочаквано. Не трябваше да се случва.

Сам извърна поглед, свила устни от гняв.

— Сам може да помогне — казах, — сигурен съм.

— Не го играй мой закрилник, Магнус. Избрах те, защото...

Тя се спря навреме.

— Трябваше да стане така.

Спомних си думите ѝ от столовата. Беше ми наредено, беше ми обещано. Но от кого? Не можех да питам пред Капо.

— Дано си права, госпожице ал-Абас — загледа я Мимир. — Когато Магнус взе Меча от реката, не можеше да го контролира много добре. Може би сега, като айнхери, ще има силите. В такъв случай сте спасила света. Но може и всичко да сте оплескала.

— Ще се справим — настоях аз, — но имам два въпроса. Къде е Мечът и къде е островът?

Мимир кимна и заприлича на поклатила се шамандура.

— Това е въпросът, нали? За да получиш такава информация, трябва да разкъсаш воала между световите, да целунеш много ръце, да надзърнеш в световите на останалите богове.

— Не може ли да пийна от вълшебната кладенчова вода?

— Може — съгласи се той, — но срещу съответната цена. Със Самира ал-Абас готови ли сте да ми служите?

Лицето на Харт замръзна от напрежение. От начина, по който Блиц бе изпълнал рамене, се сетих, че се опитва да се въздържа да се разскача и развика:

— Не го прави!

— Не може ли да направиш изключение? — попитах Капо. — Нали искаш да свършим работата?

— Няма изключения, момче. Не е от едната алчност. Трябва да знаеш обаче цената на нещата. Някой път е евтина, но тогава не струва. Важи особено за знанието. Може да си платиш за информацията в аванс или ще трябва да се справиш сам, по трудния начин.

— Простете, господарю Мимир — кръстоса ръце Сам, — може да са ме изритали от валкириите, но още се считам за вярна на Один. Не мога да приема друг господар. Магнус да решава сам, но...

— Сами ще се справим — съгласих се.

Мимир издаде тих мляскащ звук. Изглеждаше почти впечатлен.

— Интересен избор. Късмет тогава. Ако успееш, ще имаш сметка за моите пинбол салони. Провалиш ли се, следващата седмица те чака Денят на Страшния съд!

Главата на бога се завъртя и потъна в ледената вода в лагуната.

— Сам си пусна водата — казах.

Харт изглеждаше дори по-блед от обичайното.

Какво ще правим сега?

Стомахът ми изкъркори. Не бях ял нищо от нощес и очевидно системата ми се бе развалила след няколко дни свободни вечери в бюфета на викингите.

— Сега — рекох — е време за обяд.

[1] „Капо“ е термин, с който се обозначава кръстник в италианската мафия. „Капо ди тути капи“ — главата на всички глави, шеф на цялата мафия. — Б.пр. ↑

[2] Триадите са кланове от китайската мафия, злодеи в множество екшън филми, заедно с японците от „Якудза“. — Б.пр. ↑

[3] Буквално „съветник“, един от най-приближените хора на Кръстника от дадена мафиотска групировка. — Б.пр. ↑

[4] Както и при Харт, който не е стрелец, Риърдън отново излиза от рамките, поставени от Дж.Р.Р. Толкин. В книгите за Средната земя, цитирани от по-късни образци като ролевите игри „Подземия и дракони“, джуджетата са майстори ковачи. Това обаче е директно заето от оригиналните скандинавски митове и легенди, които Рик Риърдън използва като вдъхновение за тази книга. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ОРЕЛ МИ ВЗИМА ФАЛАФЕЛА

Не говорихме много, докато вървахме назад през парка. Въздухът миришеше на приближаващия сняг. Вятърът се усили и зави като глутница вълци, а може би имах само вълци в главата.

Блиц подскочаше до мен, като минаваше от сянка до сянка, стараяйки се да се прикрива колкото се може по-добре. Шареният шал на Харт не пасваше на мрачното му изражение. Искях да го питам повече за руническата магия сега, когато знаех, че той е най-добрият (и единствен) смъртен, който я владее. Най-добре щеше да е, ако има руна, която кара вълците да експлодират, за предпочитане от разстояние. Но Харт остана с ръце в джобовете. На езика на немите това означаваше, че не му се приказва.

Минахме мястото под моста, където преди спях, когато Сам изсумтя.

— Трябваше да се досетя, че Мимир ще е замесен.

— Преди няколко минути му говореше на „господарю Мимир“ и това колко недостойни сме да ни удостои с присъствието си — погледнах към нея аз.

— Разбира се, че докато съм пред него, ще му засвидетелствам уважение! Той е един от най-старите богове, но е и напълно непредвидим. Никога не е било ясно на чия страна е.

Блиц подскочи в сянката на една вълна и изплаши няколко патици.

— Капо е на страната на всички в света, които не искат да умират. Това не е ли достатъчно?

— А ти, предполагам, работиш при него по своя воля — изсмя се Сам, — нима не си пил от кладенеца? Нима не плащаш цената?

Нито Блиц, нито Харт отговориха.

— Така си и мислех — каза Сам. — Не съм част от плана на Мимир, понеже никога не бих пила вълшебната му лимонада.

— Не е като лимонада — възрази Блиц. — Напомня повече на квас с вкус на карамфил.

— Казвам ти, че нещо не се връзва — обърна се към мен Сам. — Да намерим Меча на лятото, това го разбирам. Но да го занесем точно там, където Суртур възнамерява да го използва. Това е глупаво.

— Така е, но ако имам меч...

— Магнус, писано е, че, рано или късно, мечът ще попадне в лапите на Суртур. По време на Рагнарок баща ти ще умре, задето някога се е отказал от него. Суртур ще го убие със собствения му меч. Така поне казват повечето митове.

Усетих прилив на клаустрофобия само като помислих за това. Как можеше някой, дори и да е бог, да не полудее, ако знае с векове напред как точно ще умре?

— Защо Суртур мрази Фрей толкова — попитах. — Не може ли да си избере някой силен бог на войната за противник?

— Хлапе — намръщи се Блицен, — Суртур иска да причинява смърт и разрушения. Той иска пламъци да опожарят Деветте свята. Един бог на войната не може да спре това. Фрей обаче може. Той е богът на сезоните, на здравето и новия живот, той поддържа крайностите, огъня и леда, в баланс. От всичко на света Суртур най-много мрази да бъде удържан. Фрей е естественият му враг.

И затова мрази и мен, помислих си аз.

— Щом Фрей е знаел каква е съдбата му — казах, — защо си е дал меч на първо време?

— Заради любов — изсумтя Блиц, — за какво друго?

— Любов?

— Мда — каза Сам, — мразя тази история. Къде смяташ да обядваме, Магнус?

Част от мен искаше да чуе историята. Част от мен си спомни разговора ми с Локи.

Ще последваш ли желанието на сърцето си, дори ако знаеш, че така обричаш баща си на смърт?

Много нордически митове имаха една и съща поука. Невинаги си струва да знаеш бъдещето. Но, уви, аз винаги съм бил любопитен.

— Пред нас е — отвърнах, — хайде.

Столтът в „Транспортейшън Билдинг“ не беше като столовата във „Валхала“, но за всеки бездомник в Бостън бе нещо подобно.

Вътрешното помещение бе топло, отворено за публиката и никога не бе претъпкано. Охраната не гледаше много-много кой влиза. Стига да имаш чаша с питие или чиния недоизядена храна, можеше да останеш на масите много време, преди някой да те накара да мръднеш.

По пътя навътре Блицен и Хартстоун се насочиха към кошчетата за боклук, за да проверят остатъци от обяд, но аз ги спрях.

— Момчета, не — казах, — днес ще ядем наистина. Аз черпя.

Нима имаш пари, повдигна вежда Харт.

— Тук имаше някакъв приятел — спомни си Блицен, — дето го черпеше с фалафели.

— Какво? — замръзна Сам.

Тя се огледа, все едно тепърва осъзнава къде се намира.

— Всичко е наред — обещах. — Познавам един пич от „Фалафелите на Фадлан“. После ще ми благодариш. Много вкусно ги прави.

— Богове... не... — Тя бързо постави забрадката си на място. — Може да изчакам навън, не мога...

— Глупости — хвана я под ръка Блиц. — Може да ни сервират повече храна, ако сме с хубава жена.

Сам, видимо, искаше да избяга, но позволи на Харт и Блиц да я отведа до стола. Предполагам, трябваше да обърна повече внимание на това колко ѝ е неудобно, но поставите ли ме в рамките на сто метра от „Фалафелите на Фадлан“, ставам доста праволинеен.

Последните две години се бях сприятелил с мениджъра Абдел. Смятам, че гледаше на мен като проект за благотворителност. Магазинът му винаги имаше храна в излишък — малко по-стари пити, шаварма на един ден, кибен, останал под лампите прекалено дълго. Абдел нямаше право да го продава, но на вкус бе чудесно. Вместо да го хвърля, Абдел го даваше на мен. Винаги, когато дойдех, можех да разчитам да получа плосък сандвич с фалафел или нещо също толкова вкусно. В замяна трябваше да направя така, че другите бездомни в атриума да се държат възпитано и да си чистят, за да не плашат останалите клиенти.

В Бостън не можеше да минеш и пресечка без да минеш през някоя икона на свободата — Пътеката на свободата, Старата северна църква, монумента „Бункер Хил“ и т.н. За мен обаче свободата имаше

вкуса на фалафелите на Фадлан. Те ме поддържаха в добро здраве и сравнително независим от смъртта на майка насам.

Не исках да плаша Абдел с прекалено много хора, затова оставих Блиц и Харт да се настанят на една маса и придружих Сам до самия стол. През цялото време тя мотаеше крака, обръщаше се и си играеше със забрадката, все едно иска да изчезне в нея.

— Какво ти става? — попитах.

— Може и да не е тук — промърмори тя. — А може и ти да кажеш, че съм твоя учителка.

Не знаех за какво говори. Отидох до касата, докато Сам се мъчеше да остане скрита зад един фикус.

— Абдел тук ли е? — попитах момчето на регистратурата.

Той понечи да отговори нещо, но тогава се появи Амир, синът на Абдел. Той излезе ухилен от задната част на заведението и избърса ръце в престилката си.

— Джими! Какво става с теб?

Отпуснах се. Ако Абдел не бе наоколо, най-добрият вариант бе да попаднеш на Амир. Той бе на осемнайсет или деветнайсет, строен и хубав, с лъскава тъмна коса, арабска татуировка на бицепса и толкова ослепителна усмивка, че можеше да рекламира паста за зъби. Както всички във „Фалафела на Фадлан“ ме познаваше като „Джими“.

— Бивам — отвърнах. — Как е татко ти?

— Днес е в Съмървил! Искаш ли да хапнеш нещо?

— Човек, ти си номер едно.

— Моля ти се! — разсмя се Амир. Погледна през рамото ми и се усмихна още по-широко.

— А ето я и Самира! Какво правиш тук?

— Здравсти, Амир — размърда се неспокойно тя. — Аз съм учителка на Ма... на Джими. Помагам му с уроците.

— Сериозно? — подпря се на касата Амир и с това мускулите му се издуха. Той работеше непрекъснато в различните магазинчета на баща си, но никога не се цапаше. По бялата му риза нямаше и петънце мазнина.

— На училище не ходиш ли?

— Ходя, но получавам кредити, като преподавам извънкласно. На Джими и... съучениците му.

Тя посочи Блиц и Харт, които спореха на езика на знаците и описваха кръгове във въздуха.

— По геометрия — добави Самаира. — Хич не ги бива в геометрията.

— Хич — съгласих се, — но като хапнем, учим по-добре.

— Ами ще ви покрия тогава — сбърчиха се очите на Амир. — Радвам се, че си добре, Джими. Завчера някакво момче умряло на моста. По снимката много приличаше на теб. Беше с друго име, но се уплашихме.

Толкова ми се ядеше фалафел, че забравих да следя разговора.

— Видях го, но съм добре. Сега си уча по геометрия. С учителката.

— Чудесно — усмихна се Амир на Сам. Беше толкова неловко, че с нож да го режеш, — Самаира, предай много поздравии на Джид и Биби. Вие седнете. След секундичка ще ви донеса нещо да се подкрепите.

Сам промърмори нещо, което можеше да бъде както „благодаря ви много“, така и „убийте ме“. След това отидохме при Блиц и Харт на масата.

— Какво беше това? — попитах я. — Откъде познаваш Амир?

Тя сведе забрадката малко по-ниско на челото.

— Не седи твърде близо до мен. Нека да изглежда все едно говорим за геометрия.

— Триъгълници — казах аз, — правоъгълници. И от какво те е срам? Амир е страхотен човек. Ако познаваш семейство Фадлан, ще знаеш, че той е като рок звезда за мен.

— Той ми е братовчед — призна тя, — трети или четвърти, нещо такова.

Погледнах към Харт, който се мръщеше към пода. Блиц бе свалил скиорската маска и очила. Предполагам, защото изкуственото осветление не му пречеше толкова. Сега сърдито въртеше една пластмасова вилица на масата.

— Добре — казах аз, — но какво те изнервя?

— Ще ме оставиш ли на мира? — попита тя.

— Добре — вдигнах ръце аз, — да започнем отначало. Здравейте на всички. Аз съм Магнус и съм айнхери. Ако няма да учим геометрия, може ли да поговорим къде може да потърсим Меча на лятото?

Никой не ми отговори.

Един гълъб профуча и закълва трохите.

Погледнах към щанда с фалафели. По някаква причина Амир бе пуснал металния капак. Не бях виждал да затваря магазина по обяд. Запитах се дали Сам не го е обидила с нещо, прекъсвайки запасите ми от фалафел.

Ако бе така, щях да стана берсеркер.

— Какво стана с храната? — попитах.

Един тъничък глас в краката ми отговори:

— Мога да ти помогна с тези въпроси.

Погледнах надолу. Седмицата ми бе толкова откачена, че дори не се изненадах, когато разбрах кой ме е заговорил.

— Момчета — казах, — този гълъб иска да помогне.

Гълъбът полетя на масата. Харт едва не падна от стола, а Блиц сграбчи една вилица.

— Обслужването тук понякога е бавно — каза гълъбът, — но мога да ускоря поръчката. Мога и да ви кажа къде е Мечът.

— Това не е гълъб — посегна към брадвата си Сам.

Птицата я погледна с кръглото си оранжево око.

— Може би не. Но ако ме убиеш, няма да си получиш обяда, няма да намериш меча и няма да видиш вречения си повече.

Очите на Самира изглеждаха все едно ще изскочат.

— За какво говори — попитах аз. — Какъв вречен? Това нещо като годеник ли е?

— Ако искаш Фалафелите на Фадлан да работят отново... — изгука заплашително гълъбът.

— Това е война, нали? — Понечих да сграбча птицата, но дори с рефлексите на айнхери се съмнявах, че ще я хвана. — Какво си сторил? Какво е станало с Амир?

— Все още нищо — отвърна гълъбът. — Ще ви донеса обяда. Искам само да си клъвна пръв от него.

— Аха — казах. — И ако ти повярвам, какво ще искаш в замяна на информацията за меча?

— Услуга. Ще се разберем каква. Сега ще отваряме ли фалафелите, или да отлителям?

— Не го прави, Магнус — поклати глава Блицен.

Не може да имаш вяра на гълъб, направи знак Харт.

Сам срещна погледа ми. Изражението ѝ бе умопително, почти отчаяно. Или обичаше фалафели повече и от мен, или се безпокоеше за нещо друго.

— Хубаво — казах. — Донеси ни обяда.

Металното покривало се вдигна. Касиерът застана като статуя с телефона на ухото. После се размрази, погледна през рамо и извика една поръчка на готвача, все едно нищо не е станало. Гълъбът отлетя и се насочи към магазина, като се скри зад касата. Касиерът не го забеляза.

След миг от кухнята се появи много по-голяма птица, белоглав орел със сламка в ноктите. Той се приземи в центъра на масата.

— На орел ли стана? — попитах.

— Мда — отново изгука обаче той, — обичам да смесвам нещата. Ето ти и яденето.

Получих всичко, което исках — парчета ухаещо говеждо, купчина агнешки кебап с кисело мляко, четири пресни пити, пълни с печени хапки, и пилешко, поръсени със сос тахини и чесън на кръгчета.

— В името на Хелхейм, да! — Посегнах към подноса, но орелът ме клъвна за ръката.

— Чакай — скара ми се той. — Нали пръв трябваше да клъвна?

Виждали ли сте орел да яде фалафел?

Тази ужасна гледка ще ме преследва до края на дните ми. Преди да мога да мигна, орелът нападна и изсмука всичко, като ми остави само кръгче чесън.

— Хей! — викнах аз.

Сам се изправи и посегна към брадвата.

— Това е великан. Няма какво друго да е.

— Имахме договорка — оригна се орелът, — а що се отнася до меча...

Изкрещях с гнева на човек, на когото са откраднали дюнера. Изтеглих Меча си и ударих орела с плоската му част.

Това не бе умен ход, но бях гладен и ядосан. Мразех да ме мамят и не обичах особено белоглавите орли.

Острието удари птицата по гърба и залепна като с лепило. Опитах да го изтегля, но той не помръдна. Ръцете ми бяха като залепени за дръжката.

— Хубаво — изкрюка орелът, — значи искаш да играем по-грубо.
И отлетя от стола със сто километра в час, понасяйки ме след себе си.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ЯБЪЛКА НА ДЕН И СИ УМРЯЛ

В списъка на най-омразните ми дейности влезе и сърфирането с орел.

Глупавата птица не би трябвало да може да излети с горе-долу пораснал Магнус на гърба си. Но успя да го направи.

— Хей, спри! — Извиках Блиц и Сам зад мен, очевидно смятайки, че много ще помогнат по този начин. Орелът мина с мен през маси, столове и растения в саксии, след което профуча през двойните стъклени врати и полетя над улица „Чарлз“.

Един пич, който обядваше на десетия етаж от другата страна на улицата, си изплю чипса, като ме видя. Оставих отпечатък от крак на прозореца му.

— Пусни ме! — извиках на орела.

Птицата се изкикоти и ме вдигна над един покрив.

— Сигурен ли си, че го искаш? Горе главата!

Завъртях се и едвам избегнах да се забия в един индустриален климатик. Минах през един тухлен комин, използвайки гърдите си като таран. После орелът се спусна от другата страна на сградата.

— Готов ли си вече да преговаряш? — попита птицата.

— С мутирал гълъб, който краде фалафели — извиках. — Не, благодаря!

— Както пожелаеш — орелът се извъртя и ме заби в един противопожарен изход. Усетих как ребрата ми изпукват като стъкленици с киселина в гърдите ми. Празният ми стомах неуспешно се опита да повърне.

Изкачихме се над една от църквите в Бойлстън и обиколихме храма. Не знам какво щяха да помислят вярващите, ако можеха да ни видят.

Опитах да изцера ребрата си със силата на волята, но не можех да се съсредоточа. Болката бе прекалено силна. Продължавах да се удрям в стени и да ритам прозорци.

— Единственото, което искам — каза орелът, — е услуга за услуга. Казвам ти как да намериш меча и ти ми даваш нещо в замяна. Нищо кой знае какво. Просто една ябълка.

— Къде е уловката?

— Уловката е, че ако не се согласиш... да, виж. Шипове срещу гълъби.

Пред нас на върха на хотелския покрив блестеше стомана като миниатюра на бодливите телени мрежи от Първата световна война. Шиповете бяха там, за да не могат птиците да гнездят, но щяха да се справят и с разкъсването на стомаха ми.

Страхът ме надви. Не обичам острите предмети. Коремът още ме болеше от разтопения асфалт.

— Хубаво — извиках, — без шипове!

— Кажи: „Кълна се в моя трот, че съм съгласен с условията ти“.

— Но аз дори не знам какво означава!

— Кажи го!

— Кълна се в моя трот, че съм съгласен с условията ти! Да, на ябълките! Не на шиповете!

Орелът се вдигна във въздуха и избегна покрива на косъм. Върховете на обувките ми докоснаха шипове. Започнахме да кръжим над площад „Копли“ и кацнахме на покрива на Обществената библиотека в Бостън.

Мечът се освободи от орловия гръб. Ръцете ми се разлепиха, което бе страхотно, само дето нямах за какво да се хвана. Бе почти невъзможно да остана прав върху глинените, изкривени червени керемиди. Покривът се накланяше заплашително. На двайсет и пет метра под мен се простираше смъртта под формата на паваж.

Приклеках, за да не падна. Внимателно прибрах Меча си, който веднага се стопи обратно на верижка.

— Оу — казах.

Ребрата ме боляха. Ръцете ми бяха като извадени от ставите си. Чувствах гърдите си като татуирани с тухли.

Вляво от мен орелът кацна на гръмоотвода и надвисна над декоративните бронзови грифони в основата му.

Не смятах, че орлите имат изражения, но този определено изглеждаше самодоволен.

— Радвам се, че прозря истината — каза той, — макар да ти призная, полетът ми хареса. Радвам се обаче, че можем да поговорим насаме.

— Изчервих се — изръмжах. — А, не, чакай. Това си е истинска кръв по лицето ми.

— Ето информацията, която ти трябва — продължи орелът. — Когато мечът ти падна в реката, течението го отнесе надолу. Той бе намерен от богинята Ран. Много ценни вещи се озовават в мрежата си.

— Ран?

— Богиня на морето — изцъка с клон орелът. — С мрежа. Слушай ме, като ти говоря!

— Къде мога да я намеря? И, моля те, не казвай в морето.

— Тя може да е навсякъде, но трябва да привлечеш вниманието ѝ. Начинът да го направиш, е през един познат, Харалд. Той има лодка на риболовния кей и прави морски турове. Кажи му, че големият шеф те праща.

— Големият шеф?

— Едно от многото ми имена. Харалд ще разбере за кого говориш. Убеди го да те отведе в залива „Масачузетс“. Ако вдигнеш достатъчно шум, ще привлечеш вниманието на Ран. После ще преговаряйте. Поискай меч и една от ябълките на Идун.

— Еден?

— Всичко ли трябва да повтарям? И-Д-У-Н. Тя разпространява ябълките на безсмъртието, които поддържат боговете млади и пъргави. На Ран със сигурност ще ѝ се намира една, понеже, ако трябва да говорим сериозно, още като я видиш, ще разбереш, че тя не си яде ябълките. Когато вземеш ябълка, донеси ми я обратно. Дай ми я и ще те освободя от клетвата ти.

— Два въпроса. Ти луд ли си?

— Не.

— Вторият въпрос. Как риболовът в залива ще вдигне шум, който да привлече богиня?

— Ами зависи от това за колко голяма риба си тръгнал. Кажи на Харалд, че ти трябва специалната стръв. Той ще те разбере. Ако възрази, кажи, че Големият шеф настоява.

— Нямам идея какво означава това — признах. — Да предположим, че срещна Ран. Как да се пазаря с нея?

— Това е трети въпрос и твой проблем.

— Последен въпрос.

— Вече четвърти.

— Какво ми пречи да си взема меча и да не ти донеса ябълката?

— Ти се закле в твоята трот — каза орелът. — Ще рече, твоята дума, вяра, чест и душа. Тази клетва се изпълнява, особено от един айнхери. Освен ако не искаш внезапно да изгориш и да бъдеш пленен завинаги в ледения мрак на Хелхейм.

Прехапах устна.

— Ще гледам да изпълня обещанието си.

— Отлично — плесна с криле орела. — Сега идват и приятелите ти, което означава, че е време да си ходя. Ще се видим, като ми донесеш плодовата закуска!

Орелът отлетя и се скри зад стъклените стени на кулата „Ханкок“, като ме остави да намеря сам пътя си надолу по покрива.

Долу на площад „Копли“, Блицен, Хартстоун и Сам тичаха на замръзналата ливада. Сам ме видя първа. Спря на място и посочи.

Аз й магнах.

Не можах да видя изражението й, но тя разпери ръце, все едно да пита: Какво, по дяволите, търсиш там горе?

С известна трудност станах на крака. Благодарение на здравните осигуровки от „Валхала“ раните ми вече се изцеляваха, но още се чувствах схванат и с болки. Намерих пътя си до ръба на покрива и надникнах надолу. Магнус 1.0 не би си и помислял подобно нещо, но сега планирах няколко скока от по три метра — до онази издатина на прозореца, до онзи флагщок, до върха на леката фисура и после обратно до предните стъпала. И си помислих: — Ами няма проблем.

Стигнах земята за секунди. Приятелите ми ме срещнаха на тротоара.

— Какво бе това? — попита Блицен. — Този великан ли беше?

— Нямам идея — отвърнах. — Каза, че се нарича Големият шеф и обича ябълки.

Разказах им историята.

Хартстоун се плесна по челото. Направи знак:

Дал си клетва в своя трот?

— Ами иначе щяха да ме разкъсат на гълъбовите шипове.

Сам се загледа в небето, може би с надеждата да види орела, за да го удари с брадвата си.

— Това няма да свърши добре. Сделките с гиганти винаги се провалят.

— Магнус поне разбра къде е мечът — отвърна Блицен, — а и Ран е богиня. Няма ли да е на наша страна?

— Явно не си чувал историите, които аз знам — изсумтя Сам, — но на този етап нямаме голям избор. Да намерим Харалд.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ИЛИ МИРИШЕШ, ИЛИ СИ ВЪРВИШ

Никога не съм се боял от лодки, докато не видях коритото на Харалд.

На носа имаше нарисуван надпис: „СМЪРТОНОСНИТЕ МОРСКИ ПЪТЕШЕСТВИЯ НА ХАРАЛД“.

Това звучеше помпозно за съд, дълъг около шест метра. На палубата имаше купчина въжета, кофи и кутии с инструменти. Мрежи и шамандури висяха отстрани като коледна украса. Корпусът някога би бил зелен, но сега бе избледнял до цвета на хубаво сдъвкана дъвка с аромат на мента.

Наблизо на дока седеше самият Харалд, облечен с жълт комбинезон и риза така парцалива, че моята, с детския рок концерт, щеше да е като ъпгрейд. Беше дебел като сумист и с ръце, напомнящи въртящите се дюнери при фалафелите на Фадлан (и да, мислех си за храна).

Най-странното нещо бе косата му. Рошавите кичури, брадата, дори косматите му ръце блестяха в бяло, все едно е бил навън през нощта и го е покрил скреж.

Когато приближихме, вдигна поглед от въжето, което навиваше.

— Я виж ти. Джудже, елф и двама човеци дошли на кея ми. Звучи като началото на виц.

— Но не е — отвърнах, — искаме да наемем лодката за рибарска експедиция. Трябва ни специалната примамка.

— Вие четиримата на моя експедиция? — изсумтя Харалд, — не мисля.

— Големият шеф ни прати.

Харалд се намръщи и лек снежец покапа по бузите му.

— Големият шеф, а? Че каква полза може да има той от такива като вас?

— Не ти влиза в работата — пристъпи напред Сам. Извади голяма монета от джоба на палтото си и я подхвърли на Харалд, —

една червена жълтица сега и още пет като се приберем. Ще ни заемеш ли лодката, или не?

— Какво е червена жълтица? — приведох се към нея.

— Валутата на Асгард и „Валхала“ — рече тя. — Приемат я и в другите светове.

Харалд подуши монетата. Златната ѝ повърхност блестеше така топло, че изглеждаше като да е пламнала.

— Да нямаш великанска кръв, момиче? Виждам го в очите ти.

— Това също не ти влиза в работата.

— Хм. Парите си ги бива, но лодката е малка. Мога да взема максимум двама пътници. Теб и човешкото момче няма проблем. Джуджето и елфа — забрави.

Блицен стисна юмруци в кожените си ръкавици.

— Слушай внимателно, Дядо Мраз...

— Никога не наричай леден великан Дядо Мраз! Мразим го! Освен това изглеждаш почти вкаменен, джудже. Не ми трябва втора котва. Що се отнася до елфите, те са създания на въздуха и светлина. Не вършат работа на кораб. Приемаме максимум двама пътници. Такава е сделката. Приемайте или си заминавайте.

— Може ли за момент? — Погледнах към приятелите си.

Отведох ги надолу по пристанището, така че Харалд да не ни чуе.

— Този тип леден великан ли е?

Ледена коса, грозен, голям, изписа знаците Харстоун. — Да!

— Едър е наистина... но чак великан?

Изражението на Сам ми подсказа, че не би била търпелив учител по геометрия.

— Магнус, великаните невинаги са гигантски. Някои са. Други могат да бъдат само ако поискат. Но сред тях има по-голямо разнообразие от хората. Повечето изглеждат обикновени. Някои могат да се превръщат в орли, гълъби или каквото си поискат.

— Но какво търси един леден великан по доковете на Бостън? Можем ли да му имаме доверие?

— Първо ще отговоря на първия ти въпрос — каза Блицен. — Ледените великани са навсякъде, особено на север от Митгард. Що се отнася до доверието, категорично не. Може да ви отведе направо в

Йотунхейм и да ви хвърли в тъмница, а може и да ви ползва за стръв. Трябва да настоявате Харт и аз да дойдем с вас!

Харт побутна Блиц по рамото.

Великанът е прав, каза той. — Казах ти, че дневната светлина ти идва в повече. Почти си станал на камък и си твърде упорит, за да си го признаеш.

— Не, добре съм си.

Харт се огледа около пристанището. Забеляза метална кофа, взе я и удари Блиц по главата. Блиц не реагира, но кофата придоби формата на черепа му.

— Добре де — призна Блиц, — може и малко да се вкаменявам, но...

— Скрый се от светлината за известно време — казах му, — ще се оправим. Харт, можеш ли да му намериш уютна подземна бърлога?

Ще опитаме да узнаем и нещо повече за оковите на Фенрир, кимна Харт. — Ще се видим довечера. Отново в библиотеката?

— Звучи прекрасно — казах. — Сам, да идем за риба!

Върнахме се при Харалд, който правеше примка от въжето си.

— Добре — казах му, — двама пътници. Трябва ни да ловим риба навътре в залива „Масачузетс“. Трябва ни специалната стръв.

Харалд се ухили подло. Зъбите му изглеждаха като направени от същото кафяво въже, което навиваше.

— Ами добре тогава, малко човече — той посочи плъзгащата се врата на склада си — изберете си стръв... стига да може да я носите.

Когато със Сам отворихме вратата, почти припаднах от вонята.

— Окоето на Один — прокле Сам. — Надушвала съм по-ароматни бойни полета!

Вътре в склада от куки за месо висеше впечатляваща колекция трупове. Най-малкият бе скарида, голяма метър и половина. Най-голяма бе отсечената глава на бик с размерите на фиат.

Покрих носа си с ръкава на якето си. Това не помогна. Чувствах все едно някой е направил граната от развалени яйца, ръждясала стомана и суров лук, след което я е хвърлил в синусите ми.

— Боли ме като дишам — казах, — коя от тези вкусни хапки смяташ, е специалната стръв?

— Най-голямата — посочи Сам бичата глава. — Ако не можем да я вдигнем, по-добре да си вървим у дома.

— Лесно ти е да го кажеш, аз съм бездомен. — Принудих се да разгледам бичата глава. Кривите черни рога, висящия розов език, подобен на въздушен матрак, бялата, вдигаща пара козина и блестящите слюзести ноздри.

— Как е възможно бик да порасне толкова голям?

— Ако е пасъл в Йотунхейм... — отвърна Сам. — Техните говеда стават големи.

— Не думай. Имаш ли идея какво ще ловим с него?

— В дълбините живеят много морски чудовища. Стига да не е...

Сянка мина през лицето ѝ.

— Няма значение. Някое от морските чудовища.

— Какво облекчение — отвърнах.

Изкуших се да взема голямата скарида и да се махам, но имах чувството, че ми трябва нещо наистина голямо, ако ще вдигам шум като за богиня.

— Нека бъде бичата глава — реших.

— Не знам как ще я съберем на лодката на Харалд, но... — вдигна брадвата си Сам, после я метна върху веригата, на която висеше куката. Тя се счупи с пукот. Главата на бика падна на пода като огромна, отвратителна пината, а брадвата се върна в ръката на Сам.

Заедно дръпнахме куката за месо и понесохме бичата глава извън склада. Дори с чужда помощ не би трябвало да мога да я помръдна, но силата ми на айнхери бе достойна за тази задача.

Умри мъчително и иди във „Валхала“. Спечели силата да мъкнеш огромни отсечени глави по доковете. Ура.

Когато стигнахме лодката, дръпнах веригата с всички сила. Бичата глава падна от кея на палубата. Лодката на Харалд едва не потъна, но някак си остана над водата. Бичата глава зае задната половина от кораба, а езикът ѝ увисна от кърмата. Изглеждаше сякаш страда от морска болест.

Харалд стана от кофата си. И да бе изненадан или ядосан, че съм пуснал двестакилограмова бича глава на лодката му, не го показва.

— Дръзко решение за стръв. — Харалд огледа пристанището. Небето притъмня. Лека суграшица набразди повърхността на водата.

— Да вървим тогава. Следобедът е прекрасен за риболов.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ГОДИНИТЕ ВИДЕОИГРИ МИ СЕ ОТПЛАЩАТ

Беше ужасен следобед за риболов.

Морето бушуваше, както и стомахът ми. Няколко пъти повърнах през кърмата. Студът не ми пречеше, но суграшицата жилеше лицето ми. Клатушкането на палубата ме караше да чувствам краката си като желе. Леденият великан Харалд стоеше на руля и пееше на гърлен език, за който предположих, че е йотунски.

Бурното море, изглежда, не пречеше на Сам. Тя се приведе над кърмата и се загледа в сивите вълни, а забрадката ѝ се надипли около врата като хриле.

— За какво ползваш забрадката? — попитах, — някой път покриваш главата си, но друг път — не.

Тя докосна зелената коприна с пръсти.

— Това е хиджаб. Нося го, когато искам или когато мисля, че трябва. Например, когато вода баба на джамия в петък или...

— Или на среща с Амир?

Тя промърмори нещо под носа си.

— Почти повярвах, че ще оставиш тази тема на мира.

— Гълъбът каза, че Амир ти е вречен. Това като годеник ли е? Ти не си ли на шестнайсет?

— Магнус...

— Мисълта ми е, че ако това е уредена насила сватба, не е законно. Не е нормално. Ти си валкирия. Би трябвало да можеш...

— Млъквай, Магнус. Моля те.

Лодката се удари във вълна и ни опръска с морска вода. Сама се хвана за перилата.

— Баба и дядо са старомодни. Отгледани са в Багдад, но избягали в САЩ, още докато Саддам Хюсеин бил на власт.

— И...

— Отдавна се познават със семейство Фадлан. Те са добри хора. Далечни роднини. Успешни, мили...

— Знам. Абдел е страхотен, а Амир изглежда готин. Но уреден брак с момче, което не обичаш...

— Нищо не разбираш! Влюбена съм в Амир откакто станах на дванайсет!

Лодката изскърца, докато се спускаше между вълните. Харалд продължаваше да пее йотунската версия на „Йо-хо-хо и бутилка ром“.

— О! — казах.

— Но това не е твоя работа — отвърна Самира.

— Права си. Не е.

— Някой път, когато семейството намира годеник, се интересува от мнението на момичето.

— Това е чудесно.

— Не го осъзнах, докато не пораснах... След смъртта на мама роднините ми ме приеха, но мама ме родила неомъжена. За поколението на баба и дядо това е неприемливо.

— Мда. — Реших да не отбелязвам, че освен това баща й е Локи, господарят на злото. Но Сам сякаш прочете мислите ми.

— Мама е била лекар. Намерила Локи в спешното. Бил е... не знам... използвал твърде много от силите си, за да се появи в Мидгард физически. Някак си бил пленен и разделен между световите. Превъплъщението му в Бостън стенело в агония. Бил слаб и безпомощен.

— И тя го изцерила?

Сам избърса капка морска вода от китката си.

— По някакъв начин, да. Била мила с него. Била до него. Когато иска, Локи може да бъде много чаровен.

— Знам — премигнах. — Имам предвид от митовете. Виждала ли си го лично?

Тя ме погледна мрачно.

— Не харесвам баща си. Той може да е харизматичен, но е лъжец, крадец и убиец. Посещавал ме е няколко пъти. Отказвам да говоря с него, което го подлудява. Той обожаваше да го забелязват. Не става за шпионин.

— Защото го забелязват — казах. — Схванах шегата.

Тя завъртя очи.

— Така или иначе, мама ме отгледала сама. Била твърдоглава, нестандартна. Когато почина... за местната общност бях копеле. Родителите ми имат невероятен късмет да получат благословията на семейство Фадлан за Амир. Няма да спечелят нищо от сватбата. Не съм богата или уважавана.

— Стига — казах, — ти си умна и силна. Откровена до болка. Валкирия. Не мога да повярвам, че си намирам причини да подкрепям уредения ти брак, но...

Тъмната ѝ коса се развя около нея и събра късчета лед.

— Това, че съм валкирия, е проблем — каза тя, — семейството ни... ние сме различни. Имаме дълга история с боговете на Севера.

— Как така?

Тя махна с ръка, все едно ще ѝ отнеме прекалено много време, за да обясни.

— И все пак — каза тя, — ако някой разбере за двойствения ми живот... Не мисля, че господин Фадлан ще се съгласи да ожени първородния си син за момиче, което работи като събирач на души за езически богове.

— Е да, като го кажеш така...

— Прикривам отсъствията си както мога.

— С геометрия.

— И малко магически прах. Но една добра мюсюлманка не трябва да излиза сама със странни мъже.

— Сърдечно благодаря за описанието.

Внезапно си представих как Сам учи английски и телефонът ѝ започва да вибрира. На екрана се появява надпис: ОДИН. Тя отива до тоалетната, слага си костюма на валкирия и излита през най-близкия прозорец.

— Когато те изритаха от „Валхала“... имам предвид, че съжалявам за това. Но не помисли ли, че това може да е шанс да имаш нормален живот.

— Не. В това е проблемът. Искам и двете. Искам, когато настъпи моментът, да се омъжа за Амир. Но винаги, през целия си живот, съм си мечтала да летя.

— Със самолети или вълшебни коне?

— И с двете. Бях на шест, когато започнах да рисувам самолети. Искях да съм пилот. Според теб колко арабски пилотират самолети в

Америка?

— Ти ще си първата — признах аз.

— Идеята ми харесва. Питай ме каквото искаш за самолетите.

Ще мога да ти отговоря.

— Та когато стана на валкирия...

— Беше невероятно. Сбъднат сън. Можех да отлitam за един миг. Освен това смятах, че върша добро. Можех да намирам достойни, смели хора, загинали в защита на другите, и да ги отведа до „Валхала“. Не знаеш колко ми липсва това.

Почувствах болката в гласа й. Достойни, смели хора... явно включваше и мен в списъка. След всички неприятности, в които се бе забъркала заради мен, исках да й кажа, че всичко ще е наред. Че ще намерим начин да живее и двата си живота.

Но дори не можех да й обещавам, че ще оцелеем в риболова днес.

Харалд извика от руля.

— Смъртни, пригответе стръвта! Приближаваме мястото за хубава риба!

— Не — поклати глава Сам, — продължавай нататък!

— Не е безопасно — намръщи се Харалд, — ако продължим още малко...

— Искаш ли си златото, или не?

Харалд промърмори нещо, което вероятно бе обидно на йотунски. След това натисна двигателя.

— Откъде знаеш, че трябва да продължим нататък? — погледнах аз към Сам.

— Чувствам го — каза тя, — едно от предимствата на бащината ми кръв, предполагам. Обикновено разбирам къде са най-големите чудовища.

— Каква радост...

Надникнах в сумрака. Сетих се за Гинунгагап, първичната мъгла между огъня и леда. Изглежда, плавахме право към нея. Всеки момент морето щеше да се разпадне, а ние да паднем към гибелта си. Но се надявах да греша. Бабата и дядото на Сам сигурно много щяха да се разстроят, ако тя не се прибереше у дома за вечеря.

Лодката потрепери, а морето потъмня.

— Ето — каза Сам, — не го ли усещаш? Минахме от Мидгард в Йотунхейм.

Посочи носа на лодката. На няколкостотин метра в мъглата се издигаше гранитен къс.

— Но това е Фарът на Грейв. Не сме твърде далеч от пристанището.

Сам хвана една от въдиците на великана. Тя изглеждаше по-подходяща за тежка атлетика.

— Световете се пресичат, Магнус, особено около Бостън. Намери стръвта.

Харалд забави двигателите, когато ме видя да приближавам.

— Тук е твърде опасно да ловим риба — предупреди той, — освен това се съмнявам, че ще може да пуснете стръвта.

— Млъквай, Харалд — сграбчих веригата и помъкнах бичата глава напред. Едва не съборих капитана зад борда с един от роговете.

Когато стигнах Сам, разгледахме куката, която бе забита доста добре в бичата глава.

— Това става за въдицата — реши Сам, — нека го навием.

Прекарахме няколко минути, закрепяйки веригата в предната част на лодката. Тя потъна в ледената вода, а окоето на бика ме гледаше, все едно за да се оплаче:

— Човек, това е гадно!

Харалд се довлече, мъкнейки един огромен стол. Закрепи четирите му крака в дупките за котвата на палубата. После завърза стола на място с железни кабели.

— Да бях на твое място, човече — каза той, — щях да се закотвя.

С кожените си хамути столът приличаше твърде много на електрически, но Сам задържа въдицата, докато се връзвах.

— Защо аз съм в стола? — попитах.

— Обещанието е твое — напомни ми тя, — ти даде дума.

— И сега трябва да хвърля камък.

От запасите на великана си харесах чифт кожени ръкавици, които ми бяха само четири номера по-големи, и ги поставих на ръцете си. Сам ми подаде въдицата и също си намери ръкавици.

Имах смътен спомен за филма „Челюсти“^[1], който гледах на десет години с мама, понеже тя настоя. Предупреди ме, че е много страшен, но през цялото време ми беше или много скучно заради бавното темпо, или много смешно заради евтината гумена акула.

— Дано хванем гумена акула — промърморих.

Харалд спря двигателите. Внезапно стана зловещо тихо. Вятърът замря. Суграшицата по палубата звучеше като пясък, който се удря в стъкло. Вълните се успокоиха, все едно морето е затаило дъх.

Сам застана на перилата и развъртя кабела, докато бичата глава потъваше все по-надълбоко и по-надълбоко. Накрая кабелът увисна.

— Дъното ли стигнахме? — попитах.

— Не зная — прехапа устни Сам, — мисля, че...

Въжето се опъна със звук като чук, ударил се в трион. Сам го пусна, за да не бъде изстреляна в космоса. Въдицата едва не бе изтръгнаха от ръцете ми заедно с пръстите, но някак си я удържах.

Столт изскърца. Кожените хамути се врязаха в ключиците ми. Цялата лодка се наклони към вълните. Гредите изскърцаха, нитовете изскочиха.

— Кръвта на Имир — извика Харалд, — чупим се!

— Навий още кабел! — Сам сграбчи кофата. Наля вода върху кабела, който изсъска, докато се въртеше над носа.

Стиснах зъби. Чувствах мускулите на ръцете си като топло тесто. Тъкмо когато бях сигурен, че не мога да удържа повече, дърпането спря. Кабелът изсвири от напрежението и изплющя като лазер по сивите вълни на около сто метра вдясно на борд.

— Какво става — попитах, — почива ли си?

— Това не ми хареса — изпсува Харалд, — морските чудовища не се държат така. Дори най-големият улов...

— Дърпай — каза Сам, — сега!

Завъртях дръжката. Бе все едно играя на канадска борба с Терминатора^[2]. Въдицата се огъна, кабелът изскърца. Сам дръпна кабела далеч от перилата, но дори с нейна помощ не постигах почти никакъв напредък.

Раменете ми изтръпнаха. Получих спазъм в кръста. Въпреки студа се облях с пот и потреперих от изтощение. Имах чувството, че тегля потънал кораб.

От време на време Сам се мъчеше да ме окуражи с призови като:
— Сега, идиот такъв! Дърпай!

Накрая морето пред лодката притъмня в диаметър от петнайсет метра. Вълните се разпениха и закипяха.

Харалд явно виждаше по-добре какво идва на повърхността от руля, защото изпищя със съвсем невеликански глас:

— Режи кордата!

— Няма да стане — отвърна Сам, — прекалено късно е.

Харалд сграбчи ножа. Метна го по кабела, но Сам блокира с брадва.

— Назад, великане! — извика тя.

— Не може да вадите това нещо на повърхността — изплака Харалд, — това е...

— Знам какво е!

Въдицата започна да се изплъзва от ръцете ми.

— Помощ!

Сам се стрелна и сграбчи въдицата. Застана до стола при мен да помага, но бях твърде уморен и ужасен, за да се засрамя.

— Може и всичките да умрем — промърмори тя, — но това определено ще привлече вниманието на Ран.

— Защо? — попитах. — Какво е това нещо?

Уловът ни излезе на повърхността и отвори очи.

— Запознай се с батко — каза Сам. — Вселенският змей!

[1] Филм на ужасите от режисьора Стивън Спилбърг, разказващ за човекоядна акула, която тормози цял курорт. Дава началото на поредица, но днес филмите изглеждат остарели на някои съвременни зрители поради по-бавното темпо на развитие на сюжета. — Б.пр. ↑

[2] Терминаторът, изигран от Арнолд Шварценегер в едноименната поредица от научнофантастични филми, е киборг асасин от бъдещето — метален скелет на робот, покрит от живата тъкан на човешко тяло. Почти неунищожим, той се е превърнал в нарицателно за изключително силен противник. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА. СЪБУДИХМЕ ГРУБО БАТКОТО НА САМ

Когато казвам, че змеят е отворил очи, имам предвид, че е пуснал зелени фарове с размера на трамплини. Ирисите му блестяха така ярко, че бях сигурен, че всичко, което ще видя до края на живота си, ще е в цвета на желатин.

Добрата новина — изглеждаше, като да няма да живея още дълго.

Ръбестото чело и скосена муцуна на змея го караха да прилича повече на змиорка, отколкото на змия. Люспите му блестяха в камуфлажна смес от зелено, кафяво и жълто. (Тук го описвам спокойно, но когато го видях, мислех само УЖАС, ГИГАНТСКА ЗМИЯ!)

Змеят отвори уста и изсъска. Смрадта на изгнила бича глава ме лъхна заедно с полъха на отрова, тъй силна, че дрехите ми запушиха. Може и да не ползваше паста за зъби, но Вселенският змей очевидно го бе грижа за зъбите. Те блестяха като редици съвършени бели триъгълници. Розовата му уста бе тъй голяма, че можеше да глътне лодката на Харалд и дузина от тези на най-близките му приятели.

Куката ми за месо бе забита в задната част на устата му, където при човешките същества бе мъжецът. Змеят не изглеждаше особено доволен от това.

Той се разклати напред-назад и изкриви металната кука по зъбите си. Въдицата ми се отклони настрана. Лодката се наклони отляво надясно, а дъските жално изскърцаха. Някак си обаче не потънахме, а въдицата не се счупи.

— Сам — простенах, — защо не ни е убил още?

Тя се притисна толкова близо до мен, че усетих как трепери.

— Мисля, че ни изучава. Може би дори опитва да говори с нас.

— Какво казва?

— Мисля, че... — Сам преглътна. — „Как смеете?“

Змеят изсъска и изплю храчки отрова, които вдигнаха пара на палубата.

— Пуснете въдицата, глупаци! — простена зад нас Харалд. — Всички ни ще убиете!

Опитах да срещна погледа на змея.

— Здравейте, господин Йормунганд. Можа ли да ви казвам господин Йо? Съжалявам, че ви обезпокоихме, не е нещо лично, трябвахте ни, за да привлечем вниманието на друг човек.

Господин Йо не бе доволен да чуе това. Главата му се изстреля от водата и надвисна над нас, после удари носа на кораба и предизвика десетметрови вълни.

Сам и аз определено седяхме в окоето на бурята. Солена вода напълни стомаха ми. Дробовете ми установиха, че не могат да я дишат. Хубаво си измих очите. Но лодката продължи да не потъва. Когато цялото пляскане спря, се намерих все още жив и държащ въдицата, а кукичката си бе останала в устата на Вселенския змей. Чудовището се загледа в мен, все едно иска да пита: Ти защо не си умрял още?

С крайчеца на окоето си видях цунамито да удря Грейвс и да измива цялата основа на фара. Запитах се дали току-що не съм наводнил Бостън.

Спомних си защо наричат Йормунганд Вселенския змей. Според легендата тялото му било толкова голямо, че увивало земята и се простирало по морското дъно като чудовищен телекомуникационен кабел. През по-голямата част от времето си спял, захапал опашката си и, хей, аз ползвах биберон почти докато станах на две, така че не го съдя. Явно обаче бе решил, че бичата глава си струва да опита и нещо друго.

Въпросът бе относно това, че когато Вселенският змей се разтърси, целият свят трепери с него.

— Та — питах просто така — какво да правим сега?

— Магнус — каза Сам задавено, — опитвай да не се паникьосваш и погледни надясно.

Не знаех какво може да е по-паникьосващо от господин Йо, докато не видях жената във водовъртежа.

Беше мъничка, в сравнение със змея, само около три метра. От кръста нагоре носеше сребърна риза, по която бяха полепнали рапани. Някога може и да бе била красива, но перлената ѝ кожа бе сбръчкана, а

водорасленозелените ѝ очи бяха побелели от катаракти. Русата ѝ коса бе прошарена със сиво и приличаше на житна нива, поразена от главня.

От кръста надолу ставаше странно. Водовъртеж се вихреше около нея като поличка на танцърка, а от сребърната ѝ мрежа, която бе с радиус от сто метра, бликаше фонтан. В него имаше хванат калейдоскоп от ледени късмети, умряла риба, пластмасови бутилки, автомобилни гуми, колички от магазини и друг боклук, хвърлен във водата. Докато жената кръжеше зад нея, крайчецът на мрежата ѝ тупна по корпуса ни и одраска врата на Вселенския змей.

— Кой смее да прекъсва грабежа ми? — проговори тя с дълбок баритон.

Леденият великан Харалд изпищя. Той бе шампион по писъците. Изпълзя до носа и хвърли няколко златни монети в морето. След което се обърна към Сам.

— Бързо, момиче, плащай това, което ми дължиш, на Ран!

Сам се намръщи, но хвърли още пет монети зад борда. Вместо да потънат, червените жълтици попаднаха в мрежата на Ран и се присъединиха към фонтана с боклуци.

— О, велика Ран — заяви Харалд, — моля те, не ме убивай. Ето, вземи котвата. Вземи и хората. Можеш да вземеш дори и обяда ми!

— Тишина! — богинята изшътка на ледения великан, който направи всичко по силите си, за да се поклони, простене и отстъпи едновременно.

— Ще слеза в каютата — захлипа той — и ще се моля.

Ран ме погледна все едно преценяваше дали съм достатъчно голям за кюфте.

— Пусни Йормунганд, смъртнико! Последното нещо, което ми трябва, е световно наводнение!

Вселенският змей изсъска в знак на съгласие.

— А ти млъкни, тлъста змиорка такава — обърна се към него Ран, — с всички тези гърчове вдигна такава тиня, че нищо не се вижда долу! Колко пъти съм ти казвала да не лапаш всяка бича глава, която ти спуснат! Бичите глави не са поникнали във водата!

Вселенският змей изръмжа сърдито и дръпна стоманения кабел в устата си.

— О, велика Ран — казах, — аз съм Магнус Чейс. Това е Сам ал-Абас. Дошли сме да се пазарим. Но се питам... защо не срежеш кордата лично.

Ран изригна с порой от нордически псувни, от които въздухът буквално закипя. Сега, когато вече бе по-близо, видях и по-странни неща да се гърчат в мрежата ѝ — призрачни брадати лица, които пъшкаха ужасено, докато се опитваха да изплуват, ръце, които драскаха по въжетата.

— Безполезен айнхери — каза богинята, — отлично знаеш какво си направил.

— Така ли? — попитах.

— Ти си дете на ваните! На Ньорд? — Ран подуши въздуха. — Не, миризмата му е слаба. Сигурно си негово внуче.

— Точно така — ококори се Сам, — Магнус, ти си син на Фрей, сина на Ньорд, бога на корабите, рибарите и мореплавателите. Затова лодката не потъна! Затова успя да хванеш змията!

Тя погледна към Ран.

— Ние, разбира се, знаехме това.

— Веднъж изваден на повърхността, Вселенският змей не е вързан за въдичката ви — изръмжа Ран, — свързан е със съдбата ви! Сега трябва да решите дали да го освободите и да го оставите да се върне към дрямката си, или да го оставите да се събуди и да унищожи света ви! Решавайте бързо!

В тила си усетих как нещо прещраква — вероятно последните остатъци от куража ми. Погледнах Вселенския змей. За пръв път забелязах, че блестящите му зелени очи бяха покрити с тънка прозрачна мембрана, втори чифт клепачи.

— Искаш да кажеш, че той дори не се е събудил напълно?

— Ако се беше събудил напълно — каза богинята, — цялото ви източно крайбрежие вече щеше да е под водата.

— А! — Сподавих подтика да хвърля въдицата настрани, да сваля предпазните хамути и да хукна, пицейки, по палубата като един малък Харалд.

— Ще го пусна — казах, — но първо, велика Ран, трябва да ни обещаете да преговаряте с нас честно. Искаме да търгуваме с вас.

— Да търгувате? С мен? — Полите на Ран се завихриха още по-бързо. Запукаха лед и пластмаса, а няколко колички от магазини се

удариха една в друга. — По право ми принадлежиш, Магнус Чейс! Почина от удавяне! Удавниците са моя собственост!

— Всъщност — каза Сам, — той загина в битка, което означава, че принадлежи на Один.

— Подробности! — излая Ран.

Лицата в мрежата на Ран зяпнаха и простенаха, молейки се за помощ. Сам ми бе казала, че има и по-лоши места от „Валхала“, където да прекараш живота след смъртта. Представих си се оплетен в тази сребърна мрежа и внезапно се изпълних с благодарност към моята валкирия.

— Добре тогава — казах, — допускам, че може да оставим господин Йо да се събуди напълно. И без това нямах планове за вечерта.

— Не! — просъска Ран. — Знаете ли колко трудно е да грабиш от морското дъно, когато Йормунганд се развълнува! Пазете го!

— И обещавайте, че ще се пазарите с нас честно? — попитах.

— Да. Хубаво. Не съм в настроение за Рагнарк. Не и днес.

— Кажете: „Кълна се в своя трот“...

— Аз съм богиня! Не съм толкова глупава, че да се закълна в своя трот!

Погледнах към Сам, която сви рамене. Подаде ми брадвата, с която аз скъсах въжето на въдицата.

Йормунганд потъна под вълните и ме зяпна под бълбукация зелен облак отрова, докато се спускаше, все едно, за да каже: **ДО СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ, МАЛКИ СМЪРТНИКО.**

Полите на Ран се завихриха със скоростта на тропическа буря.

— Хубаво, айнхери. Обещах да се пазаря честно. Какво искаш?

— Меча на лятото — казах, — беше в мен, когато паднах в река „Чарлз“.

— Ами да — блеснаха очите на Ран, — мога да ти дам Меча. Но в замяна ще искам нещо ценно. Например душата ти...

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ЕДВА НЕ ПРОДАВАМ МЕЧА СИ В ИНТЕРНЕТ

— Не мисля — отвърнах.

Ран изръмжа като кит с киселини.

— Ти, внуко на досадника Ньорд, идваш тука да търгуваш, разбутваш Вселенския змей, прекъсваш ми грабежите и дори не си навит на разумна сделка? Мечът на лятото е най-ценният артефакт, попадал в мрежите ми от векове насам! Душата ти е ниска цена за такъв талисман!

— Господарке Ран — Сам взе брадвата и слезе от рибарския стол, — Магнус вече е взет от Один, той е айнхери. Това не може да се промени.

— Освен това — казах аз, — за какво ви е душата ми? Тя и без това е много малка. Не съм я ползвал много и дори не знам дали работи.

Водните поли на богинята се завъртяха. Пленените души задраскаха към повърхността. Пластмасови боклуци запукаха като мехурчета. Миризмата на умряла риба почти ме изпълни с носталгия към бичата глава.

— Какво тогава предлагаш? — настоя Ран. — Какво може да е толкова ценно, че да си струва Меча?

„Добър въпрос“, помислих си. Загледах се в мрежите на богинята и ми хрумна идея.

— Казвате, че обичате да грабите — спомних си. — какво по-точно?К

Погледът на богинята омекна. Очите ѝ засияха в по-алчен нюанс на зеленото.

— Много неща. Монети. Души. Изгубени ценности от всякакъв вид. Точно преди да събудиш змея си бях харесала джанта на Шеви

Малибу^[1]. Струваше поне четирийсет долара. Стоеше си на дъното на пристанището. Но сега...

Тя махна с ръце.

— Вече я няма.

— Значи събирате разни неща — рекох, а после се поправих: — Имам предвид безценни съкровища.

Сам се втренчи в мен, питайки се дали не съм изгубил ума си, но аз започвах да разбирам какво вълнува Ран. Кое е най-ценно за нея.

Богинята протегна пръсти към хоризонта.

— Чувал ли си за петното боклуци в Тихия океан?

— Аз съм чувала, господарке Ран — каза Сам. — Това е плаващо бунище с размерите на Тексас. Звучи отвратително.

— Невероятно е — каза богинята. — Щях да припадна, когато го видях за пръв път! Дори моята колекция бледнее пред него. Векове наред съм събирала богатствата от корабокрушенията в северните морета. Всичко, изгубено в дълбините, идваше при мен. Но когато видях чудото на морските отпадъци, разбрах колко жалки са били усилията ми. Оттогава насам грабителствам по морското дъно и търся нови ценни придобивки за мрежата си. Нямаше да намеря меча ти, ако не бях толкова бърза!

Кимнах със съчувствие. Сега можех да намеря място на тази северна богиня в светогледа на Магнус Чейс. Ран бе вехтошарка. Можех да се разбере с една вехтошарка.

Надникнах иззад борда към плаващите боклуци. Сребърна лъжичка почиваше върху остров от стиропор. Колело от велосипед се завъртя и разкъса призрачната глава на една изгубена душа.

— Господарке Ран — казах, — съпругът ви Егир е господар на моретата, нали? Имате златен дворец с него на дъното на океана?

— И какво от това? — намръщи се богинята.

— Ами... той какво мисли за колекцията ви?

— Егир — излая Ран. — Великият повелител на морските бури! Днес единственото, което прави, е да вари медовина. Винаги е бил по медовината, но напоследък става нелепо. Прекарва цялото си време в магазина за хмел или обикаля да пие с приятелите си. Не искам да коментирам фланелката, навитите тесни дънки, очилата и начина, по който подстригва брадата си. Винаги говори за тънкостите на това как

се вари медовина. Има котел за това, широк около километър и половина! Каква тънко̀ст има тук!

— Да — казах аз, — сигурно е много дразнещо. Не може да оцени съкровищата ви.

— Той има свой живот — каза Ран, — а аз мой!

Сам изглеждаше объркана, но на мен това ми бе логично. Познавах вехтошарка от Чарлзтаун, чийто съпруг ѝ бе завещал имение за шест милиона в Бийкън Хил, но да стои там сама я караше да се чувства самотна и нещастна. Затова живееше на улиците, буташе количката с покупки и събираше пластмасова украса и алуминиеви кутийки. Това я правеше щастлива.

— А ние за какво говорихме? — намръщи се Ран.

— За Меча на лятото — отвърнах — и какво бихте искали в замяна!

— Да!

— Това, което предлагам — казах, — е да ви оставя да си запазите колекцията.

Мраз полази въжетата на мрежата, а тонът на Ран стана опасен.

— Заплашваш да ми вземеш нещата?

— О, не. Никога не бих го направил. Разбирам колко ценни...

— Виждаш ли онази въртяща се пластмасова маргаритка хей там! Вече не правят такива! Струва едно десет долара!

— Така е. Но ако не ми дадеш Меча на лятото, Суртур и неговите огнени великани ще дойдат да си го потърсят. Те няма да ти засвидетелстват такова уважение.

— Синовете на Муспел не могат да ме докоснат — изсумтя Ран. — Владенията ми са смъртоносни за тях!

— Но Суртур има много съюзници — каза Сам, подемайки идеята. — Те ще те дразнят, тормозят, ще вземат... съкровищата ти. Готови са на всичко, за да си върнат меча. Получат ли го, ще започнат Рагнаррок. И тогава няма да има повече грабежи. Океаните ще кипнат. Колекцията ви ще бъде унищожена.

— Не! — извика богинята.

— Да — отвърнах. — Но ако ни дадеш меча, Суртур няма да има причини да ви безпокои. Ще го опазим на сигурно място.

Ран се намръщи към мрежите си и се загледа в бляскавите боклуци.

— И как, сине на Фрей, ще опазиш Меча по-добре от мен? Не можеш да го върнеш на баща си. Фрей изгуби правата си над оръжието, когато го подари на Скирнир.

За милионен път ми се прииска да намеря своя танцуващ баща летен бог и да му фрасна един шамар. Защо бе дал оръжието на първо време? За любов? Боговете не трябваше ли да са над тези неща? Но пък Ран колекционираше боклуци, а Егир вареше медовина.

— Сам ще го нося — рекох, — или ще го отнеса до „Валхала“ да го пазят.

— С други думи, не знаеш. — Богинята вдигна водните си вежди към Сам. — А ти, дъще на Локи, защо си се съюзила с боговете на Асгард? Баща ти не е техен приятел. Вече не.

— Аз не съм баща си — каза Сам. — Аз съм... бях валкирия.

— А, да. Момичето, което мечтаеше да лети. Но нали тановете на „Валхала“ те изгониха? Защо още се мъчиш да спечелиш одобрението им? Не ти трябва, за да летиш. Знаеш, че с кръвта на баща ти...

— Дайте ни Меча, господарке Ран — втвърди се гласът на Сам. — Това е единственият начин да отложим Рагнарок.

— Дори звучиш като Локи — усмихна се кисело богинята. — Той беше такъв убедителен оратор. В един миг те хвали, в следващия те заплашва. Веднъж дори ме убеди да му заема мрежата си! Това причини най-различни беди. Локи разбра как се плете. Боговете се научиха първи, после и хората. Скоро всички имаха мрежи. Това бе запазената ми марка! Няма да ме убедите толкова лесно. Ще задържа Меча и ще рискувам със Суртур.

Свалих хамутите, които ме придържаха към рибарския стол. Приблжих се към върха на носа и кръстосах поглед с богинята. Обикновено не заплашвах вехтошарките, но трябваше да накарам Ран да ме приеме насериозно. Вдигнах верижката от колана си. Сребърните брънки заблестяха на бледата светлина.

— Тази верижка също е Меч — казах, — автентичен Меч от „Валхала“. Колко такива имаш в мрежата си?

Ран посегна към верижката, после се спря.

— Да... виждам Меча през блясъка. Но защо бих заменила...

— Стар меч за нов? — предположих. — Това острие е полъскаво. Ползвал съм го само веднъж. Може да му вземеш двайсет

долара без проблем. Мечът на лятото, от друга страна, не се продава.

— Е, да, вярно е, но...

— Другият вариант — казах — е да взема Меча на лятото. Той ми принадлежи.

Ран изръмжа, а ноктите ѝ се разраснаха, докато не заприличаха на зъбите на акула.

— Смееш да ме заплашваш, смъртнико!

— Само казвам истината — казах в опит да запазя спокойствие. — Долавям Меча в мрежите ти (пълна лъжа). Изтеглих го веднъж, мога да го направя отново. Мечът е най-острото оръжие в Деветте свята. Наистина ли искаш да пререже мрежата ти, да разпилее цялата ти колекция и да освободи пленените души? Ако те се измъкнат, как мислиш, за теб ли ще се бият, или срещу теб?

— Не би се осмелил! — Но в погледа ѝ се четеше колебание.

— Сменям меч за меч — рекох, — плюс една от ябълките на Идун, заради всичките неприятности.

— За ябълката нищо не каза! — изсъска Ран.

— Това е лесна поръчка — отвърнах. — Знам, че имаш допълнителна ябълка на безсмъртието някъде тук. Дай ни я и ще си идем с мир. Ще спрем Рагнарок и ще те оставим да грабителстваш. Иначе...

Свих рамене.

— Ще видиш какво може един син на Фрей с Меча на баща си.

Бях почти сигурен, че богинята ще се изсмее в лицето ми, ще потопи лодката и ще добави удавените ни души в колекцията. Но я гледах, все едно нямам какво да губя.

След като преброих до двацет — време, за което струйка пот падна по врата ми и замръзна на яката — Ран изръмжа:

— Хубаво.

Махна с ръка. Мечът на лятото долетя от водата и падна в ръката ми, след което веднага започна да жужи, като напрегна всяка молекула в тялото ми.

Хвърлих верижката зад борда.

— А сега, ябълката.

От мрежата изскочи един плод. Щеше да удари Сам между очите, ако не бяха бързите ѝ рефлексии. Ябълката не изглеждаше като нещо особено — смачкана, от жълтия сорт, — но Сам я хвана

внимателно, все едно е радиоактивна, след това я пъкна в джоба на палтото си.

— Сега си върви, както обеща — каза Ран. — Но ти казвам това, сине на Фрей. Пазарлъкът ти ще ти струва скъпо. Спечели си похитителката Ран за враг. Съпругът ми Егир, господар на моретата, също ще научи за това, ако го изкарам от магазина за хмел. Надявам се не планираш още екскурзии в морето. Следващия път роднинството с Ньорд няма да те спаси. Прекоси владенията ми отново и лично ще завлека душата ти към дъното.

— Чакам с нетърпение — отвърнах аз.

Ран се завъртя. Формата ѝ се размаза до мъглив облак, а мрежите ѝ се залепиха за нея като спагети. Потъна в дълбините и изчезна.

— Това бе интересно — потрепери Сам.

Зад нас стълбата изскърца. Главата на Харалд се появи отдолу.

— Интересно? — настоя той. — Интересно било!

Той се покатери, свил юмруци, а ледената му брада капеше.

— Да ловувате Вселенския змей е едно. Да предизвикате Ран? Да знаех, нямах да ви кача на борда, независимо от това какво е казал Големия шеф! Аз живея в този океан! Трябва да ви хвърля зад борда!

— Удвоявам цената — каза Сам. — Десет червени жълтици. Само ни върни на пристанището.

— Добре — премигна Харалд и се насочи към руля.

Аз се загледах в Меча на лятото. Сега, след като вече го имах, не знаех какво да правя с него. Стоманата блестеше със собствена светлина, сребърните руни горяха по плоската страна на Меча. Той излъчваше топлина, затопляше въздуха около мен, топеше скрежа по перилата и ме изпълни със същото чувство за тиха сила, каквото изпитвах, когато лекувам някого. Не бе като да държа оръжие... а дръжката на врата към друго време, в което се разхождах с майка си по Сините хълмове и усещах топлината на слънцето по лицето ми.

Сам дойде при мен. Все още носеше големите кожени ръкавици и избърса една сълза от бузата ми.

Дори не знаех, че плача.

— Съжалявам — казах с предрезгавял глас.

— Наистина ли можеше да вземеш Меча от Ран? — загледа ме загрижено Сам.

— Не зная.

— Значи си луд. Но съм впечатлена.

Свалих Меча, който продължи да жужи, все едно опитва да ми каже нещо.

— Какво имаше предвид Ран? — попитах. — Каза, че не ти трябва да си валкирия, за да летиш? Нещо, свързано с кръвта на баща ти?

Изречението на Сам се промени по-бързо, отколкото мрежите на Ран се завихряха.

— Не е важно.

— Сигурна ли си?

Тя закачи брадвата за колана си. Гледаше навсякъде, освен към очите ми.

— Колкото ти си сигурен, че си можел да призовеш меча.

Двигателят на лодката запали и тя се завъртя.

— Ще бъда на руля с Харалд — каза Сам. Очевидно не искаше да е до мен. — Искам да съм сигурна, че ще ни закара до Бостън, а не до Йотунхейм.

[1] „Шеви“ е съкратено от Шевролет, една от най-популярните марки автомобили в Америка. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА НЕ БИВА ДА АКАТЕ ВЪРХУ ПРОИЗВЕДЕНИЯТА НА ИЗКУСТВОТО

След като ми даде леко смачканата ябълка на безсмъртието, Сам ме остави на пристанището. Не че искала, каза ми тя, но бабата и дядото щели да я убият, а не искала да я наказват по-късно. Уреди да се видим следващата сутрин в градската градина.

Върнах се на площад „Копли“. Чувствах се малко притеснен от това, че ходя по улиците с грейнал Меч, затова реших да заговоря оръжието си (което, като се замисля, е още по-силен симптом за лудост, отколкото самият Меч).

— Може ли да използваш магическа прах и да се превърнеш в нещо по-малко — попитах, — но не и верижка, защото не живеем в 90-те?

Мечът не ми отговори (каква изненада), но си представих как зажужава въпросително.

— Какво например?

— Не знам. Нещо, което да се побира в джоба и да не буди подозрения. Примерно химикалка.

Мечът запулсира, все едно се смее. Представих си как казва:

— Меч химикалка. Това е най-тъпата идея, която съм чувал.

— Ти имаш ли по-добра? — попитах.

Мечът се сви в ръката ми и се стопи до размерите на руна върху златна верижка. Върху малкия камък бе отпечатан черен символ.

— Руната на Фрей — казах, — не си падам по ланци, ама става.

Закачих висулката около врата си. Установих, че камъкът е вълшебен закачен за дръжката, така че лесно да го вадя от верижката. Направех ли го, камъкът отново ставаше на меч. Ако го исках като висулка, само трябваше да си го представя. Мечът отново се свиваше до размерите на камък и аз можех да го закача обратно за герданчето си.

— Яко — признах.

Може би Мечът наистина бе чул молбата ми. Може би бях създал магическата прах сам. А може би халюцинирах и носех огромен Меч на врата си.

Съмнявам се, че някой би погледнал два пъти към новия ми медальон. Щяха да видят символа и да решат, че означава ФАЛ.

Докато стигнахме площад „Копли“, навън се бе стъмнило. От Блиц и Хартстоун нямаше и следа, което ме притесни. Библиотеката бе затворена за през нощта. Чудех се дали Големият шеф очаква да се видим на покрива, но не смятах да се катеря по стените на библиотеката.

Денят бе дълъг. Независимо от суперсилите на айнхери, бях изтощен и треперех от глад. Ако Големият шеф си искаше ябълката, трябваше да дойде и да си я вземе. Иначе щях да я изям лично.

Седнах на предните стъпала на библиотеката. Камъкът се наклони под мен, все едно още бях на кораба на Харалд. И от двете ми страни имаше бронзова дама на мраморен трон. Спомних си, че едната олицетворява Изкуството, а другата Науката. На мен обаче и двете ми изглеждаха еднакви, облеgnати на тронове си, с метални забрадки на главите и поглед, който питаше:

— Кофти седмица, а?

За пръв път бях сам и не в непосредствена опасност от... погребалното бюро? Броеше ли се, ако гледаш собственото си мъртво тяло?

Опелото ми вероятно вече беше минало. Представях си как ковчегът ми бива свален в ледения гроб. Вуйчо Рандолф, опрял се на бастуна си намръщен; вуйчо Фредерик разстроен и объркан в несъразмерните си дрехи и Анабет... не можех да си представя как се чувства тя.

Бе дошла до Бостън, за да ме намери. Бе научила, че съм мъртъв. После бе научила, че не съм мъртъв, но все пак трябваше да посети опелото и да не казва на никой, че ме е видяла.

Вярвах, че ще спази обещанието си, но срещата ни ме бе разстроила. Бе казала някои странни неща.

Мога да помогна. Знам място, където ще си в безопасност.

Извадих измачканата обява от джоба на палтото си. „ТЪРСИ СЕ. МАГНУС ЧЕЙС, НА ШЕСТНАЙСЕТ. МОЛЯ, ОБАДЕТЕ СЕ.“

Загледах телефонния номер на Анабет и го запомних. Дължах ѝ обяснение, но не още. Вече бях изкарал Хартстоун в несвят, едва не бях вкаменил Блицен и уредих да изритат Сам от „Валхала“. Не можех да въвека още някой в проблемите си.

Според Норните вълкът Фенрир щеше да бъде освободен след седем дни, освен ако не успееш да го спра. Рагнарок щеше да започне. Суртур щеше да погълне Деветте свята в пламъци. Никога нямаше да намеря мама. Никога нямаше да получа справедливост за смъртта ѝ.

Но въпреки това, винаги щом помислех за възможността да се изправа срещу вълка — срещу Големия Лош Вълк, самия Фенрир, — исках да се свия в стария си спален чувал, да запуша ушите си с пръсти и да започна да тананикам:

— Ла-ла-ла, това не се случва.

Една сянка мина над главата ми. Големият орлов Шеф кацна на бронзовата статуя отляво и веднага се изцвъка на главата ѝ.

— Човек — казах, — току-що оцапа едно произведение на изкуството.

— Не съм човек — намести опашни пера Големият шеф, — а и тя трябва да е свикнала. Виждам, че си оцелял след риболовната експедиция!

— Изненадан ли си? — попитах.

— Всъщност да. Носиш ли ми ябълката?

Извадих я от джоба си и му я подхвърлих. Големият шеф я хвана с левия си нокът и веднага заяде.

— Много е вкусна!

Бях виждал какво ли не напоследък, но това орел да яде ябълка върху нацвъканата глава на Изкуството влизаше в Топ 20.

— Сега ще ми кажеш ли кой си? — попитах.

Големият шеф са оригна.

— Предполагам, че го заслужи. Ще ти призная, че всъщност не съм орел.

— Каква изненада. Шокиран съм, признавам.

Той отхапа още едно късче от ябълката.

— Освен това боговете няма да ти се зарадват, когато узнаят, че си ми помогнал.

— Страхотно — казах, — вече съм в черния списък на Ран и Егир.

— О, тези двамата не са истински богове. Нито са аси, нито са вани. По-скоро някакви великани, макар границата между великан и бог винаги да е била тънка. Нашите кланове толкова са се омешали през годините, че...

— Нашите кланове. Това означава, че ти...

Орелът се разрасна. Около него се образуваха сенки, които се вляха в масата му като сняг в лавина. Фигурата му се превърна в тази на огромен старец, седнал в скута на Изкуството. Носеше обковани с желязо ботуши, кожени бричове и туника от орлови пера, която едва ли щеше да се хареса на природозащитниците. Косата му бе сива, а лицето сбръчкано от старост. На едната си ръка носеше златен предпазител за ръка, украсен с червени скъпоценни камъни — украса, подобна на тази, носена от тановете във „Валхала“.

— Вие благородник ли сте? — попитах.

— Даже крал — Големият шеф отхапа още една хапка от ябълката. Косата му веднага потъмня, а някои от бръчките му избледняха, — Утгард Локи, на твоите услуги!

— Онзи Локи? — стиснах с юмрук украсата на врата си.

— Нямах идея колко често ме питат това — направи гримаса кралят великан. — Ти онзи Локи ли си? Но аз нося това име преди оня да се роди! Това е популярно великанско име! Но, така или иначе, Магнус Чейс, не, нямам нищо общо с онзи Локи! Аз съм Утгард-Локи, Локи от Външните земи, крал на планинските великани. Наблюдавам те от години.^[1]

— Често ми го казват.

— Ами ти си по-интересен от тъпите деца на Тор, които срещам най-често. От теб ще излезе прекрасен враг!

— Врагове ли сме вече? — усетих напрежение в ушните си канали.

— Няма нужда да вадиш Меча. Още не. Висулката е сладка, между другото. Някой ден ще застанем един срещу друг. Нищо не мога да направя, така е писано. Засега обаче ми е чудесно само да наблюдавам. Надявам се да се научиш да използваш Меча без да се убиеш. Това ще е забавно. Старият пушльо Суртур заслужава да бъде унижен.

— Радвам се, че ти е забавно.

Гигантът подхвърли остатъка от ябълката в устата си и го глътна. Вече изглеждаше на около двайсет и пет, с въгленочерна коса и красиво лице с остри черти, без нито една бръчка.

— Като говорим за Суртур — каза той, — господарят на огъня никога няма да те остави да запазиш меча. До утре сутринта ще е разбрал, че си го намерил. Най-късно.

Свалих ръка от верижката. Почувствах се като натоварен с мокър пясък.

— Намушках Суртур, отрязях му носа и го хвърлих в ледена река. Това няма ли да го забави малко?

— Вече го забави доста! В момента е една безноса топка пламъци, която беснее долу в Муспелхейм! Ще трябва да събере всичките си сили, за да се появи отново в деня на пълната луна.

— Когато ще опита да освободи Вълка.

Може би не биваше да си бърбря с някой, който сам е признал, че ми е враг, но нещо ми подсказа, че Утгард-Локи вече знае. И наистина, великанът кимна.

— Суртур няма търпение Рагнарок да започне. Той знае, че ще погълне и опожари Деветте свята. Това е нещото, което чака от зората на времето. На мен ми харесват нещата такива, каквито са! Забавлявам се! Но огнените великани са си такива. Гори, гори, огънче. Така или иначе, добрите новини са, че до пълнолунието Суртур няма да може да те убие. Прекалено е слаб. Лошата новина е, че има много слуги.

— Разбира се.

— А и Суртур не е единственият, който е по петите ти. Старите ти дружки от „Валхала“ те търсят. Не са доволни, че си напуснал без разрешение.

Спомних си капитан Гунила и нейния патрондаш от чукове. Представих си как един от тях се върти към лицето ми.

— Просто чудесно.

— Да бях на твое място, Магнус, щях до сутринта да съм се махнал от Мидгард. Това ще отклони преследвачите от следите ти. Поне временно.

— Значи трябва да напусна Земята. Просто така.

— Бързо се учиш — Утгард-Локи слезе от статуята. Като се изправи, видях, че е висок близо четири метра.

— Пак ще се видим, Магнус Чейс. Някой ден ще ти потрябва нещо, което само Утгард-Локи може да изпълни. Но засега... ще побъбриш с приятелите си. До скоро!

Сенките се завихриха около него и Утгард-Локи изчезна. На негово място стояха Блицен и Хартстоун.

Харт отскочи от мен като стресната котка.

— Рогът на Хеймдал, хлапе — изпусна сака си Блицен, — откъде се пръкна?

— Ами откъдето... поне час мина, откакто съм тук. Говорих с един великан.

Харт приближи и ме мушна с пръст по гърдите, за да е сигурен, че съм истински.

Тук сме цели часове, направи знак той. — Чакаме те. Ние говорихме с великан. Ти се появи току-що.

— Май трябва да сравним бележките си — казах и усетих как ми се гади. Разказах им какво е станало откакто сме се разделили. За лодката на Харалд, за госпожа Йо и вехтошарката Ран (това щеше да е добро име за рап изпълнители) и разговора ми с Утгард-Локи.

— Лошо — поглади брада Блицен. Бе се отървал от слънцезащитната екипировка и сега носеше костюм с цвета на патладжан и карамфил на ревера, — великанът ни каза това-онова, но не и името си.

Изненада, направи знак Харт и отвори стиснатите си пръсти в двата края на очите си, което в този контекст означаваше: *ОЛЕЛЕ*.

Утгард-Локи, изписа името той. — *Най-могъщият вълшебник в Йотунхейм. Може да създава всякакви илюзии.*

— Голям късмет имахме — каза Блиц, — Утгард-Локи можеше да ни накара да видим или направим каквото поиска. Да скочим от покрив, да се избием взаимно, дори да ядем сурова кайма. Всъщност...

Блиц присви очи.

— Още може да сме в илюзията. Всеки от нас може да е великан. Блицен удари Харстоун по рамото.

АУ!, направи знак Харт и настъпи джуджето по пръстите.

— А може би не — реши Блицен, — но това е много лошо. Магнус, ти даде ябълка на безсмъртието на великански крал.

— И какво означава това?

— Честно казано, не знам — заигра се с карамфила си Блиц. — Така и не разбрах на какъв принцип действат ябълките. Но предполагам, че Утгард-Локи ще стане по-млад и по-силен. А когато Рагнарк настъпи, бъди сигурен, че той няма да е на наша страна.

Съжалявам, че не знаех кой е, направи знак Хартстоун. — Щях да попитам Утгард-Локи как да правя магия.

— Ти знаеш как — отвърна Блиц, — освен това не може да разчиташ на великан да ти отговори точно. И още в момента вие двамата имате нужда от сън. Елфите не издържат дълго будни без слънчева светлина. А Магнус изглежда все едно ще падне всеки момент.

Блиц беше прав. Започвах да виждам двойни Блицени и Хартстоуновци и не смятам, че беше заради илюзии.

Направихме си бивак на прага на библиотеката, както в добрите стари времена, само дето имахме по-добри припаси. Блиц извади три спални чувала от сака си, заедно с нов чифт дрехи за мен и няколко сандвича, които ометох твърде бързо, за да усетя вкуса ми. Харт падна на спалния чувал и веднага захърка.

— Почивай — каза ми Блиц, — аз оставам на пост. Утре ще ходим на гости на родата.

— Светът на джуджетата? — замъгли се умът ми. — Домът ти.

— Мда, домът ми — Блиц прозвуча неспокоен. С Харт направихме някои проучвания. Изглежда, ще ни трябва повече информация за въжето, с което са овързали Фенрир. Можем да получим такава само в Нидавелир.

Той погледна верижката на врата ми.

— Може ли да го видя? Меча?

Свалих верижката и поставих Меча между нас. Светлината му накара лицето на Блиц да заблести като от мед в тъмното.

— Невероятно — промърмори той. — Костна стомана или нещо дори още по-екзотично.

— Костна стомана. Ти Джей спомена нещо подобно във „Валхала“.

Блиц не докосна острието, но прокара ръка по Меча с благоговение.

— За да направиш стомана, смесваш желязото с карбон. Повечето ковачи ползват въглища, но можеш да използваш и кости. На

врагове, чудовища или твои предци.

— О! — казах и се загледах в Меча, като се запитах дали в него не са баба и дядо.

— Ако се изкове както трябва — каза Блиц, — костната стомана може да посече свръхестествени същества, дори великани и богове. Разбира се, трябва да закалиш стоманата в кръв, най-добре от съществото, срещу което искаш Мечът да е най-смъртоносен.

Сандвичите натежаха в стомаха ми.

— Така ли са изковали този меч?

— Не знам — призна Блиц. — Мечът на Фрей е направен от ваните. Те са пълна загадка за мен. Може да е по-близък до земната магия на Харт.

Сърцето ми потъна в петите. Предполагах, че джуджетата са добри ковачи и тайничко се надявах, че Блиц ще ми разкрие някои от тайните на острието.

Погледнах към Харт, който похъркваше тихо.

— Каза, че Харт знае доста магии. Не искам да бъда критичен, но не съм го виждал да изрича заклинания... освен да отвори една врата. Какво друго може да прави.

Блиц постави загрижено ръка до краката на Харт.

— Магията го изцежда и той внимава като я ползва. А и семейството му...

Пое си дълбоко въздух.

— Съвременните елфи не одобряват магиите. Родителите на Хартстоун го унижиха жестоко. Още го е срам да изрича заклинания пред публика. Хартстоун не е синът, който родителите му искаха. Магьосник, при това... сецаш се...

Блиц потупа ушите си.

Прииска ми се да кажа нещо грубо за роднините на Хартстоун с езика на знаците.

— Той не е виновен, че е глух.

— Елфи — сви рамене Блиц — не одобряват несъвършените неща. В музиката, в изкуството, във външния вид. Дори в собствените си деца.

Исках да кажа колко скапано е това, но се замислих, че хората не са кой знае колко по-добри.

— Поспи, хлапе — настоя Блиц, — утре е голям ден. За да запазим вълка Фенрир окован, ще имаме нужда от помощта на едно определено джудже. Тя няма да е евтина. Трябваш ми отпочинал за скока до Нидавелир.

— Скок... — повторих аз, — какво имаш предвид със „скок“?

Той ме погледна загрижен, все едно ми предстои ново погребение.

— Утре сутринта ще пробваме катерене по Световното дърво.

[1] Утгард Локи действително е господар на илюзиите от скандинавската митология, който няма общо с бога Локи, но според някои версии на легендата превръщането в орел е специалитет на друг от враговете на боговете — великана Тяци. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ПАТИЦА!

Може да ме помислите за луд.

Но очаквах Световното дърво да е дърво. Не редица бронзови патици.

— Виж! — извика Блицен. — Центърът на вселената!

Хартстоун коленичи благоговейно.

Погледнах към Сам, която се бе присъединила към нас след дръзко бягство от часа по физика. Не ѝ беше смешно.

— Не искам да ви преча — казах, — но трябва да ви кажа, че това е статуята, на която пише „Сторете път на патиците“.

— И ти мислиш, че това е съвпадение? — настоя Блицен. — Девет свята! Девет патици! Символизмът крещи, че това е портал! Това място е основата на създанието, центърът на дървото, най-лесното място, през което можем да скочим от една патица на друга! Имам предвид от един свят в друг!

— Щом казваш — бях минавал хиляди пъти покрай бронзовите патици и не смятах, че са основа на създанието. Не бях чел детските приказки, вдъхновили направата им, но доколкото знаех беше за майка патица и нейните патета, изобразени на скулптура в Градската градина на Бостън.

През лятото малките деца сядаха до госпожа Малард и се снимаха. По Коледа слагаха малки шапки като на джудженца върху патетата. В момента патките бяха сами и без шапки, заровени до шиите с прясно навалял сняг.

Хартстоун прокара пръсти над статуите, все едно проверява дали котлонът работи.

Той погледна към Блиц и поклати глава.

— Както се и боях — каза Блиц — с Харт сме пътували твърде много и не можем да задействаме патиците. Магнус, имаме нужда от твоята помощ.

Зачаках по-добро обяснение, но Блиц само гледаше скулптурите. Тази сутрин бе сложил нова шапка — като на археолог, с тъмна мрежичка, която падаше по периферията. Според Блиц дизайнът на мрежата бе негов. Тя блокираше деветдесет и осем процента от слънчевата светлина и позволяваше да видим лицето му без да скрива уникалния костюм. С нея приличаше на пчелар в траур.

— Добре — казах аз, — ще играя. Как да активирам патиците.

Сам огледа околността. Не изглеждаше като да е спала много. Очите ѝ бяха подпухнали. Ръцете ѝ изранени от рибарската експедиция. Бе си сложила черно вълнено палто, но иначе бе облечена като вчера — със зелен хиджаб, брадва, щит, дънки и зимни ботуши. Всичко, необходимо на една модерна екс-валкирия.

— Каквото и да правиш — каза тя, — стори го бързо. Не ми харесва, че сме толкова близо до Портите на Валхала.

— Но аз не знам как — възразих, — вие не скачате ли по-често?

Твърде често, направи знак Харт.

— Хлапе — каза Блиц, — колкото по-често пътуваш през Световете, толкова по-трудно става. Все едно прегряваш двигател. По някое време трябва да спреш и да оставиш двигателя да се охлади. Освен това едно е да скачаш от един свят в друг, съвсем различно да пътуваш. Не сме сигурни къде трябва да идем.

— Ами ти? — обърнах се към Сам.

— Нямах проблеми като валкирия, но сега... — тя поклати глава — ти си син на Фрей. Баща ти е бог на плодородието и растежа. Би трябвало да можеш да примамиш клоните на Игдразил достатъчно близо, че да скочих върху тях. Пък и подвигът си е твой. Ти имаш най-добър шанс да навигираш успешно. Използвай скулптурата за фокус и намери най-близкия път.

По-добре да се бяхме упражнявали по математика.

Почувствах се глупаво, но коленичих до скулптурата. Докоснах патето в края на редицата. Студ полази ръката ми. Почувствах лед, мъгла и мрак. Място сурово и неприветливо.

— Това — казах аз — е най-близкият път до Нифлхейм.

— Супер — каза Блиц, — нека не ходим там.

Посегнах към следващата патица, когато някой изкрещя:

— МАГНУС ЧЕЙС!

На двеста метра от мен, на другия край на улица „Чарлз“, капитан Гунила стоеше с две други валкирии до себе си и рота айнхеряр зад нея. Не можех да разчета израженията им, но сивата фигура на полутрола Екс не можеше да се сбърка. Гунила бе извикала собствените ми съседи на битка с мен.

Пръстите ми потръпнаха от яд. Исках да взема кука и да ида на риба с Гунила за примамка. Посегнах към талисмана си.

— Не, Магнус — каза Сам, — съсредоточи се върху патиците. Трябва да напуснем този свят сега.

Валкириите от двете страни на Гунила свалиха сияйните копия от гърбовете си и извикаха на айнхеряр да подготвят оръжия. Гунила свали два от чуковете си и ги хвърли към тях.

Сам отклони един с щита си. Събори друг с брадвата, като го насочи към най-близката върба, в която той се заби до дръжката. Трите валкирии от другия край на улицата се вдигнаха във въздуха.

— Не мога да ги преборя всичките — предупреди Сам, — или бягаме сега, или ни хващат.

Гневът ми се превърна в паника. Погледнах към редиците бронзови патици, но концентрацията ми се бе разпаднала.

— Трябва ми... повече време.

— Нямаме време! — отклони друг чук Сам. Силата на удара напука щита ѝ по средата.

— Харт — дръпна елфа за ръката Блицен, — сега е моментът.

Харт сви краищата на устните си. Бръкна в торбичката си и извади руна. Събра я в ръце и ѝ промърмори нещо тихо, все едно говори на пленена птичка. След това хвърли камъка във въздуха.

Той избухна над нас и създаде руна от блестяща златна светлина.

Между ловната дружинка на Гунила и нас разстоянието сякаш се разтегли. Валкириите летяха към нас с всички сила, а моите съседи айнхеряр извадиха оръжия и нападнаха. Но не направиха никакъв прогрес.

Напомниха ми за евтините анимации от 70-те, където героят тичаше, но пейзажът зад него само се повтаряше. Улица „Чарлз“ се завъртя около преследвачите ни като гигантско колело за хамстер. За първи път разбрах какво има предвид Сам с думите, че руните изменят реалността.

— Райдхо — каза възхитено Блицен, — това е колелото, символът на пътя. Хартстоун ни спечели време.

Броени секунди, въздъхна Харт. — Побързай.

След това припадна в ръцете на Сам.

Бързо прокарах ръце по бронзовите патици. Спрях се на четвъртата. Почувствах топлина, сигурност... чувство за правда.

— Тази — казах.

— Отвори тогава портала де! — извика Блицен.

Изправих се на крака. Не знаех накъде отивам, но дръпнах украшението от верижката. Мечът на лятото се появи в ръцете ми. Острието му зажука като полудяла котка. Почуках бронзовата патица и се изстрелях нагоре.

Въздухът се раздели като завеса. Вместо пешеходна пътека пред мен имаше клони на дървета. Най-близкият бе широк като улица „Бийкън“ и минаваше точно над нас, може би на метър над нас, разделен от сива мъгла. Уви, разломът, който бях отворил в същността на Мидгард, вече се затваряше.

— Бързо — извиках, — скачайте!

Блицен не се поколеба и скочи в процепа.

Гунила изкрещя от другия край на улица „Чарлз“. Валкириите й още летяха в колелото за хамстер, а техните айнхеряр се препъваха подире им.

— Обречен си, Магнус Чейс — извика Гунила, — ще те преследваме до края на...

С шумно ПУК заклинанието на Харт изчезна. Айнхеряр се проснаха по очи на улицата. Трите валкирии профучаха над главите ни. От звука на натрошено стъкло разбрах, че са ударили сградата на улица „Арлингтън“.

Не изчаках съседите ми да се съвземат.

Сграбчих Харт за лявата ръка, докато Сам го хвана за дясната. И заедно скочихме към Световното дърво.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ОБИЖДА МЕ КАТЕРИЦА

Винаги съм обичал да се катеря по дърветата.

Мама се отнасяше с разбиране към този факт. Изнервяше се само като се кача на повече от шест метра. Тогава в гласа ѝ се прокрадваше леко напрежение.

— Тиквичке, този клон може и да не те издържи. Може ли да слезеш малко?

Но на Световното дърво всеки клон можеше да ме издържи. Най-големите бяха по-широки от магистрала. Най-малките бяха с дебелината на стандартна секвоя. Що се отнася до ствола на Игдразил, не можеше да се възприеме колко огромен е той. Всяка пукнатина по повърхността сякаш водеше към различен свят, все едно някой е увил дървесната кора с телевизионни монитори, излъчващи милион различни филми.

Вятърът виеше и развяваше новото ми дънково яке. Отвъд листата на дървото виждах само бледо бяло сияние. Отдолу нямаше земя, само още и още клони, които пресичаха празнотата. Дървото сигурно имаше някакви корени, но се чувствах замаян и несигурен на краката си — все едно Игдразил и всичко, което съдържа, включително света ми, плува в първичната мъгла Гинунгагап.

Почувствах, че ако падна тук, в най-добрия случай ще ударя друг клон и ще си счупя врата. В най-лошия ще продължа да пропадам през Голямата Бяла Празнота.

Явно се бях привел напред, тъй като Блицен ме хвана за ръката.

— Полека, хлапе. Първия път като се качиш на дървото може да се замаеш.

— Забелязах.

Харстоун още бе отпуснат между Сам и мен. Опита да стъпи на краката си, но те продължиха да се подгъват.

Сам се олюля. Счупеният ѝ щит се измъкна от хватката ѝ, след което падна в бездната.

Тя се приведе, а в погледа ѝ се прочете едва сдържана паника.

— Игдразил ми харесваше повече, когато можех да летя.

— Ами Гунила и останалите — попитах, — те ще могат ли да ни последват?

— Трудно — отвърна Сам — могат да отворят друг портал, но това не означава, че ще стигнат същия клон на дървото. Трябва обаче да продължим по пътя си. Да стоиш прекалено дълго на Игдразил не е хубаво за разсъдъка.

Хартстоун успя да се изправи и направи знак:

Добре съм. Да вървим.

Макар ръцете му да трепереха, че звучеше повече като: *Падна в заешката дупка.*

Продължихме по клона.

Мечът на лятото жужеше в ръката ми и ме дърпаше напред, към мястото, където трябваше да идем.

Или поне така се надявах.

Враждебни ветрове ни бутаха напред-назад. Клоните се огъваха и хвърляха дълбоки сенки или обратно, разкриваха ярка светлина по пътя ни. Листо с размера на кану мина покрай нас.

— Съсредоточи се — каза Блицен, — чувството, което изпита, когато отвори портала. Потърси го отново. Намери ни изход.

След като походихме около половин километър, намерих малък клон, който минаваше точно под нашия. Мечът ми зажува по-силно и дръпна надясно.

— Мисля, че трябва да използваме този изход — погледнах аз към приятелите си.

Да скочиш от клон на клон може би ви звучи лесно, но включваше триметрово спускане от една извита повърхност до друга, това на фона на виещия вятър и огъващите се клони. Невероятно е, че успяхме без някой да бъде смачкан или да падне в забрава.

Но ходенето по тесния клон беше по-трудно. Той се клатушкаше по-силно под краката ни. По едно време ме събори листо, подобно на зелена завивка, паднала от нищото. В друг момент погледнах надолу и осъзнах, че стоя над пукнатина в кората. На километър надолу, вътре в клона, видях покрит със сняг планински връх, все едно пътувам в прозрачен самолет.

Проправихме си път през лабиринта от лишеи, които изглеждаха като хълмове от изгорял локум. Направих грешката да пипна един. Ръката ми потъна до китката и едвам я измъкнах.

Накрая лишеите се разсеяха и останаха на по-малки купчинки, като изгоряла халва. Последвахме клона, докато не се раздели на дузина по-малки и невъзможни за катерене клончета. Мечът на лятото сякаш заспа в ръката ми.

— Е? — попита Сам.

Надникнах надолу. На около дванайсет метра под нас се полюляваше още по-голям клон. В центъра му имаше хралупа с размера на минерален басейн, която блестеше с топла бяла светлина.

— Това е — рекох — пътят ни за навън.

— Сигурен ли си — намръщи се Блицен, — в Нидавелир не е много топло и светло.

— Казвам само, че според Меча трябва да идем натам.

— Голям скок ще е — подсвирна тихичко Сам, — пропуснем ли хралупата.

П-Л-Ъ-О-К, изписа Харт.

Внезапно долетя силен повей на вятъра и Харт се спъна. Преди да успее да го хвана, той падна в една купчина лишеи и краката му потънаха в локума.

— Харт! — изтича до него Блицен. Той дръпна Харт за ръцете, но лепкавите лишеи се задържаха за краката му като непослушно бебе.

— Може да го освободим — каза Сам — ти с Меча, аз с брадвата. Но ще отнеме време и трябва да внимаваме с краката му. Можеше и да е по-зле.

И, разбира се, стана по-зле. Отнякъде над нас долетя познатият чудовищен лай.

— Рататоск — сви се изпод шапката си Блицен, — проклетата катерица винаги намира начин да се появи в най-неподходящия момент! Побързайте с вашите остриета.

Сам удари лишеите с брадвата, но острието ѝ залепна.

— Това е като да режеш изгоряла гума! Няма да стане бързо!

ВЪРВЕТЕ, направи знак Харт. — *Оставете ме.*

— Няма да стане — казах му.

Лаят прозвуча доста по-близо. На няколко клона под нас мина огромна сянка по листата.

— Ще се борим с катерицата — вдигнах меча си аз, — нали можем да го направим?

Сам ме погледна, все едно съм полудял.

— Рататоск е неуязвим. Не можеш да се биеш с него. Вариантите е да бягаме, да се скрием или да умрем.

— Не можем да избягаме — казах, — а и тази седмица вече умрях два пъти.

— Значи ще се крием — разви своя хиджаб Сам, — поне Харт и аз. Можем да прикрием двама души. Вие с Блиц бягайте и намерете джуджетата. Ще се видим по-късно.

— Какво? — запитах се дали Утгард-Локи не манипулира някак си разума й. — Сам, не можеш да се скриеш под зелено парче плат. Катерицата няма как да е толкова глупава.

Тя взе плата, който порасна до размера на чаршаф. Цветовете са разместиха, докато хиджаб не придоби същите кафяви, зелени и жълти цветове като лишеите.

Тя е права, направи знак Харт. — Вървете.

Сам се приведе до него и дръпна хиджаб и над двамата. Те изчезнаха и се сляха перфектно с лишеите.

— Магнус — дръпна ме за ръката Блиц, — сега или никога.

Той посочи клона под нас. Хралупата се затваряше.

В този миг Рататоск изскочи от шумата над нас. Ако може да си представите танк, покрит с червена козина, който подскача по дърво... катерицата беше по-страшна от това. Предните й зъби бяха два емайлови ужаса. Ноктите й бяха като ятагани, а очите жълти като сярра и пламтящи от яд.

Бойният лай на катерицата прониза ушните ми тъпанчета. Хиляда обиди бяха събрани в този звук и всички те нахлуха в мозъка ми и сподавиха мислите ми.

Ти се провали.

Никой не те харесва.

Ти си мъртъв.

Шапката на джуджето е нелепа.

Не можа да спасиш майка си.

Паднах на колене. Хлип се надигна в гърдите ми. Вероятно щях да умра на място, ако Блиц не ме бе вдигнал с цялата си джуджешка сила и не ми беше зашлевил един шамар.

Не можех да го чуя, но разчетох думите по устните му.
— СЕГА, ХЛАПЕ!

Стиснал ръката ми с груби мазолести пръсти, той скочи от клона
и ме понесе със себе си на вятъра.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ПРОПАДАМ ВЪВ ФОЛКСВАГЕН

Озовах се в слънчева долина без спомен как се е случило това.

В далечината диви цветя покриваха тучни зелени хълмове. Въздухът ухаеше на лавандула. Светлината бе топла и плътна, все едно въздухът се е превърнал в масло.

Мислите ми се размърдаха тромаво. Светлина... слънчевата светлина влияеше зле на джуджетата, а бях почти сигурен, че съм пътувал с джудже, което ми е спасило живота с шамар.

— Блиц?

Той стоеше до мен, свалил шапката си.

— Шапката, Блиц!

Уплаших се, че вече се е превърнал в камък.

После се обърна. Очите му бяха мрачни и далечни.

— Спокойно, хлапе. Това не е нормална слънчева светлина. Вече не сме в Мидгард.

Звучеше все едно говори през восъчна хартия. Лаят на катерицата бе проглушил ушите ми и някои корозивни мисли дрънчаха в главата ми.

— Рататоск... — не можах да довърша изречението. Само от произнасянето на името ми се прииска да се свия в ембрионална поза.

— Да — каза Блиц, — буквално лае по-лошо, отколкото хапе. Той...

Блиц погледна надолу и премигна няколко пъти.

— Той е най-разрушителното същество на Световното дърво. Прекарва повечето време като тича нагоре и надолу по ствола и носи обиди от орела, който живее на върха до Нидхьог, дракона, който гризе корените.

Погледнах към хълмовете. Далечните звуци на музика сякаш идваха оттам или може би бе бумтенето в ушите.

— Защо една катеричка ще прави това?

— За да унищожи дървото — каза Блиц, — Рататоск държи орела и дракона скарани. Казва им лъжи, слухове, клюки един за друг. Думите му могат... видя сам какво могат да направят. Драконът Нидхьог винаги гризе корените на Световното дърво в опит да го убие. Орелът плющи с криле и създава урагани, които разкъсват клоните и предизвикват разрушенията през всичките Девет свята. Рататоск прави така, че двете чудовища да са постоянно ядосани и да се съревновават помежду си, за да видят кой може да унищожи своята част от Игдразил първи.

— Но това е ненормално. Катерицата живее на дървото.

— Всички живеем на дървото, хлапе — направи гримаса Блиц, — но хората понякога имат разрушителни импулси. Някои биха искали да унищожат света за едното нищо, независимо че ще затрият и себе си.

Лаят на Рататоск отново отекна в ума ми.

„Ти се провали. Не можеш да спасиш майка си.“

Бях изпитал отчаяние от думата на катерицата, но разбрах как лаят ѝ може да събуди и други чувства — омраза, горчилка, презрение.

— Как запази разсъдък си — попитах Блиц, — какво чу, когато катерицата се разлая?

Блиц прокара пръсти по периферията на пчелната шапка и подръпна крайчеца на мрежата.

— Нищо, което не си казвам сам през цялото време, хлапе. Трябва да вървим.

И тръгна към хълмовете. Въпреки че бе нисък, трябваше да подтичвам, за да не изоставам.

Пресякохме поток, където красива малка жабка седеше върху лилия. Гълъби и соколи се въртяха във въздуха, все едно играят на гоненица. Почти очаквах хор от космати животинки да изскочи от дивите цветя и да запее мюзикъл на „Дисни“.

— Предполагам, че това не е Нидавелир — казах аз, докато се катерехме нагоре по хълма.

— Не, много по-лошо — изсумтя Блицен.

— Алфхейм?

— По-лошо — Блицен спря малко преди едно било и пое дълбоко въздух, — хайде и да приключваме с това.

Като стигнах върха на хълма, замръзнах.

— Леле.

Долу от другата страна се простираха зелени поляни. Долините бяха покрити със завивки за пикник. Тълпи от хора се хранеха, смееха се, говореха си, свиреха музика, плетяха, подхвърляха си плажни топки. Това бе най-големият открит концерт на света, но нямаше музика. Някои хора бяха облечени в брони. Повечето имаха оръжия, но малцина ги ползваха.

В сянката на дъбово дърво две млади жени се бореха с мечове, но след като кръстосаха остриетата няколко пъти ги хвърлиха отегчени и започнаха да си бърбят. Момче се бе облегнало на шезлонг и флиртуваше с момиче от лявата си страна, като небрежно парираше атаки от друго момче вдясно от него.

Блиц посочи върха на съседния хълм на около километър от нашето място. Там блестеше странен дворец. Той приличаше на Ноевия ковчег, обърнат наопаки и направен от злато и сребро.

— Сесрумнир — каза Блицен — Коридорът на Многото Столове. Ако имаме късмет, може да не е вкъщи.

— Кой?

Вместо да отговори, той потъна в тълпата. Не бяхме минали и пет метра, когато от близката завивка за пикник един тип не се обади:

— Хей, Блицен! Какво става, симпатяга!

Блицен стисна зъби толкова силно, че ги чух как скърцат.

— Здравсти, Майлс.

— И аз съм добре! — Майлс вдигна разсеяно меча си, докато друг младеж с плувки и потник го нападна с бойна брадва.

— УМРИ! — извика нападателят, след което каза — хаха, шегувам се.

И отиде да яде шоколад.

— Та, Блиц — продължи Майлс, — какво те води до нашия курорт?

— И аз се радвам да те видя, Майлс — Блицен ме хвана за ръката и ме задърпа напред.

— Супер — извика подире ни Майлс, — обаждай се понякога!

— Кой беше този? — попитах.

— Никой.

— Откъде го познаваш?

— Не го познавам.

Докато вървахме през обърнатия с главата надолу ковчег, все повече и повече хора спираха да поздравят Блицен. Някои поздравиха и мен и ми направиха комплимент за Меча, косата или обувките.

— Какви хубави уши! — каза дори едно момиче, което ми се стори нелепо.

— Всички тук са толкова...

— Глупави? — предложи Блицен.

— Щях да кажа отпуснати.

— Това е Фолквандер — изсумтя той — Полето на Армията на... може да го преведеш като Народното бойно поле.

— Фолксваген — огледах тълпите и се запитах дали мога да забележа мама, но не можех да си я представя в подобно място. Тук никой не правеше нищо, само се излежаваха. Мама щеше да вдигне тези воители на крака и да ги закара на планински туризъм, после да настоява сами да си направят пикник, ако искат да вечерят.

— Не изглеждат като армия.

— Мда — каза Блиц, — тези паднали са също толкова силни, колкото и айнхеряр, но имат различно поведение. Тяхното селение е малка подсекция на Ванахейм. Като „Валхала“ на ваните.

Опитах да си представя как изкарвам вечността тук. „Валхала“ си имаше и предимства, но доколкото знаех нямаше пикници и плажни топки и хората там определено не бяха отпуснати. Въпреки това не бях сигурен, че харесвам Фолквандер повече.

— Значи половината достойни мъртви идват тук — спомних си, — а другата половина във „Валхала“. Как ги разпределят? На ези-тура?

— Това би било по-смислено всъщност.

— Но аз се опитвах да ви отведа в Нидавелир. Защо се озовахме тук.

Блицен загледа имението на върха на хълма.

— Търсеше пътя, който ни трябваше, за да извършим подвига. Той минава през Фолквандер. За нещастие се досещам и защо. Нека почетем домакинята преди да си изтърва нервите.

Когато приближихме портите, осъзнах, че Сесрумнир не е само построен да изглежда като обърнат кораб. Той всъщност бе обърнат кораб. Редиците високи прозорци бяха за гребла. Падащите стени на корпуса бяха направени от златни плочи, заковани със сребърни

пирони. Главният вход бе дълъг навес, който можеше да служи за мостик.

— Но защо кораб? — попитах.

— Какво — Блицен играеше нервно с карамфила си, — не е толкова необичайно. Твоите нордически прадеди са правели много сгради, обръщайки корабите си. В случая със Сесрумнир, когато Денят на Страшния съд настъпи, просто ще обърнат двореца и ще си имат кораб, достатъчно голям, за да позволи на всички воители от Фолквандер да отплават гордо към смъртта си. Както правим ние с теб сега.

Той ме поведе навътре.

Очаквах мрачен интериор като вътрешността на кораб, но Коридорът на Множеството Троне напомняше повече на катедрала. Таванът се издигаше чак до кила. Прозорците за гребла изпълваха въздуха със светлина. Цялото място бе открито, без отделни стаи или дялове, само дивани, кресла, меки възглавници и дори висящи във въздуха хамаци, повечето от които окупирани от хъркащи воители. Надявах се, че половината милион обитатели на Фолквандер се харесват едни други, защото никъде нямаше лично пространство. Аз лично се запитах къде ли е тоалетната, защото си бях аз.

Долу в центъра на залата имаше островче от персийски килими, обкръжено от мангали със сияйни сфери, излъчващи златна светлина. В далечния край се издигаше трон.

Блиц тръгна натам и пренебрегна воителите, които го поздравяваха със:

— „Симпятага, какво става, джудже?“ или „Добре дошъл у дома!“, „Добре дошъл у дома?“

Пред подиума гореше уютен огън. Купчини съкровища и скъпоценни камъни блестяха все едно някой ги е помел, за да ги разкара от пода. От двете страни на стълбите се бяха излегли две пъстри домашни котки с размера на саблезъби тигри.

Тронът бе издълбан от дърво, меко и маслено като светлината — може би липа. Облегалката бе покрита с пухкави пера като корема на сокол. На самия трон седеше най-красивата жена, която бях виждал.

Изглеждаше на може би двацет, обкръжена от аура златна светлина, която ме накара да осъзная какво е имал предвид Блицен по-рано, когато каза, че дневната светлина тук не е нормална. Цялото

селение на Фолквандер бе топло и ярко, но не заради слънцето, а защото го огряваше силата на жената.

Русата ѝ коса падаше по рамената на дълга златна плитка. Бялата ѝ риза показваше покритите с тен рамене и гладък корем. Полата ѝ стигаше до коленете и бе стегната със златен пояс, на който бяха закачени меч и връзка ключове. Около врата ѝ имаше сияйно бижу — гердан от злато и скъпоценни камъни, като миниатюрна мрежа на Ран, но с рубини и диаманти вместо души на моряци и останки от стари автомобили.

Жената ме погледна с небесносините си очи. Когато се усмихна, топлината премина от върха на ушите ми надолу до пръстите на краката ми. Бях готов на всичко, за да я накарам да продължи да ми се усмихва. Да ми бе казала да скоча от Световното дърво в празнотата, нямаше да се колебая и за миг.

Спомних си картинката от старата илюстрирана книжка с митове и осъзнах колко малко бях разбрал от красотата ѝ.

Богинята на любовта е много красива и има котки!

Коленичих пред леля си, близначка на баща ми.

— Фрея.

— Скъпи Магнус — каза тя, — радвам се да те срещна лично.

После се обърна към Блицен, който гледаше към ботушите си.

— А ти как си, Блицен? — попита богинята.

— Добре съм — въздъхна Блицен, — мамо.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ФРЕЯ Е ХУБАВА И ИМА КОТКИ

— Мамо?

Бях толкова изненадан, че не бях сигурен дали съм го произнесъл на глас.

— Чакай малко. Блицен? Мамо?

Блицен ме ритна в пищяла. Фрея продължи да се усмихва.

— Предполагам, че синът ми не ти е казал. Той е много скромен. Скъпи мой Блицен, изглеждаш чудесно, но не може ли да си оправиш яката?

Блицен го направи, като си мърмореше под носа.

— Бях зает да бягам за живота си.

— И, скъпи — попита Фрея, — сигурен ли си за сакото.

— Напълно, мамо — изсумтя Блицен, — саката отново са модерни.

— Ти си знаеш — намигна ми Фрея, — Блицен е гений относно модата и платовете. Другите джуджета не могат да го оценят, но за мен е великолепно. Иска да отвори собствен...

— Така или иначе — каза Блицен малко по-високо, отколкото е необходимо, — ние извършвахме един подвиг...

— Знам — плесна с ръце Фрея, — много е вълнуващо. Опитвайте да стигнете Нидавелир и да намерите въжето Глейпнир. И Световното дърво, естествено, първо ви насочи към мен.

Една от котките започна да драска по персийския килим, като съсипа няколко хиляди долара. Опитах да не си представям какво може да направи котката на мен.

— Та, лейди Фрея — попитах, — може ли да ни помогнете?

— Разбира се — отвърна богинята, — по-важното е, че и вие може да помогнете на мен.

— Хайде, почна се — каза Блицен.

— Дръж се възпитано, сине. Магнус, преди всичко как се справяш с Меча си?

В първия миг не схванах. Предполагам, че още не можех да възприема Меча на лятото като мой. Дръпнах украшението и острието зае формата си в ръката ми. В присъствието на Фрея бе тих и се правеше на умряла лисица. Може би го беше страх от котки.

— Нямах много време да го ползвам — казах, — скоро си го върнах от Ран.

— Да, знам — носът на Фрея се сбърчи от леко неодобрение, — и в замяна занесе ябълка на Утгард-Локи. Може би това не бе особено мъдро, но няма да те критикувам.

— Току-що го направи — каза Блицен.

Богинята не му обърна внимание.

— Поне не обеща мен на Утгард-Локи. Обикновено, когато великаните искат нещо, това е ябълки и ръката ми — тя отметна плитка на рамото си — много е досадно.

Трудно ми бе да гледам Фрея без да я зяпам. Нямахше безопасно място, в което да се втренчиш. Очите, устните, пъпчето ѝ. Скарах се на себе си наум.

Но това е майката на Блицен! Леля ми!

Реших да се съсредоточа в лявата ѝ вежда. Нямахше нищо привлекателно в една лява вежда.

— Така или иначе — казах, — не съм убил още никого с веждата. Имам предвид с Меча.

— Да убиеш някого — седна напред Фрея, — това е най-малкото, което Мечът може да направи. Първо трябва да се сприятелиш с него. Успя ли с това?

Представих си как си седим с Меча един до друг на кино с кутия пуканки между нас. Или как го вода на каишка в градинката.

— Как човек се сприятелява с Меч?

— Е... щом трябва да питаш...

— Вижте, господарке Фрея — казах аз, — не мога ли да ви оставя Меча да го пазите? Той е оръжие на ваните. Вие сте сестра на Фрея. Имате няколкостотин хиляди добре въоръжени, макар и отпуснати воители, които да го опазят от Суртур.

— О, не — каза тихо тя, — Мечът вече е в ръцете ти, Магнус. Ти го призова от реката. Призна го за свой. Най-доброто, на което можеш да се надяваш, е Сумарбрандер, Мечът на лятото, да ти позволи да го използваш. Да го опазиш от Суртур е твоя работа, поне докато си жив.

— Мразя работата си.

— Не казвай това, хлапе — сръчка ме Блиц, — ще обидиш Меча. Погледнах блестящите руни на острието.

— Извинявай, дълго остро парче метал. Нараних ли чувствата ти? Освен това, щом позволяваш на хората да те носят, би ли допуснал зъл огнен великан да го направи? Не би ли искал да се върнеш при Фрей, или да останеш при прекрасната му сестра тук?

Мечът не отговори.

— Магнус — каза богинята, — това не е някаква шега. Предречено е, че, рано или късно, Мечът ще принадлежи на Суртур. Сам го знаеш. Мечът не може да избегне съдбата си. Не повече, отколкото ти може да избегнеш своята.

Представих си как Локи се кикоти върху Върховния трон на Один.

Изборите ни променят детайлите. Така роптаем срещу съдбата.

— Освен това — каза Фрея — Мечът никога няма да ми разреши да го използвам. Според Сумарбрандер аз съм отчасти виновна за това, че е бил изгубен. Мрази ме почти колкото Фрей.

Може би беше въображението ми, но Мечът стана по-студен и по-тежък.

— Но нали Мечът е на Фрей — възразих аз.

— Беше — изсумтя Блицен, — казах ти, хлапе, отказа се от него заради любов.

Пъстрата котка отдясно на Фрея се завъртя и протегна. Коремчето ѝ на петна бе много сладко, като изключим факта, че не спирах да си представя колко воители може да смели.

— Когато Фрей застана на трона на Один — продължи богинята, — го направи заради мен. Това беше мрачно време за мен. Скитах се из Деветте свята в печал и лишения. Фрей се надяваше, че, сядайки на трона, ще ме намери. Вместо това тронът му показа копнежа на сърцето му, ледена великанка на име Герда. Влюби се до полуда в нея.

Загледах се във веждата на Фрея. Историята ѝ не повиши мнението ми за татко.

— Влюбил се е от пръв поглед... в ледена великанка.

— Тя беше красива — каза Фрея, — сребро до златото на Фрей, хлад до топлината му, зима до лятото му. Не си ли чувал, че противоположностите се привличат? Тя му бе точно по мярка. Но бе

великанка. Никога нямаше да се съгласи да се омъжи за ванир. Семейството ѝ не би позволило. Фрей знаеше това и потъна в отчаяние. Посевите спряха да растат. Слънцето изгуби топлината си. Накрая слугата и най-добър приятел на Фрей дойде да го попита какво не е наред.

— Скирнир — казах, — пичът, който взел Меча.

— Да, същият — намръщи се Фрея.

Блицен направи крачка назад, все едно се боеше, че майка му ще експлодира. За пръв път осъзнах колко страшна може да изглежда богинята. Красива, наистина, но страшна и могъща. Представих си я въоръжена с копие и щит, яздейца до валкириите. Ако я видех на бойното поле, щях да побягна в другата посока.

— Скирнир обеща да ми доведе Герда за девет дни — каза богинята, — искаше единствено малка награда за услугите си. Меча на лятото. Фрей бе толкова влюбен, че не задаваше никакви въпроси. Мечът... представям си как се е чувствал след предателството на господаря си. Позволи на Скирмир да го носи, но без радост.

— Затова Мечът никога няма да позволи на Фрей да го използва отново — въздъхна Фрея. — Затова по време на Рагнарок е предречено, че Фрей ще погине, защото не носи оръжието си.

Не знаех какво да кажа. Мътните да го вземат, ми се виждаше недостатъчно. Спомних си предупреждението на Локи за това да не сядам върху трона на Один да търся желанието на сърцето си. Какво ли щях да потърся? Къде е мама. Щях ли да дам Меча, за да я намеря? Разбира се. Дори ако рискът е да ме убият или да ускоря апокалипсиса? Да. Може би не трябваше да съдя баща си.

— Не бъди толкова унил, хлапе — стисна ръката ми Блиц, — вярвам в теб.

Погледът на Фрея се смекчи.

— Да, Магнус. Ще овладееш Меча. И нямам предвид само да го въртиш като убиец. Откриеш ли истинските си способности, ще станеш наистина велик.

— Но няма наръчник?

— Съжалявам, че не дойде във Фолквандер, Магнус — разсмя се Фрея, — щеше да намериш достойно място сред последователите ми. Но от „Валхала“ те повикаха първи. Така е било писано.

Исках да възразя, че Норните, айнхеряр и капитанката на валкириите не бяха съгласни с това.

Мисълта за Гунила ме накара да си спомня полета до Световното дърво и това как Сам и Хартстоун се криеха под една забрадка от кръвожадна катерица.

— Разделихме се с приятелите си в Игдразил. Фрея, можеш ли да ни кажеш дали са стигнали дотук.

— Не са във Фолквандер — втренчи се Фрея в далечината — виждам... а, чакай. Да. Не. Пак ги изгубих. Ех!

Тя направи гримаса.

— Това беше на косъм, но в момента са в безопасност. Изобретателни са. Чувствам, че няма да дойдат до тук. Трябва да продължиш и да ги срещнеш в Нидавелир. Това ме връща към подвига ти.

— И как можем да ти помогнем — добави Блиц.

— Точно така, миличък. Трябваше да минете оттук. А това има значение, когато пътувате през Световното дърво. Точно така нещастният ми син стана клетвен слуга на Мимир.

— Не искам да говоря за това — каза Блиц.

— Хубаво — вдигна прекрасните си ръце Фрей, — продължаваме напред. Както знаете, джуджетата са създали въжето Глейпнир, вързало вълка Фенрир...

— Да, мамо — завъртя очи Блиц, — всички го научават в детската градина.

— Детската градина? — загледах го аз.

— Глейпнир, Глейпнир, силен и здрав, здраво овърза вълка лукав. Хора, не го ли учите?

— Тъ... не мисля.

— Така или иначе — каза богинята, — джуджетата ще могат да ви разкажат повече за това как е направено въжето и как може да го замените.

— Заменим? — накарах Меча отново да стане на украшение. Дори така, сякаш тежеше трийсет кила на врата ми.

— Мислех, че идеята е да попречим да скъсат въжето на първо време.

— Ех... — сви устни Фрея, — Магнус, не искам да те обезкуражавам, но има голям шанс, може би 75%, че дори да успееш

да запазиш Меча от Суртур, огненият великан да намери начин да освободи вълка Фенрир. В такъв случай трябва да си готов с резервно въже.

Езикът ми натежа почти колкото украшението с Меча.

— Това е доста обезкуражаващо. Последния път, когато Вълкът се е освободил, е трябвало всички богове да се съберат, за да го вържат, нали?

— Отне три опита и измама — кимна Фрея, — бедничкият Тир изгуби ръката. Но не се безпокой. Вълкът никога няма да се хване на номера с ръката в устата повторно. Стигне ли се дотам, ще трябва да намериш друг начин да го оковеш.

Подозирах, че Майлс няма подобни проблеми на Народното бойно поле. Запитах се дали не би искал да си разменим местата за малко. Той да гони вълка Фенрир, а аз да играя волейбол.

— Фрея, може ли поне да ни кажеш поне къде е Вълка.

— На Лингви, острова на пирена — богинята поглади брадичка, — днес е денят на Тор, шестнайсто число.

— Искаш да кажеш четвъртък?

— Точно де. Островът ще се издигне по пълнолуние след шест дни на двацет и втори, което е денят на Водан.

— Сряда? — попитах.

— Точно това казах. Ще имате предостатъчно време да ми вземете обеци преди да намерите Вълка. За нещастие местонахождението на острова се променя всяка година, докато клоните на Игдразил се клатят от ветровете на бездната. Джуджетата ще ви помогнат да го намерите. Бащата на Блицен знаеше пътя. Може и други да го знаят.

При споменаването на баща му физиономията на Блиц потъмня. Той много внимателно свали карамфила от сакото си и го хвърли в камината.

— А ти какво искаш, майко? Каква е ролята ти във всичко това?

— Нуждите ми са съвсем прости — пръстите й се заиграха по златистата яка. — Искам да ми намериш обеци, които да пасват на гердана ми Брисингамен. Нещо хубаво. Не твърде лъскаво, но да се забелязва. Блицен, ти имаш добър вкус. Имам ти доверие.

Блицен се загледа до най-близката купчина богатства, които съдържаха може би стотици обеци.

— Знаеш с кого ще трябва да говоря в Нидавелир. Само едно джудже има уменията да замени Глейпнир.

— Да — съгласи се Фрея, — освен това той е страхотен бижутер и ще може да изпълни желанията и на двама ни.

— Освен това иска и смъртта ми — отвърна Блицен.

— Стига де — махна с ръка Фрея, — не може да е толкова злопааметен.

— Джуджетата са рядко злопааметни, мамо.

— Е, щедротото заплащане ще смекчи нрава му. Мога да помогна с това. Дмитри — извика тя през залата, — трябваш ми!

Три души скочиха от един диван, грабната музикалните си инструменти и приближиха. Имаха еднакви хавайски ризи, бермуди и сандали. Косата им бе зализана назад на помпадур. Първият беше китарист. Вторият свиреше на бонго. Третият носеше музикален триъгълник.

Китаристът се поклони пред Фрея.

— На вашите услуги, господарке.

Фрея ми се усмихна съучастнически, все едно иска да сподели прекрасна тайна.

— Магнус, запознай се с Дмитри и „Дорънс“, най-добрата група, за която никога не си чувал. Загинаха през 1963-та, точно преди големия си пробив. Беше много тъжно! Доблестно завиха с колата си по магистралата, за да спасят деца в автобус от ужасна катастрофа. За да почета героичната им смърт, ги докарах тук във Фолквандер.

— И сме много благодарни за това, господарке — каза Дмитри, — чудесно е да сме групата, която свири в дома ви.

— Дмитри, трябва да заплача — каза тя, — може ли да изпееш песента за изгубения ми съпруг. Много я харесвам.

— Аз я мразя — промърмори Блицен под носа си.

Триото зажува. Дмитри дръпна една струна.

— Защо ѝ е на майка ти да плаче? — прошепнах на Блицен.

— Само гледай и ще видиш — обърна се той към мен и прокара пръст по гърлото си.

Дмитри запя:

— Одур, Одур, о, Одур, къде си ти, Одур, любов?

Другите двама музиканти се синхронизираха в хор.

— Одур го няма и е странно как ми липсват целувките му. Одур, Одур, о, Одур, мили мой Одур!

Триъгълник.

Бонго соло.

— Божественият ѝ съпруг бе ас на име Одур. Викаха му накратко Од.

Не знаех кое от двете имена е по-лошо.

— Изчезнал е? — предположих.

— Преди две хиляди години — каза Блицен. — Фрея го търсеше почти век. Така и не го намери. Затова Фрей седна на трона на Один, да потърси вместо сестра си.

Богинята се приведе напред и опря шепи в лицето си. Пое треперлив дъх. Когато отново вдигна очи, плачеше. Но сълзите ѝ бяха от чисто злато. Плака, докато ръцете ѝ не се изпълниха с блестящи капки.

— О, Одур — изхлипа тя, — защо ме изостави! Все още ми липсваш!

Подсмръкна и кимна на музикантите.

— Благодаря ти, Дмитри. Толкова е достатъчно.

Дмитри и приятелите му се поклониха. След това най-добрата банда, която никога не бях искал да чувам, се изниза.

Фрей вдигна шепи. От нищото се появи кожена кесийка, която увисна над скута ѝ. Фрея я напълни със сълзите си.

— Ето, синко — подаде Фрея кесийката на Блицен, — това трябва да е достатъчно, ако Ейтри младши е благодарен.

— Проблемът е, че не е — загледа се мрачно Блицен в кесията.

— Ще се справиш — каза Фрея, — съдбата на обещаните ти е в мои ръце!

Почесах се по тила.

— Господарке Фрея... благодаря ви за сълзите и всичко, но не можехте ли да отидете в Нидавелир и сама да си вземете обещаните? Мислех, че половината от забавлението е в шопинга.

Блицен ме погледна предупредително.

Сините очи на Фрея станаха с няколко градуса по-студени. Пръстите ѝ погалиха филигрираната ѝ огърлица.

— Не, Магнус, не мога да ида на шопинг в Нидавелир. Знаеш какво стана, когато купих Брисингамен от джуджетата. Да не искаш да

се повтори?

Всъщност не знаех за какво говори, но тя не изчака отговора ми.

— Всеки път, щом ида до Нидавелир, се въвличам в неприятности — каза тя, — но вината не е моя! Джуджетата знаят слабостта ми към красивите бижута! Повярвай, много по-добре е, че пращам теб. А сега, ако ме извините, време е за вечерно парти с битки по избор. Довиждане, Магнус. Довиждане, скъпи мой Блицен!

Подът се отвори под нас и пропаднахме в мрака.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИЯТЕЛЯТ МИ Е ЕВОЛЮИРАЛ ОТ... НЕ, НЕ МОГА ДА ГО КАЖА

Не помня как кацнах.

Намерих се на тъмна улица в студена и облачна нощ. Триетажни къщи опасваха тротоара. В края на блока с неоновии надписи светеха прозорците на кръчма.

— Сути — казах аз — на улица Д.

— Това тук е Нидавелир, хлапе — поклати глава Блицен, — прилича на южен Бостън или по-скоро обратното... нали ти казах, Бостън е центърът. Деветте свята се сливат там и си влияят един на друг. Сути определено има нещо джуджешко в излъчването си.

— Мислих, че Нидавелир ще е под земята. С клаустрофобични тунели и...

— Момче, това над главата ти е таванът на пещера. Просто е много високо и е скрит от замърсяването на въздуха. Тук никога не става ден. Винаги е тъмно.

Загледах се в тъмните облаци. След селението на Фрея светът на джуджетата ми се видя потискащ, но също и по-познат и... по-истински. Предположих, че няма истински бостънчанин, който би се почувствал на място там, където винаги е слънчево и приятно. Но мрачно, студено и покрито със сенки? Ако имаше понички, щях да се чувствам като у дома си.

Блиц прибра шапката с черна мрежа. Цялото нещо се сви на малка черна кърпичка, която той прибра в джоба на палтото си.

— Да вървим.

— Няма ли да ми кажеш какво стана във Фолксваген?

— Какво има за казване?

— Ами например, че сме братовчеди.

— Радвам се да съм ти роднина, хлапе — сви рамене Блиц, — но децата на богове не държат много на тези връзки. Божествените линии

са така оплетени, че ако се замислиш за тях, може да полудееш. Всеки е роднина на някого.

— Ти обаче си полубог — казах, — това не е лошо, нали?

— Мразя думата полубог. По-точно е да кажеш, че съм мишена.

— Стига де, Блиц. Фрея ти е майка. Това е важна информация, която някак си пропусна да ми споменеш.

— Фрея е моя майка — съгласи се той. — Много тъмни елфи произхождат от нея. Но тук долу това не е от значение. Спомена ли ти как взе Брисингамен? Преди няколко хилядолетия обикаляла Нидавелир, никой не знае защо. Попаднала на четири джуджета, които изработвали огърлицата. Вманиачила се. Държала да я има. Джуджетата казали, че няма проблем, но си искали съответната цена. Фрея трябвала да се ожени за всеки от тях, един след друг за един ден.

— Тя... — тъкмо щях да кажа колко гадно е, че се е омъжила за четири джуджета, когато се усетих кой ми разказва историята. — О!

— Да — Блиц звучеше нещастен. — Имала четири джуджешки деца, по едно от всеки брак.

— Чакай малко — намръщих се аз, — ако е била женена за по ден за всеки от тях, предвид колко трае една бременност математиката не излиза.

— Не ме питай. Богините живеят по свои правила. Така или иначе, взела огърлицата. Било я срам, че се е омъжила за джуджета. Опитала да го опази в тайна, но проблемът бил, че обожавала джуджешките бижута. Продължила да се връща в Нидавелир за съкровища и всеки път...

— Олеле.

— Това — увиснаха раменете на Блицен — е основната разлика между тъмните елфи и обикновените джуджета. Сварталф сме високи и като цяло по-хубави заради кръвта на ваните. Произхождаме от Фрея. Каза, че съм полубог. Аз ти казвам, че съм касова бележка. Татко направи чифт обеци за Фрея и тя се омъжи с него за ден. Не можеше да устои на уменията му, а той на красотата ѝ. Сега иска нови, защото старите са ѝ писнали, но и не би искала Асгард да я видят с нов малък Блицен.

Горчилката в гласа му можеше да разтопи и желязо. Искях да му кажа, че знам как се чувства, но не бях убеден в това. Макар да не познавах татко си имах мама, а на мен тя винаги ми бе стигала. Блицен

не бе имал този лукс. Не знам какво беше станало с баща му, но си спомних какво ми каза на Еспланадата, че не съм единственият, изгубил семейството си заради вълци.

— Хайде — рече, — ако продължим да стоим на улицата, ще ни пребият, за да откраднат торбата със сълзи. Джуджетата надуват червено злато от километър и половина.

Той посочи барчето в ъгъла.

— Мисля да те черпя в кръчмата на Наби.

Кръчмата на Наби върна вярата ми в джуджетата, понеже наистина беше клаустрофобичен тунел. Таванът си бе опасен, ако не си нисък като... джудже. Стените бяха облепени със стари плакати на свободни боеве с участници като „Донър Унищожителя срещу Мини Убиеца, само тази нощ!“. Имаше и картинки на мускулести джуджета, маскирани като Рей Мистерио.

Масите и столовете бяха с различни размери, а дузината джуджета, седнали на тях, също. Някои сварталф като Блицен можеха лесно да минат за хора, а други по-ниски за градински гноми. Някои от клиентите ни загледаха, но на никой не му направи впечатление, че съм човек. Не знам дали дори го осъзнаваха. Идеята, че мога да мина за джудже, ме смути.

Най-невероятното нещо в бара беше, че музиката бе от Тейлър Суифт.

— Джуджетата обичат човешка музика? — попитах Блицен.

— Не, хората обичат джуджешка.

— Но... — представих си как майката на Тейлър Суифт и тази на Фрея имат моминско парти в Нидавелир — няма значение.

Докато вървахме към бара, осъзнах, че мебелите не просто са с различни размери. Всяка маса и всеки стол бяха уникални, видимо ръчно изработени от различни метали, с различен дизайн и тапицерия. Една маса бе оформена като колело на бронзов фургон със стъклен връх. Друга като шахматна дъска от тенекия и месинг, забита в повърхността. Някои столове имаха колелета. Другите подвижни облегалки. Някои дори можеха да те масажират.

На лявата страна три джуджета играеха дартс. Кръговете на мишената им се въртяха и изпускаха пара. Едно от джуджетата хвърли

стреличката си и тя полетя към целта като малък дрон. Докато летеше, друго джудже се прицели. Неговата стреличка удари дрона и избухна, сваляйки го от въздуха.

— Добър изстрел — коментира първото джудже.

Накрая стигнахме полирания дъбов бар, където самият Наби ни очакваше. Познах кой е, тъй като имам обучения ум на детектив, но и също защото на престилката му пишеше: Здравей! Аз съм Наби!

Помислих, че това е най-високото джудже, което съм срещал досега, докато не осъзнах, че е застанал на поставка зад бара. Всъщност Наби бе висок около шейсет сантиметра, като в това включвам и черната му коса, която стоеше на скалпа му като морски таралеж. Гладко избръснатото му лице ме накара да разбера защо джуджетата носят такива. Безбрадият Наби беше безбожно грозен. Нямаше брадичка, а устата му бе нацупена, все едно е ял кисело.

Намръщи се все едно сме дошли кални.

— Здравей, Блицен, сине на Фрея — каза той, — без повече експлозии в дома ми, става ли.

— Здравей, Наби, сине на Лорета — поклони се Блицен, — ако трябва да бъда честен, не аз донесох гранатите. А това е моят приятел Магнус, син на...

— На Натали.

Наби кимна към мен. Косматите му вежди бяха внушителни. Шаваха като гъсеници.

Посегнах към стола, но Блицен ме спря.

— Наби — каза той уважително, — може ли моят приятел да използва стола. Как се казва и каква е историята му.

— Столтът се казва Почини-задник — заяви Наби, — изкован е от Гонда. Веднъж на него седна майсторът ковач Алвис. Настани се удобно, Магнус, син на Натали. А ти, Блицен, можеш да седнеш на Дома на задника, прословут стол, изкован от самия мен. Той оцеля от великата битка на баровете от 4109-тата година!

— Благодаря — покатери се на стола си Блицен. Той бе от полиран дъб и с кадифена седалка — наистина Дом на задника!

Наби ме погледна очаквателно. Опитах моя стол, който беше от твърда стомана и нямаше възглавничка. Задникът ми нямаше да си почине, най-много да се натърти. Въпреки това опитах да се усмихна.

— Да, наистина хубав стол!

Блицен потропа с кокалчета по бара.

— За мен медовина, Наби. А за приятеля ми...

— Нещо безалкохолно?

Не бях сигурен, че искам да се напивам в джуджешка кръчма.

Наби наля две чаши и ги постави пред нас. Бокалът на Блицен бе златен отвътре и сребрист отвън, украсен с изображенията на танцуващи джуджешки жени.

— Тази чаша е Златната купа — каза Наби, — направена е от баща ми Дарби. А тази...

Той побутна моя калаен съд.

— Бум Дядо, направена от самия мен. Винаги искай още, преди да я изпиеш до дъно. Иначе — разпери той пръсти — бум! Дори да не си дядо.

Искрено се надявах да се шегува, но реших да пия на малки глътни.

— Мм — отпи от медовината си Блиц, — хубава чаша за почерпка! И сега, след като минахме формалностите, Наби... трябва да говоря с Младшия.

Една вена започна да пулсира по лявото слепоочие на Наби.

— Да умреш ли си дошъл?

Блиц посегна към кесията си и избута една златна сълза по плота.

— Тази е за теб — каза той приглушено, — за да направиш обаждането. Кажи на Младшия, че имам още. Искам само да направим една сделка.

След моя опит с Ран думата „сделка“ ме накара да се почувствам дори по-неудобно, отколкото Почини-задник. Наби започна да гледа ту към Блицен, ту към сълзата. Изражението му преминаваше от страх към алчност, но накрая алчността победи. Барманът взе сълзата.

— Ще се обадя. А вие се насладете на пиячката.

Той слезе от поставката си и се скри в кухнята.

— Имам няколко въпроса — обърнах се аз към Блиц.

— Само няколко? — изкикоти се той.

— По коя датировка я смятате тази 4109-та година? Време ли е, или...

— Календарът на джуджетата започва със създаването на вида ни — каза Блиц — съкращението е сл.лич. Ще рече след личинките.

Реших, че съм оглушал от лая на Рататоск.

— Я пак?

— При сътворението на света... хайде стига, знаеш историята. Боговете убили най-големия от гигантите, Имир. Използвали плътта му за да създадат Мидгард. Нидавелир се развил под Мидгард, където личинките изяли мъртвата плът на великана и създали тунели. Някои от тези личинки еволюирали в джуджета, с малко помощ от боговете, разбира се.

Блицен изглеждаше горд от този исторически факт. Реших да направя каквото мога, за да го изтрия от паметта си.

— Още един въпрос — попитах, — защо бокалът ми си има име?

— Джуджетата са ковачи — каза Блицен, — отнасяме се с уважение към това, което правим. Вие хората правите хиляда скапани стола, които са еднакви и се чупят до година. Но когато ние направим стол, го правим от векове за векове и винаги различен. Чаши, мебели, оръжия... всяко нещо, щом е изковано, има душа и име. Не можеш да оцениш нещо истински, освен ако не е достойно да си има име.

Изучих бокала си, който бе изписан детайлно с руни и вълни. Прииска ми се да имаше друго име, като „Няма да избухвам“ например, но трябваше да призная, че е хубава чашка.

— А това, че наричаш Наби „син на Лорета“? — попитах аз. — Или мен „син на Натали“?

— Джуджетата са матриархат. Следим рода си по майка. Това е по-смислено от вашия патриархат, защото може да те роди една майка, освен ако не си богът Хеймдал. Той има девет биологични майки. Но това е друга история.

— Да продължим — щях да получа аневризъм, — сълзите на Фрея са от червено злато? Сам ми каза, че това е валутата на Асгард.

— Да. Но сълзите на Фрея са стопроцентово чисти. Това е най-хубавото червено злато, създавано някога. Повечето джуджета биха извадили дясното си око за тази кесийка, която носим.

— Значи този тип, Младшия. Той ще направи сделка с нас?

— Или това — каза Блиц, — или ще ни разкъса на части. Искаш ли малко чипс, докато чакаме?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

БЛИЦ ПРАВИ ЛОША СДЕЛКА

Трябваше да му го призная на Наби. Домашният му чипс бе отлична последна вечеря.

Бях изял половината чиния вкусотия, когато Младшия се появи. На пръв поглед се запитах дали няма да е по-бързо да изпия „Бум Дядо“ и да бумна, понеже шансовете за сделка със старото джудже не ми харесаха.

Младшия изглеждаше на двеста години. Кичури сива коса бяха залепнали за покритата му с петна глава. Меко бе да се каже, че брадата му е чорлава. Злобните му кафяви очички огледаха бара, все едно си мислеше: Мразя това. И това. А онова още повече.

Физически не беше страшен, опрял се на златна проходилка, но вървеше с двама джуджешки телохранители. Всеки от тях бе толкова як, че ръгбисти можеха да тренират с него.

Останалите клиенти станаха и тихичко си излязоха като в стар уестърн. Блицен и аз останахме.

— Младши — поклони се Блицен, — благодаря, че се съгласи да се срещнеш с нас.

— Колко си нагъл — изръмжа Младшия.

— Би ли искал да седнеш на стола ми — предложи Блицен. — Дома на задника, направен от...

— Не, благодаря — каза Младшия, — ще остана прав благодарение на моята проходилка, Крупието на Бабите, известен гериатричен продукт, направен от личната ми асистентка, сестра Бамби.

Прехапах буза. Съмнявах се, че е дипломатично да избухна в смях.

— Това е Магнус, синът на Натали — каза Блицен.

— Знам го кой е — загледа ме старото джудже, — намерил е Меча на лятото. Не можа ли да изчакаш да умра? Стар съм вече за Рагнарок.

— Съжалявам — казах, — трябваше да се обадя преди Суртур да ме нападне и прати във „Валхала“.

Блицен се изкашля, а телохранителите му ме загледаха, все едно съм направил деня им по-интересен.

— Харесваш ми — изсмя се Младшия, — ти си груб. Да ти видим Меча тогава.

Показах му номера с украшението. На неоновата светлина в бара руните на острието засияха в оранжево и зелено.

Старото джудже скръцна със зъби.

— Наистина е оръжието на Фрей. Много лоша новина.

— Тогава може би ще се съгласиш да ни помогнеш? — попита Блицен.

— Да ти помогна? — изхриптя Младшия. — Баща ти ме съсипа. Ти опетни репутацията ми. А сега искаш помощта ми. Железни нерви имаш, Блицен, признавам ти го.

Жилите по врата на Блиц изглеждаха все едно могат да скъсат добре защитата му яка.

— Тук не става дума за семейната ни вражда, Младши, а за въжето. За това вълкът Фенрир да остане в плен.

— Разбира се — озъби се Младшия на телохранителите си, — факт е, че баща ми, Етри Старшия, бе единственото джудже, достатъчно талантливо, за да сплете Глейпнир, а твоят баща, Били, прекара целия си живот в това да се съмнява в качествата му. Нима това няма нищо общо?

Блицен стисна кесията с червени златни сълзи. Страхувах се, че ще цапне Младшия по главата с тях.

— Мечът на лятото е тук. След шест мидгардски нощи, Суртур смята да пусне Вълка. Трябва да направим каквото можем, за да го спрем. Ти знаеш, че годността на Глейпнир е изтекла. Трябва ни информация за това как е бил окован Фенрир. И ни трябва ново въже, просто за всеки случай. Само ти имаш таланта да изплетеш такова.

— Я повтори — изкриви ухо Младшия.

— Ти си талантлив, злобно старче... — Блицен се спря — само ти имаш уменията да изплетеш ново въже.

— Така е — ухили се Младшия, — дори имам такова, вече направено. Не заради проблеми с Глейпнир или скандалните обвинения на родата ти относно качествата му, а просто защото обичам

да бъде подготвен. За разлика от татко ти, който самичък отиде да навести Фенрир като пълен идиот и му послужи за закуска.

Трябваше да застана пред Блицен, за да му попреча да нападне старото джудже.

— Ясно — казах аз, — момчета, сега не е моментът. Младши, ако имаш ново въже, това е просто чудесно. Остава да уточним цената. Освен това ни трябва чифт нови обеци.

— Разбира се — избърса уста Младшия. — За скъпата майчица на Блицен, несъмнено. Какво предлагаш в замяна?

— Покажи му, Блицен! — казах.

Очите на Блиц продължаваха да пламтят от яд, но той отвори кесията и изсипа малко червени златни сълзи в дланта си.

— Добри пари — каза Младшия, — приемлива оферта... Стига да не идваше от Блицен. Ще ви продам каквото искате за кесийката сълзи, но първо трябва да възстановя честта на семейството си. Време е да уредим това веднъж и завинаги. Какво ще кажеш, сине на Фрея? Състезание. Аз и ти. По стария начин. С традиционния залог.

Блицен отстъпи към бара и потрепери толкова силно, че почти повярвах как е произлязъл от личинки. (Изтрий това, Магнус. Проклета памет!)

— Младши — каза той — знаеш, че аз не съм... че не бих могъл...

— Утре по мъхнат изгрев — попита Младшия, — съдиите ще се ръководят от някой неутрален. Може би Наби, за който вярвам, че не ни подслушва под бара.

Нещо се удари в поставката. Иззад касата се чу сподавеният глас на Наби.

— За мен ще бъде чест.

— Значи е уредено — ухили се Младшия. — Какво ще кажеш, Блицен? Призовавам те според старите обичаи. Ще защитиш ли честта на семейството?

— Аз... — Блицен увеси нос. — Къде трябва да се видим.

— Пещите на площад „Кенинг“ — каза Младшия, — това ще е весело. Хайде, момчета. Трябва да разкажа на сестра Бамби затова!

Старото джудже се изнесе с бодигардовете подире му. Веднага щом си тръгнаха, Блицен падна върху Дома на задника и пресуши Златната купа.

Наби се появи иззад бара. Гъсеничните му вежди се размърдаха загрижено, докато пълнеше наново бокала на Блиц.

— Тази е за моя сметка, Блицен. Радвам се, че те познавах.

След това се върна в кухнята и остави Блиц и мен насаме с музиката на Тейлър Суифт. Песента ѝ „Know Places“ придобиваше съвсем друго значение в света на джуджетата.

— Ще ми обясниш ли какво стана? — попитах Блиц. — Какво е това състезание по мъхнат изгрев? И какво е мъхнатиият изгрев?

— Мъхнатиият изгрев... — загледа се Блиц в бокала си — джуджешката зора, когато мъхът започва да свети. Що се отнася до състезанието...

Той сподави хлипа си.

— Нищо. Ще се оправиш и без мен.

Точно тогава се отвориха вратите на бара. Сам и Хартстоун влетяха вътре, все едно ги е блъснала кола.

— Живи са! — скочих аз. — Блиц, виж!

Хартстоун бе толкова развълнуван, че дори не можеше да направи знаците си. Той се втурна и едва не събори Блицен от стола.

— Здравсти, приятелче — потупа го по гърба Блиц, — да, аз също се радвам да те видя.

Сам не ме прегърна, но успя да се усмихне. Още бе покрита с листа и клонки, но не изглеждаше зле ранена.

— Магнус, радвам се, че още не си умрял. Искам да присъствам, когато това стане.

— Благодаря ти, ал-Абас. Какво стана с вас, приятели?

— Крихме се под забрадката, доколкото може — сви рамене тя.

С всичко останало бях забравил за нея.

— Какво беше това? Да нямаш хиджаб невидимка?

— Не ме прави невидима, а е камуфлаж. Всички валкирии имат лебедови наметала, с които да се крият в случай на нужда. Аз направих моя на хиджаб.

— Но ти не стана на лебед. Стана на дървесен мъх.

— Може да прави различни неща. Така или иначе, изчакахме катерицата да си тръгне. Лаят ме остави съсипана, но за щастие Харт не бе засегнат. Катерихме се малко по Игдразил...

— Един лос се опита да ни изяде — направи знак Харт.

— Моля? — попитах. — Лос?

Харт изсумтя и изписа: *Е-Л-Е-Н. Един и същи е знакът за двете животни.*

— Сега всичко ми стана ясно — отвърнах, — елен е опитал да ви изяде.

— Да — съгласи се Сам. — Двалин или може би Дунейр. Един от елените, които обикалят Световното дърво. Измъкнахме се, озовахме се по погрешка в Алфхейм...

Хартстоун потрепери, а после просто направи знак.

Ужас.

— И ето ни тук — Сам погледна Блицен, чието изражение още бе застинало в шок. — Та, какво става?

Разказах им за посещенията при Фрея, а после и за разговора с Младшия. Харстоун се облегна на бара и направи знак с една ръка:

Занаят?

После поклати глава.

— Какво имаш предвид с това занаят? — попитах.

— Занаят — промърмори Блиц, — такова е състезанието на джуджетата. Изпитва уменията ни в ковашкия занаят.

Сам потропа с пръсти по брадвата.

— Ако съдя по изражението ти, нямаш вяра в уменията си.

— Лош ковач съм — каза Блицен.

— Не е вярно — възрази Хартстоун.

— Хартстоун — каза Блицен, — и да бях отличен ковач, нямаше да има значение. Младшия е най-умел от всички нас, джуджетата. Ще ме смачка.

— Хайде де — отвърнах, — ще се оправяш. А и да загубиш, ще намерим друг начин да вземем въжето.

Блицен ме погледна тъжно.

— Не е толкова просто, хлапе. Според традицията ако загубя, губя и главата си!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ПРАВЯТ НИ ХУБАВ КУПОН ПРЕДИ ОБЕЗГЛАВЯВАНЕТО

Посещението на апартамента на Блицен беше най-яката част от пътуването. Но пък то изобщо не беше яко.

Блиц бе наел третия етаж на къща по улицата от Сварталф Мол (да, има такова нещо). Предвид факта, че му предстоеше обезглавяване на следващия ден, ми се стори като добър домакин. Извини се за това, че не е почистил (макар на мен всичко да ми се виждаше чисто), стопли малко омлет в микровълновата и извади диетична кола и каса пенлива медовина от някой си Фялар. Всяка бутилка бе уникално изработена и от различно стъкло.

Мебелировката му бе скромна, но стилна — диван във формата на буквата L и две футуристични кресла. Те сигурно имаха имена и бяха известни мебели, но Блицен не ни запозна. Грижливо подредени на масата за кафе имаше списания за джуджешка мода за мъже и интериорен дизайн.

Докато Сам и Харт си стояха с Блиц в опит да го успокоят, аз крачех напред-назад из стаята. Чувствах се ядосан и виновен, че съм поставил Блиц в такова положение. Вече бе рискувал достатъчно за мен. Бе изкарал две години по улиците да ме гледа, а можеше да е тук, да си пие пенливата медовина и да яде омлет. Бе се опитал да ме защити, нападайки господаря на огнените великани с играчка. Сега щеше да изгуби главата си в състезание със зъл пенсионер.

Освен това джуджешката философия на занаята ме шокира. В Мидгард повечето неща бяха чупливи, боклуци, които се развалят и заменят. Бях живял от тях последните две години. Взимах това, което хората хвърлят, и намирах какво мога да продам или поне запала.

Запитах се какво ли е да живееш в Нидавелир, където всеки предмет бе направен да е вечно произведение на изкуството, чак до

чашката и стола. Може би бе досадно да рецитираш делата на обувките си рано сутрин, но поне знаеш, че имаш хубави обувки.

Запитах се за Меча на лятото. Фрея ми бе казала да се сприятеля с него. Бе намекнала, че оръжието има мисли и чувства.

Всяко изковано нещо има душа, бе ми казал Блиц.

Може би не се бях представил както трябва. Може би трябваше да се отнеса към Меча като към друг спътник.

— Блиц, трябва да имаш специалност — каза Самира, — какво учи в търговското училище?

— Мода — подсмръкна Блицен, — създадох си собствена програма. Но дрехите не ги признават за част от занаята. Очакват да изчуквам нажежени слитъци или да човъркам машинарии! Не ме бива в това!

Бива те, направи знак Харт.

— Не и когато съм напрегнат — въздъхна Блиц.

— Не разбирам — казах — защо загубилият трябва да умира? Как решават кой печели?

Блицен загледа корицата на „Джуджешка красота — нов външен вид за пролетта! Сто ползи от кожата на варгите!“

— Всеки участник прави три предмета. Могат да са всякакви. В края на деня съдиите ги оценяват според тяхната полезност, красота, качества и там още каквото им хрумне. Могат да дават точки за каквото си искат. Състезателят с повече точки печели. Другият умира.

— Сигурно нямате много състезания — казах аз, — щом загубилият губи главата си.

— Това е традиционният облог — каза Блиц, — повечето хора вече не настояват на него. Но Младшия е старомоден. Освен това ме мрази.

— Нещо, свързано с вълка Фенрир и баща ти?

Харт поклати глава, за да ме накара да замълча, но Блицен го потупа по коляното.

— Всичко е наред, приятелче. Заслужават да знаят.

Блиц се облегна на дивана. Внезапно изглеждаше по-спокоен за надвисналата гибел, което ме притесни. Предпочитах да удря с юмрук по стената.

— Нали ти казах, че джуджешките предмети се правят почти вечни — попита. — Всъщност е колкото да издържат докато джуджето

е живо. За едно джудже това означава векове.

Загледах брадата на Блиц и се запитах дали не е боядисал сивите кичури.

— На колко си години?

— На двацет — каза Блиц, — но Младшия е на петстотин. Баща му Ейтри бе един от най-известните ковачи в джуджешката история. Живя над хиляда години. Направи някои от най-ценните предмети на боговете.

Самира отхапа от омлета си.

— Дори аз съм го чувала. Разказват за него в старите митове. Направил е чука на Тор.

Блиц кимна.

— Но въжето Глейпнир е може би най-важният му труд, повече дори от чука на Тор. Въжето удържа Фенрир да не започне апокалипсиса.

— Разбирам — казах.

— Но въжето бе направено набързо. Боговете молеха за помощ. Бяха опитали да вържат Фенрир с две масивни вериги. Знаеха, че възможностите да пленят звяра намаляват. Вълкът ставаше все посилен и по-див с всеки изминал ден. Скоро щеше да е неуязвим. Затова Ейтри... той направи каквото можа. Очевидно, след като е удържало толкова дълго, въжето е добро. Но хиляда години е много време, дори за едно джуджешко въже, особено когато за него е вързан най-могъщият вълк във вселената и го опъва денем и нощем. Години изкара в опит да убеди Младшия, че Глейпнир има нужда от подмяна. Но Младшия не искаше и да чуе за това. Каза, че от време на време ходи до острова на Вълка да провери въжето. Закле се, че Глейпнир е наред. Смяташе, че баща ми оскърбява неговото семейство. Накрая татко...

Гласът на Блиц потрепери.

Няма нужда да им казваш, направи знак Хартстоун.

— Всичко е наред — прокашля се Блицен. — Младшия използва цялото си влияние да настрои народа срещу баща ми. Семейството ми остана без работа. Никой не си купуваше изработките на Били. Накрая татко сам отиде до остров Лингви. Искаше да провери въжето, да докаже, че то има нужда от смяна. Така и не се завърна. Последните няколко месеца един джуджешки патрул намери...

Той погледна надолу и поклати глава.

Дрехи, направи знак Хартстоун. — Разкъсани и изхвърлени на брега.

Самира или започваше да разбира езика на знаците, или просто схвана идеята.

— Блиц, толкова съжалявам — постави ръка на устата си тя.

— Е — сви безсилно рамене той, — вече знаете. Младшия още се сърди. Смъртта на татко не му бе достатъчна. Исква да унизи и убие и мен.

Оставих питието си на масата за кафе.

— Блиц, мисля, че говоря от името на всички като казвам, че Джуниър може да си завре златната проходилка в...

— Магнус — предупреди Сам.

— Какво? Гадният старец заслужава да изгуби главата си. Какво може да направим, за да помогнем на Блиц да спечели състезанието?

— Оценявам думите ти, хлапе — изправи се на крака Блиц, — но не можем да направим нищо. А сега... ако ме извините...

Отиде до спалнята си и затвори вратата зад себе си.

Самира сви устни. Една клонка от Игдразил още стърчеше от джоба ѝ.

— Има ли шанс Младшия да не е толкова добър? Не е ли вече много стар?

Хартстоун разви шала си и го хвърли на дивана. Мракът на Нидавелир не му се отразяваше добре. Зелените вени на врата му изпъкваха повече от обичайното. Косата му бе заострена от статично електричество като цвете, търсецо слънчева светлина.

Младшия е много добър. Той направи знак все едно къса хартия на две и хвърля остатъците. Няма надежда.

Прииска ми се да хвърля пенливата медовина на Фялар през прозореца.

— Но Блиц си го бива, нали? Или само го окуражаваше?

Харт се изправи. Той отиде до бюфета в столовата. Не бях обърнал голямо внимание на масата, но Харт натисна едно копче по повърхността ѝ, скрит клавиш, предполагам. Масата се отвори като стрида. От вътрешната светлина имаше електрически панел. Той припламна в топла златиста светлина.

— Солариум — веднага щом казах това, разбрах истината, — щом си дошъл в Нидавелир за пръв път, Блицен е спасил живота ти.

Ето как. Намерил е начин да се печеш на слънце.

Харт кимна.

Стана, когато за пръв път използвах руните за магия. Беше грешка. Паднах в Нидавелир и едва не умрях. Блиц е добър ковач. Мил и умен. Но не и под напрежение. Състезанията не са неговата сила.

— Какво да правим тогава? — прегърна колене Сам. — Имаш ли магия, която да помогне?

Харт се поколеба.

Малко. Ще я използвам преди състезанието. Няма да стигне.

Преведох на Сам и запитах.

— Какво мога да направя?

Пази го, направи знак Харт. Младшия ще пробва да го саботира.

— Да го саботира? — намръщих се. — Но не е ли това измама?

— Чувала съм за това — каза Сам. — В джуджешките състезания можеш да тормозиш съперника, но не трябва да те хващат. Намесата трябва да прилича на инцидент или нещо, което съдиите не могат да свържат с теб. Звучи обаче, че на Младшия не му трябва помощ, за да спечели.

Но ще лъже. Харт направи знак напомнящ спускащо се резе. *Защото е зъл.*

— Хубаво — казах, — ще опазя Блицен.

Но и това не е достатъчно. Харт се загледа в Сам. *Има само един начин да спечелим. Да прецакаме Младшия.*

Когато казах на Сам какво е изписал, тя посивя като джудже на слънчева светлина.

— Не — тя размаха пръст към Харт, — твърдо не. Казах ти.

Блиц ще умре, направи знак Харт. *А ти си го правила и преди.*

— За какво говори той — попитах аз. — Какво си правила преди?

Тя стана на крака. Напрежението в стаята внезапно се покачи.

— Хартстоун каза, че няма да споменаваш това. Ти обеща.

Тя се обърна към мен, а изражението на лицето ѝ пресече всякакви въпроси.

— Извинете ме. Трябва ми малко въздух.

След това излезе като буря от апартамента.

— Какво беше това? — обърнах се аз към Хартстоун.

Раменете му увиснаха. Лицето му бе празно, без надежда.

Грешка, направи знак той.

После легна в слънчевото си легло и се обърна към светлината.
Тялото му образува вълкообразна сянка по пода.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

НЕКА ИЗВАЙВАНЕТО НА ДЕКОРАТИВНАТА ПАТИЦА ЗАПОЧНЕ

Площад „Кенинг“ приличаше на баскетболен стадион, но без кошове. Верижна ограда опасваше напукания асфалт. В единия край имаше редица каменни колони, изградени като тотеми с драконови глави, стоновки и тролски лица. В другия край имаше пейки, на които бяха седнали като зрители джуджетата. На мястото, където трябваше да се изпълняват наказателните удари, имаше две открити ковачници, готови за работа. Всяка имаше пещ с мехове, които да разпалят огъня, колекция от наковални, няколко здрави маси и комплекти с инструменти, които приличаха на оръдия за мъчения.

Тълпата изглеждаше готова за дълъг ден. Бяха си донесли хладилни чанти, завивки и кошници за пикник. Няколко предприемчиви джуджета продаваха храна от бусчета. Опашките за сладолед и буритоси бяха от по двацет джуджета всяка и аз съжалих, че съм закусил със стари понички у Блиц.

Когато приближихме корта, тълпата посрещна Блицен с бурни аплодисменти. Сам не се виждаше никаква. Така и не се бе прибрала от апартамента предишната нощ. Не бях сигурен дали трябва да съм разтревожен, или ядосан.

Младшият чакаше, опрян на златната си проходилка. Двамата му телохранители стояха зад него, облечени като шефа си в комбинезони и кожени ръкавици.

— Е, Блицен — изсмя се старото джудже, — мъхнат изгрев мина преди десет минути. Да не си се гримирал?

Блицен изглеждаше сякаш не е спал. Очите му бяха подпухнали и кървясали. Бе изкарал предния час разтревожен затова как да се облече, като накрая реши да си сложи сиви панталони, бяла риза с черни тиранти, заострени черни обувки и бомбе. Можеше и да не

спечели състезанието с уменията си, но определено щеше да победи в гласуването за най-добре облечен ковач.

— Да започваме ли? — огледа се разсеяно той.

Тълпата извика одобрително. Хартстоун придружи Блицен до ковачницата. След нощ слънчеви бани в леглото на Блицен лицето на елфа бе порозовяло като намазано с пипер. Преди да напуснем апартамента той направи руна на Блиц, за да го накара да се почувства отпочинал и съсредоточен, но сега пък Харт бе изтощен и замаян. Въпреки това Харт разпали пещите, докато Блицен се суетеше около работното си място, объркан от инструментите и кошниците метална руда.

В същото време Младшия запълзя с проходилката си и изляя на един от охранителите да му донесе буца желязо и кесия кости. Другият телохранител остана на пост, като внимателно оглеждаше за нещо, което би прекъснало работата на шефа му.

Опитах да сторя същото за Блиц, но се усъмних, че изглеждам толкова заплашително, колкото мускулестото джудже в комбинезон. (И да, това е тъжно.)

След около час първоначалният ми адреналинов скок пресъхна. Осъзнах защо зрителите са си докарали обяд. Ковашките състезания не бяха скоростен спорт. От време на време тълпата аплодираше или мърмореше с одобрение, когато Младшия отбележеше добър удар с чука или пускаше парче метал в охлаждащата вана с одобрително съскане. Наби и двамата други ковачи обикаляха напред-назад между работилниците и отбелязваха нещо на дъсчиците си. Но за мен основната част от сутринта мина в това да стоя с Меча на лятото в ръка. Надявах се да не изглеждам като глупак.

Няколко пъти се наложи да си върша работата. По едно време от нищото се появи стреличка, насочена право към Блицен. Мечът на лятото обаче се намеси. Преди да разбере какво става, острието свали стреличката от въздуха. Тълпата избухна в аплодисменти. Това щеше да е приятно, ако бях свършил нещо.

Малко след това едно джудже се появи от публиката, размаха брадва и изкрещя:

— КРЪВ!

Ударих го по главата с дръжката на Меча и то припадна. Последваха по-учтивни аплодисменти. Няколко зрители отнесоха

джуджето за глезените.

Младшият бе твърде зает да удря с чука по нажежения железен цилиндър с размерите на дуло за пушка. Вече бе изработил няколко помалки механизма. Предположих, че те ще се съберат в цилиндъра, но не можех да отгатна какъв ще е крайният продукт. Проходилката никак не забавяше старото джудже. Наистина трудно припълзвяваше, но лесно стоеше на едно място. Въпреки възрастта си, мускулите му бяха като изваяни от цял живот работа с чука и наковалнята.

В същото време Блицен се бе привел над работната си маса с чифт тънички клещи и свързваше тънки листове от изкривен метал в някаква фигурка. Хартстоун стоеше до него, изпотен от разгарянето на пещите.

Опитах да не мисля за това колко изтощен ми се струва Харт или това къде е Сам, или колко пъти Блицен изтърва клещите си и плака над проекта си.

Накрая Наби извика:

— Десет минути до обедната почивка!

Блицен заплака. Закачи още един лист метал до проекта си, който започна да наподобява патица.

Повечето зрители наблюдаваха другата работилница, където Младшият закачаше различни механизми към цилиндъра си. Той закуцука до пещта и нагря цялото нещо, докато то не се нажежи до червено.

Накрая внимателно постави цилиндъра на наковалнята, хванал го здраво с клещи. Надигна чука си...

И точно когато удари, нещо се обърка. Младшият изпищя. Чукуът удари накриво и сплеска цилиндъра, като разпрати вътрешните му механизми навсякъде. Младшият се олюля назад, стиснал лицето си две ръце.

— Какво става? — извикаха телохранителите, които притичаха при него.

Не чух целия разговор, но очевидно някакво насекомо бе ухапало Младшият между очите.

— Хвана ли го? — попита единият охранител.

— Не! Малката гад отлетя! Бързо, преди цилиндърът да се е охладил...

— Край на първата част! — викна Наби.

Младшият тропна с крак и изруга. Той погледна съсипания си проект и се развика на охранителите.

Отидох да проверя как е Блицен, който бе седнал до наковалнята. Бомбето му бе издърпано назад по главата. Левите му тиранти се бяха скъсали.

— Как върви, шампионе? — попитах.

— Ужасно — той посочи проекта си, — направих една патица.

— Аха — потърсих комплимент с ума си, — патицата е хубава. Това трябва да е клюнът, нали? А това крилето?

Хартстоун седна до нас на асфалта.

Патици, направи знак той. — Винаги патици.

— Съжалявам — оплака се Блиц, — когато съм стресиран, правя патици. Не знам защо.

— Не бой се — казах. — Младшият има проблеми. Първият му проект стана на мекица.

Блиц опита да издуха жаравата от бялата си риза.

— Няма значение. Първият проект на Младшият винаги е за загрявка. Има още два шанса да ме довърши.

— Да не съм те чул да говориш така. — Потърсих из торбата ни с припаси и му подадох манерка с вода и малко кракери с фъстъчено масло.

Хартстоун яде като прегладнял елф. След това седна и освети лицето си с фенерче в опит да погълне лъчите. Блицен почти не пи от водата си.

— Никога не съм искал това — промърмори Блиц. — Състезания по ковачество, вълшебни предмети. Цял живот съм си мечтал да правя хубави дрехи, които да продавам на прилични цени в собствено магазинче.

Загледах потната му яка и си спомних думите на Фрея.

Блицен е гений относно модата и платовете. Другите джуджета не могат да го оценят, но за мен е великолепно.

— Това е мечтата ти — осъзнах, — затова си пил от кладенеца на Мимир. Да разбереш как да си отвориш такова магазинче?

— Не само затова — намръщи се Блицен, — исках да последвам мечтите си. Исках другите джуджета да спрат да ми се присмиват. Исках да отмъстя за смъртта на баща си и да върна честта на

семейството. Но тези неща не си пасваха. Затова отидох при Мимир за съвет.

— И какво ти каза той?

— Четири години служба — сви безпомощно рамене Блицен, — такава е цената, за да пия от кладенеца му. Каза, че в цената на знанието се крие и отговорът. Служейки на него, ще получа каквото искам. Но няма да стане така. Вместо това ще пукна.

Не, направи знак Харт. — Един ден мечтата ти ще се сбъдне.

— И как ще се сбъдне, когато ще съм с отрязана глава? — попита Блицен. — Така е трудно да шиеш дрехи!

— Няма да ти отрежат главата — казах.

Вътре в мен се появиха няколко идеи, подобни на използван разтопен слитък. Наистина чувството можеше да идва и от крекерите, но се сетих за Меча ми, който ставаше на висулка, и забрадката на Сам, която бе вълшебен високотехнологичен камуфлаж.

— Блиц, следващите ти два предмета ще са страхотни.

— Откъде знаеш? Мога да се паникьосам и да направя още няколко патици?

— Нали искаше да правиш дрехи? Давай.

— Хлапе, това е ковачница, а не шевна машина. А и не признават модата за занаят.

— А броните?

— Е, тях да, но... — поколеба се Блиц.

— А модни дрехи, които могат да се ползват като брони?

— В името на Балдер — зяпна Блиц. — Хлапе, това вече е добра идея!

Скочи на крака и започна да събира инструментите около работилницата си.

Харт грейна към мен — буквално, тъй като още светеше с фенерчето към лицето си. Потупа със свободната си ръка по главата. Знака за гений.

Когато Наби каза, че е дошло времето за втората част от изпитанието, отидох до меховете, за да позволя на Харт да си почине. Той застана на пост. Да разпалваш пещите бе толкова забавно, колкото да си върху неподвижен мотоциклет във фурна.

След известно време Блицен ме измъкна от пещите и ме накара да му помагам в ковачеството. Въобще не ставах за тази работа, но

това, че трябваше да ми дава напътствия, сякаш увеличи увереността на Блиц.

— Не, сложи това там! Не, големите клещи! Дръж здраво, хлапе! Това не е здраво!

Изгубих представа за времето. Не следях много какво прави Блиц. Нещо малко, изплетено от верижки. Вместо това не спирах да мисля за Меча на лятото, който отново бе станал на висулка върху врата ми.

Спомних си как се разхождах по пристанищата на площад „Копли“, наполовина припаднал от глад и изтощение, водещ въображаем разговор с острието. Запитах се как Мечът или жужеше, или оставаше притихнал, или напътстваше ръката ми, или стоеше тежък и инертен. Ако имаше душа и чувства, значи не го бях почел както трябва. Отнасях се с него като към опасен предмет, а трябваше да се държа с него като с човек.

— Благодаря — казах под носа си в опит да не звуча идиотски. — Когато срязва онази стреличка във въздуха, спаси приятеля ми. Трябваше да ти благодаря по-скоро.

Висулката сякаш се затопли, макар до ковачницата не можеше да бъдеш сигурен.

— Сумарбрандер — казах, — така обичаш да те наричат, нали? Съжалявам, че те пренебрегнах.

Хмм, отвърна скептично висулката.

— Ти си много повече от меч — казах, — не си само за рязане. Ти...

— Десет минути до обедната почивка! — извика Наби.

— Богове — промърмори Блицен, — няма да мога... Бързо, хлапе! Дай ми онова чукче!

Ръцете му полетяха, сграбчиха различни предмети и направиха леки промени към създаденото от него. Не изглеждаше като кой знае какво — обикновена плоска ризница, — но Блиц работеше върху нея сякаш животът му зависи от това. Както си и беше.

Той сгъна ризницата във финалната ѝ форма, след това спои шевовете.

— Това е вратовръзка — осъзнах аз. — Блицен, разбирам какво си направил!

— Благодаря и млъквай. — Той вдигна пистолета за спойки и обяви: — готов съм!

Точно в този момент от работилницата на Младшия долетя крясък.

— Аах! — извика старото джудже.

Цялата тълпа стана на крака.

Младшия бе паднал по задник, стиснал лицето си с две ръце. На работната му маса имаше сплескано парче охлаждащо се желязо.

Телохранителите изтичаха да му помогнат.

— Проклето насекомо! — зави Младшия, който кървеше от върха на носа си. Погледна дланите си, но не намери смачкано насекомо.

— Този път го ударих, сигурен съм! Къде е!

Наби и останалите съдии се намръщиха към нас, все едно бихме могли да организираме инсектоидно камикадзе. Мисля, че им се сторихме достатъчно тъпи, че да ги убедим, че нямаме нищо общо.

— Време за обяд! — каза Наби. — Следобедът предстои да бъде направен още един предмет!

Ядохме бързо, понеже Блиц нямаше търпение да се върне към работата.

— Хванах му цаката — каза той. — определено. Хлапе, длъжник съм ти.

Погледнах към работилницата на Младшия. Телохранителите му ме гледаха кръвнишки и пукаха с кокалчетата си.

— Да приключваме състезанието — казах. — Ще ми се Сам да беше тук. Може да си наложи с бой да си пробием път към бягство.

Харт ме погледа странно, когато споменах Сам.

— Какво? — попитах.

Той поклати глава и продължи да яде сандвича си със салата.

Следобедната сесия мина бързо. Бях толкова зает на стража, че нямах време да мисля. Младшия явно бе наел извънредни саботьори, понеже на всеки половин час трябваше да се оправям с нещо ново — копие, хвърлено от публиката, гнила ябълка, насочена към главата на Блицен, боен дрон на пара и две джуджета със зелени бански, които носеха бухалки. (Колкото по-малко знаете за това, толкова по-добре.) Мечът на лятото всеки път насочваше ръката ми и неутрализираше заплахата. И аз всеки път се сещах да му благодаря.

Почти различавах гласа му. „Да бе, няма проблем.“ „Мхмм.“ „Предполагам.“ Все едно бавно започва да ме харесва, забравяйки обидата от това, че съм го пренебрегвал.

Хартстоун тичаше около работилницата и носеше на Блиц допълнителни материали и вещи. Блиц носеше по-голямо и сложно парче метал. Каквото и да беше, изглеждаше много доволен.

Накрая остави длетото си и извика:

— Успях!

В същото време Младшия претърпя най-гръмкия си провал. Телохранителите му бяха наблизо, готови за нова атака от насекомото камикадзе, но това не помогна. Когато Младшия вдигна чука си за решителен удар, едно тъмно петно се спусна от небето. Конската муха ухапа Младшия по носа така силно, че той се завъртя от инерцията на чука си. С вой и олюляване той събори и двамата си телохранители в несвяст, разруши това, което имаше на двете му работни маси, и запрати третото си изобретение в пещта, преди да падне на асфалта.

Не трябваше да ми е смешно. Бяха унизили старото джудже грозно. Но ми беше, вероятно защото това джудже бе злобно, гадно и отмъстително.

В центъра на шумотевницата Наби удари с камбанка.

— Това е край на състезанието! — обяви той. — Време е да обявим победителя... и да убием загубилия!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА МЛАДСИЯ ПОЛУЧАВА КЕСИЯ СЪЛЗИ

Сам избра този момент, за да се покаже.

Тя си проправи път с рамена през тълпата. Забрадката ѝ бе сведена ниско над лицето. Якето ѝ бе покрито с пепел, все едно е изкарала нощта в комина.

Исках да ѝ се разкрещя за това, че я е нямало толкова дълго, но гневът ми се изпари, когато забелязах насиненото ѝ око и подута устна.

— Какво стана? — попитах. — Всичко наред ли е?

— Малък инцидент — каза тя, — не го мисли. Да видим какво ще кажат съдиите.

Зрителите се събраха около две странични маси, където бяха изложени произведенията на Младшия и Блицен. Блицен стоеше с ръце зад гърба и изглеждаше самоуверен въпреки скъсаните тиранти, омазнената риза и смачкано бомбе.

Лицето на Младшия бе цялото в кръв. Едвам се държеше на проходилката. Безумният блясък в очите му го караше да изглежда като сериен убиец, изтощен след края на тежък работен ден.

Наби и останалите съдии обиколиха масите, разгледаха изложените произведения и започнаха да си записват на дъските.

Най-накрая Наби се изправи пред публиката. Размърда гъстите си вежди и опита да се усмихне.

— Е — каза той, — благодаря, че присъствахте на това състезание, спонсорирано от кръчмата на Наби, известна измежду всички кръчми, построена от Наби, и дом на Пивото на Наби, едничката медовина, от която имате нужда. Нека сега състезателите ни представят първите си предмети. Блицен, сине на Фрея!

— Това е патица — посочи Блиц металната скулптура.

— И... — премигна Наби — какво прави.

— Когато я натисна по гърба... — Блицен стори точно това и патицата утрои размера си, като риба балон — става на по-голяма патица.

— Това ли е? — почеса се по брадата вторият съдия.

— Ами да — каза Блиц. — Кръстил съм я „Разширяващата се патица“. Върши работа, ако ви трябва и малка, и голяма метална патица.

— Става за градина — обърна се третият съдия към колегата, — да си я снимаш. Може би и за фокус.

— Ами благодаря ти, Блицен — прокашля се Наби. — А сега ти, Ейтри Младши, син на Една. Какво е първото ти творение?

Младшия избърса кръвта от очите си. Вдигна смачкания железен цилиндър, от който стърчаха пружини и ключалки.

— Това е самонасочваща се ракета срещу тролове! Ако не бе унищожена, щеше да унищожи всеки трол в радиус от километър. Може да се използва няколко пъти!

Тълпата замърмори одобрително.

— Но работи ли? — попита вторият съдия.

— Не! — каза Младшия. — Бе съсипана от последния ми удар. Но ако работеше...

— Но не работи — отбеляза третият съдия, — какво е тогава в момента?

— Безполезен метален цилиндър! — изръмжа Младшия. — Но вината не е моя!

Съдиите започнаха да се съвещават и си записаха нещо.

— Резултатите от първия кръг са „Разширяващата се патица“ и безполезен метален цилиндър. Наистина, както виждате, малки разлики между състезателите на този етап. Блицен, какъв е вторият предмет!

Блицен гордо вдигна ризничния шал.

— Това е бронейна вратовръзка!

Съдиите свалиха дъските си едновременно.

— Моля? — попита Наби.

— Хайде стига. — Блиц се обърна към публиката. — Колко от вас са имали нещастieto да носят бронейна жилетка без подходящата вратовръзка?

Едно джудже от задните редове притеснено вдигна ръка.

— Точно — каза Блицен — този аксесоар не само е моден, но ще спре изстрел от всяко огнестрелно оръжие! Може да се носи и като вратовръзка.

Съдиите се намръщиха и си записаха бележките, но няколко души от публиката изглеждаха силно впечатлени. Те прегледаха ризите си. Може би се чувстваха голи без бронебойната вратовръзка.

— Младши — попита Наби, — какво е второто ти произведение?

— Бокалът на Безкрая! — Младшия посочи смачкано парче желязо. — Съдържа безкраен запас от всяка течност, идеален за пътуване в пустини.

— Изглежда ми малко смачкан — посочи Наби с химикалка.

— Тъпата конска муха отново се намеси — възрази Младшия, — ухапа ме право между очите! Не съм виновен, че едно насекомо превърна брилянтното ми изобретение в купчина шлака!

— Купчина шлака — повтори Наби и записа нещо на дъсчицата си. — Блицен, какъв е финалният предмет!

Блицен вдигна дълго парче металически плат.

— Ризницата сако! Използва се с ризничен костюм. Но може и да го носите небрежно, с дънки и хубава риза.

-И щит-, предложи Хартстоун.

— Да, и щит — съгласи се Блицен.

Третият съдия се приведе напред и присви очи.

— Може и да осигури някаква минимална защита, например ако ви намушкат с нож в дискотека. В гърба.

Вторият съдия си записа нещо.

— Има ли вълшебни свойства?

— Не — отвърна Блиц, — но може да се носи и от двете страни. Сребро отвън, злато отвътре. В зависимост от бижутата или цвета на доспехите...

— Ясно — Наби си отбеляза нещо на дъската и се обърна към Младшия. — Вашият последен предмет, сър!

Юмруците на Младшия потръпнаха от ярост.

— Това не е честно! Никога не съм губил състезание! Всички знаете уменията ми. Този нахалник и позъор Блицен някак си успя да съсипе...

— Ейтри Младши, син на Една — прекъсна го Наби, — какъв е третият предмет?

Той посочи нервно към пещта.

— Третият ми предмет е там! Няма значение какво е било! Сега е кипяща слуз!

Съдиите се събраха и започнаха да се съвещават. Тълпата се размърда неспокойно.

Наби се обърна към публиката.

— Този мач не беше лесен за нас. Претеглихме ползите от кипящата слуз, купчината шлака и безполезния метален цилиндър срещу Ризницата сако, Бронебойната вратовръзка и Разширяващата се патица. Разликите бяха минимални, но все пак отсъждаме за победител Блицен, сина на Фрея!

Зрителите избухнаха в аплодисменти, а други ахнаха невярващо. Едно джудже с костюм на медицинска сестра, вероятно известната сред джуджешките сестри Бамби, припадна.

Хартстоун започна да подскача нагоре-надолу и размаха шала си. Потърсих с поглед Сам, но тя си седеше на края на тълпата.

Младшия сви юмруци, все едно се чудеше дали да не се удари сам.

— Хубаво — изръмжа той, — вземи ми главата! Не искам да живея в свят, в който Блицен печели състезания!

— Младши, не искам да те убивам — каза Блицен. Въпреки победата си не звучеше горд или злорад. Изглеждаше уморен, може би дори тъжен.

— Ти... — премигна Младшия. — Сериозно?

— Не. Само ми дай обещите и въжето, както обеща. И признай публично, че татко бе прав за Глейпнир през цялото време. Трябваше да смениш въжето преди векове.

— Никога! — кресна Младшия. — Оскверняваш паметта на татко! Не мога...

— Добре тогава, взимам си брадвата — въздъхна Блицен. — Да те предупредя, че острието е малко тъпо...

Младшия преглътна. Погледна с копнеж към бронебойната вратовръзка.

— Хубаво тогава. Може би... може би Били беше прав. Може би трябва да сменим въжето.

— И не беше редно да му съсипваш репутацията.

Мускулите по лицето на старото джудже се свиха в конвулсия, но той успя да го изрече.

— И да... не беше... редно от моя страна.

Блицен се загледа в сумрака и промърмори нещо под носа си. Не можех да чета добре по устата, но бях сигурен, че каза:

— Обичам те, татко. Сбогом.

След това отново погледна Младшия.

— А сега предметите, които обеща...

Младшия щракна с пръсти. Един от телохранителите докуцука с превързана глава от скорошната среща с чука. Подаде на Блицен малка кадифена кутийка.

— Обещи за майка ти — каза Младшия.

Блиц отвори кутията. Вътре имаше две малки котенца, направени от филигрирано злато като Брисингамен. Докато гледаше, котките се протегнаха, облизаха изумрудените си очи и размахаха диамантени опашки.

— Стават — затвори кутията Блиц, — а въжето?

Бодигардът му подхвърли топка коприна.

— Шегувате се — казах, — с това ли трябва да вържем Фенрир?

— Момче, толкова си прост, че няма накъде повече — изгледа ме кръвнишки Младшия. — Глейпнир бе също толкова тънка и лека, но парадоксалните й съставки й дадоха огромна сила. Това въже е същото, но по-добро!

— Парадоксални съставки?

Блиц вдигна края на въжето и подсвирна одобрително.

— Има предвид неща, които не би трябвало да съществуват. Трудно се работи с парадоксални съставки и е много опасно. В Глейпнир имаше шум от стъпките на котка, плюнката на птица, дъхът на риба и брадата на жена.

— Не знам дали последното е парадокс — казах, — на Евровизия имаше една изпълнителка...

— Въпросът е, че това въже е дори по-добро! — изсумтя Младшия. — Нарекох го Андскоти, Врага! Оплетено е от най-силните парадокси в Деветте свята! Бърз безжичен интернет, честността на политик, качествен ксерокс, здравословно пържено и интересна лекция по граматика!

— Признавам — казах, — тези неща не съществуват!

Блиц прибра въжето в раницата. Взе кесийката сълзи и я подаде на старото джудже.

— Благодаря ти, Младши. Считам сделката за изпълнена, но ще те питам само още нещо. Къде е островът на вълка Фенрир?

Младшият претегли парите си.

— Бих ти казал, Блицен, наистина. Ще се зарадвам, ако Вълка те схруска, както направи с баща ти. Но уви, нямам представа.

— Но ти...

— Да, казах, че няколко пъти съм проверявал въжето. Излъгах! Истината е, че малцина измежду боговете и джуджетата знаят къде се намира островът на Вълка. Повечето от тях са се заклели да го пазят в тайна. Как баща ти е намерил мястото, нямам идея, но ако наистина искаш да го намериш, трябва да попиташ Тор. Той знае къде е и е бърз.

— Тор — рекох, — къде да търсим Тор?

— Нямам представа — призна Младшият.

Сам може да има, направи знак Хартстоун. — Тя познава боговете.

— Прав си — обърнах се. — Сам, ела тук! Защо се криеш?

Тълпата се раздели. Когато Младшият я видя, изграчи:

— Ти си била!

Сам опита да прикрие разбитата си устна.

— Извинете! Познаваме ли се?

— Не ми се прави на невинна! — Младшият се заклатушка напред на проходилката си. Запотеният му скалп направи сивата му коса розова — виждал съм превръщеници и преди. Забрадката е в цвета на крилете на мухата! Синината е оттам, където те цапнах! Ти си се съюзила с Блицен! Приятели, колеги, честни джуджета — да убием тези измамници!

Бях горд с това, че четиримата реагирахме като отбор. В съвършен унисон, като добре смазана бойна машина, се обърнахме и побягнахме за живота си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЗАПОЗНАВАМ СЕ С ДЖАК

Бива ме да върша няколко неща едновременно, затова прецених, че ще можем да бягаме в ужас и да спорим по едно и също време.

— Конска муха? — викнах на Сам. — Можеш да се превръщаш в конска муха?

Тя се приведе, за да избегне един дрон стрела, който прелетя с парния си двигател над главата ѝ.

— Сега ли е моментът?

— Извинявай. Ще почакам удобния момент за специалния разговор за мухите.

Хартстоун и Блицен ни водеха. Зад нас тълпа от трийсет джуджета приближаваше бързо. Не ми харесваха жестоките изражения на лицата им или добре изработените оръжия.

— Насам! — зави по една уличка Блицен.

Но уви, Харстоун не гледаше и продължи право напред.

— Майка...

Тъкмо помислих, че Блиц е изпсувал, докато със Сам не завихме зад ъгъла и не спряхме. На края на улицата Блиц бе хванат от светлинна мрежа. Той присви очи и изруга, когато сияйната мрежа го издигна във въздуха.

— Това е мама! — извика той. — Искате си проклетите обеци! Вървете! Настигнете Харстоун! Аз ще ви срещна...

ПУК! Джуджето ни изчезна в светкавица.

— Това наистина ли се случи? — обърнах се аз към Сам.

— Имаме си други проблеми — изтегли тя брадвата си.

Тълпата ни бе настигнала. Джуджетата образуваха брадясал намръщен полукръг от мечове и бейзболни бухалки. Не знам какво чакаха. Тогавача хрипкавия глас на Младшия.

— Чакайте! — изхриптя той — Аз... хрип... ще... хрип... ги убия лично!

Тълпата се раздели. Обградено от телохранителите си, старото джудже тръгна към нас с проходилката си. Погледна първо мен, а после и Сам.

— Къде са Блицен и елфа? — промърмори Младшия. — Няма значение. Ще ги намерим. За теб, момче, не ми пука особено. Бягай и ще те оставя жив. Момичето обаче е дъщеря на Локи. Тя ме ухапа и съсипа труда ми. Трябва да умре.

Дръпнах висулката. Мечът на лятото достигна пълния си размер. Тълпата джуджета отстъпи назад. Предполагам, можеха да познаят кога едно острие е опасно.

— Никъде няма да ходя — казах, — трябва да победите и двама ни.

Мечът изжува, за да привлече вниманието ми.

— Грешка — казах, — трима ни. Това е Сумарбрандер, Мечът на лятото, изкован от... Всъщност не съм сигурен, но Мечът е известен и ще стане още по-известен, когато ви направи на салатата.

— Благодаря ти — каза Мечът.

Сам изписука. Шокираните изражения на джуджетата ми подсказаха, че не съм си въобразил как Мечът говори.

Вдигнах острието.

— Ти говориш? Всъщност, разбира се, че говориш. Имаш много невероятни способности.

— Винаги това съм казвал. — Гласът на Меча определено бе мъжки. Излизаше от руните по острието, които вибрираха и блестяха при всяка дума като светлините на синтезатор.

Погледнах надменно джуджетата, все едно искам да кажа — да, точно така. Имам говорещ диско меч, а вие — не.

— Сумарбрандер — казах, — според теб можеш ли да се справиш с тази тълпа?

— Естествено — каза Мечът. — Мъртви ли ги искаш, или...

Тълпата се размърда неспокойно.

— Мне — реших, — само ги накарай да се разкарат.

— Ех, че си значи! — отвърна Мечът. — Добре, пусни ме.

Поколебах се. Не исках много да държа говорещ светец и жужащ меч, но да пусна оръжието си не ми звучеше като естествената първа стъпка към победата.

Младшия явно усети колебанието ми.

— Можем да ги победим! — кресна той. — Това е само едно момче, което не знае как да използва меча си!

— И бивша валкирия, която знае как да върти брадвата си! — изръмжа Сам.

— Ха! — каза Младшия. — Да ги сбъркаме, момчета! Бабешко крупие, активирай се!

Редица остриета на ножове изскочиха от предницата на проходилката. Два миниатюрни ракетни двигателя се запалиха от задната част и издигнаха Младшия към нас с умопомрачителната скорост от километър и половина в час. Другарите му изреваха и нападаха.

Пуснах Меча. Той застина във въздуха за частица от секундата, след което нападна. По-бързо, отколкото може да кажете „син на Една“, джуджетата бяха обезоръжени. Оръжията им бяха срязани наполовина, разцепени по средата, насечени на малки кубчета като лук. Кинжалите и ракетите бяха сръчно окастриени от проходилката на Младшия. Отсечените части на бради паднаха на паважа и оставиха трийсет смаяни джуджета с петдесет процента по-малко брада.

Мечът на лятото застина между мен и тълпата.

— Още искате ли? — запита Мечът.

Джуджетата се извърнаха и побягнаха.

Младшия изкрещя през рамо, докато куцукаше подир телохранителите си, които вече бяха на пресечка пред него.

— Това не е краят, момче! Ще се върна с подкрепления!

— Да — съгласих се. — Благодаря ти, Сумарбрандер.

— Но проблемо — отвърна Мечът. — Но да знаеш, че Сумарбрандер е ужасно дълго име и никога не ми е харесвало.

— Добре. — Не знаех къде да гледам, докато говоря с Меча. Към светещите руни? Към върха на острието? — Как би искал да те наричаме?

— Ти как се казваш? — изжува въпросително Мечът.

— Магнус.

— Това е хубаво име. Наричай ме Магнус.

— Не може и ти да си Магнус. Аз съм Магнус.

— Тя тогава как се казва?

— Сам, но и така не може да се казваш. Прекалено ще е объркано.

Острието се размърда наляво-надясно.

— Кажете тогава някакво хубаво име? Кое да пасва на характера и многото ми таланти?

— Но ние не те познаваме така, както бихме искали — погледнах към Самира, но тя само поклати глава, сякаш да каже: „Хей, това си е твоят меч!“.

— Честно — казах, — нямам идея. Примерно Джак?

— Джак! — викна Мечът — Страхотно!

С говорещите мечове никога не е сигурно дали не се шегуват, тъй като нямат изражения на лицата. Понеже нямат лица.

— Значи... искаш да ти викаме Джак?

— Това е благородно име — рече Мечът. — Достойно за крале и остри предмети!

— Добре — отвърнах. — Ами тогава, Джак, благодаря ти, че ме спаси. Имаш ли нещо против...

Посегнах към дръжката, но Джак отлетя надалеч от мен.

— Не още — предупреди той. — Цената за моите невероятни способности е, че веднага щом ме прибереш или превърнеш във висулка или нещо подобно, ще се чувстваш тъй изтощен, все едно сам си извършил подвизите ми.

Мускулите на раменете ми се напрегнаха. Прецених колко уморен ще се чувствам, ако съм унищожил всички тези оръжия и обръснал всички тези бради.

— Преди не го забелязах.

— Защото преди не сме вършели нищо невероятно!

— Ясно.

В далечината зави сирена за въздушно нападение. Съмнявах се в подземния свят редовно да имат въздушни нападения, затова прецених, че алармата е свързана с нас.

— Трябва да се махаме — каза Сам — и да намерим Хартстоун. Съмнявам се, че Младшия се е шегувал за подкрепленията.

Лесно бе да намерим Хартстоун. На две пресечки го срещнахме, докато той ни търсеше.

Какво, в името на Хелхейм?, направи знак той. — *Къде е Блицен?*

Разказах му за златната мрежа на Фрея.

Ще го намерим. Точно сега Младшия вика джуджешката национална гвардия. Мечът ти лети, отбеляза Харт.

— Елфът ти е глух — отбеляза Джак.

— Знам — обърнах се към него аз. — Извинете, нека ви запозная. Джак, Харт. Харт, Джак.

Той говори ли?, направи знак Харт. — *Не мога да разчитам мечове по устните.*

— Какво казва? — попита Джак. — Не мога разчитам ръцете на елфите.

— Момчета — посочи зад нас Сам. На няколко блока от нас огромна желязна машинария с гъсенични колелета и прикачено оръдие бавно се показваше по улицата.

— Това е танк — казах аз. — Младшия има танк!

— Трябва да се махаме — реши Джак. — Аз наистина съм невероятен, но ако опитам да унищожа танк, усилието може да те убие.

— Аха — съгласих се аз. — Хайде да се махаме от Нидавелир.

Харт плесна с ръце, за да привлече вниманието ми.

Насам!

Хукнахме подир него, криволичейки през уличките и събаряйки внимателно поставени кофи за боклук, които сигурно имаха имена и души. Някъде зад нас отекина едно дълбоко БУМ, което накара прозорците да задрънчат и над нас да падат камъчета.

— Танкът кара небето да трепери? — извиках. — Това не е на хубаво!

Хартстоун ни проведе през друга редица къщички. Джуджетата стояха на прозорците, ръкопляскаха и подвикваха, докато бягахме покрай тях. Някои ни записваха на уникално изработени смартфони. Предположих, че опитът ни за бягство ще се разпространи в джуджешкия интернет, известен сред всички интернетни.

Накрая стигнахме това, което в нашия свят беше южния край на Южен Бостън. В далечния край на булеварда вместо плаж земята свършваше с пропаст.

— Е, това много ни помага — каза Сам.

— Насочете базуките надясно! — долетя гласът на Младшия в сумрака зад нас.

Хартстоун ни отведе до края на каньона. Далеч под нас бучеше реката.

Ще скочим, направи знак той.

— Сигурен ли си? — попитах аз.

Блицен и аз сме правили това преди. Реката се излива от Нидавелир.

— Накъде?

Зависи, направи знак Хартстоун.

— Това не ме успокоява — рече Сам.

Хартстоун посочи назад към булеварда. Беше се събрала тълпа джуджета с танкове, джипове и РПГ-та, а сред тях и група наистина гневни джуджешки старци с бронирани проходилки.

— Скачаме — реших.

Мечът Джак надвисна над мен.

— По-добре се хвани за мен, шефе. Иначе може отново да се загубим.

— Но ти каза, че изтощението...

— Може да те накара да припаднеш — съгласи се Мечът, — но пък от друга страна изглежда, че, така или иначе, ще умрем.

Сечеше му пипето. (Да, сечеше. Безвкусна шега.) Взех Меча и си пожелах отново да стане на висулка. Имах време да го закача на верижката си преди коленете ми да се подгънат. Сам ме хвана.

— Хартстоун! Вземи му другата ръка!

Причерня ми, но Сам и Харт ми помогнаха да скоча от ръба. За какво иначе са приятелите?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА НА БОРДА НА ВЕЛИКИЯ КОРАБ „НОКЪТ НА КРАК“

Разбрах, че съм загазил, когато се събудих и установих, че сънувам. Намерих се застанал до Локи на палубата на огромен кораб.

— Ето те и теб — каза Локи, — питах се къде се губиш?

— Как... — Забелязах дрехите му. — Какво си облякъл?

— Харесва ли ти? — белязаните му устни се изкривиха в усмивка. Белият му адмиралски жакет блестеше с медали, но Локи не го носеше според протокола. Под него имаше черна риза с лицето на Джак Никълсън от филма „Сиянието“. Надписът гласеше:

— Ето го и Локи!^[1]

— Къде сме? — попитах.

Локи полира медалите с ръкава на самото си.

— Никой от нас не е тук, разбира се. Аз си стоя вързан на камък със змийска отрова, която ми капе по лицето. Ти умираш по бреговете на река в Йотунхейм.

— Какво?

— Независимо от това дали ще оцелееш, или не, това може да е последният ни шанс да поговорим. Исках да видиш това, Нагалфар, кораба на ноктите! Почти е готов!

Видях кораба по-ясно — викингски боен кораб, по-голям от самолетносач. На главната палуба можеше да се проведе Бостънският маратон. Гигантски щитове опасваха перилата.

В предната и задната част на кораба се надигаха деветметрови фигури, оформени като озъбени вълци. Разбира се, трябваше да са вълци.

Надникнах в пространството между два щита. На трийсет метра надолу имаше сплетени железни въжета, които придържаха кораба към пристанището. Сивото море бе покрито с лед.

Прокарах ръка по рейлинга. Повърхността бе неравна и бодлива, покрита с издатини от бяло и сиво като рибни люспи или перлени черупки. На пръв поглед предположих, че палубата е направена от стомана, но после осъзнах, че целият кораб е построен от този странен прозрачен материал. Не беше метал или дърво, но нещо загадъчно познато.

— Какво е това? — попитах Локи. — Не е дърво, не е и желязо. Защо му викат Кораба на ноктите?

— Защото е точно това, Магнус — подсмихна се Локи. — Нагалфар е направен от ноктите, изрязани от ръцете и краката на мъртъвци.

Палубата сякаш ми причерня. Не знаех дали можеш да повърнеш насън, но се изкуших. Не само заради очевидната гадост на това да стоиш върху кораб, направен от изрязани нокти, а и заради огромното количество от материала. Колко ли трупа бе трябвало да дадат ноктите си за изработката на кораб с такъв размер?

Щом успокоих дишането си, се обърнах към Локи.

— Защо?

Въпреки обезобразените устни и белязано лице усмивката на Локи бе толкова заразна, че почти се ухилих в отговор. Почти.

— Невероятно отвратително е, нали? — каза той. — В стари времена предците ти знаели, че кръвта носела част от духа, от есенцията ти... от твоето ДНК, както му викате днес. През живота си смъртните внимавали да изгарят всички изрязани нокти. Когато почивали, режели ноктите от труповете им и унищожавали материала, за да не бъде използван за направата на големия кораб. Но понякога, както виждаш и сам, невинаги успявали.

Локи сви извинително рамене.

— Построил си си кораб от нокти на крака?

— Корабът сам се построи, а и технически Нагалфар принадлежи на Суртур и огнените великани. Когато обаче Рагнарк настъпи, аз ще поведе кораба през пристанището. Ще имаме армия великани, водена от капитан Хрим, както и стотици хиляди обезчестени мъртви от Хелхейм, всички, нямали късмета да умрат с меч в ръка или останали непогребани, без някой да се сети да прати труповете им на педикюрис. Ще отплаваме до Асгард и ще унищожим боговете. Ще е страхотно.

Погледнах назад в очакване да видя армия, събрала се на брега. Мъглата обаче бе така гъста, че не виждах края на пристанището. Въпреки обичайната си търпимост на студ, влажният въздух ме прониза до кости и накара зъбите ми да затракат.

— Защо ми показваш това? — попитах аз.

— Понеже ми харесваш, Магнус. Имаш чувство за хумор. Не се вземаш насериозно. Това е такава рядкост за полубог! Още повече за айнхеряр. Радвам се, че дъщеря ми те намери.

— Сама... ето защо умее да се превръща в конска муха. Тя е превръщенец като теб.

— Определено се е метнала на тати. Не иска да си го признае, но много неща е наследила от мен. Уменията, хубавия външен вид, проницателния интелект. Окото за таланти. В крайна сметка избра теб, приятелю.

— Лошо ми е — хванах се за стомаха аз.

— Ами защото си на ръба на смъртта. Аз лично се надявам да се събудиш, понеже, ако ритнеш камбаната сега, смъртта ти ще е безполезна и нищо от постигнатото няма да има значение.

— Благодаря, че ми каза.

— Виж, извиках те, за да ти дам малко перспектива. Когато Рагнарок настъпи, всички печати ще паднат, не само въжето, което удържа Фенрир. Кабелите, придържащи този кораб. Прас! Оковите, които ме държат в плен? Прас! Независимо дали опазиш Меча от ръцете на Суртур, това е въпрос на време. Единият от печатите да падне и всички ще го последват, разплитайки се като гигантски гоблен.

— Искаш да ме обезкуражиш? Мислех, че предпочиташ да отложат Рагнарок.

— Предпочитам! — вдигна ръце той. Китките му бяха изранени и кървящи, все едно са го вързали твърде здраво. — На твоя страна съм, Магнус! Виж фигурите на кораба. Вълчите муцуни са недовършени. Кой би тръгнал в битка с недовършени фигури?

— Какво искаш тогава?

— Това, което съм искал винаги — рече Локи, — да ти помогна да пребориш съдбата си. Кой от боговете си направи труда да поговори с теб като приятел или равен?

Очите му бяха като тези на Сам — ярки и пронизващи, с цвета на пожар, — но в тях имаше нещо по-студено и пресметливо, което не

отиваше на дружелюбната усмивка. Спомних си как го бе описала Сам. Лъжец, крадец и убиец.

— Значи вече сме приятели — попитах, — равни?

— Можем да бъдем — каза той, — всъщност имам идея. Зарежи острова на Фенрир, зарежи срещата със Суртур. Знам къде Мечът ще е в безопасност.

— При теб?

— Не ме изкушавай, хлапе — разсмя се Локи. — Не, мислех за вуйчо ти Рандолф. Той разбира колко ценен е Мечът. Прекарал е живота си в това да го търси, готвил се е да го изследва. Занесеш ли Меча при него... старецът не може да го използва. Но ще го прибере на сигурно място. Далеч от лапите на Суртур. А това е най-важното, нали? Това ще спечели време на всички ни.

Исках да се изсмея в лицето на Локи и да му кажа „не“. Прецених, че се опитва да ме измами. Но разбирах гледната му точка.

— Мислиш, че това е капан — каза Локи. — Нормално. Трябва обаче да се запиташ защо Мимир ти каза да отнесеш Меча на Острова на вълка, там, където Суртур възнамерява да го използва. Какъв е смисълът във всичко това? Ами ако Мимир те разиграва? Помисли. Старата отсечена глава е хазартен бос! Ако не занесеш Меча на острова, Суртур няма как да го докопа. Защо ти е да рискуваш?

Опитах да проясня мислите си.

— Хубаво говориш. Трябвало е да станеш търговец на стари коли.

— Или крадени — намигна ми Локи. — Но трябва да направиш избора си скоро, Магнус. Може и да не успеем да поговорим отново. Но ако искаш да направя жест на добра воля, мога да направя сделката по-привлекателна. Говорих с дъщеря си... Хел.

Сърцето ми прескочи един удар.

— За какво си говорил...

— Нека тя ти каже. Сега обаче... — Той килна глава на една страна и се заслуша. — Нямаме много време. Мисля, че се събуждаш.

— Защо си бил окован? — Въпросът излезе от устата ми, преди да осъзная, че го мисля. — Помня, че си убил някого...

Усмивката му се втвърди. Бръчките около очите му го накараха да изглежда с десет години по-стар.

— Знаеш как да съсипеш един разговор — каза Локи. — Убих Балдер, бога на светлината. Красивият, съвършен, невероятно дразнещ син на Один и Фриг.

Той пристъпи към мен и ме мушна в гърдите, подчертавайки всяка дума.

— И бих го направил отново.

ЗАРЕЖИ, предупреди подсъзнанието ми, но както сигурно сте разбрали досега, аз не го слушах много.

— Защо го уби?

Локи се изсмя. Дъхът му ухаеше на бадеми като цианид.

— Не споменах ли, че е дразнещ? Фриг се безпокоеше толкова много за него. Горкото бебче сънувало кошмар за смъртта си. Добре дошъл в реалността, Балдер! Всички имаме кошмари. Но Фриг не можа да изтърпи идеята, че безценното ѝ ангелче може да нарани крачето си. Тя принуди всеки в създанието да обещае, че няма да нарани хубавия ѝ син. Хора, богове, дървета, камъни... представяш ли си как караш камък да обещае нещо? Фриг успя. След това боговете празнуваха. Започнаха да целят Балдер с разни неща на майтап. Стрели, мечове, скали, със самите себе си. Нищо не го нараняваше. Бе все едно идиотът е обкръжен от силово поле. Е, съжалявам. Мисълта господин Съвършен да е и господин Неуязвим ми дойде в повече.

Премигнах, за да накарам очите ми да спрат да смъдят. Гласът на Локи бе пълен с такава омраза, че във въздуха сякаш имаше сажди.

— Намерил си начин да го убиеш.

— Имел — ухили се още по-широко Локи, — можеш ли да си представиш! Фриг забрави едно малко цветенце! Направих стреличка от него, дадох го на слепия брат на Балдер, бог на име Хьод. Той не искаше да пропусне забавата с това да цели Балдер със смъртоносни неща, затова аз насочих ръката на Хьод и... най-лошият страх на Фриг стана истина. Балдер си го получи.

— Задето е бил твърде красив и обичан.

— Да!

— За това, че са го обичали!

— Точно така. — Локи се приведе напред, докато почти не опряхме носове, — Не ми казвай, че не са ти хрумвали подобни неща. Колите, които разби, хората, които обра... избра такива, които не ти харесват. Избра богатите и красиви сноби, защото те дразнят.

— Никога не съм убивал никого. — Зъбите ми затракаха по-силно.

— О, моля те — отстъпи назад Локи и ме погледна разочарован. — Въпрос на степенуване е. Какво толкова, убил съм някакъв бог. Голям праз! Отиде в Нифлхейм и стана почетен гост в двореца на дъщеря ми. А моето наказание? Искаш ли да видиш как наказаха мен?

— Вързан си на една скала — казах, — със змия, която плюе отрова върху лицето ти. Знам.

— Знаеш ли наистина? — Локи дръпна ръкавите си и показа грозните белези на китките си. — На боговете не им стигна да ме обрекат на вечни мъчения! Отмъстиха и на любимите ми синове, Вали и Нарви. Превърнаха Вали във вълк и гледаха с наслада как разкъсва брат си Нарви. После простреляха и изкормиха вълка. Боговете използваха червата на собствените ми невинни синове...

Гласът на Локи потрепери от скръб.

— Не съм вързан с въжета, Магнус Чейс, само това ще ти кажа.

Нещо в гърдите ми се надигна и умря. Сигурно надеждата, че някъде във вселената има справедливост.

— Богове...

— Да, Магнус — кимна Локи, — боговете. Помисли за това, когато срещнеш Тор.

— Ще срещна Тор?

— Опасявам се, че да. Боговете дори не се преструват, че са добри и лоши, Магнус. Това не е пътят на асите. Печели по-силният. Затова кажи ми... наистина ли би се хвърлил в битка на тяхна страна?

Корабът под краката ми потрепери. Мъглата се спусна на палубата.

— Време е да вървиш — каза Локи. — Помни какво ти казах. О, и приятни целувки с козата.

— Тъ... какво?

Локи щракна с пръсти, а очите му светнаха с омраза. После корабът се разпадна в сивота.

[1] Оригиналната реплика е „Here’s Johnny“ „Сиянието“ е филм на ужасите, направен по едноименния роман на Стивън Кинг, който разказва за семейство, което се нанася да живее в изолиран хотел през зимата. Хотелът е обитаван от призраци и главният герой Джак

Торънс, изигран от Никълсън, бавно губи разсъдка си, превръщайки се в убиец. — Б.пр. [↑](#)

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА СТАВАМ ПСИХОАНАЛИТИК НА КОЗА

Както обеща Локи, когато се събудих, заварих един козел да ме целува.

Сега е време да ви призная нещо. Единственият ми предишен опит с целувките бе с Джейки Молотов в седми клас, зад завесите на училищен танц. И знам, че това е жалко предвид факта, че съм на шестнайсет. Но последните няколко години бях малко зает, живеех на улицата и какво ли още не. Така или иначе, без да обиждам Джейки, но целувката с козела ми напомни за нея.

Завъртях се и повърнах в реката, удобно течаща точно до мен. Почувствах костите си все едно са били начупени и залепени със скоч. Вкусът в устата ми бе на сдъвкана трева и стари монети.

— Значи си жив — отбеляза козелът. Той изглеждаше леко разочарован от това.

Изправих се и изпъшках. Рогата на козела се бяха закривили нагоре като върха на пясъчен часовник. По рунтавата му кафява козина имаше налепени стикери.

В главата ми нахлуха много въпроси.

Къде съм? Защо говориш? Защо имаш толкова гаден дъх? Рестото от магазини ли ядеш?

Първият въпрос, който ми дойде наум, бе:

— Къде са приятелите ми?

— Елфът и момичето? — попита козелът. — Умряха.

Едва не повърнах сърцето си.

— Какво? Не!

Козелът махна с рога. На няколко метра от мен Хартстоун и Сам лежаха присвити на каменистия плаж.

Изтичах до тях. Поставих ръка на гърлата им и едва не припаднах отново, този път от облекчение.

— Не са умрели! — казах на козела. — Имат пулс.

— О — въздъхна козелът — е, дай им още няколко часа и няма начин да не пукнат.

— Защо си такъв?

— Заради всичко — отвърна козелът. — Целият ми свят е една голяма...

— Няма значение — казах, — просто мълчи.

— Разбирам, няма проблем — изблея козелът. — Не те интересуват проблемите ми. На никой не му пука. Ще си стоя отстрани и ще плача или нещо такова. Не ми обръщай внимание.

Задържах ръце около сънните артерии на Сам и Хартстоун, като изпратих топлина през върха на пръстите си в кръвоносната им система.

Лесно изцерих Сам. Сърцето ѝ бе силно. Тя отвърна почти веднага, отвори очи и пое дълбоко въздух. Присви се настрани и започна да повръща, което приех за добър знак.

Но нещо не беше наред с Хартстоун. Не само заради водата в дробовете и изстиналите крайници. В ядрото му имаше възел от тъмна емоция, която изпиваше волята му за живот. Болката бе толкова силна, че ме върна към нощта, в която мама умря. Спомних си как ръцете ми се хлъзнаха от противопожарната стълба, докато прозорците на апартамента избухваха над мен.

Но мъката на Хартстоун беше дори по-силна. Не знам какво точно беше преживял, но отчаянието му ме заля. Хванах се за щастлив спомен — как беряхме боровинки с мама на хълма „Ханкок“, а въздухът бе толкова чист, че Куинси Бей блестеше на хоризонта. Изпратих вълната топлина в гърдите на Хартстоун.

Той отвори очи и се загледа в мен неразбиращо. После посочи лицето ми и направи слаб жест — знакът за светлина.

— Какво имаш предвид? — попитах.

Сам простена. След това се изправи на една ръка и ме загледа.

— Магнус... защо светиш?

Погледнах ръцете си. Наистина изглеждаха като потопени в светлината на Фолквандер. Топлата маслена аура започваше да избледнява, но усещах остатъчната ѝ сила по косъмчетата на ръцете си.

— Очевидно — казах, — ако лекувам твърде много накуп, почвам да светя.

— Е — направи гримаса Сам, — благодаря, че ни излекува, но опитай да не избухваш. Как е Харт?

Помогнах му да се изправи.

— Как се чувстваш, приятелче?

Той описа кръг с палеца и средния си пръст, след това ги дръпна нагоре. Знакът за ужасно.

Никаква изненада. Предвид болката, която изпитваше, бях изненадан, че не надава писъци на постоянна агония.

— Харт — започнах, — когато те излекувах, усетих...

Той постави ръце над моите — знака на немите да замълча.

Може би имахме някаква остатъчна връзка от лековитата магия, но когато срещнах погледа на Хартстоун разбрах какво мисли. Съобщението му бе почти като глас в главата ми, както когато бе заговорил мечът Джак.

По-късно, каза ми Харт. — *Благодаря ти... братко.*

Бях твърде смаян, за да отговоря.

Козелът се дотътри до нас.

— По-добре се грижи за елфа си. Трябва им много слънце, не като тук в Йотунхейм. Няма да компенсираш, ако ги удавиш в реката.

Хартстоун се намръщи, после направи знак:

Козелът говори?

Опитах да прочистя ума си.

— Да, приказва.

— Освен това разчитам езика на знаците — каза козелът, — казвам се Тангьостър, което означава Скъръщация със зъби, понеже... е, имам невроза. Но никой не ме нарича Тангьостър. Това е ужасно име. Наричайте ме Отис.

Сам се изправи с мъка на крака. Забрадката ѝ се бе развързала и висеше от врата ѝ като шала на стрелец от уестърн.

— Та, Отис... какво те води на това място... където и да е то?

— Загубих се — въздъхна Отис, — това е типично. Опитвах да намеря път към бивака и вместо това намерих вас тримата. Сега сигурно ще ме убие и изядете за вечеря.

— Планираше ли да убиеш козела? — обърнах се аз към Сам.

— Не, а ти?

— Не смятахме да те убиваме. — Погледнах към Отис.

— Няма проблем, ако го направите — каза Отис. — Свикнал съм. Господарят ми ме убива през цялото време.

— Той... така ли? — попитах.

— Ами да. За него съм ходеща яхния на копита. Терапевтът ми смята, че за това съм толкова кисел през цялото време, но не знам. Според мен е от детството...

— Чакай малко и извинявай, но кой, каза, е господарят ти?

Хартстоун изписа отговора.

Т-О-Р Б-Е.

— Така е — отвърна козелът, — но последното му име не е „бе“. Не сте го виждали, нали?

— Не. — Сетих се за съня си. Още можех да надуша горчивите бадеми в дъха на Локи.

Боговете дори не се правят на добри и лоши, Магнус. Спомни си за това, когато срещнеш Тор.

Младшия ни бе казал да потърсим Тор. Реката някак си ни бе довела до мястото, където трябваше да идем. Само дето вече не бях сигурен, че искам да съм тук.

— Не съм голяма фенка на Тор — намести забрадката си Сам. — Но ако може да ни упъти към Лингви, трябва да поговорим с него.

— Но козелът е изгубен — казах. — Как да намерим Тор?

Хартстоун посочи висулката ми.

Попитай Джак.

Вместо да изпише името му, той направи знака за „Джак в кутията“^[1], който приличаше на заек от пръсти, показващ се иззад дланта му. Понякога езикът на знаците бе прекалено буквален.

Дръпнах висулката. Мечът се разгърна до пълната си дължина и зажука.

— Хей — каза Джак и руните светнаха по острието му. — Радвам се, че оцеляхте! О, това е Отис! Страхотно! Значи Тор е някъде наблизо!

— Имате говорещ Меч? — изблея Отис. — Никога не съм бил убиван от говорещ меч преди. Но това не е проблем. Ако може да прережеш чисто гърлото ми.

— Отис! — възкликна Джак. — Не ме ли позна! Аз съм Мечът на Фрей, Сумарбрандер! Срегнахме се на един купон в Билскирнер, където играеше на въже с Локи.

— О... — поклати рога Отис — да. Това беше унизително.

— Джак — казах, — търсим Тор. Има ли шанс да ни насочиш в правилната посока?

— Никакъв проблем — Мечът дръпна ръката ми, — долавям голяма концентрация на гръмотевици и нагорещен въздух натам!

Със Сам помогнахме на Хартстоун да се изправи. Не изглеждаше много добре. Устните му бяха бледозелени и залиташе, все едно е слязъл от въртележка.

— Отис — каза Сам, — може ли приятелят ни да те яхне? Може да стигнем по-бързо.

— Няма проблем — каза козелът, — яхайте ме, убивайте ме, каквото щете правете. Но трябва да ви предупредя, че това е Йотунхейм. Кривнем ли в неправилната посока, ще попаднем на великани. Тогава ще ни заколят и направят на яхния.

— Няма да кривнем по неправилния път — обещах. — Нали, Джак?

— Хммм? — попита Мечът. — О, не. Вероятно не. Шейсет процента има шанс да оцелеем!

— Джак!

— Шегувам се — каза той. — Колко си изнервен само.

Посочи нагоре и ни поведе през мъгливата утрин, изпълнена със снежинки.

Имахме четирийсет процента шанс да загинем.

[1] Jack in the Box е малко зловеща играчка, при която от затворена кутия изскача главата на палячо. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА ХАРТСТОУН ПРИПАДА ПО-ЧЕСТО ОТ ДЖЕЙСЪН ГРЕЙС ^[1] (А АЗ НЯМАМ ИДЕЯ КОЙ БЕШЕ ТОЯ).

Йотунхейм много приличаше на Върмонт, но с по-малко реклами на кленов сироп. Снегът се трупаше по тъмните планини. Високи до кръста преспи изпълваха долините. Боровите дървета бяха осеяни с висулки. Джак летеше пред нас, като ни насочваше през каньоните, покрити със сенки, където температурата бе под нулата. Катерехме се по пътеките до следващите полузамръзнали водопади, а потта веднага се смразяваше върху кожата ми.

С други думи, бе много забавно.

Сам и аз стояхме близо до Хартстоун. Надявах се остатъчното ми фрейско сияние да помогне, но още изглеждаше твърде немощен. Най-доброто, което можехме да направим, бе да му попречим да падне от козела.

— Дръж се — рекох му.

Той направи някакъв знак — може би съжалявам, — но жестът му бе така безжизнен, че не бях сигурен.

— Просто си почивай — казах.

Той изпъшка подразнен. Започна да рови из торбата с руни, извади една навън и я постави в ръцете ми. Посочи камъка, а после и себе си, все едно да каже — това съм аз.

Не познавах руната.

Сам обаче се намръщи, щом я видя.

— Това е петро.

— Какво означава? — попитах.

Тя погледна предпазливо към Харт.

— Да не искаш да обясниш какво се е случило с теб? Искаш Магнус да знае?

Хартстоун си пое дълбоко въздух, все едно се готви да тича. След това направи знаци.

Магнус. Почувства. Болката.

Стиснах ръка около камъка.

— Аха... когато те изцерих, имаше нещо тъмно...

Харт посочи към камъка. След това погледна към Сам.

— Искаш да му кажа? — попита тя. — Сигурен ли си?

Той кимна, след това опря глава на гърба на козела и притвори очи.

Минахме около двайсетина метра, преди Сам да каже нещо.

— Когато бяхме с Харт в Алфхейм — започна тя, — той ми разказа част от историята си. Не знам детайлите, но... родителите му...

Тя опита да намери думи.

— Давай — изблея козелът Отис, — обичам депресарските истории.

— Млъкни — нареди Сам.

— Добре, ще мълча — съгласи се козелът.

Тя загледа лицето на Хартстоун. Изглеждаше умиротворен насън.

— Блицен ми каза малка част от историята — рекох, — родителите на Харт никога не го приели, понеже е глух.

— По-лошо е от това — каза Сам. — Те... не са хубави хора.

Част от киселинния тон на Локи се процеди в гласа ѝ, все едно си представяше как цели родителите на Харт със стрели от имел.

— Харт е имал брат на име Андирон. Той умрял много млад. Вината не била на Хартстоун, но родителите му излели горчилката си върху него. Винаги казвали, че е умрял грешният брат. За тях Харт бил разочарование, сакатия елф, божие наказание. Каквото и да направел, не им харесвало.

Стиснах руническия камък.

— И той още носи тази болка в себе си. Богове...

Сам постави ръка върху глезена на Харт.

— Не можа да ми разкаже подробности за това как е пораснал... но имам чувството, че е по-лошо, отколкото можеш да си представиш.

Погледнах руната.

— Нищо чудно, че е мечтаел магията да сработи. Но този символ...

— Петро символизира празна чаша, паднала настрана — каза Сам, — може да означава разлято или напротив, чаша, чакаща да я напълнят, или пък купа за зарове, знак на съдбата.

— Не разбирам.

Сам изчисти малко козя козина от крачолите на Хартстоун.

— Мисля, че... Петро е руната, с която Хартстоун е свързан лично. Когато отишъл при Мимир да пие от кладенеца, Хартстоун получил избор за бъдещето. Можел да получи дар слово и слух от Мимир и да се върне в Алфхейм да живее живота си нормално. Тогава обаче трябвало да се откаже от мечтата си да стане магьосник. Другият вариант бил...

— Да научи магията — предположих, — но да остане какъвто е, ням и глух, мразен от родителите си. Що за избор е това. Трябвало е да настъпи лицето на Мимир, докато е имал шанса за това.

— Мимир само е предложил избора — поклати глава Сам, — магията и нормалният живот взаимно се изключват. Само хора, преживели голяма болка, могат да овладеят магията. Те трябва да са като празни чаши. Дори Один... дал едното си око да пие от кладенеца на Мимир, но това било само началото. За да научи руните, Один направил примка и се обесил на един клон на Световното дърво, като висял там девет дни.

Стомахът ми се сви, сякаш за да провери има ли нещо останало за повръщане. Задоволи се със сухи спазми.

— Това... не е редно.

— Но било необходимо — каза Сам, — Один се намушкал със собственото си копие и висял в болки, без храна и вода, докато руните не му се разкрили. Болката му го направила кух... приемник за магията.

Погледнах към Хартстоун. Не бях сигурен дали да го прегърна, или да го събудя и да му се скарам. Как може някой сам да избере да изпитва такава болка? Каква бе тази магия, струваща подобна цена?

— Аз съм правил магии — казах. — Лекувал съм, влизал съм в огън, обезоръжавал съм армии. Но не съм страдал като Харт.

— Това е различно, Магнус — сви устни Самира. — Ти си роден с магията, тя ти е наследство от баща ти. Не можеш да избереш или

промениш способностите си. Алф сейдр е вродена. Освен това е по-низша магия от руническата.

— По-низша? — Не исках да споря чия магия е по-внушителна, но повечето от нещата, които Хартстоун бе направил, бяха доста... прикрити.

— Казах ти във „Валхала“ — рече Сам, — руните са тайният език на вселената. Научи тях и можеш да пренапишеш реалността. Единствените лимити на такава магия са силата и въображението ти.

— Тогава защо повече хора не учат руни?

— Това се опитвам да ти кажа. Изисква се невероятна саможертва. Повечето хора биха умрели преди да стигнат толкова далеч, колкото Хартстоун.

Наместих шала на Хартстоун около врата му. Разбрах защо бе готов да рискува с руническата магия. За човек с неговото минало сигурно бе изкусително да пренапише реалността. Също се замислих за съобщението, което бе прошепнал в ума ми. Бе ме нарекъл „братко“. След всичко, което Хартстоун бе преживял след смъртта на брат си... това едва ли му бе било лесно.

— Значи Харт се е направил празна чаша — рекох, — като петро.

— Иска да се напълни със силите на магията — съгласи се Сам. — Не знам всички значения на петро, Магнус. Но знам едно, Хартстоун я изрече, докато падахме от ръба на скалата към реката.

Опитах да си спомня, но бях залят от изтощение веднага щом стиснах Меча.

— Какво направи?

— Доведе ни дотук — отвърна Сам — и остави Хартстоун в това състояние.

Тя кимна към хъркащата му фигура.

— Не съм сигурна, но мисля, че петро е... какво казват християните... Да оставиш нещата в ръцете на Господа. Все едно си хвърлил зарове.

Дланта ми сега бе насинена от стискане на камъка. Не бях сигурен защо Хартстоун ми го е дал, но почувствах силен инстинкт да му го пазя, дори временно. Никой не трябваше да носи такава тежест сам. Прибрах камъка в джоба си.

Пътувахме из дивото в тишина за известно време. По едно време Джак ни преведе през реката по едно паднало дърво. Не можах да не се

огледам и в двете посоки за гигантски катерици преди да пресека.

На някои места снегът бе така дълбок, че трябваше да скачаме от камък на камък, докато козелът Отис спекулираше кой от нас ще се хлъзне, падне и умре пръв.

— Много бих се радвал да мълчиш — промърморих — или да имахме снегоходки.

— За тази цел първо трябва да видим Улер — каза козелът.

— Кой?

— Богът на снегоходките — каза Отис, — той ги изобретил. Също и стрелбата с лък и... имаше и други работи, не помня вече.

Не бях чувал никога за бога на снегоходките, но щях да платя живи пари, ако богът на сноумобилите се появеше с рев от гората, за да ни повози.

Продължихме бавно напред.

По едно време забелязахме каменна къща в подножието на един хълм. Сивата светлина и планините играеха номера с перспективата. Не можех да кажа дали къщата е малка и наблизко, или огромна и надалеч. Помнех какво бяха казали приятелите ми за великаните. Че живеели и дишали илюзии.

— Виждаш ли тази къща — попита Джак, — да не ходим там.

Не възразих.

Трудно ми бе да преценя кое време е, но до късния следобед реката се превърна в ревящ поток. Скали се издигаха от отсрещния бряг. В далечината през дърветата чух рева на водопад.

— О, точно така — каза Отис, — спомних си сега.

— Какво си спомни? — попитах.

— Защо се магнах. Трябваше да намеря помощ за господаря.

Сам изгупа буца сняг от рамото си.

— Защо му е на Тор помощ?

— Заради бързеите — каза Отис, — по-добре да побързаме. Трябваше вече да съм тук, но близо ден стоях и ви гледах.

— Чакай — потръпнах, — били сме в несвят цял ден?

— Поне — каза Отис.

— Той е прав — отвърна Джак. — Според вътрешния ми часовник вече е неделя на 19-ти. Предупредих ви, щом ме хванахте... е, бихме се с тези джуджета в петък. Спахте цяла събота.

— Ценно време сме изгубили — направи гримаса Сам. — Островът на Вълка ще се появи след три дни, а ние дори не знаем къде е Блицен.

— Вината вероятно е моя — предложи Отис. — Сигурно трябваше да ви спася по-рано, но ме бе гнус да дишам уста в уста в гърдите на човек. Трябваше да събера смелост. Терапевтът ме научи на някои дихателни упражнения...

— Момчета — прекъсна ни мечът Джак, — вече сме близо. Ама наистина.

Той мина през дърветата. Последвахме летящия Меч, докато дърветата се разделиха. Пред нас се ширна плаж от назъбени черни скали и късчета лед. На отсрещния бряг се издигаха стръмни скали в небето. Реката се бе разделила на пет бурни бързея — бойно поле от разпенена вода и наполовина прикрити от нея камъни. В горната част на потока реката бе събрана от две огромни каменни колони като небостъргачи. Дали ги бе направил човек, или бяха естествени, не можех да кажа. Върховете им се губеха в небето. От процепа между тях реката се изливаше вертикално, по-малко като водопад и повече като язовирна стена, разцепила се по средата.

Внезапно Йотунхейм спря да ми прилича на Вермонт и започна да изглежда като Хималаите — място, което не е за смъртен.

Бе ми трудно да се съсредоточа върху нещо, освен разпенените водопади, но накрая забелязах малък лагер на плажа — палатка, огнище и втори козел с тъмна козина, който нервно обикаляше брега. Когато козелът ни видя, дотърча с галоп.

Отис се обърна към нас и опита да надвика рева на реката.

— Това е Марвин! Той ми е брат! Истинското му име е Тангриснир — Ръмжация — но...

— Отис! — извика Марвин. — Къде беше?

— Забравих какво търся — отвърна Отис.

Марвин изблея възмутено. Устните му се изкривиха в постоянна гримаса, която — може би, кой знае — му бе спечелила името Ръмжация.

— Това ли е помощта, която намери? — загледа ме Марвин с жълтите си очи. — Двама мършави човеци и умрял елф?

— Не е умрял! — извиках. — Къде е Тор?

— В реката — посочи Марвин с рогата, — богът на гръмотевиците ще се удави и ако не намерите начин да му помогнете, ще ви убия. Иначе ми е приятно да се запознаем!

[1] Джейсън Грейс е син на Юпитер от поредицата „Героите на Олимп“ на Рик Риърдън. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ПРОБЛЕМЪТ ТИ Е, ЧЕ ИМАШ МЕЧ В НОСА СИ

Не можах да се въздържа.

Когато чух името Тор, си представих героя от филмите и комиксите — голям супергерой от космоса с ярко трико, червен плащ, руси кичури и може би шлем с пухкави малки гълъбови криле.

Всъщност Тор бе по-страшен, по-червен и по-груб. Освен това можеше да псува като пиян и изобретателен моряк.

— На майка ти да изтриеш кофата за боклук! — изрева той. (Или нещо подобно. Мозъкът ми може би бе филтрирал истинския език, за да не пусна кръв от ушите си.) — Къде ми е подкреплението?

Стоеше потопен до гърдите в потока от отсрещната страна, като се държеше за едно рехаво храстче, поникнало от скала. Самата скала бе така гладка и хлъзгава, че нямаше къде другаде да се хване, а храстчето изглеждаше сякаш ще бъде изтръгнато до корен. Всеки момент Тор щеше да бъде отнесен от водата надолу, където имаше редица назъбени скали, разсичащи течението на серия от водопади. Бяха идеални, за да направят Тор на прясно изцеден сок.

От далечината, през пръските вода и мъглата не можех да видя много от самия бог — само дългата до раменете червена коса, къдравата червена брада и ръцете на фитнесинструктор, които се подаваха от кожено яке без ръкави. Носеше тъмни железни ръкавици, които ми напомниха ръцете на робот, и сако ризница, която щеше да се стори на Блицен много шик.

— Брадат сине на калта! — изрева богът. — Отис, ти ли си това? Къде е артилерията? А въздушният флот? Къде, в името на Хелхейм, е кавалерията?

— Тук съм, шефе — извика Отис, — доведох... две деца и умрял елф.

— Не е умрял — казах отново аз.

— Не е умрял още! — поправи се Отис.

— И каква полза от това? — изрева Тор. — Трябва да убием тази великанка, и то веднага!

— Великанка? — попитах.

— Там, глупчо — удари ме с глава Марвин.

Кимна към водопада. За миг мъглата се разчисти от върха на скалите и видях проблема. До мен Сам нададе звук, все едно я душат с гарота.

— Свети Хеймдале.

Високите като небостъргачи колони всъщност бяха крака — грамадни крака, тъй сиви и груби, че се сливаха с околните скали. Остатъкът от жената бе така висок, че пред нея Годзила^[1] изглеждаше като минипудел. Пред нея Айфеловата кула приличаше на пътен конус. Роклята ѝ до глезените бе съшита от толкова много животински кожи, че вероятно бе причинила изчезването на няколко дузини видове. Лицето ѝ, някъде високо в стратосферата, бе мрачно и сурово като президентите на планината Ръшмор^[2] и обкръжено от ураган дълга черна коса. Бе сграбчила два планински върха от двете страни на реката, все едно дори на нея е трудно да удържа течението.

Тя погледна надолу и се усмихна жестоко на малкото петънце гръмотевичен бог, пленено в бързея, след което стисна крака по-близо. Водопадът излезе измежду пицялите ѝ като мощно насочена водна струя.

Тор опита да изкрещи, но се нагълта с водата от реката и главата му потъна. Храстът, за който се бе хванал, се изкриви и корените му започнаха да се пукат един след друг.

— Тя буквално ще го измие от лицето на земята! — извика Марвин. — Направете нещо, хора!

„Какво например“, помислих си.

— Но той е бог — рекох. — Не може ли да полети? Да я удари с мълния или... къде е чукът му? Нали имаше чук?

Марвин изръмжа. Биваше го в ръмженето.

— Как не се сетихме за това? Ако Тор можеше да направи някое от тези неща без да изпусне храста и да умре мигновено, дали вече нямаше да го е направил?

Исках да попитам как можеше един бог да умре, при положение че се водеха безсмъртни. После се сетих, че Мимир съществуваше във

вечността като отсечена глава, а Балдер бе промушен от имелова стрела и караше задгробния живот в света на Хел.

Погледнах към Сам.

— Нищо нямам срещу толкова огромен противник! — безпомощно сви рамене тя.

Хартстоун промърмори нещо насън. Клепачите му започваха да се отварят, но нямаше да изрича магии в скоро време. Това ми остави само един вариант.

— Джак.

Мечът застана до мен.

— Да?

— Виждаш ли онази огромна великанка, препречила входа на реката?

— Технически погледнато — каза Джак, — не виждам нищо, понеже нямам очи. Но да, виждам великанката.

— Смяташ ли, че можеш да отлетиш догоре и, де да знам, да я убиеш?

— Искаш да убия 600-метрова великанка? — изжува недоволно Джак.

— Аха.

— Ето какъв е проблемът. Трябва да ме грабнеш и хвърлиш както не си хвърлял нищо досега. Трябва наистина да повярваш, че убийството на тази великанка е достойно. И трябва да си готов за това, което ще стане, след като ме вземеш отново. Колко енергия би ти отнело да се покатериш върху една шестстотинметрова великанка и да я убиеш?

Усилието сигурно ще ме смаже, помислих. Но не виждах голям избор. Информацията от Тор ни бе необходима. Сам, Хартстоун и два асоциални козела зависеха от мен.

— Да го направим — сграбчих Меча аз.

Опитах да се съсредоточа. Не се вълнувах много от спасението на Тор. Дори не го познавах. Не ме и интересуваше особено защо великанка, висока около километър, смята за забавно да стои на реката и да си играе на водопади с пищялите си.

Но ми пукаше за Сам, Блицен и Хартстоун. Бяха рискували живота си, за да стигна дотук. Независимо какво им бе обещал Локи, трябваше да намеря начин да спра Суртур и да опазя вълка Фенрир

окован. Вълкът бе причинил смъртта на майка ми. Мимир бе казал, че Фенрир е изпратил двете си деца...

Те трябваше да убият мен. Мама бе жертвала живота си, за да опази моя. Трябваше да направя така, че саможертвата ѝ да означава нещо.

Огромната сива великанка възплащаваше всичко, което стои на пътя ми. Трябваше да я разкарам оттам.

Хвърлих Меча с всичка сила.

Джак профуча през небето като каменен бумеранг.

Това, което се случи след това... Не съм сигурен дали видях правилно. Беше много нагоре. Но изглеждаше все едно Джак влезе в лявата ноздра на великанката.

Великанката изви гръб и направи физиономия все едно ще кихне. Ръцете ѝ се хлъзнаха от планинските върхове. Джак отлетя от дясната ѝ ноздра, а коленете на великанката се подгънаха. Тя падна на тях.

— Греда! — извика Джак, докато се носеше към мен.

— Бягайте! — извиках.

Но твърде късно. Великанката падна по очи в реката с шумно „Плъос!“.

Нямам спомена за водната стена, която ме заби в едно дърво заедно със Сам, полузаспалия Хартстоун и два шокирани козела. Но сигурно това бе станало. За късмет, никой от нас не умря.

Тялото на великанката напълно промени топографията. Там, където имаше река, вече стоеше широко ледено блато, чиято вода бълбукаше около Острова на Мъртвата дама в опит да намери друг път, по който да продължи надолу. Плажът потъна на няколко сантиметра под вода. Лагерът на Тор изчезна. Самият бог не се виждаше никакъв.

— Убийте Тор — изблея Отис. — Стоварихте великанката отгоре му!

Дясната ръка на великанката помръдна. Една не паднах от дървото. Страх ме беше, че Джак само я е замаял, но тогава Тор се измъкна изпод мишницата ѝ с порой от ругатни и сумтене.

Сам и аз помогнахме на Хартстоун да слезе от дървото, докато богът на гръмотевицата се покатери на гърба на великанката, скочи в блатото и тръгна към нас. Очите му бяха сини и кървясали от яд.

Изражението му бе така ядно, че можеше да накара глиган да изтича да потърси майка си за помощ.

Мечът Джак се появи до мен, хлъзгав от различните видове сополи, намиращи се във великанските ноздри.

— Какво мислиш, сеньор — светнаха руните му, — гордееш ли се с мен?

— Ще отговоря, ако оцелея следващите две минути.

Сърдитият бог спря пред мен. Водата капеше от червената му брада върху огромната му, обкована с ризница гръд. Големите му като тенджери юмруци бяха стиснати с железните ръкавици.

— Това — ухили се той — беше страхотно!

Той ме удари толкова силно по рамото, че според мен го изкриви.

— Ела с мен на вечеря! Можем да убием Отис и Марвин!

[1] Годзила е огромно чудовище, високо около сто метра, герой на поредица филми. — Б.пр. ↑

[2] Планината, на която са изобразени лицата на най-великите американски президенти. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

БЕЗ СПОЙЛЕРИ. ТОР ОБАЧЕ ИЗОБЩО НЕ СИ Е ГЛЕДАЛ ФИЛМИТЕ

Да, убихме козлите.

Тор обеща, че на следващия ден ще са възкресени като нови, стига да не им чупим костите. Отис ме увери, че честата смърт е добра за терапията по овладяването на страховете от нея. Марвин изръмжа да побързам и да не бъда слабохарактерен.

Беше ми по-лесно да убия Марвин.

След две години без дом мислех, че знам колко трудно е да се нахраниш, но нека ви кажа нещо — да убиеш и заколиш животно за собствената си вечеря бе ново преживяване. Смятате, че е гадно да изядете полуизяден сандвич от кофа за боклук? Опитайте да одерете козел, да го нарежете на ситно, след това да напалите огън, а после да опечете месото на шиш, докато опитвате да не обръщате внимание на козите глави, които ви гледат от купчините кости.

Сигурно смятате, че подобно преживяване ще ме направи вегетарианец. Но не. Веднага щом надуших как месото се готви, гладът ме завладя. Забравих ужасите от козето клане. Отис кебапите бяха най-вкусното нещо, което бях ял някога.

Докато ядахме, Тор говореше за великаните, Йотунхейм и мнението му относно телевизионните сериали в Мидгард, които по някаква причина той следваше като религиозен фанатик. (Интересно, можеше ли един бог да бъде религиозен фанатик.)

— Великани — поклати отвратено глава той, — подир всички тези векове бихте сметнали, че са се научили, че е лоша идея да нападат в Мидгард. Но не! Те са като, как беше? Лигата на Асасините^[1] в „Ероу“! Идват отново и отново! Все едно бих допуснал нещо да се случи на хората! Вие сте любимият ми биологичен вид!

Потупа ме по бузата. За щастие бе свалил железните си ръкавици и затова не ми счупи челюстта. За нещастие не си бе умил ръцете след

като бе изкормил козлите.

Хартстоун стоеше до огъня и дъвчеше парче от бута на Марвин. Беше върнал част от силите си, но всеки път, когато го погледнех, ми идеше да сподавам хлипа си. Исках да прегърна бедничкия нещастник, да му опека сладки и да му разкажа колко много съжалявам за скапаното му детство. Знаех обаче, че той не би искал съжаление. Не би искал да ме накара да се отнасям с него различно.

Но все пак... руническият камък на празната чаша натежа в джоба на палтото ми.

Сам остана на края на огъня, колкото се може по-далеч от Тор. Говореше колкото се може по-малко и не правеше резки движения. Това означаваше, че по-голямата част от вниманието на Тор е насочена към мен.

Богът на гръмотевиците правеше всичко с желание. Обичаше да готви козлите си. Обичаше да яде и да пие медовина. Обичаше да разказва истории. И обичаше да пърди. Леле, обожаваше да пърди! Когато се развълнуваше, искрици излизаха от ръцете, ушите и... е, оставям остатъка на въображението ви!

За разлика от филмовата версия, в истинския Тор нямаше нищо полирано. Лицето му бе красиво, но като на боксьор, прекарал години на ринга. Ризницата му бе мръсна. Коженото му яке и панталони бяха толкова носени, че имаха цвета на мръсен сняг. Татуировки покриваха мускулестите му ръце. На левия си бицепс бе написано името „Сиф“ в сърчице. На десния се гънеше стилизираният Вселенски змей. По кокалчетата на всяка от ръцете му бяха изписани с главни букви имената на Магни и Модри. Първоначално се притесних за името Магни, тъй като звучеше много като Магнус. Последното нещо, което исках, е името ми изписано на юмука на гръмотевичния бог — но Сам ме увери, макар и шепнешком, че това е съвсем различно име.

Тор сподели с мен мислите си за хипотетичен двубой до смърт на Дарил от „Ходещите мъртви“^[2] и Майк от „Breaking Bad“^[3]. Докато висях часове наред по улиците на Бостън, с радост бих си говорил за телевизионни сериали, за да минава времето, но сега ме чакаше подвиг за вършене. Бях изгубил цял ден в несвят. Да спекулирам за това какво ще дават следващата есен нямаше голямо значение, ако светът щеше да бъде изпепелен след три дни.

Но все пак Тор се забавляваше толкова много, че не бе лесно да сменя темата.

— Ти какво мислиш? — попита той. — Кой е най-големият злодей от сериалите днес?

— Ъъ... това е трудно — посочих към кокалчетата на юмруците му, — кои са Магни и Моди?

— Синовете ми! — грейна Тор. С козята мазнина в брадата си и искрите електричество, прехвърчащи между пръстите му, се притесних, че може да се подпали — аз имам много синове, разбира се, но тези са ми любими.

— Така ли — попитах, — на колко са години?

— Това е унизително — намръщи се той. — Но не знам. Не съм сигурен дали са се родили още.

— Как...

— Магнус — прекъсна ме Сам, — Магни и Моди, двамата синове на господаря Тор, са предречени да оцелеят след Рагнарок. Имената им се споменават в пророчествата на Норните.

— Точно така! — наведе се Тор към Сам. — Ти коя беше?

— Ами... Сам, господарю мой.

— Позната аура имаш, момиче — богът намръщи червените си вежди. — Защо така?

— Бях валкирия...? — Сам отстъпи малко назад.

— О! Може и това да е! — сви рамене Тор. — Трябва да ме извините. Бях на три хиляди петстотин и шест мисии на източния фронт и държах великаните настрана. Понякога съм прекалено предпазлив.

И пръдлив, направи знак Хартстоун.

— Какво каза елфът? — оригна се Тор. — Не разбирам жестикулациите.

— Чудеше се как следите всичките сериали — казах, — след като толкова често сте на бойното поле.

— Трябва да правя нещо, с което да запазя разсъдъка си! — разсмя се Тор.

Не се е получило, направи знак Хартстоун.

— Елфът е съгласен! — предположи Тор. — Мога да гледам телевизионните си сериали навсякъде или поне можех. Освен всичките

си останали сили, моят чук Мьолнир имаше най-добрата кабелна телевизия из всичките Девет свята!

— Имаше, в минало време? — попита Сам.

— Но стига за телевизията! — прокашля се шумно Тор. — Хареса ли ви козето месо? Не сте чупили кости, нали?

Сам и аз се спогледахме. Когато за пръв път се запознахме с Тор, ми се стори странно, че не виждам чука на бога. Това оръжие беше запазената му марка. Сметнах, че може да е замаскирано като Меча ми. Но вече започвах да се чудя. Кървясалият му поглед обаче ме накара да се сетя колко опасно ще е, ако попитам.

— О, не, не, сър — казах, — никакви кости не сме чупили. Чисто теоретично, какво би станало, ако го бяхме направили?

— Козлите щяха да се възкресят с това нараняване — каза той, — ще отнеме много време да им зараснат костите, което е страшно дразнещо. В такъв случай би трябвало или да ви убия, или да ви направя роби завинаги.

Този бог е изрод, направи знак Хартстоун.

— Прав си, господин Елф! — каза Тор. — Наказанието е честно и справедливо! Така получих първия си роб, Тялфи.

Тор поклати глава.

— Горкото хлапе. Мисиите му дойдоха в повече. Трябваше да му дам отпуск. Сега наистина ми трябва друг роб...

Той ме огледа изпитателно.

— Та — оставих настрана козето месо, — как се озовахте в реката и коя бе великанката, която се опитваше да ви удави.

— Ох, тая ли — Тор загледа кръвнишки трупа с тялото на квартал в центъра на леденото блато, — тя е дъщеря на Гейрод, един от старите ми врагове. Мразя този тип. Винаги изпраща дъщерите си да ме убият.

Той махна към скалите.

— Бях тръгнал към крепостта му, за да проверя... е, няма значение. Благодаря ви за помощта. Това беше Мечът на Фрей, нали?

— Да. Джак трябва да е някъде наоколо — подсвирах и Джак долетя.

— Здравсти, Тор — каза Мечът, — отдавна не сме се виждали.

— Ха! — богът плесна доволно с ръце. — Знаех си, че съм те познал. Но не се ли казваше Сумарбрандер? Защо хората ти викат

Йорвик?

— Джак — поправи го Мечът.

— Як.

— Не — търпеливо каза Мечът, — Джак, с английския звук джей.

— Добре, хубаво. Добра работа свърши с великанката.

— Знаеш какво казват — Джак прозвуча самодоволен, — колкото по-големи са, толкова по-лесно е да им понижеш носа.

— Вярно е — каза Тор, — но мислех, че си изгубен. Как се озова тук с тези странни хора?

Нарича нас странни, направи знак Хартстоун.

— Господарю Тор — каза Сам, — всъщност дойдохме да потърсим вас. Трябва ни помощта ви, както Магнус скоро ще обясни.

Тя ме погледна, все едно иска да каже: Ако знае кое е добро за него.

Казах на Тор за пророчеството на Норните — след девет дни слънцето щяло да иде на изток, Суртур щял да взриви всичко, а вълкът Фенрир да схруска света. И тъй нататък.

Тор се изнерви. Искри изскочиха от мълниците му. Той се изправи и започна да обикаля пламъците, като от време на време удряше близките дървета.

— Искате да ви кажа къде е островът — отгатна той.

— Би било страхотно — съгласих се аз.

— Но не мога — промърмори Тор, — не мога да използвам случайни смъртни в търсене на вълци. Прекалено е опасно. Но пък не съм готов за Рагнарок. Не. Освен, ако...

Той замръзна, след което се обърна с нетърпелив блясък в погледа.

— Може би затова сте тук.

Това не ми харесва, направи знак Хартстоун.

— Елфът е съгласен! — кимна Тор. — Вие всички сте дошли да ми помагате!

— Точно така! — зажуза от вълнение Джак. — Нека го направим, каквото и да е то!

Изпитах внезапно желание да се скрия зад козите трупове. Не исках да участвам в нещо, което обединява бога на гръмотевиците и Меча на лятото.

Сам постави брадвата на кръста си, все едно очакваше скоро да ѝ потрябва.

— Нека позная, господарю Тор. Пак сте изгубили чука си.

— Не съм казвал такова нещо! — размаха пръст към нея Тор. — Не си го чула от мен! Защото, ако е вярно, говоря хипотетично, и се разчуе, великаните веднага ще завладеят Мидгард! Вие смъртните не знаете колко често ви спасявам! Репутацията ми е достатъчна, за да откаже повечето великани от нападение над света ви!

— Върни лентата назад — казах, — какво имаше предвид Сам, като каза отново? И преди ли си губил чука си?

— Веднъж! — каза Тор. — Добре де, два пъти. Три пъти, ако броиш и сега, но не бива, защото не признавам, че чукът липсва.

— Ясно — казах. — Как го загуби?

— Не знам! — Тор отново тръгна напред-назад. Дългата му червена коса започна да пуска искри.

— Стана просто така. Пуф! Опитах да се върна по стъпките си, пробвах приложението за изгубени чукове, но не се получи!

— Твоят чук не е ли най-силното оръжие на вселената? — попитах.

— Да.

— Мислех, че е толкова тежък, че никой, освен теб не може да го вдигне.

— Вярно е. Дори на мен ми трябва железните ръкавици на силата, за да го вдигна. Но гигантите са подли. Те са високи, силни и имат магия. С тях много невъзможни неща стават възможни.

Помислих за орела, познат ми като Големия шеф, и това колко лесно ме бе измамил.

— Схващам. Затова ли отиваш при Ей Род^[4]?

— Гейрод — поправи ме Тор, — и да. Той е най-вероятният заподозрян. Дори чукът да не е в него, може да знае при кого е. Освен това без чука си няма как да си гледам сериалите. Изоставам с един сезон на „Шерлок“^[5] и това ме убива! Готов съм лично да отида до крепостта на Гейрод, но се радвам, че пожелахте да го направите вместо мен!

Така ли сме направили, попита Хартстоун.

— Браво, господин Елф, на това му се казва боен дух! Радвам се, че сте готови да умрете за каузата ми!

Всъщност не съм, направи знак Харт.

— Просто идете до крепостта на Гейрод и потърсете чука ми. Разбира се, важно е да не се издадете, че липсва. Ако не е в Гейрод, не искаме да знае, че не е в мен. Но ако очевидно не е в него, попитайте кой би могъл да знае къде е, без да признавате, че липсва.

— Заболя ме главата — опря пръсти в слепоочията си Самаира. — Господарю Тор, как да разберем къде е чукът, ако не можем да признаем...

— Ще измислите нещо! — каза той. — Вие, хората, сте умници! След това, щом научите истината, ще знам, че сте достойни да се изправите срещу вълка Фенрир. Ще ви кажа къде е острова му и ще спрете Рагнарок. Помогнете на мен, за да помогна и на вас!

На мен ми звучеше повече като „помогнете на мен, а после пак ми помогнете“, но се съмнявах, че има учтив начин да откажа без да получа желязна ръкавица в зъбите.

Сам явно мислеше същото. Лицето ѝ придоби същия зелен цвят като нейния хиджаб.

— Господарю Тор — каза тя, — да нападнем крепостта на великана с трима души би било...

Самоубийствено, предложи Хартстоун. — Глупаво.

— Трудно — каза Сам.

Тогава близкото борово дръвче потрепери. Блицен падна от клоните и се приземи до кръста в купчина киша.

Хартстоун отиде до него и му помогна да се изправи.

— Благодаря, приятелче — каза Блиц, — глупави дървени пътувания. Къде...

— Това твой приятел ли е? — вдигна обкован в желязо юмрук Тор. — Или трябва...

— Не! Искам да кажа да, приятел е. Блицен, Тор. Тор, Блицен.

— Онзи Тор? — Блицен се поклонил толкова силно, че изглеждаше сякаш опитва да се спаси от въздушен удар. — За мен е чест. Сериозно. Здравей. Леле!

— Е, тогава — ухили се богът на гръмотевиците, — имате четирима души, с които да нападнете крепостта на великана! Приятелю джудже, ела до огъня ми и хапни козе месо. Аз смятам, след като изкарах толкова дълго в тази река, да си легна по-рано. На

сутринта всички може да тръгнете да търсите чука ми, който, разбира се, официално не е изгубен!

Тор отиде до леглото си от кожи, просна се върху него и захърка със същото удоволствие, с което и пърдеше.

— В какво си ни забъркал — намръщи ми се Блицен.

— Дълга история — казах. — Ела и хапни малко от Марвин.

[1] Лигата на Асасините е организация на убийци от комиксите на DC, ръководена от митичния Ра'с Ал Гул. Основни антагонисти в сериала „Ероу“ и първия и третия филм от Трилогията за Черния рицар, където се наричат Лига на сенките. — Б.пр. ↑

[2] Телевизионен сериал за зомби апокалипсис — Б.пр. ↑

[3] Телевизионен сериал — Б.пр. ↑

[4] Бейзболен треньор — Б.пр. ↑

[5] Криминален сериал с Бенедикт Къмбербач — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ТРЯБВА ДА ПОГОВОРИМ ЗА КОНСКИТЕ МУХИ

Харстоун заспа пръв, главно защото беше единственият, който можеше да заспи на гръмотевичното хъркане на Тор. След като богът бе решил да спи на открито, Хартстоун си присвои палатката за двама. Настани се вътре и се просна да спи.

Останалите останахме да поговорим около огъня. Първо бях притеснен, че може да събудим Тор, но скоро осъзнах, че може да танцуваме около главата му, да удряме барабани и да викаме името му, докато взривяваме огромни експлозиви, и той пак нямаше да се събуди. Запитах се дали така е изгубил чука си. Великаните може би бяха изчакали да заспи, за да докарат няколко индустриални клана да свършат работата.

Когато нощта се спусна, благодарих на огъня. Тъмнината бе попълна, отколкото в най-дивите места, в които ме бе водила мама. Вълци виеха в гората, което накара по гърба ми да полазят тръпки. Вятърът виеше през каньоните като хор от зомбита.

Споменах това на Блицен и той веднага ме поправи.

— Не, хлапе — каза той, — нордическите зомбита се наричат драугр. Те се движат тихо. Никога не чуваме как приближават.

— Благодаря — казах, — много ме облекчи.

Блицен размърда купата с козя яхния, макар че не изглеждаше като да е нетърпелив да я опита. Бе сменил дрехите си със син вълнен костюм и дълго кремаво палто, може би за да може да се слее с йотунския сняг по най-елегантния възможен начин. Освен това беше донесъл на всички раница с нови зимни дрехи, които, естествено, ни ставаха идеално, макар да бе измерил номерата ни на око. Понякога си струваше да имаш приятел, който разбира от дрехи.

Блиц обясни как е доставил обещите на майка си, а после бил забавен във Фолквандер по различни задачи като пратеник на Фрей —

да отсъди кой пече най-хубави стриди, да е съдия на волейболен мач, да бъде почетен гост на 678-мия фестивал на Укулеле.

— Това беше убийствено — каза той. — Мама хареса обещаните, не пита как съм ги взел. Не я интересуваха състезанието с Младшия. Само попита: „Не би ли искал да можеш да работиш толкова добре, Блицен?“.

Извади въжето Андскоти от джоба на палтото си. Копринената топка засия в сребърно като миниатюрна луна.

— Надявам се да си е струвало.

— Хей — каза му, — това, което направи на състезанието? Не съм виждал някой да работи толкова здраво. Вля сърце и душа в Разширяваща се патица. А бронейната вратовръзка и ризницата сако? Само чакай! Когато направиш сделка с Тор, ще започнеш модна линия.

— Магнус е прав — каза Сам, — може би не за модната линия с Тор, но имаш истински талант, Блицен. Ако Фрея и останалите джуджета не го виждат, проблемът си е техен. Без теб никога нямаше да стигнем толкова далеч.

— Имаш предвид, че нямаше да те изритат от валкириите, Магнус нямаше да умре, нямаше да разсърдим половината богове, огнените великани и айнхеряр нямаше да са по петите ни и нямаше да седим в дивото на Йотунхейм с хъркащия бог?

— Точно така — каза Сам, — животът е прекрасен!

Блицен изсумтя, но се зарадва да видя искрица хумор в очите му.

— Да, добре. Отивам да спя. Ще трябва да съм отпочинал, ако ще нападаме крепостта на великана утре сутрин.

Той отиде в палатката и промърмори на Хартстоун:

— Направи малко място, прасе такова!

След това зави елфа с палтото си, което ми се видя сладко.

Сам седеше по турски в дънките и новото си зимно яке, а качулката ѝ бе дръпната над забрадката. Снегът започна да вали на големи снежинки, които се разтапяха и съскаха в пламъците.

— Като говорим за състезанието в земята на джуджетата — каза му, — така и не стигнахме до конската муха...

— Шшт — Сам погледна нервно към Тор, — някои хора не обичат много баща ми или децата му.

— Същите хора хъркат като дъскорезница.

— И все пак... — Тя загледа ръката си, сякаш за да е сигурна, че не се е променила. — Обещах си да не се превъплъщавам, а следващата седмица го направих на два пъти. Първият път... еленът беше по петите ни на Световното дърво. Превърнах се в друг елен, за да позволя на Хартстоун да избяга. Не смятам, че имах избор.

Кимнах.

— Втория път си станала на муха, за да помогнеш на Блицен. И двата пъти си имала причина. Освен това превъплъщението е страхотна сила. Защо не искаш да я използваш.

Светлината на пламъците накара очите ѝ да изглеждат като тези на Суртур.

— Магнус, истинското превъплъщаване не е като маскировката на моя хиджаб. То не променя само външния вид. Променя и теб. Всеки път, щом го правя, усещам как... природата на баща ми опитва да ме завладее. Той е непредвидим, коварен, изменчив — не искам да бъда такава.

— А можеше да имаш него за баща — посочих към Тор. — Пръдлив гигант с козя мазнина по брадата и татуировки на юмруците ти. Тогава всички във „Валхала“ щяха да те обичат.

Видях, че се опитва да сподави усмивката си.

— Много си лош. Тор е важен бог.

— Несъмнено. Такъв би трябвало да е и Фрей, но аз никога не съм го срещал. Татко ти поне е чаровен и с чувство за хумор. Може да е социопат, но...

— Чакай — гласът на Сам се напрегна. — Говориш, все едно си го срещал.

— Аз... се нахендрих на него. Истината е, че го видях при някои от близките си срещи със смъртта.

Разказах на Сам за сънищата. За предупрежденията на Локи, за обещанията му, за предложението да занесе Меча на вуйчо Рандолф и да забравя за този подвиг.

Сам ме слушаше. Не можех да преценя дали е ядосана, шокирана или и двете.

— И ти — каза тя — не ми каза това по-рано, защото ми нямаше доверие.

— Може би, в началото. По-късно просто не знаех какво да правя. Баща ти ме смущава.

Подхвърлих една клонка в пламъците и я загледах как гори.

— Не можеш да направиш това, което предлага баща ми, все едно какво обещава. Трябва да се изправим срещу Суртур, а Мечът ще ни трябва.

Спомних си съня си за горящия трон, тъмното лице, което плуваше в пушека, гласа с горещината на огнехвъргачка.

Ще направя теб и приятелите ти на препечени филийки. С теб ще разпаля пожара, който ще изгори този и останалите осем свята.

Потърсих с поглед Джак, но не го видях. Мечът бе пожелал да обикаля периметъра „на пост“, както се бе изразил. Бе предложил да изчакам последния възможен момент да го взема, тъй като, след като направех това, щях да припадна веднага от усилието да убиеш великанка през носа.

Снегът продължи да вали и да се вдига на пара върху камъните около камината. Помислих за несъстоялия се обяд в стола на „Транспортейшън Билдинг“. Колко нервно се бе държала Сам около Амир. Стори ми се, че оттогава са минали хиляда години.

— Когато бяхме в лодката на Харалд — спомних си аз, — каза, че семейството ти има дълга история с нордическите богове. Как? Нали баба ти и дядо ти са дошли от Ирак?

Тя хвърли още една пръчка в пламъците.

— Викингите били търговци, Магнус. Пътували навсякъде. После стигнали до Америка. Не е толкова изненадващо, че стигнали и Близкия изток. Арабски монети са били намирани в Норвегия. Най-хубавите мечове на викингите били направени по модела на сабите дамаскини.

— Но твоето семейство има по-лична връзка.

Тя кимна.

— В Средните векове част от викингите се установили в Русия. Нарекли се руси. Оттам има думата руски. Така или иначе, халифът, великият владетел от Багдад, изпратил пратеник да научи повече за викингите, да осъществи търговски контакти с тях, такива неща. Името на пратеника било Ахмед ибн-Фадлан-ибн-ал-Абас^[1].

— Фадлан като фалафелите? И ал-Абас като...

— Като мен, да. Ал-Абас означава „от лъва“. Това е моят клон на семейството. Така или иначе... — Тя извади спален чувал от раницата си. — Този ибн Фадлан водел журнал за времето, изкарано с викингите. Това е един от малкото източници за тях от онзи период. Оттогава насам семейството ми и викингите ми са преплели историята си. През вековете роднините ми са имали много странни срещи със... свръхестествени същества. Може би затова мама не бе изненадана, когато установи кой е баща ми.

Тя простря спалния чувал до огъня.

— Затова на Самаира ал-Абас никога не било писано да има нормален живот. Край.

— Нормален живот — повторих аз. — Вече дори не знам какво означава това.

Погледна ме сякаш иска да каже нещо, след това промени мнението си.

— Ще лягам да спя.

Имах странна визия за предците си, средновековните Чейс и средновековните ал-Аббас, които седяха край лагерен огън в Русия преди дванайсет века и сравняваха бележките си за това как северните богове объркали живота им, може би, докато Тор е хъркал на легло от кожи до тях. Семейството на Сам може и да бе преплетено с боговете, но моята валкирия вече бе преплетена и с моето семейство.

— Ще се оправим — обещах. — Не знам какво е да си нормален, но ще направя каквото мога, за да ти помогна да си върнеш това, което искаш. Място сред валкириите, брак с Амир, лиценз за пилот. Каквото и да ми коства.

Тя ме загледа, все едно съм я заговорил на чужд език.

— Какво? — попитах. — Да нямам козя кръв по лицето?

— Не. Всъщност да, имаш козя кръв по лицето. Но не е това. Просто се питам кога някой за последно ми е казал нещо толкова мило.

— Ако искаш, утре мога да се върна към обидите — казах, — но сега лягай да спиш. Сладки сънища.

Сам се сви край огъня. Снегът натрупа леко по ръкава на палтото ѝ.

— Благодаря ти, Магнус. Но не ми трябва сънища. Не и в Йотунхейм.

[1] По неговата история писателят Майкъл Крайтън пише романа „13-ият воин“, по-късно адаптиран на игрален филм с участието на Антонио Бандерас. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПОЛУЧАВАМ КОН НА ИМЕ СТЕНЛИ

Тор все още хъркаше като повредена моторна резачка, когато се пригответе да тръгваме на следващата сутрин. Това говореше много, тъй като, ако зависеше от мен, бих спал до края на вечността. Мечът Джак не се бе шегувал за ефекта от убийството на великанката. Веднага щом взех Меча, след като Сам заспа, припаднах.

Но този път поне не изгубих двацет и четири часа. С идването на вълка Фенрир след само два дни не можех да си позволя повече дълги почивки. Запитах се дали може би и едва ли не ставах поустойчив със заздравяването на връзката ми с Меча. Надявах се, но все още се чувствах все едно цяла нощ ме е мачкала огромна точилка.

Събрахме си нещата и хапнахме студена закуска от енергийни вафли, намерени от припасите на Блиц (вкусно). Тогава Хартстоун постави отрязаните глави на двата все още мъртви козела в ръцете на Тор, все едно са плюшени мечета. Това опроверга представата, че елфите нямат чувство за хумор.

Погледнах към лигата, която бе замръзнала по брадата на Тор.

— Не мога да повярвам, че защитата на Деветте свята зависи от този тип.

— Да вървим — каза Блицен. — Не искам да съм наоколо, когато се събуди с Отис и Марвин.

Умрялата великанка доста ни помогна. Покатерихме се на нея, за да прекосим леденото блато. После установихме, че можем да стигнем първата издатина на скалата по левия ѝ крак.

Щом стигнахме дотам, се загледах в оставащите петстотин метра заледена скала.

— Това е супер. Започва същинското забавление.

— Съжалявам, че вече не мога да летя — промърмори Сам.

Допуснах, че тя още може да лети като превъплъщенец, но предвид разговора миналата нощ не сметнах за необходимо да го споменавам.

Блиц подаде раницата си на Хартстоун, след което размърда яките си пръсти.

— Не бойте се, деца. Днес се катерите с джудже.

— Освен моден дизайнер си и алпинист? — намръщих се аз.

— Казах ти, хлапе, джуджетата сме произлезли от личинките, заровени в плътта на Имир.

— Звучиш странно горд от този факт.

— За нас скалата не е като... не е като скала. — Той удари камъка и вместо да си пукне юмрукът остави вдлъбнатина, точно толкова голяма, че да се хвалиш.

— Не казвам, че ще е бързо или лесно. Коства ми много усилия да оформя скалата. Но можем да се справим.

— Ти знаеше ли, че джуджетата могат да набиват крошета на скали? — обърнах се аз към Сам.

— Не, това е новост за мен.

Не може ли да използваме вълшебното въже, направи знак Хартстоун. — Не ми се пада до смърт.

Потреперих. Не можех да мисля за въжето Андскоти без да се сетя за Вълка, а аз не исках да се сещам за Вълка.

— Това въже ни трябва за Фенрир, нали? Не искам да правя нещо, с което да го повредя.

— Не бой се, хлапе — Блиц извади коприненото въже, — не може да повредиш въжето, а и Хартстоун е прав. Можем да се вържем един друг за по-сигурно.

— Така ако паднем, ще паднем всички — обади се Сам.

— Навит съм — казах и се опитах да сподавя тревожността си. — Обичам да умирам с приятели.

Така се навихме (буквално) и последвахме нашия храбър моден дизайнер и алпинист, който ни поведе по скалите на връх „Трябва да се шегуваш“.

Бях чувал бездомни ветерани от войната да я описват като деветдесет и пет процента скука и пет процента ужас. Катеренето по скалата бе повече пет процента ужас и деветдесет и пет процента изгаряща болка. Ръцете ми трепереха, краката ми се подгъваха, всеки път, щом погледнех надолу, ми идеше да се разплача или да повърна.

Въпреки издатините за ръце и крака, направени от Блицен, вятърът едва не ме събори на няколко пъти, а аз не можех да направя

нищо, освен да продължа напред.

Знаех със сигурност, че единственото нещо, което ме е удържало жив, е ъпгрейда от „Валхала“. Магнус 1.0 отдавна щеше да е паднал и станал на пихтия. Не разбирах как се справя Хартстоун на края на въжето, но го направи. А Сам... независимо от божествения си произход, тя нямаше предимството на един айнхери, но не се оплакваше, не се бавеше, не се хлъзгаше. Това беше страхотно, тъй като се катереше точно над мен.

Накрая небето притъмня и ние стигнахме върха. Долу в каньона, от който бяхме дошли, тялото на великанката бе така малко, че приличаше на тяло с нормален размер. Реката блещукаше в сумрака. Ако лагерът на Тор бе още долу, не видях и следа от него.

В едната посока Йотунхейм се простираше като минипейзаж под микроскоп — невъзможно остри върхове, подобни на кристали скали, пропасти, пълни с яйцевидни облаци, подобни на бактерии.

Добрата новина бе, че видях крепостта на великана. През широка километър и половина пропаст имаше прозорци, които светеха в червено от едната страна на планината. В подножието се издигаха кули, които изглеждаха като джуджешки — оформени от скалата, а не построени.

Лошата новина бе споменатата пропаст от километър и половина. Върхът, на който бяхме застанали, бе просто тясно плато. Спускането от другата страна бе точно толкова стръмно, колкото и това, по което се бяхме покатерили.

Предвид факта, че ни бе отнел цял ден, за да стигнем толкова далеч, реших, че няма проблем да стигнем замъка след около шест месеца. За нещастие бе понеделник вечер и островът на Вълка щеше да се издигне по график в сряда.

— Да направим бивак тази нощ — каза Блицен, — на сутринта можем да открием по-добър път напред.

Въпреки намаляващото ни време, никой не възрази, бяхме толкова уморени, че просто колабирахме.

Както често става в нашата история, на светлината на утрото ситуацията ни изглеждаше много по-лоша. Нямаше стълби, зип линии или директни полети до крепостта на Гейрод. Бях готов да рискувам брадва в лицето, като предложа на Сам да се превъплъти — може би в

гигантски прилеп, който да ни пренесе от другата страна, когато Хартстоун написа със знаци.

Имам идея.

И извади един рунически камък.

— „М“ — казах.

Той поклати глава и буквува името:

Е-Х-В-А-З.

— Ясно — казах, — понеже да го кръстим „М“ би било твърде лесно.

Сам взе камъка от дланта на Харт.

— Знам тази руна. Символизира коня, нали? Формата ѝ е като седло.

Втрених се в руната. Вятърът бе прекалено студен и хапеше твърде силно, затова ми бе трудно да мисля с въображение, но символът продължаваше да ми изглежда като „М“.

— И това с какво ни помага?

Означава кон и превоз, направи знак Хартстоун. — Може би начин да продължим.

Той посочи към замъка.

— Звучи като могъща магия — подръпна брада Блицен, — опитвал ли си я преди?

Хартстоун поклати глава.

Не се тревожи, мога да се справя.

— Знам, че можеш — каза Блиц, — но вече няколко пъти изпита силите си до краен предел.

Ще се справя, настоя Харт.

— Не виждам какъв избор имаме — казах, — на никой от нас не могат да му поникнат криле.

— Ще те блъсна в пропастта — предупреди Сам.

— Добре — реши Блицен, — да опитаме. Имам предвид с руната, не да блъскаме Магнус в пропастта. Може би Харт ще успее да призове хеликоптер.

— Гейрод би чул хеликоптер — казах — и вероятно ще започне да ни цели с камъни. Ще ни убие!

— Тогава може би тих хеликоптер — каза Блицен. — Хартстоун, давай!

Сам ми върна камъка. Харт прокара ръка над него и размърда устни, все едно си представя как звучат сричките.

Руническият камък стана на прах. Хартстоун загледа бялата прах, която падаше през пръстите му.

— Предполагам, че не е трябвало да прави това? — попитах.

— Момчета — каза Сам с толкова тих глас, че едвам я чухме от вятъра.

Тя посочи нагоре, където една сива фигура излезе от облаците. Движеше се с такава скорост и се сливаше в небето толкова добре, че не осъзнах какво е съществото, докато не се появи точно над нас — жребец, два пъти по-голям от нормалния кон, с козина, издута като течна стомана, развята бяла грива и блестящи черни очи.

Жребецът нямаше криле, но галопираше във въздуха със същата лекота, с която би го правил по лек наклон. Чак когато се приземи до нас, забелязах, че има — четири, пет, шест, осем крака! — по два на мястото на всеки, където нормален кон би имал един, като двойните колелета на пикап.

— Пич — обърнах се аз към Хартстоун, — не се шегуваш, когато призоваваш коне.

Хартстоун се ухили, а после завъртя очи навътре и падна напред. Успях да го хвана и да го поставя на земята, докато Блицен и Сам внимателно обикаляха жребеца.

— Не може д-да б-бъде — заекна Блицен.

— Едно от децата на Слейпнир? — предположи Сам. — Богове, това е разкошно животно.

Конят побутна ръката ѝ, очевидно доволен от комплимента. Аз го приближих, впечатлен от интелгентните му очи и царствена стойка. Жребецът придаваше друго значение на думата „конска сила“. От него се излъчваше мощ.

— Някой ще ни запознае ли? — попитах.

Сам се откъсна от унеса си.

— Аз... не знам кой е, но прилича на Слейпнир, коня на Один. Но няма как да е той. Само Один може да го призовава. Предполагам, че това е един от синовете му.

— Е, разкошен е — протегнах ръка аз. Конят докосна с устни пръстите ми. — И добре настроен. Освен това е достатъчно голям, за

да пренесе всички ни през бездната. Нали няма да има проблем с това, приятелче.

Конят изцвили, все едно за да каже: „Нали затова съм тук, бре“.

— Осемте крака са... — щях да кажа „странни“, но промених мнението си — страхотни. Как се е получило.

Блицен погледна към Сам.

— Слейпнир е едно от децата на Локи. Те са винаги... интересни.

— Значи този кон е твой племенник, така ли, Сам? — усмигнах се аз.

— Не искам да мисля за това — изгледа ме кръвнишки тя.

— Но как татко ти е станал баща и на кон?

— Всъщност Локи е майката на Слейпнир — прокашля се Блицен.

— Какво?!

— За това пък съвсем не искам и да говоря! — предупреди Сам.

Оставих това за по-нататъшно проучване.

— Добре, господин Кон, след като не знам името ти, ще те наричам Стенли, понеже ми звучи добре. Има ли проблем?

Конят сякаш сви рамене, което ми се видя като добър знак.

Поставихме Хартстоун върху дългия гръб на Стенли, все едно е чувал елфически картофи. Останалите се покатерихме отгоре.

— Отиваме до онзи замък там, Стенли — казах на жребеца. — И искаме да влезем тихо. Става ли?

Конят изцвили. Бях сигурен, че ме предупреждава да се държа, а аз се запитах за какво точно, тъй като нямаше нито юзди, нито седло. Тогава жребецът заора камъните с предните си четири копита и скочи от скалата право надолу.

А ние всичките умряхме.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КАК ДА УБИВАШ ВЕЛИКАНИ ЛЮБЕЗНО

Този път се шегувам.

Само помислих, че ще умрем.

Конят явно се наслаждаваше на усещанията от свободното падане, но не и аз. Сграбчих го за врата и запищях от ужас. (Кое то не е много подходящо, ако искаш да нападнеш крепост незабелязан.) В същото време Блицен ме хвана за кръста, а зад нас Сам някак си успя да остане на борда и да спаси Хартстоун от това да изчезне в бездната.

Стори ми се, че сме падали часове, макар вероятно да ни е отнело секунда или две. По това време измислих няколко по-цветисти имена на Стенли. Накрая той прибра осемте си крака като колелета на локомотив. Изравнихме се и започнахме да се изкачваме.

Стенли мина пред един облак, направи зигзаг по лицето на планината и се приземи на издатината на един прозорец до върха на крепостта. Аз слязох от коня с треперещи крака, после помогнах на останалите с Хартстоун.

Издатината бе толкова голяма, че четиримата от нас можахме да застанем в единия ъгъл заедно с коня и изглеждахме не по-големи от мишки. Прозорецът нямаше стъкло (вероятно защото на този свят нямаше чак толкова много стъкло), но Стенли се бе приземил зад една завеса, така че никой вътре нямаше как да ни види, дори случайно да оглеждаше за мишки.

— Благодаря, приятелче — казах на Стенли, — това беше ужасяващо. Исках да кажа велико.

Стенли изцвили, след което ме ухапа гальовно, а после изчезна в облак прах. На прозореца, където стоеше, бе руническият камък Ехвас.

— Май ме хареса — отбелязах.

Блицен коленичи до Хартстоун и каза:

— Ох.

Само Сам не изглеждаше засегната. Всъщност изглеждаше развълнувана. Очите ѝ блестяха и не можеше да спре да се смее.

Допуснах, че наистина обича летенето, дори да е повече като свободно падане на гърба на осмокрак кон.

— Разбира се, че те е харесал — вдигна тя руническия камък. — Конете са едно от свещените животни на Фрей.

— Хм — замислих се за преживяванията си с Бостънската конна полиция, която обикаляше градската градина. Конете винаги изглеждаха дружелюбни, дори ездачите им да не са. Веднъж, когато един конен полицай започна да ме разпитва, конят внезапно се втурна в галоп към най-близкия нисък клон.

— Винаги съм обичал конете — казах.

— Храмовете на Фрей имали собствени стада — каза ми Сам. — Никой смъртен не можел да ги язди без разрешение от бога.

— Е, надявам се Стенли да е помолил за разрешението ми, преди да си тръгна — казах аз. — Нямаме стратегия как ще избягаме, а Хартстоун не изглежда като да прави магии в скоро време.

Елфът се бе върнал в съзнание... горе-долу. Подпираше се на Блиц, кикотеше се тихо и правеше знаци напосоки.

Пеперуда. Поп. Урааа!

Блицен стисна стомаха си и се загледа в празното пространство, все едно се пита за интересен начин, по който да умре.

Със Сам допълзахме до ъгълчетата на завесата. Надникнахме иззад нея и установихме, че се намираме до нивото на тавана на стая с размерите на стадион. В камината гореше огън с размерите на градски бунт. Единственият изход бе затворена дървена врата на далечната стена. В центъра на стаята върху каменна маса вечеряха две великанки. Те разкъсваха труп, който ми напомни за звяра от пира в столовата на „Валхала“.

Великанките не изглеждаха толкова големи, колкото тази край реката, но не можех да съм сигурен. Пропорциите в Йотунхейм нямаха смисъл. Чувствах очите си все едно непрекъснато се вирам в коридор с разкривени огледала.

— Виж — дръпна ме за ръката Сам.

Тя посочи към един кафез, който стоеше увиснал от тавана и гледаше право към нас. В клетката върху сламено легло имаше много нещастен бял лебед.

— Това е валкирия — каза Сам.

— Откъде си толкова сигурна?

— Просто съм. Не само това... почти сигурна съм, че това е Гунила.

— А тя какво търси тук — потреперих.

— Търси ни. Валкириите са отлични следотърсачи. Предполагам, е дошла тук преди нас и...

Сам направи жест все едно хваща нещо във въздуха.

— И сега ще я оставим ли?

— Да я изядат великанките? Не, разбира се.

— Тя нагласи онова видео, за да те изритат от валкириите.

— Но си остава мой капитан — каза Сам. — Освен това... има си причини да не ми вярва. Преди няколко века имаше син на Локи, който попадна във „Валхала“.

— Двамата с Гунила са се влюбили — предположих. — Такова чувство имах, когато ме разведе из хотела.

Сам кимна.

— Синът на Локи я предаде. Оказа се, че е шпионирал за баща ми. Това разби сърцето ѝ. Виждаш каква е картинката. Но, така или иначе, няма да я оставя да умре.

— Добре — въздъгнах и извадих висулката си.

Мечът Джак доволно зажува.

— Време беше — каза. — Изпуснах ли нещо вчера?

— Малко катерене — казах му. — Сега търсим две великанки. Може ли да им минеш през носовете.

Мечът се размърда в ръката ми и острието му надникна иззад ъгълчето на завесата.

— Пич, вече сме на прозореца им. Технически погледнато, сме минали прага на дома им.

— И?

— И трябва да спазваме правилата! Да ги убием в дома им без провокация, ще е грубо!

— Ясно — казах аз. — Трябва да ги убием любезно.

— Хей, сеньор, правата на гостите и домакините са важни в протокола на магьосниците. Те не позволяват дадена ситуация да ескалира.

— Мечът е прав, хлапе — простена от ъгъла Блицен. — Не се шегувам. Трябва да влезем, да се представим за гости и да преговаряме

за това, което ни трябва. Ако великанките опитат да ни убият, тогава нападаме.

Хартстоун хлъцна, ухили се и изписа знак: *Миялна машина!*

Сам поклати глава.

— Вие двамата не сте в състояние да ходите където и да е било. Блиц, стой тук и наглеждай Хартстоун. Магнус и аз ще влезем, ще намерим чука на Тор и ще освободим Гунила. Ако нещата се объркат, от вас ще зависи да влезете и да ни спасите.

— Но... — Блицен постави юмрук върху устата си и сподави едно оригване. — Ами добре. Как обаче ще слезете долу?

Сам надникна над издатината.

— Ще използваме вълшебното въже, за да стигнем пода. След това ще отидем до великанките и ще се представим.

— Мразя този план — казах. — Да го направим!

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЗАЩО НЕ ТРЯБВА ДА ИЗПОЛЗВАТЕ САТЪР КАТО ТРАМПЛИН ЗА СКОКОВЕ ВЪВ ВОДА

Слизането по въже надолу по стената бе лесната част.

Щом стигнахме дъното, започнах да изпитвам сериозни съмнения. Гигантите определено бяха по-малки от умрялата си сестра. Може би само петнайсет метра високи. Нямаше да има проблем, ако трябваше да се боря с палците им например, но за повече не харесвах шансовете си.

— Чувствам се като Джак по бобеното стъбло — промърморих.

— Откъде мислиш, е дошла тази история? — засмя се тихо под носа си Сам. — Това е културен спомен, разводнена версия на това какво се случва щом хората се озоват в Йотунхейм.

— Супер.

— Освен това ти няма как да си Джак — изжува Мечът. — Аз съм Джак.

Не можех да оспоря това.

Минахме по каменния стол през пустош от прахоляк, останки от храна и засъхнала мазнина.

Огнището бе толкова горещо, че от дрехите ми излезе пара. Косата ми запука. Миризмата от телата на великанките — комбинация от влажна глина и развалено месо — бе почти толкова смъртоносна колкото меч в носа.

Стигнахме разстояние, от което трябваше да ни чуят, ако започнем да викаме, ала великанките не ни бяха забелязали. И двете носеха сандали, кожени рокли размер 120 и огърлици от камъни като героините от семейство Флинтстоун^[1]. Дългата им черна коса бе вързана на плитки като на малки момиченца. Сивите им лица бяха ужасно измацани с руж и червило. Моят личен моден дизайнер Блицен не бе с мен, но предположих, че сестрите великанки са се гримирали за дамско парти за вечерта, макар още да нямаше и обяд.

— Готов ли си? — попита ме Сам.

Отговорът бе „Не“, но аз си поех дълбоко въздух и извиках:

— Здравейте!

Великанките продължиха да си говорят, да удрят чашите си в наздравица и да бодат месото си.

Опитах отново.

— Здравсти!

Огромните жени замръзнаха и огледаха стаята. Най-накрая тази вляво ни забеляза и избухна в смях, като опръска въздуха с месо и медовина.

— Още хора! Не мога да повярвам!

— Това да не е друга валкирия — приведе се втората великанка.

— А момчето... — тя подуши въздуха — това е айнхери. Страхотно! Тъкмо се питах какво ще ядем за десерт.

— Търсим си правата на гости! — извиках.

— Защо го каза това пък? — направи гримаса великанката отляво.

— Искаме да се пазарим — посочих кафеза, който вече бе толкова далеч, че виждах само ръждясалото му дъно като луна — за свободата на лебеда. И още... някакви откраднати оръжия да имате, чук например?

— Колко си деликатен — промърмори Сам.

Великанките се спогледаха, все едно опитват да не се захият. Очевидно си бяха пийнали здравата от медовината.

— Ами хубаво — каза великанката вляво. — Аз към Гялп, а това е сестра ми Гриеп. Съгласни сме да сме домакини, докато трае пазарлъкът. Вие как се казвате?

— Аз съм Магнус, син на Натали — казах аз, — а това е...

— Самаира, дъщеря на Айеша — каза Сам.

— Добре сте ни дошли в дома на моя баща Гейрод — каза Гялп, — но оттам едвам ви чувам. Имате ли нещо против да ви поставим на стол?

— Ами добре — съгласих се.

Другата сестра, Гриеп, ни сграбчи като играчки и ни постави на празен стол с размерите на хол. Масата продължаваше да си стои на около метър и половина над главата ми.

— Леле — каза Гриеп, — пак е много ниско! Мога ли да вдигна стола малко?

— Магнус — отвори уста Сам.

— Разбира се — изпуснах се аз.

Гриеп изпищя радостно, взе най-близкия стол и ни метна над главата си. Ако не бе облегалката, двамата със Сам щяхме да станем на питки по тавана. Сега само паднахме и ни поръси гипс.

Гриеп свали стола. Отне ми известно време, докато очите ми спряха да треперят. После видях намръщените физиономии на великанките над нас.

— Не стана — каза Гриеп, видимо разочарована.

— Ами няма как да стане — изръмжа Гялп. — Ти никога не го правиш както трябва. Имаш нужда от стол без облегалка като табуретка. И трябваше да поставиш проклетите шипове на тавана!

— Но вие опитахте да ни убиеете? — казах. — Това не е много гостоприемно.

— Да ви убиваме? — обиди се Гялп. — Това е обвинение, напълно лишено от основания. Сестра ми направи само това, което искахте. Тя помоли за разрешение да вдигне стола!

— Но ти сама каза, че това е било номер!

— Така ли — премигна Гялп. Отблизо напудрените ѝ мигли приличаха на препятствия за бягане. — Сигурна съм, че не съм.

Погледнах към Меча на лятото, който още бе в ръката ми.

— Джак, нарушили ли са закона за гостоприемството? Понеже да опитат да ни убият, е на границата, поне според мен.

— Не и докато не признаят намеренията си — казва Джак, — а те казват, че е било инцидент.

Великанките се изправиха.

— Говорещ меч? — попита Гялп. — Това вече е интересно.

— Сигурни ли сте, че не мога отново да вдигна стола? — предложи Гриеп. — Мога да изтичам до кухнята и за табуретка, няма проблем.

— Госпожи домакини — каза с разтреперан глас Сам, — моля, поставете ни бавно и внимателно върху масата, за да се пазарим с вас.

Гриеп промърмори нещо сърдито, но направи така, както я бе помолила Сам. Великанката ни постави до своите нож и вилица, които,

общо взето, бяха големи колкото мен. От чашата ѝ щеше да излезе хубав селски фонтан. Надявах се да не е кръстена Бум Дядо.

— Та — облегна се Гриеп на стола си, — искате свобода за лебеда? Трябва да изчакате татко да се върне и да преговаря. Тя е негов затворник, не наш.

— И е валкирия, разбира се — добави Гялп. — Снощи долетя от прозореца. Не иска да покаже истинската си форма. Смята, че може да ни заблуди с глупавия си лебедов костюм, но татко е твърде хитър за това.

— Жалко — казах аз, — поне опитахме...

— Магнус — скара ми се Сам. — Мили домакини, ще ни дадете ли поне съгласие да не убивате лебеда, докато не получим шанс да поговорим с Гейрод?

— Както казах, съдбата му зависи от татко — сви рамене Гялп. — Може да го пусне, ако предадете себе си в замяна, но нямам идея. Трябва ни нещо люто за скарата довечера.

— Някаква мръвка, а? — казах.

— Което е само израз — добави бързо Сам. — Приятелят ми не дава разрешение да направите на мръвка който и да е било, особено пък нас.

— Добро спасяване — рекох ѝ.

Сам ме погледна с поглед, който казваше: „Ти си такъв идиот!“. Но аз бях свикнал с това.

Гялп кръстоса ръце и оформи ново било пред гърдите си.

— Каза, че искаш да се пазариш и за откраднатото оръжие?

— Аха — отвърнах. — Нещо гръмотевично, ако ви се намира. Не че имаме предвид конкретен бог на гръмотевиците и конкретно липсващо оръжие.

— Ама ние имаме нещо точно такова — изсмя се Гриеп. — Принадлежи на самия Тор!

Понеже Тор го нямаше да псува креативно, Сам свърши тази работа, като измърмори няколко коментара, които не вярвах да се харесат на нейните баба и дядо.

— Това са само изрази — добавих бързо, — приятелката ми не дава разрешение да правите тези... груби и невъздържани работи. Бихте ли се пазарили с мен за ч..., за оръжието, за което споменахте?

— Ама, разбира се! — ухили се Гялп. — Всъщност бих искала да приключа с тези преговори по-бързо, тъй като сестра ми и аз имаме среща...

— С готини ледени великани близнаци — каза Гриеп.

— Та ще се пазарим честно — продължи Гялп. — Даваме ви оръжието на Тор за този хубав говорящ чук. И ще пуснем лебеда, сигурни сме, че татко няма да се сърди, ако дадете себе си в замяна. Няма да получите по-добра оферта от тази.

— Но тази никак не е добра! — изръмжа Сам.

— Тогава може да откажете — каза Гриеп — и да си идете с мир. На нас ни е все тая.

— Магнус — изжужа неспокойно Джак и руните му блеснаха, — няма да се откажеш от мен, нали? Ние сме приятели! Няма да ме зарежеш за нещо по-лъскаво, както направи навремето татко ти, нали?

Помислих си за предложението на Локи да дам Меча на вуйчо Рандолф. Тогава бях изкушен. Но сега идеята ми се виждаше невероятна. И не само защото великанките искаха да ни поставят в клетка и да се навечерят с нас. Джак ни бе спасил живота поне два пъти. Харесвах го, макар понякога да ме наричаше „сеньор“.

Тогава ми дойде алтернатива. Лоша идея, наистина, но по-добра от офертата на великанките.

— Джак — попитах аз, — чисто хипотетично, ако кажа на тези великанки как съм убил сестра им, това ще наруши ли етикета на гости и домакини?

— Какво? — кресна Гялп.

Руните на Джак засияха във весело червено.

— Нямаш проблем с етикета, приятелю, тъй като това стана, преди да им дойдем на гости.

— Чудно — усмигнах се аз на великанките. — Убихме сестра ви. Една голяма и грозна жена, която се опитваше да задръсти реката и да удави Тор. Да, същата. Умря.

— Лъжи! — скочи на крака Гялп. — Мънички жалки хорица! Вие не бихте могли да убиете сестра ни!

— Всъщност Мечът ми полетя през носа й, за да се забие в мозъка й.

Гриеп изръмжа от възмущение.

— Трябваше да ви размажа като буболечки! Проклети да са липсващите табуретка и шипове на тавана!

Признавам, че двете надвиснали великанки над нас, които заплашваха да ме убият, ме притесниха леко.

Но Сам запази спокойствие.

— Значи признавате, че сте искали да ни убиете?

— Разбира се, ма тъпачко!

— Но това нарушава правилата на гостоприемството!

— На кой му пука? — извика Гриеп.

— На меча на Магнус — каза Сам. — Джак, чу ли това.

— Чух го. Бих искал учтиво да напомня, че усилието да убия тези две великанки може да...

— Направи го! — метнах Меча аз.

Джак се завъртя нагоре, влезе в лявата ноздра на Гриеп и излезе от дясната. Великанката падна и разтърси земетресението със скала 6,8 по Рихтер.

Гялп сподави писъка си. Тя покри носа и устата си и започна да се клатушка около нас, докато Джак напразно опитваше да си пробие път през пръстите ѝ.

— Тази е умница! — извика Джак. — Малко помощ?

— Магнус! — Сам издърпа сатъра на великанката от ръба на масата, докато острието не се подаде като дъска за гмуркане.

Разбрах я какво иска да направя. Беше много глупаво, но не си дадох време да го мисля. Изтичах по дръжката на ножа и скочих към края на острието.

— Чакай! — викна Сам.

Но по това време вече бях във въздуха. Приземих се върху ножа, който се изстреля нагоре, когато паднах. Планът проработи. Донякъде. Приземих се на празния стол, което не бе достатъчно да ме убие. Само колкото да ми счупи крака. Ура! Болката ме прониза като пирон в гръбнака.

Гялп нямаше този късмет. Въртящият се сатър я удари в гърдите. Не я намущка и дори не скъса роклята, но бодването бе достатъчно, за да я накара да изкрещи. Тя свали ръце и инстинктивно се хвана за гърдите, което осигури на Джак пълен достъп до носа ѝ.

След секунда Гялп лежеше мъртва на пода до сестра си.

— Магнус! — Сам слезе от масата и падна до мен на стола — глупак! Исках да ми помогнеш да хвърля солница върху острието, не да скачаш лично!

— Няма за какво да ми благодариш — направих гримаса — и ау!

— Счупен ли е?

— Да, но не се тревожи. Бързо ще се излекувам. Дай ми един час и...

— Не мисля, че имаме... — отвори уста Сам, когато от съседната стая долетя гръмък глас.

— Момичета, прибрах се!

[1] Американски анимационен сериал за едно семейство от праисторията. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА ПЪРВАТА ДЖУДЖЕШКА ВОЕННОВЪЗДУШНА ДИВИЗИЯ МЕ ВКАРВА В БИТКАТА

Никога няма подходящ момент, в който бащата великан да се прибере у дома.

Но когато стоиш в хола му със счупен крак и труповите на двете му дъщери проснати до теб... това е невероятно лош момент. Сам и аз се спогледахме, докато стъпките на великана отекваха по-шумно и по-шумно в съседната стая.

Изречението на Сам бе красноречиво.

„Не знам какво да правим.“

И аз не знаех.

Точно в такива моменти е хубаво, когато джудже и елф се спуснат към стола ти с парашут. Блицен и Харт се бяха вързали на хамут, а лебедът Гунила се бе свил в ръцете на Хартстоун. Блицен сръчно спря и кацна изящно на стола. Зад него се събра парашутът — парче тюркоазена коприна, която съвпаднаше точно с костюма на Блиц. Това бе единственото нещо в появата му, което не ме изненада.

— Как? — попитах.

— Защо си толкова изненадан? — изсумтя Блицен. — Разсея великанките достатъчно дълго. Какво джудже бих бил, ако не можех да взема кука, да я изстрелям до кафеза, да се плъзна по нея, да освободя лебеда и да използвам парашута за спешни случаи, за да слеза тук?

— През цялото това време си имал парашут — почеса се по носа Сам.

— Разбира се — каза Блицен, — джуджетата винаги имат парашути за спешни случаи. Вие нямате ли си?

— После ще говорим за това — казах. — Сега трябва...

— Момичета? — обади се великанът от съседната стая. Говорът му бе леко завален. — Къде сте бе?

— Дами и господа, казвайте какво да правим — щракнах с пръсти аз. — Сам, може ли да ни покриете с Гунила?

— Хиджабът ми стига за двама души — каза Сам. — Що се отнася до Гунила... Фактът, че още е лебед, подсказва, че е твърде немощна, за да се превъплъти обратно в човек.

Гунила изкряка.

— Ще приема това за да — каза Сам. — Може да й отнеме няколко часа.

— Които нямаме — погледнах към Харт. — Рунически камъни?

Нямам сили, направи знак той, макар да нямаше нужда да ми го казва. Беше изправен и в съзнание, но все още изглеждаше като стъпкан от осмокрак кон.

— Джак! — викнах аз Меча. — Къде е Джак?

Мечът извика от масата над нас:

— Какво става, бе пич? Мия се в бокала. Дай ми малко лично пространство!

— Магнус — каза Сам, — не можеш да искаш от него да убие трима великани поред. Усилието ще те убие.

Стъпките от съседната стая станаха по-силни. Великанът звучеше все едно се препъва.

— Гялп? Гриеп? Кълна се — ХЛЪЦ! — ако пак си чатите с онези ледени нехранимайковци, ще ви удуша!

— На пода — реших, — да слезем на пода!

Блицен ме вдигна и аз едва не припаднах от болка.

— Дръж се! — извика той и скочи от стола, като някак си успя да ме спусне на безопасно разстояние. Докато се съвзема, Сам, Харт и новия ни домашен любимец лебед бяха до нас, явно използвали крака на стола като пожарникарски стълб.

Потреперих от гадене. Лицето ми бе изпотено и чувствах счупения си крак като огромна отворена рана. Нямахме обаче време за дребни ядове като някаква си там непоносима болка. На прага на столовата се появиха сенките от краката на великана, макар да се клатушкаха напред-назад.

— Блицен, занеси ме под онази врата — казах, — трябва да пресрещнем Гейрод!

— Моля? — попита джуджето.

— Ти си силен! Вече ме държиш! Давай!

Той с ръмжене изтича към вратата, като всяка негова стъпка караше болката да ме пронизва до мозъка на костите. Парашутът се влачеше зад нас. Сам и Харт ни следваха, а лебедът крякаше нещастно от ръцете на елфа.

Дръжката на вратата започна да се върти. Промъкнахме се изпод прага и се появихме от другата страна, точно между краката на великана.

— ЗДРАСТИ, КАКВО СТАВА! — извиках аз.

Гейрод отстъпи назад. Предположих, че не е очаквал да види джудже парашутист, носещо човек, следвано от друг човек и елф, държащ лебед.

И аз не бях готов за това, което видях.

Първо стаята, в която влязохме, бе само наполовина на тази, която напуснахме. По повечето стандарти коридорът щеше да се счита за грандиозен. Черният мрамор блестеше, редици каменни колони се пресичаха с железни мангали, пълни с горящи въглени като дузини скари. Но таванът бе само седем метра висок. Дори вратата, през която минахме, бе по-малка от другата страна, в което, разбира се, нямаше никакъв смисъл.

Да се промушим под прага трябваше да е невъзможно. Всъщност не виждах как Гялп или Гриеп биха се побрали на прага, освен ако не сменяха размерите си, докато минаваха от стая в стая.

А може би правеха точно това. Великаните бяха превръщени. Магията и илюзията бяха като втора природа за тях. Ако прекарах още малко време тук, трябваше да си взема лекарства против морска болест и 3D очила.

Гейрод още се клатушкаше пред нас и разливаше медовина от рога си за пиене.

— Кой си ти бе? — провлачено попита той.

— Гости! — казах. — Ние сме официални гости!

Съмнявах се това да важи, след като бяхме убили домакините си, но моят благовъзпитан Меч още бе в съседната стая и се миеше от сополи, затова никой не оспори думите ми.

Гейрод се намръщи. Изглеждаше сякаш току-що е излязъл от щур йотунски купон, което бе странно, тъй като още нямаше пладне.

Явно великаните празнуваха двайсет и четири часа в денонощието, седем дена в седмицата.

Носеше смачкано бледомораво яке, черна риза, извадена от панталоните, на ивици и официални кожени обувки, за които сигурно бяха умрели много животни. Тъмната му коса бе зализана назад, но от нея стърчаха немирни кичури. Лицето му имаше тридневна брада и вонеше на ферментирал мед. Цялостното впечатление бе на добре облечен пияница.

Но най-странното нещо беше размерът. Няма да ви кажа, че е бил нисък. Шест метра си е стабилно за баскетбол или смяна на високи електрически крушки. Но беше миниатюрен в сравнение с вече мъртвите си дъщери.

Гейрод се оригна. Ако съдех по изражението му, правеше колосални усилия да формира някаква мисъл.

— Ако сте ми гости... защо сте ми взели лебеда? И къде са дъщерите ми?

— Онези щури момичета? — принуди се да се изсмее Сам. — Пазарихме се с тях за лебеда.

— Аха — казах, — в момента са на пода в другата стая. Не ми изглеждат добре.

Изимитирах пиене от бутилка, което вероятно обърка Хартстоун, тъй като изглеждаше като знака за „Обичам те“.

Гейрод сякаш схвана какво искам да му кажа. Раменете му се отпуснаха, все едно идеята дъщерите му да са припаднали от пиянство не е повод за притеснение.

— Е, тогава — каза, — докато не са с... ХЛЪЦ!... онези ледени великани...

— Не, само с нас — уверих го.

Блицен изсумтя, когато се наместих в ръцете му.

— Тежиш.

Хартстоун, който опитваше да следи разговора, направи знака за *Обичам те* на великана.

— О, велики Гейрод — каза Сам, — дойдохме тук да се пазарим за оръжието на Тор. Дъщерите ти ни казаха, че е в теб.

Гейрод погледна надясно. На далечната стена зад колона имаше желязна врата с размери като за човек.

— Оръжието, предполагам, е зад вратата — казах аз.

— Що за магия е това? — ококори се Гейрод. — Как разбра?
— Искаме да се спазарим за оръжието — повторих.
Гунила изкряка ядосано от ръцете на Хартстоун.
— А също и за свободата на лебеда — добави Сам.
— Ха! — Гейрод разля още медовина от рога си за пиене. —
Аз... ХЛЪЦ!... нямам нужда от нищо ваше. Но може би бихте могли
да спечелите оръжието и златната гъска.

Той се оригна.

— Лебеда — поправих го аз.

— Все тая — отвърна великанът.

— Много си тежък — простена Блицен.

Трудно мислех от болката в крака си. Всеки път, когато Блицен се
размърдаше, исках да изпищя, но опитах да запазя съзнанието си ясно.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Забавлявай ме! Дай да играем една игра!

— Каква например? Нещо на мобилния?

— Какво? Не! На подаваница!

Той махна с презрение към столовата.

— Имам само дъщери! Те никога не искат да си играят на
подаваница с мен! А аз много обичам! Играй с мен!

— Май иска да играем на подаваница — погледнах към Сам аз.

— Лоша идея — промърмори тя.

— Ако оцелеете десет минути — каза Гейрод, — това е
единственото, което искам! Тогава ще бъда... хлъц!... щастлив!

— Да оцелеем? — казах аз. — На подаваница?

— Радвам се, че си съгласен.

Той се олюля до най-близкия мангал и взе един нажежен въглен с
размерите на неголям стол.

— Хайде да играем!

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА. НЕ КАРАЙ ДЖУДЖЕ ДА ВЪРВИ „ПРОСТО НАГОРЕ“

— Бягай! — викнах на Блицен. — Бягай, бягай, бягай!

Блицен, който още влачеше парашута, успя само да се олюлее.

— Много тежко — изхриптя отново той.

Минахме около шест метра преди Гейрод да викне:

— Дръж!

Четирима от нас се скриха зад близката колона, а едно въглено гюле се удари в нея и проби дупка през камъка, като опръска главите ни с пепел и искри. Колоната изскърца, а пукнатините се простряха до тавана.

— Продължавайте да бягате! — извика Сам.

Затътрихме се по коридора, докато Гейрод събираше въглени и ни целеше с ужасяваща точност. Ако не беше пиян, щяхме да сме в голяма беда.

Следващият залп подпали парашута на Блицен. Сам успя да го отреже с брадвата си, но изгубихме ценно време. Още едно парче от пламтящия апокалипсис проби кратер на пода до нас, като опърли крилете на Гунила и шала на Хартстоун. Искри влязоха в очите на Блицен.

— Ослепях! — извика той.

— Ще те насочвам! — извиках. — Ляво! Ляво! Другото ляво!

В същото време от другата част на коридора Гейрод си изкарваше чудесно, като пееше на йотунски, олюляваше се от мангал до мангал и от време на време отпиваше от медовината.

— Хайде, малки гости! Не играете както трябва! Хванете въглените и ми ги подайте обратно!

Огледах се отчаяно за изход. Имаше още една врата, на стената от другата страна на трапезарията, но тя бе твърде малка, за да се

промъкнем под нея, и твърде голяма, за да я отворим със сила, да не говорим, че бе затворена с дървено резе в железни скоби.

За пръв път, откакто станах айнхери, се подразних, че супербързото ми лекуване този път не е така бързо. Ако щях да умирам, поне исках да е на собствените ми два крака.

Погледнах към тавана. Над последната колона, която Гейрод бе ударил по тавана, се бяха появили пукнатини. Колоната се бе изкривила, готова да се строши. Спомних си първия път, когато мама ме накара аз да направя палатката. Стълбчетата, които я придържаха, бяха истински кошмар. За да ги накарам да задържат покрива, трябваше да съм съвсем прецизен. Но да ги съборя... това беше лесно.

— Имам идея — казах. — Блицен, трябва да ме поносиш още малко, освен ако Сам...

— Ами не — каза Сам.

— Добре съм — изохка Блицен. — Направо супер. Почти виждам отново.

— Добре, всички — казах — ще хукнем към великана.

Не ми трябваше да разбирам езика на знаците, за да разбере изражението на Харт.

Луд ли си? Лебедът ме изгледа със същото изражение.

— Просто следвай лидерството ми — казах, — ще е забавно.

— Моля те — помоли Сам, — нека това не са думите, написани на надгробната ми плоча.

— Хей, Гейрод — извиках на гиганта, — хвърляш като някой от Фолквандер!

— Какво! ХА! — Гейрод се обърна да вземе още един въглен.

— Право към него — казах на приятелите ми. — Тичайте.

Докато великанът се приготвяше да метне въглена, казах на Блицен.

— Надясно, върви надясно!

Скрихме се под най-близката колона. Въгленът на Гейрод мина през нея, като хвърли въглени и напука тавана още повече.

— Сега наляво — казах на приятелите си, — към него.

— Какво... — очите на Сам се ококориха, когато разбра — богове. Ти наистина си луд.

— Имаш ли по-добра идея?

— Уви, не.

Минахме пред Гейрод.

— Дъщерите ти не са пияни! — извиках. — Мъртви са!

— Какво? Не!

Още едно въглено гюле се насочи към нас и удари най-близката колона с такава сила, че тя се срина в купчина колосални каменни кръгчета.

Таванът простена. Пукнатините се разшириха. Изтичах през централната пътека и извиках:

— Пак пропусна!

Гейрод зави от яд. Захвърли настрана рога за пиене така, че да може да хване въглени с двете си ръце. За наше щастие това и гневът влошиха прицела му. Тичахме около него от колона на колона, а той опръска всичко с въглени, чупейки и събаряйки всичко по пътя си.

Обидих костюма на Гейрод, прическата му, официалните кожени обувки. Накрая великанът хвърли цял мангал по нас, като събори и последната поддържаща колона от неговата страна на стаята.

— Отстъпвай! — казах на Блицен. — Веднага! Бягай!

Бедничкият Блицен запъхтя и се закашля. Тичахме към далечната стена, когато Гейрод извика:

— Страхливци! Ще ви избия всичките!

Лесно можеше да се затича подире ни и да ни настигне, но пияният му мозък още мислеше за стрелба. Потърси още въглени, когато таванът над него пропадна.

Твърде късно осъзна какво се случва. Погледна нагоре и изпищя, когато половината стая падна върху него, като го погребва под хиляда тона скала.

В следващия момент се намерих на пода сред прах и боклуци, опитвайки да изкашлям дробовете си.

Въздухът бавно се проясни. На около метър от мен Сам стоеше по турски, като също кашляше и изглеждаше все едно е покрита с брашно.

— Блицен? — извиках. — Харт?

Бях толкова притеснен, че забравих за счупения си крак. Опитах се да застана и с изненада установих, че мога. Кракът още пулсираше в агония, но удържа тежестта ми.

Блицен се появи, клатушкайки се, от облака прах.

— Тук съм — изписка той. Костюмът му бе съсипан. Косата и брадата му бяха преждевременно побелели от гипс.

— Ти — казах аз и го прегърнах — си най-силното и невероятно джудже на всички времена!

— Добре, хлапе, благодаря — потупа ме той по ръката. — Къде е Хартстоун? Харт?

В мигове като този забравяхме, че е безсмислено да викаме името на Хартстоун.

— Тук е — каза Сам и почисти малко камънак от падналия елф. — Мисля, че е добре.

— Слава на Один! — Блиц хукна напред, но едва не падна.

— Полека — подпрях го на една от останалите колони. — Почини си за миг. Връщам се веднага.

Изтичах до Сам, за да ѝ помогна да извади Хартстоун от руините.

Косата му димеше, но иначе изглеждаше добре. Изправихме го на крака, а той веднага започна да ми се кара на езика на знаците.

Тъп ли си? Да ни убиеш ли искаше?

Отне ми миг, докато се усетя, че лебедът не е в него.

— Чакай — питах, — къде е Гунила?

Блицен извика зад мен. Обърнах се и видях, че имаме ситуация със заложник.

— Тук съм си — изръмжа Гунила. Отново бе станала на човек и стоеше зад Блицен, насочила пламтящото си копие към гърлото, — а вие четиримата идвате обратно във „Валхала“ като мои затворници.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

САМ НАТИСКА БУТОНА ЗА ЕВАКУАЦИЯ

Гунила опря копието си в гръкляна на Блиц.

— Не приближавайте повече — предупреди тя, — вие всички сте измамници и мошеници. Застрашихте както Мидгард, така и Асгард. Разбутахте великаните. Предизвикахте хаос из всички светове...

— И те спасихме от кафеза — добавих.

— След като ме примамихте там!

— Никой не те е примамвал — рекох. — Никой не е искал да ни преследваш.

— Гунила — Самаира остави брадвата си на пода, — моля те, пусни джуджето.

— Тъх — съгласи се Блицен.

Капитанката на валкириите погледна към Хартстоун.

— Не си го и помисляй, елфе. Остави руническите камъни на пода или ще те изгоря на пепел.

Не бях разбрал, че Хартстоун се готви да нападне. Той се подчини на заповедта на Гунила, макар очите му да пламтяха. Изглеждаше, все едно иска да направи нещо много по-лошо на Гунила от това да я сложи във вълшебно колело от хамстер.

— Няма да се биеш с теб — вдигна длани Сам. — Моля те, пусни джуджето. Всички знаем какво може да направи едно копие на валкирия.

Аз не знаех, но опитах да изглеждам колкото се може по-послушен и безобиден. И понеже бях изтощен, не ми беше особено трудно.

— Къде е Мечът ти, Магнус? — погледна ми Гунила.

— За последно, като проверих, се къпеше в един бокал — магнах към съсипания край на коридора.

Гунила се замисли върху това. Бе от типа заявления, които имат смисъл само в шантавия свят на викингите.

— Чудесно. — Тя обърна Блицен така, че да гледа към мен.

Вдигна копието си към мен, за да ни задържи на дистанция. Светлината на оръжието беше така ярка, че сякаш печеше кожата ми.

— Ще се върнем в Асгард веднага щом пълната ми сила се върне — каза Гунила. — В същото време обясни защо питаше великаните за оръжието на Тор!

— О... — спомних си, че Тор бе помолил доста настоятелно да не казваме никому за липсващия чук — ами...

— Номер — прекъсна ме Сам — да объркаме великаните.

— Много опасен номер — присви очи Гунила. — Ако великаните вярват, че Тор е изгубил чука си... последствията ще бъдат невъобразими.

— Като говорим за невъобразимото — рекох, — Суртур ще пусне вълка Фенрир утре вечер.

— Тази вечер — поправи ме Сам.

— Не е ли вторник? — сви се стомахът ми. — Фрея каза, че пълната луна е в сряда...

— Която технически започва по залез във вторник — каза Сам, — пълнолунието е тази нощ.

— Това е супер — казах, — защо не ми каза?

— Мислех, че си разбрал!

— Млъкнете и двамата! — нареди Гунила. — Магнус Чейс, повярвал си на лъжите на дъщерята на Локи!

— Искаш да кажеш, че пълнолунието не е тази вечер?

— Не, тази вечер е! — намръщи се Гунила. — Спри да ме объркваш.

Блицен простена, когато тя притисна копието в гърлото му. Хартстоун ме приближи, стиснал юмруци.

— Гунила — вдигнах ръце аз, — казвам само, че ако не ни пуснеш да спрем Суртур...

— Предупредих те — каза Гунила, — ако слушаш Самаира, само ще ускориш Рагнарок. Радвай се, че те намерих аз, а не другите валкирии, които те търсят, или бившите ти съседи айнхеряр. Те нямат търпение да докажат лоялността си към „Валхала“, като те убият. Аз поне ще направя така, че да получиш справедлив процес преди тановете да хвърлят душата ти в Гинунгагап!

Със Самаира разменихме погледи. Нямахме време да ни хващат и връщат в Асгард. И определено не исках да хвърлят душата ми на

място, чието име дори не мога да произнеса.

Спаси ни Хартстоун. Лицето му се изкриви от ужас. Той посочи зад Гунила като че ли Гейрод се надига от руините. Това бе най-старият номер в Деветте свята, но подейства.

Гунила погледна зад себе си. Сам се стрелна напред с умопомрачителна скорост. Вместо да нападне капитанката на валкириите, тя само докосна златната броня по ръката на Гунила.

Въздухът изсвири все едно някой е пуснал индустриална прахосмукачка.

Гунила изпищя и загледа невярващо към Сам:

— Какво направи...

Валкирията избухна в облак светлина и изчезна.

— Сам? — не вярвах на очите си. — Ти... я уби?

— Разбира се, че не съм я убила — плесна ме по ръката Сам. За радост ръката ми не избухна, — просто я върнах във „Валхала“.

— Бронята на ръката? — попита Блицен.

— Не знаех дали ще стане — усмихна се скромно Сам, — предположих, че още не са дерегистрирали пръстите ми от базата данни на „Валхала“.

Обясни, махна с ръка Хартстоун.

— Валкириите носят на ръката си авариеен бутон — каза Сам, — ако валкирия е ранена в битка и се нуждае от незабавна помощ, друга валкирия може да я върне в Коридорите на изцерението просто като докосне бронята на ръката ѝ. Незабавно бива телепортирана, но магията е могъща. Ползва се веднъж и бронята се стапя.

— Значи си пратила Гунила обратно във „Валхала“ — премигнах.

— Да. Но не съм спечелила много време. Ще се върне веднага щом събере силите си. Предполагам, че ще викне и подкрепления.

— Чукът на Тор — казах, — в склада.

Изтичахме към малката желязна врата. Искаше ми се да кажа, че внимателно съм планирал таванът да падне така, че вратата да не е погребана от руините. Но всъщност просто имах късмет.

Брадвата на Сам разби ключалката с един удар. Хартстоун отвори вратата. Вътре имаше килер, в който нямаше нищо, само железен прът с размерите на метла, опрян в ъгъла.

— Това е разочароващо — рекох.

— Не зная, хлапе — загледа пръта Блицен, — виждаш ли тези руни? Това не е Мьолнир, но жезълът е изкован с могъща магия.

— Ох — помръкна лицето на Сам, — това наистина е оръжие на Тор. Но не е Оръжието.

— Мхмм — мъдро кимна Блицен.

— Мхмм — съгласих се. — Някой ще ми каже ли за какво говорим?

— Това, хлапе, е резервното оръжие на Тор — обясни Блиц. — Жезълът е подарък от негова приятелка, великанката Грид.

— Три въпроса — отвърнах. — Първият. Тор има великанка за приятелка?

— Да — отвърна Блиц, — не всички великани са зли.

— Второ. Всички ли имена на великанки започват с буквата „Г“?

— Не.

— Последен въпрос. Тор майстор на бойните изкуства ли е? Има ли резервно нунчаку?

— Не се подигравай с жезъла, хлапе! Може да не е направен от джуджета като чука, но великанските ковачи също си ги бива. Надявам се да можем да го вземем и занесем на Тор. Убеден съм, че е защитено от заклинания.

— Не го мислете! — гръмна нечий глас над нас.

Богът на гръмотевиците влезе в стаята от един от високите прозорци, застанал в колесницата, теглена от Отис и Марвин. Мечът ми Джак отлетя до тях.

Тор се приземи пред нас в целия си раздърпан блясък.

— Добра работа, смъртни! — ухили се той. — Намерихте жезъла! И това е по-добре от нищо!

— Пич — каза Джак, — реших да се изкъпя и докато се обърна не само сте напуснали стаята, но и сте сринали изхода. Какво може да си помисли един меч?

Сподавих отговора си.

— Аха. Съжалявам, Джак.

Тор се протегна към празния килер. Железният прът отлетя до ръката му. Тор направи няколко замахвания, мушвания и завъртания.

— Да, ще свърши работа, докато намеря... онова другото оръжие, дето официално не липсва. Благодаря!

Опитах да не му удрям шамар.

— Имаш летяща колесница?

— Разбира се! — разсмя се той. — Тор без летящата си колесница е като джудже без парашут за спешни случаи!

— Благодаря! — обади се Блиц.

— Можеше да ни откараш дотук — отбелязах — и да ни спестиш ден и половина близки срещи със смъртта. Остави ни да изкачим скалата, да минем пропастта...

— Никога не бих ви отнел шанса да докажете героизма си! — каза богът на гръмотевиците.

Блицен изскимтя. Хартстоун направи знак: *Мразя този бог.*

— Точно така, господин елф! — каза Тор. — Дадох ви шанс да докажете колко струвате! Няма нужда да ми благодарите!

Отис изблея и тропна с копита.

— Освен това шефът не можеше да се появи тук без чука си, особено предвид факта, че дъщеря му бе затворена в онзи кафез.

— Ти знаеше за това? — подскочи Сам.

— Отис, пак ще трябва да говорим за това, че не си държиш муцуната затворена! — намръщи се Тор на козела.

— Съжалявам — увеси рога Отис. — Давай, убий ме. Няма проблем.

— Млъкни бе! — ухапа го Марвин. — Всеки път като убият теб, убиват и мен!

Тор завъртя очи към тавана.

— Какви животни би искал да теглят колесницата ти, Тор, пита ме татко. Козли, отговорих аз. Летящи козли, дето възкръсват, след като ги изядеш, е супер. Можех да избира лъвове или дракони, но нее...

Той погледна към Сам.

— Но за да отговоря на въпроса ти, да. Почувствах, че Гунила е тук. Обикновено разбирам, когато някое от децата ми е наблизо. Досетих се, че ще я спасите, което е добър бонус. Но не исках да научи за липсващия ми чука. Тази информация е доста щекотлива. За теб е чест да я узнаеш, дъще на Локи.

— Ти знаеш и това? — отстъпи назад Сам. — Вижте, господарю Тор...

— Не ме господарствай, момиче! Аз съм бог на обикновените хора, не на благородниците! И не бери грижа, няма да те убивам. Не

всички от децата на Локи са зли. Дори самият Локи...

Той въздъхна тежко.

— Този тип ми липсва.

— Така ли? — погледна го косо Сам.

— Ами да — почеса червената си брада Тор, — през по-голямата част от времето исках да го убия. Както когато отрязва цялата коса на жена ми. Или когато ме убеди да облека булчинска рокля.

— Моля? — попитах.

— Но Локи правеше животът интересен — продължи Тор. — Хората мислеха, че сме братя. Това не е вярно. Той е кръвен брат на Один. Но разбирам откъде тръгна слухът. Не искам да си признавам, но с Локи бяхме добър отбор.

— Като Марвин и мен — намеси се Отис. — Терапевтът ми предложи...

— Млъкни бе, тъпак! — каза Марвин.

Тор завъртя железния жезъл.

— Така или иначе, благодаря за това. Ще помогне, докато намеря другия пред мен. Но ви моля, не споменавайте тази загуба на никой друг, дори на децата ми. Особено не и на тях. Иначе ще трябва да ви убия и после ще ми е гузно.

— Но какво ще правиш без Мьолнир? — попита Сам. — Как...

— Как ще гледам телевизия ли — сви рамене Тор, — знам, екранът и резолюцията в края на жезъла са смехотворни, но ще се оправя. А вие трябва да побързате, защото островът на Лигви се надига от вълните тази нощ. Довиждане, смъртни, и...

— Чакай! — казах. — Трябва ни местонахождението на острова.

— Да бе — намръщи се Тор, — вярно. Трябваше да ви го кажа. Е, единственото, което трябва да направите, е да потърсите братята джуджета на Дълъг пристан в Бостън. Те ще ви отведат до острова. Лодката им обикновено тръгва по залез.

— Джуджета — кимна одобрително Блиц, — значи можем да им имаме доверие?

— А, не — каза Тор. — При първа възможност ще опитат да ви убият. Но знаят пътя за острова.

— Господа... искам да кажа, Тор — каза Сам. — Няма ли да дойдете с нас. Това е опасна битка. Огненият господар Суртур, вълкът Фенрир. Това са все достойни врагове...

Дясното око на Тор потрепери.

— Това е добро предложение. Наистина. Много бих искал, но имам важен ангажимент...

— „Игра на тронове“^[1] — обясни Марвин.

— Млъкни! — вдигна Тор жезъла над главите ни. — Използвайте времето си добре, герои! Пригответе се за битка! Бъдете на Дълъг пристан до залез!

Стаята се завъртя. Мечът Джак отлетя до ръката ми, като ме изпълни с умора.

Подпрях се на най-близката колона.

— Тор, къде ни изпращаш?

— Където всеки от вас трябва да иде — разсмя се богът на гръмотевиците.

Йотунхейм се разпадна около мен като палатка.

[1] Телевизионен сериал, заснет по романите на Джордж Р.Р. Мартин. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА КАКВО, В ИМЕТО НА ХЕЛ?

Озовах се сам насред снежна буря на хълма бункер.

Изтощението ми бе изчезнало. Джак отново се бе превърнал във висулка, увиснала на врата ми. В това нямаше никакъв смисъл, но не изглеждаше като да сънувам.

Чувствах се наистина в Чарлстън, от другата страна на реката от Бостън, застанал точно там, където училищният автобус в четвърти клас ни бе свалил за ученическа екскурзия. Сняг на парцали бе покрил пясъчника. Самият парк бе просто едно снежно поле, осеяно с голи дървена. В центъра сив обелиск се издигаше към зимното небе. След прекараното време в крепостта на Гейрод, монументът ми се стори малък и тъжен.

Тор бе казал, че ще ме изпрати където трябва. Защо трябваше да съм тук и къде бяха приятелите ми?

— Трагично, нали? — обади се глас зад рамото ми.

Почти не потръпнах. Предполагам, че бях свикнал странни нордически богове да се появяват в личното ми пространство.

Застанала до мен и загледана в монумента бе жена с кожа, бяла като на елф, и дълга черна коса. Профилът ѝ бе толкова красив, че те заболяваше сърцето. Бе на около двацет и пет години, а хермелиновата ѝ наметка се развяваше като снежна виелица на вятъра.

После се обърна към мен и дробовете ми залепнаха за ребрата.

Дясната страна от лицето на жената бе истински кошмар — сбръчкана кожа, парчета син лед, покриваше разложената плът, тънки като мембрана устни, опънати над развалени зъби, млечнобели очи и туфи суха коса, напомнящи черни паяжини.

Опитах да си кажа — не е толкова лошо. Просто прилича на Дзуликия от Батман. Дзуликия обаче винаги ми бе леко комичен, тъй като никой с толкова увредено лице не можеше да е още жив.^[1]

Но жената пред мен бе истинска. Приличаше като някой, заклещен под врата по времето на страховита снежна буря. Или по-

лошо... като чудовищно изчадие, опитващо да се превърне в човек, само за да го прекъснат по средата на процеса.

— Ти си Хел — гласът ми прозвуча все едно отново съм на пет.

Тя вдигна скелетоподобната си ръка и отмести туфа коса от ухото си... или парчето замръзнала плът, което може някога бе ухото ѝ.

— Аз съм Хел — съгласи се тя, — понякога ми викат Хела, макар повечето смъртни да не смеят да изговарят името ми. Но ти не се шегуваш, Магнус Чейс. Не е в стила ти. Очаквах повече.

На мен не ми беше до шегги. Най-доброто, което успях, бе да не побягна с писъци. Вятърът се завихри около Хел и завъртя няколко парченца почерняла кожа, като ги откъсна от мъртвешката ѝ ръка и ги отнесе към снега.

— К-какво искаш? — попитах. — Вече съм умрял. Аз съм айнхери.

— Знам това, момко. Не искам душата ти. Имам си достатъчно. Извиках те, за да поговорим.

— Ти си ме извикала? Мислех, че Тор...

— Тор — изсумтя богинята. — Ако ти трябва някой, който разбира от кабелна телевизия, викни Тор. Ако искаш някой, който може да те преведе през Деветте свята, не той е правилният човек.

— Значи...

— Значи е време да поговорим. Татко спомена, че ще се видим, нали? Той ти предложи резервна стратегия, Магнус. Предай Меча на вуйчо си и го извади от играта. Това е последният ти шанс. Може би ще се поучиш от историята на това място.

— Монумента на хълма Бункер?

Тя погледна към монумента така, че само смъртната ѝ страна се виждаше.

— Тъжен и безсмислен. Поредната безнадеждна битка, като тази, в която се каниш да се включиш.

Наистина не бях отличник по американска история, но бях сигурен, че не строим монументи за тъжни и безсмислени събития.

— Нали спечелихме на хълма Бункер? Американците удържали британците на върха му. Не стреляли, докато не видели...

Тя ме погледна с млечнобелия си мъртвешки поглед.

— На всеки герой се падат хиляда страхливци — каза Хел, — за всяка храбра смърт, хиляда безсмислени. На всеки айнхери, хиляда,

които идват в моето селение.

Тя посочи със съсухрената си ръка.

— Там едно британско момче на твоя възраст умря под купа сено. Плачеше за майка си. Бе най-малкият в ротата. Собственият му командир го застрелял, защото е страхливец. Как мислиш, дали се радва на прекрасния монумент? Там, на върха на хълма, след като амунициите им свършили, твоите предци започнали да целят британците с камъни като пещерни хора. Някой побягнали. Други останали и били заклани с байонети. Кой според теб са по-умните?

Тя се усмихна. Не бях убеден коя част от устата ѝ е по-отвратителна — живият труп или красивата жена, която се забавляваше с кланета.

— Всичко, което знаеш, е мит, създаден години по-късно — продължи тя. — Хълма дори не е Бункер, а Брийдс. И макар битката да струвала скъпо на британците, американците изгубили. Но такава е паметта на хората. Забравяте истината и помните това, което ви кара да се чувствате по-добре.

Снегът се разтопи по врата ми и навлажни яката ми.

— Какво искаш да кажеш? Че не бива да се боря? Че просто трябва да оставя Суртур да освободи брат ти, Големия Лош Вълк?

— Просто ти посочвам вариантите — каза Хел. — Хълмът Бункер промени ли хода на вашата Революция? Ако се изправиш срещу Суртур тази нощ, ще забавиш ли Рагнарок, или напротив? Да нападнеш, е постъпката на герой, от онези, които свършват във „Валхала“. Но какво да правят милионите, живеели по-предпазливо и умрели мирно и тихо в леглата си от старост. Те се озовали в моето селение. Не са ли те по-мъдрите? Наистина ли мястото ти е във „Валхала“, Магнус?

Думите на Норните отново се завихриха около мен в студа.

Погрешка убит, погрешка избран, герой, който не може да бъде удържан.

Сетих се за съседа си Ти Джей, който още носеше пушката и униформата от Гражданската война и превземаше хълмове ден след ден в поредица безкрайни битки и очакване на последната си смърт по време на Рагнарок. Помислих за Полуродения Гундерсон, който опитваше да запази разсъдъка си с докторати по литература, когато не

изпаднаше в състоянието на берсеркер и не чупеше черепи. С тези хора ли бе мястото ми?

— Занеси Меча на вуйчо си — подкани ме Хел. — Остави нещата да се случат без теб. Така е по-безопасно. Сториш ли така... баща ми Локи нареди да те възнаградя.

Кожата на лицето ми пламна. Испитах неестествения смях, че се разлагам от замръзване и ставам като Хел.

— Да ме възнаградиш?

— Хелхейм не е толкова лошо място — каза богинята. — В моите селения има хубави стаи за любимите гости. Може да уредим една среща.

— Една среща... — едвам изговорих думите — с мама? При теб ли е?

Богинята се замисли над въпроса и килна глава от живата към мъртвата страна.

— Мога да я викна при себе си. Статутът на душата ѝ и всичко, което е била, все още се решава.

— Но как? Аз...

— Молитвите и желанията на живите често засягат мъртвите, Магнус. Смъртните винаги трябва да знаят това.

Тя оголи зъби, развалени от едната страна и снежнобели от другата.

— Не мога да върна Натали Чейс към живот, но мога да събера и двама ви в Хелхейм. Трябва само да го пожелаеш. Ще свържа душите ви така, че никой никога повече да не ви раздели. Ще можете отново да сте семейство.

Опитах да си представя това. Езикът ми замръзна в устата.

— Няма нужда да говориш — каза Хел, — само ми дай знак. Поплачи си за майка ти. Нека сълзите ти потекат и ще знам, че си съгласен. Но трябва да решиш сега. Откажеш ли на предложението ми, ако държиш да имаш своята битка на хълма Бункер довечера, ти обещавам, че никога повече няма да видиш майка си, нито в този, нито в друг живот.

Помислих си за мама, която мятеше камъни на езерото Хотън, а зелените ѝ очи блестяха весело. Разпери ръце на слънцето и опита да обясни какъв е бил баща ми.

— *Затова те доведох тук, Магнус. Не го ли усещаш? Той е навсякъде около нас.*

После си представих мама в тъмен студен дворец, с душа, прикована за вечни времена. Спомних си собствения си труп в погребалното бюро, балсамирана реликва, облечена за показ. Спомних си лицата на удавниците в мрежата на Ран.

— Плачеш — отбеляза доволно Хел, — значи си съгласен?

— Не разбираш — погледнах аз богинята. — Плача, защото знам какво би искала мама. Да я помня каквато е била. Това е единственият паметник, който ѝ трябва. Не би искала да бъде пленена и препарирана като призрак в някакъв подземен студен склад.

Хел се намръщи, а дясната страна на лицето ѝ се напука и разцепи.

— Как смееш?

— Искаше да се пошегувам с теб? — Издърпах висулката от верижката, а мечът Джак достигна пълната си дължина. Острието му светна в студа.

— Остави ме на мира и кажи на Локи, че не съм съгласен. Видя ли те отново, ще те нарежа на двете части, които представляваш.

И вдигнах Меча.

Богинята се разпадна на сняг и околността около мен избледня. Внезапно се намерих на пет етажа от асфалта.

На ръба на покрив.

[1] Двуликия е комиксов злодей от вселената на DC. Истинското му име е Харви Дент, а лицето му е обезобразено наполовина. Два пъти е представян на голям екран — от Аарън Екхарт в „Черният рицар“ и преди това от Томи Лий Джоунс в „Батман завинаги“, като тази интерпретация е действително по-комична. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

УЖАСЪТ НА СРЕДНОТО УЧИЛИЩЕ

Преди да падна към смъртта си, някой ме хвана и ме издърпа обратно.

— Полека, каубой — каза Сам.

Бе облечена в нова жилетка, този път морскосиня, и носеше тъмни дънки и обувки. Синьото не бе любимият ми цвят, но я правеше да изглежда достолепна и сериозна като офицер от въздушните сили. Забрадката ѝ бе поръсена със сняг. Брадвата ѝ не беше до нея. Предполагах, че е скрита в раницата, която носеше на рамо.

Не изглеждаше изненадана да ме види. Но изражението ѝ, така или иначе, бе разсеяно, а погледът ѝ зареян в далечината.

Сетивата ми започнаха да се нагласят. Джак все още беше в ръката ми. По някаква причина не чувствах умора от скорошното убийство на сестрите великанки.

Под нас парчето асфалт не бе точно игрище — по-скоро празно пространство между сградите на училището. Зад верижната ограда няколко дузини ученици се бяха събрали по групички и разговаряха на праговете или се бутаха един друг по замръзналия паваж. Изглеждаха като седмокласници, но бе трудно да кажа, тъй като всички имаха тъмни зимни палта.

Пожелал съм Мечът ми отново да стане на висулка и го върнах на верижката. Не смятах, че трябва да ходя по покривите на училищата с меч в ръка.

— Къде сме? — попитах Сам.

— В мой стар кошмар — пророни тя с горчивина, — училището „Малкълм Х“^[1].

Опитах да си представя как Сам влиза в двора и се смесва с групичките момичета, забрадката ѝ единственото светло петно в тълпата.

— Защо Тор те е върнал на училище? — попитах аз. — Звучи особено жестоко.

— Всъщност ме изпрати у дома — усмихна се тя. — Появих се в спалнята, тъкмо навреме преди Джед и Биби да нахлуят и да попитат къде съм. Разговорът бе по-лош и от училищните спомени.

Сърцето ми потъва в петите. Толкова се бях фокусирал върху моите си проблеми, че бях забравил как Сам опитва да балансира между нормалния живот и останалите неща.

— Какво им каза?

— Че учих с приятели. Те сметнаха, че имам предвид Мариана Шоу.

— А не странни мъже.

Тя прегърна ръцете си.

— Казах на Биби, че съм опитала да ѝ пратя съобщение, което е вярно. Тя ще сметне, че вината е нейна. Биби не разбира от телефони. Но всъщност в Йотунхейм няма покритие. Опитах да не лъжа наистина, но мразя да ги подвеждам. След всичко, което са направили за мен, се безпокоят, че ще загазя и ще свърша като майка си.

— Успешен лекар, който помага на хората? Колко ужасно.

— Знаеш какво имам предвид — завъртя очи тя. — Бунтарка. Срам за рода. Заклучиха ме в стаята и ми казаха, че съм наказана до края на света. Нямах сили да им кажа, че това е тази вечер.

Вятърът се усили и завъртя старите метални перки по покривите като колела.

— Как се измъкна? — попитах.

— Не съм се измъквала. Просто се появих тук.

Погледна надолу към двора.

— Може би за да си спомня как започна всичко.

Чувствах мозъка си ръждясал като перките, но една мисъл набра скорост в ума ми.

— Тук си станала валкирия.

Сам кимна.

— Един леден великан... някак си беше се промъкнал в училище. Може би ме търсеше, може би гонеше друг полубог. Разруши няколко класни стаи, предизвика паника. Не изглеждаше като да му пука от това, че умират смъртни. Училището бе затворено. Не знаеха с какво си имат работа. Смятаха, че луд човек прави инсценировка. Извикаха полиция, но нямаше време...

Тя пхна ръце в джобовете на палтото си.

— Предизвиках великана. Обидих майка му, такива неща. Примамах го на покрива и...

Тя погледна под нас.

— Великанът не можеше да лети. Приземи се на асфалта и се пръсна на милиони късчета лед.

Звучеше странно смутена.

— Победила си великан сама — казах. — Спасила си училището.

— Предполагам — отговори тя. — Персоналът, полицията... така и не разбраха какво е станало. Решиха, че типът е напуснал сцената. В объркването никой не забеляза какво съм направила... освен Один. След като великанът умря, Бащата на боговете се появи пред мен, където седиш в момента. Предложи ми работа като валкирия и аз приех.

След разговора си с Хел не вярвах, че мога да се почувствам по-лошо. Загубата на майка ми бе все така болезнена, както в нощта, когато бе починала. Но историята на Сам ме накара да се почувствам зле по друг начин. Сам ме бе довела във „Валхала“. Бе изгубила мястото си сред валкириите, защото вярваше, че съм герой. Герой като нея. И въпреки всичко станало оттогава насам, не ме обвиняваше.

— Съжaliaваш ли — попитах аз, — заедто взе душата ми, когато паднах.

— Не разбираш, Магнус — засмя се тя, — бе ми наредено да те отведа във „Валхала“. И то не от Локи. От самия Один.

Висулката ми се нажежи над яката. За миг надуших уханието на рози и ягоди, все едно съм се озовал в джобче на лятото.

— Один... — казах аз. — Мислех, че той е изчезнал... че не се е появявал, след като си станала валкирия.

— Каза ми да не казвам нищо — потрепери Сам. — Но, предполагам, че се провалих и в това. Нощта преди битката със Суртур срещнах Один пред дома на баба и дядо. Бе маскиран като бездомник, с рошава брада, старо синьо яке и щирокопола шапка. Но аз разбрах кой е. Превръзката на окото, гласът... каза ми да те наблюдавам. Че ако се бориш добре, ще те доведе във „Валхала“.

Долу в двора извънпя звънец. Учениците се устремиха със смях към класните си стаи, бутайки се един друг. За тях бе обикновен учебен ден, от тези, които вече почти не помнех.

— Бях погрешка избран — казах. — Норните казаха, че мястото ми не е във „Валхала“.

— Но си тук — каза Сам. — Один го предвиди. Не знам защо има такова противоречие, но трябва да извършим подвига. Трябва да стигнем острова тази нощ.

Загледах се в това как снегът заличава следите по празния двор. Скоро от учениците нямаше да има повече следи, отколкото от появата на великана преди две години.

Не бях сигурен какво да мисля за това, че Один е избрал да ида във „Валхала“. Предполагам, трябваше да се почувствам поласкан. Самият Баща на боговете бе сметнал, че съм важен. Бе избрал мен, независимо от казаното от Норните. Но ако това бе вярно, защо Один си бе направил труда да ме види лично? Локи бе вързан за скалата за вечни времена. Той бе намерил начин да ме заговори. Мимир бе с отрязана глава. И той се бе свързал с мен. Но Бащата на боговете, великият магьосник, който можеше да изкривява реалността само с изричането на руна — не бе намерил време да ми се обади?

Гласът на Хел отекна в главата ми:

Наистина ли мястото ти е във „Валхала“, Магнус?

— Току-що се върнах от хълма Бункер — казах на Сам. — Хел ми предложи да се срещна отново с мама.

Успях да ѝ разкажа историята си.

Самира протегна ръка, сякаш за да докосне моята, после промени мнението си.

— Съжалявам, Магнус. Но Хел лъже. Не можеш да ѝ имаш доверие. Тя е като баща ми, ала още по-студена. Направил си правилния избор.

— И все пак... Правила си някога това, което е редно, знаейки, че е редно, но чувствайки се ужасно?

— Току-що описа повечето дни в живота ми — вдигна качулката си Сам, — когато се превърнах във валкирия... още не съм убедена защо се борех с ледения великан. Децата от „Малкълм Х“ се държах ужасно с мен. Обичайните неща. Питаха дали съм терорист. Дърпах забрадката ми. Пускаха отвратителни бележки и картинки в шкафчето ми. Когато великанът нападна... можех да се направя на поредната смъртна и да се измъкна на безопасно място. Но дори не помислих да избягна. Защо според теб рискувах живота си за тези деца?

Усмихнах се.

— Какво? — попита тя.

— Някой ми беше казал, че храбростта на героя не трябва да е планирана, а истински отговор на криза. Трябва да идва от сърцето, без мисъл за награда.

— Този някой звучи надменен — изсумтя Сам.

— Може би не е трябвало да идваш тук — реших. — Може би аз е трябвало да дойда. За да разбера какво ни прави силен отбор.

— О? — повдигна вежда тя. — Вече сме силен отбор?

— Предстои да проверим. — Загледах се на север, към снежната буря. Някъде в тази посока бе центърът на Бостън и Дълъг пристан.

— Да намерим Блицен и Хартстоун. Имаме да изгасяме огнен великан.

[1] Радикален граждански активист, борел се за правата на чернокожите в САЩ. — Б.пр. ↑

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

ЧУДЕСНА УБИЙСТВЕНА РАЗХОДКА ПО ЗАЛЕЗ

Блиц и Харт ни чакаха пред Аквариума на Нова Англия.

Блиц бе в нов костюм — маслена униформа, жълто шалче и каска със същия цвят и мрежа против слънцето.

— Униформата ми, когато ловувам вълци — каза бодро той.

Той ни обясни как магията на Тор го пренесла там, където имали най-голяма нужда от него — в мола на Нидавелир. Използвал кредитна карта „Сварталф Експрес“, за да закупи някои ценни придобивки за мисията, като например резервни костюми и сгъваем харпун от костна стомана.

— Не само това — каза Блицен, — но и скандалът със състезанието се е отразил зле на онази стара личинка, Младшия! Разнесла се мътва за провала му! Вече никой не упреквам мен или конската муха или каквото и да е било! Хората говорят за стилните ми брони и около продукта се вдига шум. Ако оцелея тази нощ, мога и да започна моя модна линия!

Двамата със Сам го поздравихме, макар това да оцелеем тази нощ ни се стори голямо „ако“. Той започна да подскача на пети и да си пее колко добре облечен е под носа си.

Що се отнася до Харт, и той бе ходил на пазар, но от по-друг тип. Носеше полиран жезъл от бял дъб. На върха жезълът се разделяше на Y като прашка. Имах чувството — без да знам защо, — че между двата зъба нещо липсва.

С жезъла в ръка, Харт приличаше на нормален елф от „меч и магия“^[1] — само дето носеше черни дънки и кожено яке над синя риза и шал, шарен като бонбон.

Харт опря жезъла в извивката на ръката си и обясни със знаци как се е озовал на кладенеца на Мимир. Капо го бе обявил за истински майстор на алф сейдр, готов да използва магьосническия жезъл.

— Това не е ли невероятно? — потупа по гърба Блицен. — Знаех си, че можеш да го направиш.

Хартстоун сви устни.

Не се чувствам като майстор.

— Имам нещо, което може да помогне — бръкнах в джоба си и извадих руническия камък петро, — преди два часа имах разговор с Хел. Тя ми напомни за всичко, което съм изгубил.

Разказах им за това, което ми е предложила богинята полузомби.

— Ех, хлапе — поклати глава Блицен, — аз ти се хваля с новата си модна линия, а ти си трябвало да преживееш това.

— Всичко е наред — уверих го аз. И наистина го чувствах така. — Интересното е, че когато се появих на хълма Бункер, току-що бях убил две великанки. Трябваше да съм припаднал от умора, но не го направих. Мисля, че знам защо.

Завъртях руническия камък между пръстите си.

— Колкото повече време прекарвам с вас, толкова по-лесно използвам Меча или изцерявам. Или каквото и да е било, честно казано. Не съм експерт по магиите, но си мисля, че... някак си споделяме цената.

Подадох руната на Хартстоун.

— Мисля, че вече знам какво е да си празна чаша, да са ти отнели всичко. Ала не си сам. Колкото и магия да си използвал, няма проблем. С теб сме. Ние сме твоето семейство.

Зелените очи на Харт се навлажниха. Той ни направи знак и мисля, че този път наистина искаше да каже *обичам те*, а не *великанките са пияни*.

Взе руната и я постави между върховете на новия си жезъл. Камъкът се намести на мястото по същия начин, по който висулката ми го бе направила на верижката си. Символът „петро“ заблестя с нежна златна светлина.

Моят знак, обяви той. — Знакът на моето семейство.

— Това ми харесва — подсмръкна Блицен, — семейство от четири празни чаши.

— Внезапно ожаднях — обърса очи Сам.

— Ал-абас — рекох, — номинирам те за ролята на дразнеща сестра.

— Млъквай, Магнус. — Тя изпъна палтото си, намести раницата си и си пое дълбоко въздух. — Добре. Ако сме готови със семейното събиране, предполагам, че не знаете къде може да намерим две джуджета с лодка.

— Аз знам — намести шала си Блицен. — Харт и аз разузнахме, преди да дойдем тук. Хайде!

Той ни поведе надолу по кея. Мислеше, че просто искаше да оценим колко добре му стои жълтият шлем.

На края на Дълъг пристан, по затворените за сезона павилиони за наблюдаване на китове, друга будка се издигаше, съградена от кашони и шпертплат. Над прозореца за обслужване имаше несръчно написан ръкописен надпис:

— НАБЛЮДАВАЙТЕ ВЪЛКА! САМО ТАЗИ НОЩ!
ЕДНА ЧЕРВЕНА ЖЪЛТИЦА НА ЧОВЕК! ДЕЦА ПОД
ПЕТ ГОДИНИ — БЕЗПЛАТНО!

На сергията имаше джудже, което определено беше повече личинка и по-малко сварталф. Високо около шейсет сантиметра, то имаше толкова много брада, че бе невъзможно да се разбере дали има очи, или уста. Бе облечено с жълта мушама и капитанска шапка, които несъмнено го предпазваха от слабата дневна светлина и освен това го караха да изглежда като талисмана на гномски ресторант за морска храна.

— Здравейте! — викна джуджето. — Фялар, на вашите услуги. Искате да наблюдавате Вълка? Времето е идеално за целта?

— Фялар — увеси нос Блицен, — ти нали нямаш брат на име Гялар?

— Ето го там.

Не бях сигурен как съм го пропуснал, но на няколко метра от нас имаше викингски кораб с външен мотор. На кърмата имаше друго джудже, което дъвчеше месо и изглеждаше едно към едно с Фялар, само дето носеше мръсен комбинезон и широпопола шапка с мека периферия.

— Виждам, че сте чували за нашите изключително качествени услуги — продължи Фялар, — мога ли да ви продам четири билета?

Възможността е веднъж годишно!

— Извинете ни за момент — Блицен ни издърпа настрана.

— Това са Фялар и Гялар — прошепна той, — те са печално известни.

— Тор ни предупреди — каза Сам, — нямаме голям избор.

— Знам, но — закърши ръце Блицен — Фялар и Гялар? Те ограбват и убиват хора вече повече от хиляда години! Ще се опитат да ни убият при първа възможност!

— Значи — обобщих аз — са като всички останали, които срещнахме досега.

— Ще ни намушкат в гръб — затюхка се Блиц, — или ще ни изоставят на самотен остров. Или ще ни изхвърлят зад борда в устата на акула.

Харт посочи към себе си, след което почука с пръст по дланта си.

Продадено.

Насочихме се към сергията, а аз се усмигнах към кръвожадния ресторантьорски талисман.

— Четири билета, ако обичате.

[1] Едно от направленията в жанра „фентъзи“. — Б.пр. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ПИРЕНЪТ СТАВА НОВОТО МИ НАЙ- ОМРАЗНО ЦВЕТЕ

Не мислех, че може да има нещо по-лошо от риболовната ни експедиция с Харалд. Бърках.

Веднага щом напуснахме пристанището, небето притъмня. Водата стана черна като мастилото на калмар. През снежната буря брегът на Бостън се промени в нещо първобитно — както може би беше изглеждал, когато потомъкът на Скирнир за пръв път беше навлязъл в кораба си нагоре по река „Чарлз“.

Центърът се бе превърнал в няколко сиви хълма. Пистите на летище „Логан“ в ледени улеи, плуващи над водата. Островите потъваха и се издигаха като забързан кадър на последните две хилядолетия.

Хрумна ми, че може би наблюдаваме не миналото, а бъдещето — начина, по който ще изглежда Бостън след Рагнарок. Реших да запазя тази мисъл за себе си.

В притихналия залив външният мотор на Гялар вдигаше невъобразим шум — давеше се, ръмжеше и кашляше пушек, докато лодката ни напредваше през водата. Всички чудовища в радиус от осем километра щяха да са разбрали къде да ни намерят.

Гялар стоеше на пост на носа и от време на време крещеше предупреждения към брат си:

— Скали вляво на борд! Айсберг вдясно на борд! Кракен на два часа!

Нищо от това не успокои нервите ми. Суртур бе обещал, че ще се срещнем тази нощ. Планираше за изгори мен и приятелите ми живи и да унищожи Деветте свята. Но в подсъзнанието ми имаше още по-голям страх. Боях се да се изправя срещу Вълка. Тази мисъл ми напомняше за всеки кошмар, който някога съм имал за блестящи сини очи, бели зъби и ръмжене в тъмнината.

Сам седеше до мен с брадва в скута, там, където джуджетата да могат да я видят. Блицен си играеше с жълтия шал, все едно можеше да смае домакините ни с дрехите си. Хартстоун се упражняваше в това да кара жезълът му да се появява и изчезва. Ако го направеше както трябва, жезълът идваше в ръката ми от нищото като букет цветя от ръкава на фокусник. Ако объркаше, или сръчкваше Блицен, или ме хлопваше по главата.

След няколко часа и дузина цицини, причинени ми от жезъла, лодката потрепери все едно сме попаднали на вторично течение. Фялар се обади от носа.

— Малко остава — обяви Фялар, — приближаваме Амсвартнир, Черния залив.

— Леле — погледнах аз мастиленотъмните води, — защо ли му викат така?

Облаците се разсеяха. Пълната луна се появи в беззвездното небе, бледа и сребриста. Пред нас мъглата и лунната светлина се сплетоха в едно и образуваха бряг. Никога досега не бях мразел пълната луна толкова.

— Лингви — обяви Фялар, — това е Островът на Пирена, затворът на Вълка.

Островът изглеждаше като кратера на древен вулкан — сплескан конус може би на около петнайсет метра над морското равнище. Винаги съм си представял пирена като лилав, но каменистите склонове бяха покрити с призрачни бели цветя.

— Ако това е пирен — казах, — значи има много от него.

— Растението е вълшебно, приятелю — изсмя се Фялар. — Използвали са го за да предпазва от злото и да държи призраците настрана. Какъв по-добър затвор за вълка Фенрир от остров, изграден изцяло от това?

— Ако Фенрир е толкова голям, колкото разказват, защо още не сме го видели? — изправи се Сам.

— О, не — каза Фялар, — за тази цел ще трябва да слезете на острова. Фенрир е окован в центъра на острова като рунически камък в паница.

Погледнах към Хартстоун. Съмнявах се да може да разчете устните на Фялар под тази рунтава брада, но не ми хареса сравнението с рунически камък в паница. Спомних си другото значение на петро —

чашка за зарове. Не исках да вляза на сляпо в кратера и да разчитам само на късмета си.

Бяхме на около три метра от плажа, когато килът на кораба се закачи за плитчина. Звукът ми напомни неприятно на смъртта на мама — вратите на апартамента бяха изскърцали по същия начин, преди да зейнат отворени.

— Хайде, тръгвайте — бодро каза Фялар, — приятна разходка. Вървете към хребета хей там. Мисля, че Вълкът си струва пътуването!

Може би си въобразявах, но ноздрите ми се изпълниха с мириса на пушек и мокра животинска кожа. Новото ми сърце на айнхери изпита лимита на това колко бързо може да бие.

Ако не бяха приятелите ми, не бях сигурен дали щях да имам куража да сляза от лодката. Хартстоун пръв скочи навън, а Сам и Блицен го последваха. И понеже не исках да остана в лодката с ресторантското джудже и хранещия се с месо негов брат, прескочих от лодката в морето. Дълбоката до кръста вода бе толкова студена, че предположих как ще пея сопрано до края на седмицата.

Слязох на плажа, а вълчи вой прониза тъпанчетата ми.

Да, очаквах вълк, това е ясно. От детинство вълците ме бяха ужасявали, затова направих каквото мога, за да събера смелостта си. Но воят на Фенрир не приличаше на нищо познато — това бе звук на първична ярост, толкова дълбока, че сякаш ме накара да се разпадна на съставните си части, разделяйки молекулите ми на аминокиселини, готови да изтекат в Гинунгагап.

Двете джуджета се изсмяха доволно от лодката.

— Трябваше да споменем — обади се Фялар, — че пътят на обратно е малко по-скъп. Дайте всичките си принадлежности. Съберете ги в една от торбите ви, подхвърлете ни ги, иначе ще ви оставим тук.

— Те, така или иначе, ще ни оставят тук — прокле Блицен, — това правят винаги.

В момента не исках да ходя до острова и да се изправя срещу вълка Фенрир. Предпочитах да се разплача и помоля гадните джуджета да ме отведат обратно до Бостън.

Гласът ми потрепери, но се постарях да звуча по-храбро, отколкото се чувствам.

— Разкарайте се — казах на джуджетата, — вече не ни трябват.

Фялар и Гялар се спогледаха. Лодката им вече се отдалечаваше.

— Вие не чухте ли Вълка? — Фялар заговори по-бавно, все едно е надценил интелекта ми. — Оставете сами на острова. С Фенрир. Това не е хубаво.

— Знам — казах.

— Вълкът ще ви изяде! — извика Фялар. — Окован или не, но ще ви изяде! Призори островът ще изчезне и ще ви отнесе със себе си!

— Благодаря за екскурзията — казах, — приятно пътуване на обратно.

— Дебили! — започна да кърши ръце Фялар. — Ами хубаво тогава, оправяйте се. Ще ви съберем ценностите от скелетите догодина. Хайде, Гялар, да се връщаме на пристанището. Може и да имаме време да хванем още някой турист.

Обърнах се към приятелите си. Имах чувството, че нямат нищо против още една вдъхновяваща реч за това как сме семейство от празни чаши и ще спечелим.

— Е — казах, — след като избягахме от армията джуджета, изправихме срещу гигантска катерица, убихме три сестри великанки и заклахме два говорещи козела... колко лош може да е вълкът Фенрир?

— Много — отговориха Сам и Блиц едновременно.

Хартстоун направи два знака за окей, след което ги кръстоса с китки и ги раздели — знака за ужасно.

— Ясно. — Изтеглих Меча от формата му на висулка. Блясъкът на острието накара пирена да изглежда още по-блед и призрачен. — Готов ли си, Джак?

— Пич — отвърна Мечът, — изкован съм готов. Но въпреки това имам чувството, че влизаме в капан.

— Който е изненадан — обърнах се аз към приятелите си, — да вдигне ръка.

Никой не вдигна ръка.

— Хубаво — каза Джак. — Щом ви е ясно, че вероятно ще умрете в агония и ще започнете Рагнаррок, няма проблем. Да го направим!

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

МАЛКИЯТ ЛОШ ВЪЛК

Помня първия път, когато видях скалата Плимут.

— Това ли е? — бе първата ми реакция.

По същия начин с камбаната „Либърти“ във Филадельфия и Емпайър Стейт Билдинг в Ню Йорк — отблизо ми се видяха по-малки, отколкото си ги представях, незаслужаващи цялата реклама.

Та така стана и с вълка Фенрир.

Спомних си всички ужасяващи истории за него — че боговете ги било страх да го нахранят, че можел да строши най-здравите вериги, че изял ръката на Тир, че щял да изяде слънцето за Деня на Страшния съд, да глътне Один на една хапка. Очаквах вълк по-голям от Кинг Конг^[1], с огнен дъх, очи, които вкаменяват с погледа си, и нос, който стреля лазери.

Вместо това видях Вълк с размерите на вълк.

Застанахме на върха на хребета и погледнахме надолу, където Фенрир си седеше спокойно. Бе по-голям от средностатистическия лабрадор ретривър, но не и от мен. Имаше здрави дълги крака като за бягане. Сивата му рунтава козина завършваше с черно. Никой не би го нарекъл сладък — не и с блестящите бели зъби или костите, въргалящи се около лапите му — но бе красиво животно.

Надявах се да намеря Вълка легнал на една страна, овързан с пирони, телбот, скоч и лепило. Вместо това златното въже Глейпнир го задържаше както оковите за крака затворниците на път. Блестящата нишка бе вързана около четирите му лапи и му позволяваше да върви насам-натам. Част от него явно някога бе вързана около муцуната му, но сега бе паднала разхлабена на земята. Не бях сигурен какво спира Фенрир от това да напусне острова, освен ако нямаше невидими кучешки огради около периметъра.

В крайна сметка, ако бях богът Тир, изгубил ръката си така, че другите богове да имат време да вържат Вълка, щях да бъде възмутен от немарливата работа. Асите нямаха ли си бог на възлите?

— Къде е истинският Фенрир? — обърнах се към приятелите си.
— Това тук е номер, нали?

— Не — кокалчетата на Сам побеляха от стискане на брадвата.
— Той е. Чувствам го.

Вълкът се обърна към звука на гласовете ни. Очите му блестяха с познатата синя светлина, която ме прониза като удар с чук по ребрата.

— Е — гласът му бе дълбок и плътен, а черните му устни се изкривиха в твърде човешка усмивка, — какво си имаме тук? Боговете са ми изпратили нова закуска?

Преосмислих оценката си за Вълка. Може би размерът му бе обикновен. Може би не кихаше лазери. Но очите му бяха по-студени и умни от тези на който и да е друг хищник, който бях срещал. Муцуната му потрепери все едно надушваше страха в дъха ми. А гласът му... той ме заля като меласа, опасно хлъзгав и сладък. Спомних си първия пир във „Валхала“, когато тановете отказаха на Сам да говори в своя защита, понеже се бояха от медните слова на децата на Локи. Сега ги разбрах.

Последното нещо, което исках да направя, бе да приближа Вълка. Но тонът му казваше: Ела долу. Тук всички сме приятели.

Целият кратер нямаше и стотина метра в диаметър, което означаваше, че Вълкът е много по-близо, отколкото бих искал. Земята се спускаше леко надолу, но пиренът под краката ми бе хлъзгав. Страх ме беше, че ще се подхлъзна и ще се търкулна право в лапите на Вълка.

— Аз съм Магнус Чейс — моят глас не беше гладък като меласа, но си наложих да срещна погледа на Фенрир. — Имамے среща.

Вълкът оголи зъби.

— Наистина е така, сине на Фрей. Децата на ваните имате интересен вкус. Обикновено поглъщам само децата на Тор, Один или моя стар другар Тир.

— Съжалявам, че те разочаровам.

— Въобще не ме разочароваш. — Вълкът тръгна напред-назад, а въжетото блестеше между краката му, едвам забавяйки крачката му. — Даже съм много доволен. Дълго чаках този миг.

Вляво от мен Хартстоун потропа с белия си дъбов жезъл по скалите. Пиренът засия по-ярко и от цветята се надигна сребриста мъгла като от пръскачка. С дясната си ръка Харт направи знак:

Цветята правят затвора. Стой сред тях.

— Елфът е много мъдър. Не достатъчно силен, за да се изправи срещу мен, съвсем не, но е прав за пирена. Не мога да го понасям. Но, от друга страна... много храбри смъртни са се решавали да напуснат безопасната територия, защитавана от него, и да ме приближат. Искяха да изпитат уменията си срещу моите или просто да проверят дали още съм окован.

Вълкът се ухили на Блицен.

— Баща ти бе сред тях. Благородно джудже с най-добри намерения. Той ме приближи. Уви, почина. Костите му се белеят някъде тук.

Блицен изкрещя. Дватама със Сам трябваше да го удържим да не нападне Вълка с новия си харпун.

— Колко тъжно, наистина — рече Вълкът. — Били ли се казваше? Беше прав, разбира се. Това жалко въженце охлабва вече векове наред. По едно време не можех да ходя. След няколко века започнах да куцукам. Още не мога да пресека пирена. Колкото повече излизам от центъра на острова, толкова повече въжетото се затяга и по-силна болка изпитвам. Но имам напредък. Истинският пробив дойде... някъде преди две години, когато най-последно успях да махна тази ужасна примка от муцуната си!

— Преди две години... — повтори Сам.

— Правилно, сестрице — килна глава Вълкът, — ти няма как да не знаеш. Започнах да шепна в сънищата на Один колко добра идея ще е да направи теб, дъщерята на Локи, валкирия! Какъв подходящ начин да превърне потенциален враг в ценен съюзник.

— Не — отвърна Сам, — Один никога не би те послушал.

— Нима? — изръмжа доволно Вълкът. — Това ви е проблемът на така наречените „добри“. Чувате това, което искате да вярвате. Може би смяташ, че съвестта ти е нашепнала нещо, а то било Вълкът. Но все пак се справи добре, сестрице. Доведе ми Магнус...

— Не съм ти го довела! — извика Сам. — И не съм ти сестрица!

— Тъй ли? Но аз надушвам кръвта на превръщенец във вените ти. Можеш да станеш много силна. Можеш да накараш татко да се гордее с нас. Защо се бориш с това?

Зъбите на Вълка бяха остри както винаги, а усмивката все така злорада. Гласът му обаче бе пълен със съчувствие, разочарование,

меланхолия. Гласът му сякаш казваше: Мога да ти помогна. Аз съм твой брат.

Сам направи крачка напред. Аз я хванах за ръката.

— Фенрир — рекох, — ти прати тези вълци... в нощта, когато мама умря.

— Естествено.

— Искал си да ме убиеш?

— Не, защо ми е? — Сините му очи бяха по-лоши от огледала. Изглеждаха като да отразяват всичките ми неуспехи. Страхът, слабостите, егоизмът ми за това, че избягах, когато мама най-много се нуждаеше от мен.

— Ти си ценен за мен, Магнус. Но ти трябваше... каляване. Трудностите изграждат характера, казват. И виж се сега! Успя! Първото дете на Фрей, достатъчно силно, че да открие Меча на лятото. Най-последно ми докара това, с което ще се измъкна от тези досадни примки.

Светът се завъртя около мен. Чувствах се все едно съм на гърба на Стенли — падах без юзди, седло и контрол. През цялото време бях смятал, че Фенрир ме иска мъртъв. Затова вълците му бяха нападнали апартамента ми. Но истинската цел бе мама. Той я бе убил, за да ми въздейства. Тази идея бе дори по-лоша от това, че тя е загинала, за да ме защити. Бе умряла, за да може това изчадие да ме превърне в свой предвестник — полубог, способен да вдигне Меча на лятото.

Изпълни ме такава ярост, че не можех да се съсредоточа. Мечът зажука в ръката ми. Осъзнах колко дълго е мълчал Джак. Той дръпна ръката ми, теглейки ме напред.

— Джак — промърморих, — какво...

— Не виждаш ли? — изсмя се Вълкът. — На този Меч му е писано да ме освободи. Не можеш да го спреш. Децата на Фрей никога не са били бойци, Магнус Чейс. Не можеш да контролираш Меча, още по-малко да се бориш с него срещу мен. Уви, вече нямам по-нататъшна полза от теб. Суртур ще пристигне всеки момент и Мечът ще отлети в ръцете му.

— Грешка — промърмори Джак, който опитваше да се изтръгне от хватката ми. — Грешка бе да ме доведете тук.

— Мда — измърка Вълкът. — Грешка наистина, чудесно мое острие. Суртур смята, че идеята е била негова. Нали разбирате, той е

доста несъвършен инструмент. Като повечето огнени великани е просто въздух под налягане, не твърде умен. Все пак ще свърши работа. С радост ще те приеме за свой.

— Джак, ти си моят меч сега — казах, макар едвам да го удържах с две ръце.

— Срежи въжето — зажува настоятелно Джак. — Срежи въжето!

— Хайде, Магнус Чейс — рече Фенрир, — защо ти е да чакаш Суртур. Освободи ме сам и ще ти бъда признателен. Може би дори ще пощадя теб и твоите приятели.

Блицен изръмжа по-силно и от Вълка, след което извади от раницата новото въже, Андскоти.

— Готов бях да вържа едно бясно куче. Но сега мисля, че просто ще го удуша.

— Съгласна съм — каза Самаира, — трябва да умре.

Повече от всичко исках да се присъединя към тях. Да напада злия звяр и да го промуша. Мечът на Лятото се предполагаше да е най-остротото оръжие в Деветте свята. Все ще можеше да разкъса Вълка на две.

Мисля, че щях да го направя, но Хартстоун свали жезъла и пред трима ни. Руническият камък на петро заблестя със златна светлина.

Вижте!

Заповедта бе повече трепет, отколкото звук. Обърнах се и зяпнах изумен към Хартстоун.

Костите.

Не използваше езика на знаците. Не говореше. Мислите му просто бяха там и прочистиха ума ми както вятърът — мъгла.

Погледнах по скелетите, белеещи се по земята. Всички те бяха на герои — деца на Один, Тор или Тир. Джуджета, хора, елфи. Всички бяха измамани, разгневени, омагьосани от Фенрир. Всички бяха загинали.

Хартстоун единствен от нас не можеше да чуе гласа на Вълка. Единствен разсъждаваше ясно.

Внезапно ми стана по-лесно да овладее Меча. Той не спря да се бори с мен, но почувствах как балансът се накланя в моя полза.

— Няма да те освободя — казах на Вълка — и няма нужда да се боря с теб. Ще изчакаме Суртур. А после ще го спрем.

— Малко е късно за това — подуши въздуха Вълкът. — Няма нужда да се бориш с мен, казваш? Жалък смъртен. Аз също няма нужда да се боря с теб. Има други, които ще свършат това. Както казах, добрите са толкова лесни за манипулиране и така бързат да свършат работата ми! Ето сега например!

— СПРЕТЕ! — обади се глас от другата страна на острова.

На другия край на хребета застана старата ми приятелка Гунила с по една валкирия от двете си страни. От лявата и дясната ѝ страна бяха и старите ми съседи — Ти Джей, Полуродения, Малъри и Екс полутрола.

— Хванахме ви на местопрестъплението да помагате на врага — рече Гунила. — Подписахте си смъртните присъди!

[1] Гигантска горила, герой от поредица филми. — Б.пр. ↑

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА. МРАЗЯ ДА СИ ПОДПИСВАМ СМЪРТНАТА ПРИСЪДА

— А така — каза Вълкът, — не съм имал толкова много гости от тържеството по случай връзването ми.

Гунила стисна копието си. Не погледна към Вълка, все едно, ако го игнорираше, щеше да го накара да изчезне.

— Томас Джеферсън-младши — каза тя, — ти и съседите ги отведете. Вървете по краищата, бавно и внимателно!

Ти Джей не изглеждаше много щастлив от това, но кимна. Войнишката му куртка беше здраво закопчана. Байонетът му блестеше на лунна светлина. Малъри Кийн ме погледна накриво, но за нея това можеше и да е поздрав. Двамата тръгнаха наляво, като напредваха по ръба на кратера, докато трите валкирии останаха с копия, насочени към Фенрир.

Екс се заклатушка отдясно, следван от Полуродения, който въртеше бойните си брадви и си свиркаше под носа, все едно това е приятна разходка през поле от паднали врагове.

— Сам — промърморих, — ако ни хванат...

— Знам.

— Няма да има кой да спре Суртур.

— Можем да ги победим — рече Блиц. — Те не носят брони, още по-малко модни брони.

— Не — казах аз, — това са ми братя... и сестри по щит. Нека поговорим с тях.

Ти? Луд?, направи знак Харт.

Това бе красотата на езика на знаците. Можеше да означава „*Ти луд ли си?*“ или пък „*И аз съм луд като теб*“. Реших да го приема като знак за подкрепа.

Вълкът Фенрир седна на задните си лапи и опита да почеше ухото си, което не бе възможно заради въжетото, вързало краката му.

Подуши въздуха и ми се ухили.

— Интересна компания имаш, Магнус Чейс. Някой се крие, ала аз мога да го подуша. Кой ли е, я кажи? Може и да си хапна добре тази вечер в крайна сметка!

Погледна към Сам. Тя изглеждаше толкова обърквана, колкото се чувствах и аз.

— Съжалявам, топко косми — казах, — нямам идея за какво говориш.

— Ще видим — засмя се Фенрир, — чудя се дали ще дръзне да покаже истинското си лице.

— Чейс! — Гунила извади един чук от патрондаша си. — Не говори повече с Вълка или ще ти пръсна черепа!

— Гунила — казах, — и аз се радвам да те видя отново. Суртур е на път и наистина нямаме време за това.

— Така ли? Да не си се съюзил и с господаря на огъня, който те уби? Може би това е бил планът от самото начало, за да те вкара във „Валхала“?

— За дете на Тор мислиш прекалено много — въздъхна Сам.

— А ти, дъще на Локи, слушаш твърде малко. Побързай, Джеферсън!

Съседите ми застанаха от двете ми страни, а Малъри изцъка.

— Голяма гонитба беше, Чейс.

— Много умно — казах, — дълго ли репетира тази реплика?

Малъри се разсмя.

До нея Екс обърса капките зелена пот от челото си.

— Въжето на Вълка е разхлабено. Това не е хубаво.

— Не говорете с врага! — викна Гунила от другия край на долината. — Искам ги оковани!

Ти Джей завъртя четири чифта белезници на пръста си.

— Ето какъв е проблемът, Магнус. Гунила ни даде да се разберем, че ако не докажем верността си към „Валхала“, като те арестуваме, ще прекараме следващите сто години в пещите в чистене на въглища. Затова се считай за арестуван и останалото.

— Но, от друга страна — ухили се Полуроденият, — ние сме викинг. Не сме добри в изпълняването на заповеди. Така че се считай отново за свободен.

Ти Джей остави белезниците да паднат от пръста му.

— Опа.

— Искате да кажете... — не можех да повярвам.

— Че дойдохме да помогнем, идиот такъв — каза Малъри.

— Обичам ви, хора.

— Какво трябва да направим? — попита Ти Джей.

Сам кимна на Блицен.

— Джуджето ни има въже, с което да завърже Фенрир отново.

Ако успеем...

— Достатъчно! — извика Гунила. Нейните валкирии вдигнаха копия от двете ѝ страни. — Всички ще ви сложа в белезници, ако трябва!

— Това ще е забавно да се гледа — заяви доволно Фенрир, — уви, валкирийо, моите други приятели пристигнаха, а те не вземат заложници.

Екс погледна на юг, а мускулите на врата му се издуха като прясно излят цимент.

— Там.

В същия момент Хартстоун посочи с жезъла си от бял дъб, който целият засия със златиста светлина.

В хребета отдясно между нас и валкириите се появи дужина огнени великани. Всеки беше висок около десет метра. Носеха кожени доспехи, мечове с размера на плугове и различни брадви и ножове, които висяха от коланите им. Тенът на кожата им бе като колекция вулканични цветове — пепел, лава, обсидиан, пемза. Полетата пирен можеха да са отровни за Вълка, но явно не пречеха на огнените великани. Където и да стъпеха, растенията се сгърчваха и изгаряха.

В центъра на редицата им стоеше модният консултант на Сатаната, господаря на огъня Суртур, облечен със сако ризница, вратовръзка и риза, която изглеждаше ушита от пламъци. Пламтящият ятаган в ръката му се връзваше отлично с това. Все още изглеждаше сравнително добре, макар носът му да си оставаше отрязан. Този факт ме зарадва донякъде.

— Този дизайн е мой — скръцна със зъби Блицен. — Откраднал ми е дизайна.

— Магнус Чейс! — гръмна гласът на Суртур. — Виждам, че си ми донесъл нов меч! Отлично!

Джак почти изскочи от ръцете ми. Сигурно съм изглеждал нелепо в опитите си да го удържа под контрол, като пожарникар, борещ се с маркуч на високо напрежение.

— Господарят ми... — пророни Джак. — Той ще бъде мой господар...

— Предай ми Меча и ще те убия бързо — изсмя се Суртур, след това изсъска на Гунила и двете ѝ валкирии, — но за вещиците на Один обещания не давам.

Вълкът Фенрир се изправи и протегна.

— Господарю Суртур, колкото и да ми е приятно да си разменяме заплахи и обиди не може ли да се размърдаме малко? Ще си пропилеем нощта.

— Ти Джей — казах.

— Аха?

— Попита как може да помогнеш. С приятелите си трябва да вържем вълка Фенрир. Може ли да ангажираш вниманието на огнените великани?

— Борил съм се с хиляда и седемстотин конфедерати — усмихна се снизходително Ти Джей. — Мисля, че мога да се оправя с дузина огнени великани.

— Капитан Гунила — викна той към другата страна на долината. — С нас ли сте? Понеже не ми се води още една Гражданска война.

Гунила огледа армията огнени великани. Изражението ѝ се вкисна, все едно ги е намерила за по-отвратителни дори от мен. След това вдигна копието си:

— Смърт за Суртур! Смърт за враговете на Асгард!

Валкириите нападаха великаните.

— Уредихме нещата — каза Ти Джей, — рота, напред!

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА НА КОЙ ИДИОТ МУ ХРУМНА ДА НАПРАВЯТ ВЪЛКА НЕУБИВАЕМ?

Най-сетне схванах смисъла от дневната бойна рутина на „Валхала“. След ужаса и хаоса в двора на хотела бях по-подготвен да се изправя срещу вълка Фенрир и огнените великани, макар да нямаха калашници и да не бяха написали на гърдите си „Ела ми само!“.

Но все още ми бе трудно да контролирам Меча. Помагаше ми само това, че Джак изглеждаше разкъсан от желанието да полети към ръката на Суртур или към Вълка. За щастие аз трябваше да приближа Вълка.

Сам изби една великанска брадва от въздуха.

— Имаш ли идея как да вържем Фенрир отново?

— Да — отвърнах. — Може би. Не знам.

Един огнен великан се втурна към нас. Блицен бе толкова ядосан — отчасти заради това, че Вълкът се е похвалил как е изял баща му, и отчасти от това, че Суртур му е откраднал модната линия — че зави като герой от карате екшън и заби харпуна си в корема на великана. Огненият великан залитна назад, оригна пламъци и отнесе харпуна със себе си.

Хартстоун посочи към Вълка.

Идея, направи знак той. — Следвай ме.

— Мислех, че трябва да останем при пирена — спомних си.

Хартстоун надигна жезъла си. По земята се изписа руна като сянка. Около нея поникна пирен.

— Алгиз — изуми се Сам, — руната на щита. Не съм виждал някой да я ползва.

Почувствах все едно виждам Хартстоун за пръв път. Той не се препъна. Не припадна. Продължи уверено напред, а цветята никнеха пред него като килим за цар. Не само Харт оставаше незасегнат от

гласа на Вълка, но и руническата му магия преправяше границите на вълчия затвор.

Напреднахме в долината, следвайки Хартстоун. В дясната страна на острова моите приятели айнхеряр се сблъскаха със силите на Суртур. Полуроденият Гундерсон заби брадва в нагръдника на един великан. Екс вдигна един огнедишац и го хвърли от другата страна на хребета. Малъри и Ти Джей се биеха един зад друг — мушкаха, сечаха и избягваха огнени струи.

Гунила и двете валкирии се биеха със самия Суртур. Между сияйните бели копия и пламтящия му меч битката бе прекалено ярка, за да се наблюдава.

Приятелите ми се бореха смело, но ги превъзхождаха числено при съотношение две към едно, а и огнените великани отказваха да умрат. Дори този, който Блицен бе промушил, се клатушкаше наоколо в опит да изпепели айнхеряр с лошия си дъх.

— Трябва да побързаме — казах.

— Отворен съм за всякакви предложения, хлапе — каза Блицен.

Фенрир нетърпеливо крачеше напред-назад. Не изглеждаше обезпокоен от това, че идваме с килим от пирен, въоръжени с брадва, сияен бял жезъл, Меч, който отказваше да сътрудничи, и кълбо прежда.

— Елате, елате — каза той. — Донесете ми Меча.

— Аз ще го вържа — изсумтя Блицен, — Харт ще ме пази. Магнус, Сам, вие ще му пречите да ми отхапе главата за няколко минути.

— Това е ужасна идея — каза Сам.

— Имаш ли по-добра? — попита Блиц.

— Аз имам! — стрелна се напред Фенрир. Можеше да разкъса гърлото ми, но не това бе планът му. Предните му лапи застанаха от двете страни на меча ми и Джак с радост му помогна, като скъса въжето на две.

Сам стовари бравата си между ушите на Вълка, но Фенрир отскочи. Задните му крака още бяха оплетени, но предните лапи се бяха освободили. Козината на Вълка пушеше от контакта с пирена. Мехури покриха краката му, но той звучеше така, сякаш не му пука.

— Това е великолепно — изръмжа той, — сега остават задните лапи и почваме с Рагнарок!

Целият гняв, който бях трупал последните две години, изкипя на повърхността.

— Блиц — казах, — направи каквото трябва. Аз ще избия зъбите на този пес.

Изтичах към Вълка. Вероятно най-лошата идея в живота ми. Сам нападна с мен.

Фенрир може и да бе с размерите на нормален вълк, но дори с оплетените си задни лапи скоростта и силата му нямаха равни.

Веднага след като застанахме на края на пирена той стана петно от нокти и зъби. Спънах се и паднах, а по гърдите ми се бяха появили дълбоки драскотини. Фенрир щеше да ме изкорми, ако брадвата на Сам не го бе избутала настрани.

— Не може да ме нараните — изръмжа Вълкът, — боговете не можаха. Не мислите ли, че ако можеха, щяха да ми прережат гърлото? Съдбата ми е предначертана. До Рагнарок аз съм неуязвим.

— Това е яко — изправих се на крака аз, — но все пак ще пробвам да те пречукам.

За нещастие Джак не ми помагаше. Всеки път, когато опитвах да нападна, Мечът се завърташе в опит да пререже въжето на задните лапи на Вълка. Битката ми напомняше повече на игра, в която не трябва да го докосна.

Блицен се стрелна напред, спрял края на Андскоти в примка. Опита да върже задницата на Вълка, но все едно се движеше на забавен кадър. Фенрир отстъпи настрани, като избягна поредния удар от брадвата на Сам, след това замахна към гърлото на Блицен и джуджето падна по очи. Преждата се търкулна настрана.

— НЕ! — извиках.

Тръгнах към Блицен, но Хартстоун беше по-бърз.

Удари с жезъла си по черепа на Фенрир. Блеснаха златни пламъци. Вълкът отстъпи настрани и зави от болка. Рунически символ блесна на челото му — обикновена стрела върху сивата кожа.

— Тиваз? — изръмжа Вълкът. — Смееш да ме нападаш с руната на Тир?

Вълкът се стрелна към Хартстоун, но сякаш удари невидима бариера. Отстъпи назад и зави.

Сам се появи до мен. Брадвата я нямаше. Лявото ѝ око бе подуто, а забрадката ѝ бе станала на парцали.

— Харт използва руната на саможертвата — каза тя с треперещ глас, — за да спаси Блиц.

— Какво означава това? — попитах аз.

Харт падна на колене и се опря на жезъла си. Въпреки това успя да застане между джуджето и Вълка.

— Пожертвал си силите си, за да спасиш приятеля си? — изсмя се Вълкът. — Хубаво. Радвай се на заклинанието си. Джуджето вече е мъртво. Собствената ти руническа магия погуби пък теб. Можеш да гледаш как се разправям с остатъка от вечерята си.

След това ни се озъби.

От другата страна на бойното поле битката не вървеше добре.

Една от валкириите на Гунила лежеше безжизнена на скалите. Другата бе паднала, а доспехите ѝ горяха от меча на Суртур. Сега Гунила се бореше сама с господаря на огъня и въртеше копието си като камшик от светлина. Въпреки това нямаше да удържи. Дрехите ѝ димяха, а щитът ѝ бе овъглен и напукан.

Айнхеряр бяха обградени. Полуроденият бе изгубил една от бравите си и бе покрит с толкова много изгаряния и рани, че не разбрах как може да е още жив. Въпреки това продължаваше да се бори и да напада великаните със смях. Малъри бе паднала на едно коляно и ругаеше, докато блокираше атаките на цели три великана. Ти Джей размахваше пушката като побеснял. Дори Екс изглеждаше малък пред враговете, надвиснали над него.

Главата ме заболя. Почувствах как силите ми на айнхери се опитват да помогнат и да затворят драскотините на гърдите ми, но знаех, че Фенрир може да ме убие по-бързо, отколкото аз да се излекувам.

Вълкът подсмръкна, несъмнено надушил слабостта ми.

— Колко хубаво — изсмя се той, — добър опит, Магнус, но синовете на Фрей никога не са били бойци. Сега ми остава да погълна враговете си. Любимата ми част!

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

МРАЗЯ ТАЗИ ЧАСТ

Най-странните неща на света понякога спасяват живота ти. Лъвове например. Или бронейни шалчета.

Фенрир скочи към лицето ми. Аз ловко се измъкнах, като паднах по задник. Една размазана фигура се хвърли към Вълка и го събори.

Две животни се затъркаляха по полето от кости във водовъртеж от зъби и нокти. Когато се разделиха, осъзнах, че Фенрир се е изправил срещу лъвица с подутото око.

— Сам? — извиках.

— Вземи въжето — не изпусна от поглед врага си тя, — трябва да поговоря с брат си.

Фактът, че говореше дори в тялото на лъвица, ме шокира повече от това, че е лъвица. Устните ѝ се движеха като на човек, очите ѝ бяха в същия цвят, гласът ѝ си беше на Сам.

Козината на Фенрир настръхна по шията му.

— Значи реши да приемеш каква си по рождение малко преди смъртта си, сестрице?

— Приемам коя съм — каза Сам, — но не така както ти си мислиш. Аз съм Самира ал-Абас, от рода на Лъва.

Тя скочи към Вълка. Започнаха да се дерат, ритат и вият. Бях чувал израза „стана на кълбо“, но не си бях представил колко е ужасяващо. Двата звяра буквално опитваха да се разкъсат. И един от тях бе моя приятелка.

Първият ми инстинкт бе да вляза в битка. Но това нямаше да се получи добре. Фрея ми бе казала, че да убива, е най-малката сила на Меча. „Синове на Фрей никога не са били бойци“, пък бе рекъл Вълкът.

Какъв бях тогава?

Блицен се превъртя, стенойки. Хартстоун паникьосан провери пулса на врата му.

Шалът засия. Някак си се превърна от жълта коприна в ризница и така спаси гърлото на джуджето. Това бе наистина бронирана вратовръзка!

Не можах да не се ухилия. Блиц беше жив. Бе използвал силите си.

Той не беше боец. И аз не бях. Но имаше и други начини да спечелиш битка.

Взех кълбото прежда. Усетих го като вплетен сняг — невъзможно меко и студено. В другата ми ръка Мечът застина неподвижен.

— Какво правиш? — попита Джак.

— Уточнявам някои работи.

— Браво — потрепери Мечът, все едно се протяга след дрямка.
— И как върви?

— Чудесно — забих върха на Меча в земята. Джак не опита да отлети. — Суртур може и да те докопа някой ден, но не разбира силите си. Аз те разбирам. Ние сме отбор.

Завих примката на нишката около дръжката на Джак и я затегнах здраво. Битката около мен сякаш избледня. Спрях да мисля за това как да се боря с Вълка. Той не можеше да бъде убит. Поне не и сега, не и от мен.

Вместо това се съсредоточих върху топлотата, която чувствах винаги когато лекувах някого. Силата на растежа и живота. Силата на Фрей. Норните ми бяха казали преди девет дни — *Слънцето трябва да иде на изток.*

Това място бе на зимата, нощта и сребърната лунна светлина. Аз трябваше да бъда лятното слънце.

Вълкът Фенрир забеляза промяната във въздуха. Той замахна към Сам и я запрати към купчината кости. Муцуната му бе изподрана от ноктите ѝ, а руната на Тир блестеше грозно и в черно на челото му.

— Какво си намислил, Магнус? Да си нямаме такива!

Той скочи към мен, но преди да успее да ме стигне падна от въздуха и зави от болка.

Обкръжи ме светлина — същата златна аура, с която бях изцерил Сам и Хартстоун в Йотунхейм. Тя не бе гореща като пламъците на Муспелхейм. Не бе и особено светла, но очевидно причиняваше болка

на Вълка. Той започна да ръмжи и да се гърчи, мижейки към мен все едно съм станал на прожектор.

— Спри това! — зави той. — Да ме подразниш до смърт ли искаш?

Лъвицата Сам се изправи с мъка на крака. Беше зле одрана по хълбока. Лицето ѝ изглеждаше все едно се е ударила в трактор.

— Какво правиш, Магнус?

— Ставам предвестник на лятото.

Раните на гърдите ми заздравяха. Силите ми се върнаха. Баща ми бе бог на топлината и светлината. Вълците бяха създания на мрака. Силата на Фрей можеше да ограничи силите на Фенрир така, както удържаше крайностите на огъня и леда.

Джак, който бе забит в земята, зажува нетърпеливо.

— Лятото. Да, помня лятото.

Развъртях Андскоти, докато не се провеси зад Джак като опашката на хвърчило.

След това се изправих срещу Вълка.

— Едно старо джудже веднъж ми каза, че най-силните материали са парадоксите. Въжето е направено от тях. Но аз имам още един. Последният парадокс ще е, че Мечът на лятото ще те окове с това, че е оръжие, което не е направено да бъде оръжие, острие, което е най-полезно, когато го оставиш.

Пожелал на Джак да полети, като му вярвах, че ще се справи с останалото.

Той можеше да пререже и последното въже, което стягаше Вълка. Можеше да полети през бойното поле право към ръцете на Суртур. Но не го направи. Мина под корема на Вълка и оплете въжето Андскоти по-бързо, отколкото Фенрир можеше да реагира, а после го върза целия.

— Не! — воят на Фенрир разтърси острова. — Няма да...

Въжето се уви около муцуната му. Джак пусна въжето след въздушен пирует и отлетя обратно при мен. Острието му блестеше от гордост.

— Как се справих, шефе?

— Джак — рекох, — ти си един страхотен меч.

— Знам това — каза той, — но какво ще кажеш за възлите, а? Оня там е морски, а дори нямам ръце.

— Успяхте — олюля се към нас Сам. — Ти... ъх.

Лъвското ѝ тяло се превърна в старата Сам — зле ранена, с насинено лице и подгизнала от кръв. Преди да падне я хванах и я отнесох настрани от Вълка. Дори напълно вързан, той се гърчеше и пяна излизаше от устата му. Не исках да съм по-близо до него, отколкото се налага.

Хартстоун закуцука към мен, подпирайки Блицен. Четиримата от нас паднаха на леглото от пирена.

— Живи сме — рекох, — не очаквах това.

Триумфалният ни миг продължи... един миг.

След това звуците на битката около нас станаха по-шумни и ясни, все едно някой е дръпнал завеса. Защитната магия на Хартстоун може и да ни бе дала извънредна защита срещу Вълка, но и ни бе отдалечила от битката на огнените великани... а моите приятели айнхеряр не се справяха особено добре.

— За валкириите! — извика Ти Джей. — Побързайте!

Той закуцука по хребета, като простреля един огнен великан и опита да стигне Гунила. През цялото време, докато се бяхме разправяли с Вълка, капитанката на валкириите бе удържала Суртур, но сега бе на земята и едвам държеше копие си, когато Суртур надигна ятагана.

Малъри се олюляваше обезоръжена. Бе прекалено далеч и прекалено ранена, за да помогне. Екс опитваше да се изрови от купчина великански трупове. Полуроденият Гундерсон стоеше окървавен и неподвижен, опрял гръб в една скала.

Видях всичко това за части от секундата и в същия миг осъзнах, че нито аз, нито Харт, Блиц или Сам може да помогнем.

Въпреки това стиснах Меча и се изправих, след което закуцуках към Гунила. Погледите ни се срещнаха през бойното поле. Последното изражение на лицето ѝ бе на примирение, но и гняв.

Дано не е било напразно.

След това господарят на огъня свали ятагана си.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА. САМОЖЕРТВИ

Не знам защо ми стана толкова зле.

Дори не харесвах Гунила.

Но когато видях Суртур застанал над безжизненото ѝ тяло с очи, пламтящи от триумф, исках да падна сред костите и да остана там до Рагнарк.

Гунила бе мъртва. Другите две валкирии също бяха мъртви. Дори не знаех имената им, но те бяха пожертвали живота си, за да ми спечелят време. Полуроденият или бе мъртъв, или умираше. Другите айнхеряр не бяха много по-добре. Сам, Блиц и Харт не бяха в кондиция да се бият.

А Суртур бе на крака, по-силен от всякога. Огненият му меч гореше заканително. Трима от огнените му великани също бяха живи и въоръжени. След всичко, което бяхме преживели, господарят на огъня щеше да ме убие, да ми вземе Меча и да пусне Вълка на свобода.

Ако съдех по усмивката на лицето му, Суртур очакваше да стори точно това.

— Впечатлен съм — призна той. — Вълкът ми каза, че имаш потенциал. Но не мисля, че дори Фенрир е очаквал да се справиш толкова добре.

Вълкът продължаваше да се мятва в новите си вълшебни окови.

На няколко метра от господаря на огъня Ти Джей се бе привел, вдигнал байонет. Той погледна към мен и зачака сигнал. Знаех, че се готви да нападне за последно, да разсее великаните, за да ми помогне, но аз не можех да допусна още някой да умре.

— Върви си — казах на Суртур, — върви си в Муспелхейм.

Господарят на огъня отметна глава назад и се изсмя.

— Смел до самия край, Магнус Чейс! Но не мисля. Мисля да те изгоря.

Протегна ръка. Колона пламък се стрелна към мен. Останах на място.

Представих си как прекарвам с мама на Сините хълмове първия ден от пролетта, как светлината на слънцето топли кожата ми и бавно изкарва трите месеца студ и мрак от тялото ми.

— Ето къде съм, Магнус — обърна се мама към мен с искряща усмивка, — точно сега. С теб.

Обзе ме чувство на спокойствие. Спомних си как мама веднъж ми каза как именията от залива Бек, като семейния ни дом, са построени върху свлачище. Редовно инженерите трябвало да потапят нови пилони под основите, за да не паднат сградите. Засега чувствах, че пилоните ми са подменени. Бях здраво стъпил на земята.

Пламъците на Суртур минаха покрай мен. Изгубиха силата си. Не бяха нищо, освен призрачни оранжеви отблясъци, безобидни като пеперуди.

Пиренът в краката ми избуя — бели цветя се плъзнаха по пейзажа и поникнаха върху обгорените и стъпкани зони, където бяха вървели воините на Суртур, попивайки кръвта и покривайки тялото на падналите великани.

— Битката свърши — обявих. — Освещавам тази земя в името на Фрей.

Думите ми изпратиха шокова вълна във всички посоки. Мечове, кинжали и брадви отлетяха от ръцете на огнените великани. Пушката на Ти Джей изскочи от ръката му. Дори оръжията по земята бяха изхвърлени от острова, потъвайки в мрака като шрапнели.

Така единственият въоръжен останах аз.

Без пламтящия си ятаган Суртур не изглеждаше толкова уверен.

— Трикове и детинска магия — изръмжа той. — Не можеш да ме победиш, Магнус Чейс! Този Меч ще бъде мой!

— Но не днес.

Хвърлих острието. Той се завъртя и мина над главата на великана. Суртур вдигна ръка да го грабне и не успя.

— Това атака ли беше? — изсмя се обаче великанът.

— Не — казах, — това беше билетът ти за вкъщи.

Джак разсече въздуха зад Суртур, като разкъса воала между световите. Огнен зигзаг обхвана хребета. Очите ми изпукаха. Все едно някой бе отворил прозорец в самолет. Суртур и останалите огнени великани полетяха с писъци към разлома, който се затвори зад тях.

— Довиждане — извика Джак. — До нови срещи!

Островът притихна, ако не се броеше яростното ръмжене на Вълка.

Олюлях се сред бойното поле. Паднах на колене пред Гунила. Веднага видях, че капитанката на валкириите си е отишла. Сините ѝ очи гледаха в нищото. По патрондаша ѝ нямаше чукове. Бялото ѝ копие стоеше счупено на гърдите ѝ.

— Съжалявам.

Очите ми запламтяха.

За петстотинте години, които бе изкарала във „Валхала“, събирайки душите на мъртвите, си спомних как ми се бе скарала.

— *Дори пред Асгард нямаш никакво благоговение.*

Но в смъртния ѝ час лицето ѝ изглеждаше пълно с благоговение. Надявах се, че вижда Асгард такъв, какъвто искаше да бъде — пълен с аси, прозорците на имението на баща ѝ светнали.

— Магнус — каза Ти Джей, — трябва да вървим.

Двамата с Малъри се мъчеха да пренесат Полуродения Гундерсон. Екс успя да се измъкне от купчината тела на огнени великани и сега носеше двете паднали валкирии. Блиц и Хартстоун куцукаха заедно, а Сам бе недалеч зад тях.

Вдигнах тялото на капитанката на валкириите. Не беше лека, а силите ми отново се изчерпваха.

— Трябва да побързаме. — Ти Джей говореше колкото се може по-нежно, но долових по тона му, че е притеснен.

Земята се размърдваше под краката ми. Осъзнах, че блестящата ми аура не просто е ослепила Вълка. Слънчевата светлина бе променила същността на острова. Той трябваше да изчезне призори. Магията ми бе ускорила процеса и караше земята да се разпада на влажна мъгла.

— Остават ни секунди — изпъшка Сам, — да вървим.

Последното нещо, за което имах сила, бе да вървя, но някак си последвах Ти Джей, докато ни водеше към брега, носещ Гунила на ръце.

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ОЩЕ ВЕДНЪЖ ЗА ПРИЯТЕЛСТВОТО

— Имаме кораб на Фрей! — извика Ти Джей.

Аз нямах представа какво представлява корабът на Фрей. На плажа не виждах и лодка, но бях твърде замаян и уморен, за да задавам излишни въпроси. Чувствах как жегите и студът, които бях търпял цял живот, да си отмъщават. Челото ми гореше от треска, а чувствах как очите ми ще кипнат. Гърдите ми обаче бяха като леден блок.

Тътрех се с останалите. Земята под краката ми стана по-мека. Плажът потъна. Вълните го покриха. Мускулите на ръцете ми крещяха под тежестта на валкирията.

Олюлях се на една страна. Сам ме хвана за ръката.

— Още малко, Магнус. Остани с мен.

Стигнахме плажа. Ти Джей измъкна парче плат като носна кърпа и го хвърли на прибоя. Кърпата веднага се разви и увеличи. Докато преброих до десет, по вълните се клатушкаше викингски кораб с две огромни гребла, нос, оформен като дива свиня, и зелени платна с логото на хотел „Валхала“. Отстрани на носа с бели букви беше написано: СЛУЧАЕН ПРЕВОЗ ОТ ХОТЕЛ „ВАЛХАЛА“.

— Вътре! — Ти Джей скочи пръв и посегна да вземе Гунила от мен.

Краката ми затъваха в мокрия пясък, но аз някак си успях да прескоча перилата. Сам провери дали всички са се качили безопасно, после и тя ни последва.

Дълбок тътен отекна в острова, като басов усилвател на максимум. Островът на пирена потъна под черните вълни. Платната на кораба се нагласиха сами. Греблата се завъртяха и корабът се обърна на запад.

Блицен и Хартстоун паднаха до носа. Започнаха да спорят кой от тях е рискувал повече, но бяха твърде уморени, затова дебатът се превърна в немошно мушкане, все едно са второкласници.

Сам коленичи до Гунила. Тя сгъна ръцете на капитанката на гърдите ѝ и внимателно склопи сините ѝ очи.

— А другите? — попитах.

Екс сведе глава.

Бе поставил двете валкирии на кърмата, но бе ясно, че са си отишли. Събра ръцете им като тези на Гунила.

— Смели воители — след това нежно докосна челата им.

— Не ги познавах — казах.

— Маргарет и Ирен — потрепери гласът на Сам. — Те... никога не са ме харесвали особено... но бяха добри валкирии.

— Магнус — обади се Ти Джей от средата на кораба, — трябваш ни.

Двамата с Малъри бяха коленичили до Полуродения Гундерсон, чиято сила на берсеркер най-после го бе напуснала. Гърдите му бяха кошмарна плетеница от дракотини и изгаряния. Лявата му ръка се бе извила под неестествен ъгъл. Брадата и косата му бяха опръскани с кръв и малки парченца пирен.

— Хубава... битка — изхъхри той.

— Не говори, идиот такъв! — изхлипа Малъри. — Как посмя да се подредиш така?

— Съжалявам — ухили се гузно той, — мамче.

— Дръж се — каза Ти Джей, — ще те върнем във Валхала. Там... и да стане нещо, ще се преродиш.

Поставих ръка върху рамото на Полуродения. Почувствах толкова силни наранявания, че едва не се дръпнах. Бе като да се принуждавам да бъркам в гърне с натрошено стъкло.

— Няма време — казах, — губим го.

— Не може — задави се в сълзите си Малъри, — не. Полуродени Гундерсон, мразя те толкова много.

— И аз те мразя, Малъри Кийн — изкашля се Полуроденият, а устните му се опръскаха с кръв.

— Дръж го здраво — казах, — ще направя каквото мога.

— Помисли за това, хлапе — каза Блиц, — вече си слаб.

— Трябва. — Разгърнах сетивата си, хванах натрошените кости на Полуродения, вътрешните му кръвоизливи, наранените органи. Страхът ме заля. Бе прекалено зле. Прекалено близо до смъртта. Трябваше ми помощ.

— Джак — извиках.

— Да, шефе? — долетя Мечът до мен.

— Полуроденият умира. Трябват ми силата ти, за да го изцера. Можеш ли да направиш това?

— Да — изжужа нервно Мечът. — Но, шефе, в мига, в който ме вземеш...

— Знам, ще бъда дори още по-изтощен.

— Не е, само че върза Вълка — предупреди Джак. — Помогнах с аурата златна светлина, която си беше много яка, ако мога да споделя мнението си. А после и Частицата на Фрей.

— Частицата... — осъзнах, че има предвид шоковата вълна, която бе обезоръжила всички. Нямах обаче време да се тревожа и за това. — Ами добре. Ще трябва да действаме сега.

Хванах Меча. Погледът ми помръкна. Ако вече не бях седнал, щях да падна. Преборих си с гаденето и замайването, за да поставя плоското на Меча върху гърдите на Полуродения.

Топлината ме заля. Светлината превърна брадата на Полуродения в червено злато. Запратих последните си сили през вените му, възстанових щетите, затворих вътрешните наранявания.

Следващото нещо, което помня, е, че паднах по очи на палубата, загледан в зеленото платно, което се вееше на вятъра, докато приятелите ми ме разтърсваха и крещяха името ми.

После се озовах на огряна от слънцето долина на ръба на езеро, а над мен бе синьото небе. Топъл бриз разроши косата ми.

Някъде зад мен мъж каза:

— Добре дошъл.

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

НЕ СТАВАЙ НЕ-БРАТЛЕ, БРАТЛЕ

Приличаше на холивудски викинг. Приличаше повече на филмовия Тор от самия Тор.

Русата коса падаше по раменете му. Смуглото му лице, сини очи, орлов нос и набола брада щяха да станат хит както на червения килим, така и по плажовете на Малибу.

Той се опря на трон от живи дървета, а на седалката имаше еленова кожа. В скута му имаше някакъв скиптър — еленови рога с кожена дръжка.

Когато се усмихна, видях собствената си притеснителна усмивка, същата извита брадичка. Имаше дори същия кичур над дясното си ухо.

Веднага разбрах защо мама се бе влюбила в него. Не бе само, че е красив, или защото носеше избелели дънки, фланелка и ботуши за катерене в неин стил. Той излъчваше топлина и спокойствие. Всеки път, когато излекувах някого, всеки път, щом посягах към силите на Фрей, взимах частица от аурата му.

— Татко — рекох.

— Магнус — изправи се Фрей. Очите му засияха, но изглеждаше като да не е сигурен какво да прави с ръцете си, — радвам се да те видя най-после. Аз... бих те прегърнал, но не мисля, че ще ми се зарадваш особено. Разбирам, че ти трябва време...

Втурнах се към него и го прегърнах.

Това не беше в мой стил. Не съм особено гушлив, особено с непознати.

Но той не беше непознат. Познавах го толкова добре, колкото и мама. За пръв път разбрах защо мама толкова настояваше да ме води на излети. Всеки път, когато се озовавахме в гората през лятото, всеки път, когато слънцето се показваше от облаците, Фрей бе с нас.

Може би трябваше да му се сърдя, но не можех. След загубата на мама нямах време да се сърдя. Годиците на улицата ме бяха научили, че е безсмислено да се оплакваш и вайкаш за това какво си можел да

имаш, какво си заслужавал, какво е било честно. Просто се наслаждавах на мига.

Той нежно постави ръка на тила ми. Ухаеше на борови иглички и десерта, опечен на лагерния огън. Нима си пекоха бисквити с шоколад във Ванахейм?

Разбрах и защо съм тук. Бях умрял. Или най-малкото, умирах отново.

— Приятелите ми... — отдръпнах се аз.

— Са в безопасност — увери ме Фрей. — Стигна границите на силите си като изцери берсеркера, но той ще оживее. Както и ти. Добре се справи, Магнус.

Стана ми неудобно от думите му.

— Три валкирии загинаха. Изгубих почти всички приятели, които съм имал. Всичко, което направих, бе да оплета Вълка с новото си въже и да върна Суртур в Муспелхейм. А и това го направи основно Джак. Не сме променили нищо съществено.

— Магнус, ти промени всичко — засмя се Фрей. — Ти, носителят на Меча, определи съдбата на Деветте свята. Смъртта на валкириите бе саможертва, която те направиха доброволно. Не оскърбявай паметта им с чувството си за вина. Не може да предотвратиш всяка смърт, както аз не мога да спра идващата след края на лятото есен... или собствената си съдба по време на Рагнарок.

— Собствената ти съдба... — стиснах пръсти около руническия камък, който се бе върнал на верижката си, — Мечът ти е в мен. Не можеш ли...

— Не, синко — поклати глава Фрей, — както каза леля ти Фрея, никога не ще мога да въртя Меча на лятото отново. Ако искаш, попитай го, за да си сигурен.

Извадих висулката. Джак оживя и изрече тирада от обиди, които не мога да повторя.

— И още нещо! — извика той, — да се откажеш от мен, за да се ожениш за великанка! Как можа? Първо мечовете, после мадамите! Не си ли чувал тази поговорка!

— Здравей, стари приятелю — усмихна се тъжно Фрей.

— О, сега сме приятели, така ли? — настоя Мечът. — О, не. Твърдо не. Не искам да имам нищо общо с теб!

Джак направи пауза.

— Синът ти е читав обаче. Харесва ми. Докато не опита да ме замени за ръката на великанка в сватба.

— Не планирам нещо подобно — обещах.

— Значи всичко е наред. Но що се отнася до твоя скапан татко, това предателско не-братле...

Прибрах Меча обратно във формата на висулка.

— Не-братле?

— Отдавна направих избора си — сви рамене Фрей, — отказах се от Меча заради любовта.

— Но по време на Рагнарок ще загинеш, защото не е в теб.

Той вдигна еленовите рога.

— Ще се боря с това.

— С рогата на животно?

— Едно е да знаеш съдбата си, друго е да я приемеш. Ще изпълня дълга си. С този рог ще избия много великани, включително Бели, един от техните могъщи генерали. Но накрая ще умра.

— Как може да си толкова спокоен за това?

— Магнус... дори боговете не са вечни. Не хабя енергията си в това да се боря със смяната на сезоните. Съсредоточавам се върху това дните, които имам, и сезонът, който покровителствам, да са колкото е възможно по-щастливи, честити и изобилни.

Той докосна лицето ми.

— Но ти вече разбираш това. Няма дете на Тор, Один или дори благородния Тир, което да е удържало на обещанията на Хел и отровните слова на Локи. Но ти успя. Само син на Фрей, носител на Меча на лятото, би могъл да остави нещата като теб.

— Да оставя нещата... но мама...

— Да... — Фрей взе нещо от трона си — запечатана керамична делва с размерите на сърце, след което я постави в ръката ми.

— Знаеш ли какво би искала тя?

Не можех да отговоря. Кимнах, надявайки се изражението ми да казва на Фрей колко съм благодарен.

— Ти, сине, донесе надежда на Деветте свята. Чувал ли си израза „сиромашко лято“? Ти ще бъдеш нашето сиромашко лято — шанс за топлина, светлина и растеж преди дългата зима на Рагнарок.

— Но... — прокашлях се аз. — Предполагам, трябва да остана спокоен.

Фрей се усмихна и разкри сияйните си бели зъби.

— Точно така. Много неща има за вършене. Асите и ваните са разпръснати. Локи става все по-силен. Дори окован, той успя да ни настрои едни срещу други, да ни разсее и да ни накара да изгубим фокус. И аз съм виновен, че се разсеях. Твърде дълго отсъствах от света на хората. Само майка ти успя да...

Той се съсредоточи върху делвата в ръцете ми.

— Е, след голямата ми реч да не се застояваш в миналото — усмихна се унило той, — тя беше ярка душа. Щеше да се гордее с теб.

— Татко...

Не знаех какво още мога да кажа. Може би просто имах нужда да изговарям думата. Нямах опит в употребата ѝ.

— Не знам дали ставам за това.

Той извади смачкано писмо от джоба на фланелата си — липсващата обява, която Анабет и баща ѝ разпространяваха в деня, когато загинах. Фрей ми го подаде.

— Няма да си сам. Засега почивай, синко мой. Обещавам ти, че няма да чакам още шестнайсет години, за да се видим. Междувременно е добре да звъннеш на братовчедка си. Трябва да поговорите. Ще ти трябва помощта ѝ, преди всичко това да приключи.

Това прозвуча застрашително, но нямах шанса да го питам за това. Премигнах и Фрей го нямаше. Седях отново на бойния кораб, хванал обявата и керамичната ваза. До мен седна Полуроденият Гундерсон, който отпи от кана с медовина.

— Е — ухили ми се той с окървавени зъби. Повечето му рани бяха станали на белези, — дължа ти живота си. Какво ще кажеш да ти купя една вечеря?

Премигнах и се огледах наоколо. Корабът ни бе пуснал котва във „Валхала“, в една от реките, които минаваха през преддверието. Нямах идея как сме стигнали до тук. Другите ми приятели стояха на пристана и разговаряха с управителя на хотела Хелги. Всички гледаха с навъсени изражения телата на трите валкирии.

— Какво става? — попитах.

Полуроденият пресуши каната.

— Извикаха ни в столовата да се обясняваме пред тановете и останалите айнхеряр. Надявам се да ни оставят да хапнем, преди да ни убият отново. Умирам от глад.

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ЕТО НА КАКВО Е УХАЕЛ ФЕНРИР В ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА.

Явно бяхме изгубили цял ден при завръщането си от „Валхала“, понеже вече сервираха вечеря в Залата на погиналите. Валкириите летяха със стомни медовина. Айнхеряр се целеха с хляб и печения Сехримнир един друг. Из цялата стая имаше групи музиканти.

Фиестата бавно заглъхна, когато нашата процесия стигна масата на тановете. Почетна стража на валкириите пренесе телата на Гунила, Ирен и Маргарет, покрити с бял лен, на носилки. Надявах се, че падналите ще възкръснат, когато стигнат „Валхала“. Не можеха ли валкириите да станат айнхеряр? Явно не, защото не се случи.

Малъри, Екс, Ти Джей и Полуроденият последваха носилките. Сам, Блицен, Харт и аз останахме най-отзад.

Войните ни гледаха кръвнишки, докато минавахме покрай тях. Израженията на валкириите бяха дори по-лоши. Изненадах се, че не ни убиха, преди да стигнем тановете. Предполагам, че тълпата искаше да ни види публично унизени. Не знаеха какво сме сторили. Знаеха само, че сме бегълци, хванати и готови за съд, а заради нас са загинали три валкирии. Не бяхме оковани, но все пак се движех все едно са ме вързали с въжето Андскоти за глезените. Държах керамичната делва в ръка и каквото и да станеше, нямаше да я изгубя.

Спряхме пред масата на тановете. Ерик, Хелги, Лейф и останалите Ерици изглеждаха мрачни. Дори моят стар приятел портиера Хундинг ме загледа с шок и разочарование, все едно съм му взел шоколада.

— Обяснете — каза накрая Хелги.

Не виждах смисъл да крия каквото и да е било. Говорих тихо, но думите ми отекнаха в залата. Когато стигнах до битката с Фенрир, гласът ми изневери. Сам продължи историята.

Когато завърши, тановете останаха смълчани. Не можех да разчета настроението им. Може би бяха повече объркани, отколкото ядосани, но това нямаше значение. Въпреки разговора с татко, не се чувствах горд от стореното. Бях жив само защото трите валкирии пред мен бяха удържали огнените великани, докато оковавахме Вълка. Нямаше наказание на тановете, което можеше да ме накара да се чувствам по-зле.

Накрая Хелги се изправи.

— Това е най-сериозният проблем, за който ми долагат на масата от години насам. Ако говориш истината, си извършил дела, достойни за велики воители. Попречил си на вълка Фенрир да се освободи. Върнали сте Суртур в Муспелхейм. Но, от друга страна, сте избягали като престъпници, без разрешение от тановете и в... съмнителна компания.

Той погледна с презрение Харт, Блиц и Сам.

— Лоялността е всичко, Магнус Чейс. Лоялност към „Валхала“. Тановете ще трябва да обсъдят станалото помежду си, преди да отсъдят, освен ако Один не пожелае да се намеси.

Той погледна към празния дървен трон, който, разбира се, си остана празен. Гарваните, кацнали на облегалките, ме погледнаха с блестящите си черни очички.

— Ами хубаво — въздъхна Хелги, — тогава...

Тогава вляво от мен гръмна глас.

— Один желае да се намеси.

Разнесе се нервен шепот из трапезарията. Екс вдигна каменното си сиво лице към тановете.

— Екс — прошепна Ти Джей, — не е време за бъзици.

— Один желае да се намеси — повтори упорито полутролът. Външният му вид се смени. Огромната му тролска фигура изчезна като камуфлаж. На мястото на Екс стоеше човек, напомнящ сержант от запаса. Беше широкоплещест, с огромни ръце, издуващи късите ръкави на рекламната риза на хотел „Валхала“. Сивата му коса бе късо подстригана, а брадата подрязана квадратно, за да подчертава обветреното и грубо лице. Черна превръзка покриваше лявото му око. Дясното бе тъмносиньо, като вена. От кръста му висеше меч — така огромен, че висулката Джак потрепери на верижката си.

Табелата с името на мъжа гласеше:

ОДИН, БАЩА НА БОГОВЕТЕ, СОБСТВЕНИК И ОСНОВАТЕЛ

— Один — падна на едно коляно Сам.

Богът ѝ се усмихна. После ми намигна заговорнически, макар че бе трудно да съм сигурен, предвид това, че е едноок.

Името му се разнесе из столовата. Айнхеряр станаха на крака. Тановете се изправиха и се поклониха ниско.

Один, доскоро известен като полутрола Екс, заобиколи масата и седна на трона си. Двата гарвана кацнаха на раменете му и го клъвнаха любовно по ушите.

— Е — гръмна гласът на Один, — какво трябва да направи един бог, за да получи чаша с медовина?

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА ВИЖДАМЕ ПРЕЗЕНТАЦИЯТА НА СМЪРТТА

Один си получи питието, вдигна няколко наздравици, след това започна да върви напред-назад пред трона и да говори къде е бил и какво е правил последните няколко десетилетия. Бях твърде смаян, за да разбера по-голямата част от речта му. Мисля, че повечето айнхеряр се чувстваха по същия начин.

Стаята започна размразяване чак когато Один призова сияйните екрани на „Валкирия Видео Рекърдс“. Айнхеряр премигнаха и се размърдаха, все едно излизат от масова хипноза.

— Аз съм търсещият познанието — обяви Один, — винаги е било така. Висях от Световното дърво девет дена и девет ноци, пронизван от болки, за да разкрия тайните на руните. Шест дни чаках на виелицата, за да разбера вълшебството на смартфона.

— Моля? — промърморих.

— Не му обръщай внимание — прокашля се Блицен.

— А наскоро — обяви Один — изтърпях седем седмици мотивационни речи в хотела в Пеория, за да се науча на това!

В ръката му се появи компютърна мишка. На всички вълшебни екрани тръгна презентация от слайдове с емблема, на която пишеше:

ПЛАНЪТ НА ОДИН: КАК ДА ИМАМЕ УСПЕШЕН ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА

— Какво става? — прошепнах на Сам.

— Один винаги опитва нови неща — каза тя, — търси нови извори на знания. Той е много мъдър, но...

Хартстоун направи знак колкото се може по-дискретно:

Затова работя за Мимир.

— Та, както виждате — продължи Один, като вървеше напред-назад, а гарваните му размахваха криле, за да запазят равновесие, — всичко, което тези герои направиха, е с мое знание и мое разрешение. Бях с тях през цялото време — тялом или духом.

Екранът се промени. Один започна да чете лекция по слайдовете. Очите ми се плъзнаха по текста, но той разкри защо се е скрил във „Валхала“ като полутрола Екс.

— Искях да видя как ще посрещнете такъв воин и как ще изпълнявате задълженията си, когато смятате, че не съм наоколо. Мисля, че трябва да поработите върху положителното мислене и автоактуализацията.

Обясни защо е избрал Самира ал-Абас за валкирия.

— Ако дъщерята на Локи е способна на такава смелост, какво пречи на нас останалите? Самира демонстрира седемте героични качества, за които ще прочетете в новата ми книга „Седемте героични качества“, която скоро ще може да поръчате от книжарниците във „Валхала“.

След това обясни защо пророчеството на Норните не означава това, което мислехме, че означава.

— Погрешка убит, погрешка избран — припомни той, — Магнус Чейс бе погрешка избран от Локи, който сметна, че лесно ще води момчето за носа. Вместо това Магнус Чейс се доказва като истински герой!

Въпреки комплимента трябва да призная, че харесвах Один повече като мълчалив полутрол, отколкото като мотивиращ оратор. Хората в столовата също не знаеха какво да мислят за него, макар някои от тановете прилежно да си водеха записки.

— Така стигаме до частта с потвържденията в нашата презентация — напредна със слайдовете Один. Появи се снимка на Блицен. Очевидно бе направена по време на състезанието по занаяти с Младшия. Пот течеше по лицето му, а изражението му бе застинало в агония, все едно някой е изпуснал чук на крака му.

— Блицен, сине на Фрея — каза Один, — благородното джудже спечели въжето Андскоти, което върза наново вълка Фенрир. Той последва своето сърце, пребори страховете си и вярно служи на моя стар приятел Мимир. За твоя героизъм Блицен биваш освободен от

службата си към Мимир и получаваш финансиране да отвориш магазина, който винаги си желал. Понеже трябва да ви кажа...

Один махна ръка над ризата си и внезапно се озова облечен със сако ризница.

— Взех прототипа, с който спечели надпреварата, и трябва да ти кажа, че това е прекрасен моден аксесоар, който препоръчвам на всеки воин!

Айнхеряр започнаха да мърморят одобрително. Някои заохкаха и заахкаха.

— Благодаря ви, господарю Один — поклони се ниско Блицен. — Дори не знам какво да кажа. Мога ли да ви цитирам, когато рекламирам новата си модна линия?

— Разбира се — усмихна се благо Один. — А след това си имаме елфа Хартстоун!

Снимката на Харт се появи на екрана. Той се бе отпуснал до прозореца на Гейрод. Бе нелепо ухилен, а ръцете му правеха знака за пералня.

— Това благородно същество рискува всичко, за да преоткрие руническата магия. Той е първият истински магьосник, който се появява в селенията на смъртните през последните няколко века. Без него никога нямаше да успеем да удържим Вълка.

Один погледна благо към елфа.

— Приятелю мой, ти също ще бъдеш освободен от службата си към Мимир. Лично ще те отведе в Асгард, където ще те науча на руническата магия в лекция от час и половина, която върви с DVD и надписано копие от моята книга „Руническа магия с Бащата на боговете“.

Чуха се учтиви ръкопляскания.

Хартстоун изглеждаше смаян. Едвам успя да направи знака: *Благодаря!*

Снимката на екрана се смени. Сам бе застанала нервно на касата на „Фалафелите на Фадлан“, извърнала лице настрани и изчервена като домати, докато Амир се бе привел ухилен до нея.

— Оооо! — извика тълпата айнхеряр, последвано от гръмки смехове.

— Земьо, отвори се — промърмори Сам, — моля.

— Сама ал-Абас! — извика Один, — лично ви избрах да станете валкирия заради вашите смелост, упоритост, потенциал за величие. Мнозина тук ви нямаха вяра, но вие се справихте с предизвикателството. Последвахте моите заповеди. Изпълнихте дълга си дори след като ви поругаха и прогониха. На вас давам избор.

Один погледна загиналите валкирии, които лежаха върху масата на тановете. Позволи минута мълчание в залата.

— Гунила, Маргарет и Ирен знаеха риска на това да си валкирия. Те дадоха живота си, за да направят днешната победа възможна. Накрая разбраха истинските ти качества и се бореха на твоя страна. Вярвам, че биха се съгласили да станеш валкирия отново.

Коленете на Сам се подгънаха. Трябваше да се подпре на Малъри Кийн за подкрепа.

— Предлагам ти избор — каза Один, — имам нужда от нов капитан на моите валкирии. Не се сещам за някой по-подходящ от теб. Това ще ти позволи да се върнеш за последно в света на смъртните, да си починеш след това смъртоносно пътешествие. Или...

Синьото му око проблесна.

— Може да избереш много по-опасен път, да работиш директно за мен на мисии, които са много опасни... но и обещават големи награди.

— Бащице на боговете — поклони се Сам, — за мен е чест. Никога няма да мога да заменя Гунила. Единственото, което искам, е шанс да ви се докажа колкото пъти трябва, докато никой тук не спре да се съмнява във верността ми към „Валхала“. Ще приема по-опасната работа. Кажете какво трябва да сторя. Няма да ви проваля.

Това се прие добре от тълпата. Айнхеряр заръкопляскаха. Някои извикаха одобрително. Дори другите валкирии погледнаха към Сам с по-малко враждебни изражения.

— Много добре — каза Один, — Сама, отново показва мъдростта си. После ще обсъдим задачите ти. А сега... Магнус Чейс.

Екраните отново се смениха. Отново се видях как падам от моста Лонгфелоу.

— Сине на Фрей, ти откри Меча на лятото и го опази от лапите на Суртур. Доказа се... може би не като велик воин...

— Благодаря — промърморих.

— ... но със сигурност като велик айнхери. Мисля, че всички на масата на тановете сме съгласни, че също заслужаваш награда.

Один погледна наляво и надясно. Тановете се размърдаха и замърмориха.

— Ами да, разбира се, абсолютно.

— Не предлагам това с лека ръка — каза Один, — но ако все още чувстваш, че „Валхала“ не е за теб, мога да те изпратя във Фолквандер при леля ти. Като дете на ваните това място може да ти хареса. Или пък...

Синьото му око сякаш щеше да ме пониже.

— Или ако желаеш, мога дори да те върна в света на смъртните и да те освободя от задълженията на айнхери.

Стаята се изпълни с мърморене и напрежение. От лицата в тълпата видях, че това е необичайно предложение. Один рискуваше. Поставеше ли прецедент, в който айнхери се върнеше в нашия свят, нямаше ли и другите да поискат същото?

Погледнах към Сам, Блицен и Хартстоун. Погледнах и към съседите си от деветнайсетия етаж — Ти Джей, Полуродения, Малъри. За пръв път от години не се чувствах бездомен.

— Благодаря ви, бащице — поклоних се аз на Один, — но където са приятелите ми, там е домът ми. Аз съм един от айнхеряр. Аз съм един от воините ви. Това е достатъчна награда.

Цялата столова избухна в аплодисменти. Бокали се заудряха по масите, а мечове по щитовете. Приятелите ми ме обкръжиха, прегърнаха ме и ме потупаха по раменете. Малъри ме целуна по бузата и каза:

— Ти си истински идиот.

А после ми прошепна на ухо:

— Благодаря ти.

— Ще успеем да те направим добър воин, сине на Фрей — разроши косата ми Полуроденият.

Когато аплодисментите заглъхнаха, Один вдигна ръка. Мишката му се превърна в блестящо бяло копие.

— В името на Гунгнир, священото оръжие на Бащата на боговете, обявявам, че тези седем герои имат правото да пътуват навсякъде из Деветте свята, включително „Валхала“. Където и да идат,

го правят в мое име и служат на волята на Асгард. Нека никой не им пречи под заплаха от най-строгото наказание!

След това свали копие.

— Днес ще пируваме в тяхна чест. Утре падналите ни другари ще получат огън и вода.

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ИЗГАРЯМЕ ЕДНА ЛЕБЕДОВА ЛОДКА, КОЕТО СПОРЕД МЕН Е НЕЗАКОННО

Погребението се състоя на едно езеро в Градската градина. Някак си айнхеряр бяха придобили лебедова лодка — от типа, които обикновено не влизаха във водата през зимата. Бяха я модифицирали, превръщайки я в плаваща погребална клада за трите валкирии. Телата им бяха увити в бяло и положени на златно ложе, а около телата им бяха струпани оръжия, брони и злато.

Езерото бе замръзнало. Не би трябвало да има начин да подкарат лодката, но айнхеряр бяха довели приятелка — петметровата великанка на име Хирокин.

Въпреки времето Хирокин бе облечена с шорти и риза XXXXL от клуба за гребане на Бостън. Преди церемонията затыпка боса по езерото, натроши леда и изплаши патиците. После се върна и зачака почтително на брега. Пищялите ѝ блестяха от замръзналата вода, докато айнхеряр идваха, за да се сбогуват с падналите. Много оставиха оръжия, монети и други подаръци на погребалната клада. Някои говориха за това как Гунила, Маргарет или Ирен са ги довели във „Валхала“.

Накрая Хелги запали кладата и Хирокин избута лодката във водата.

В Градската градина нямаше случайни минувачи. Може би магията ги държеше надалеч. И да имаше някой наоколо, може би магическата прах им пречеше да видят тълпата немъртви воители, които гледаха горяща лодка.

Погледът ми се премести към мястото под моста, където преди две седмици бях жив, бездомен и нещастен. Чак сега си позволих да призная колко ужасен се бях чувствал през цялото време.

Лодката влезе в огнената колона и закри тялото на валкириите. Тогава пламъците изчезнаха все едно някой е спрял газта и лодката

изчезна без следа — остана само димящ кръг в езерото.

Опечалените се обърнаха и тръгнаха през градината, като се отправиха към хотел „Валхала“ на улица „Бийкън“.

— Идваш ли, Магнус — хвана ме за рамото Ти Джей.

— След мъничко.

Докато съседите ми се отправяха към дома, се зарадвах да видя, че Полуроденият Гундерсон прегръща с една ръка Малъри Кийн през кръста. Тя дори не го плесна затова.

Блицен, Харт, Сам и аз останахме зад тях и гледахме пушека, стелещ се над езерото.

Накрая Харт направи знак.

Отивам в Асгард. Благодаря ти, Магнус.

Видях завистта, с която го гледаха някои от айнхеряр. Десетилетия, може би дори векове не бе имало смъртен, получил разрешение да посети града на боговете. А сега Один се бе съгласил да обучи елф.

— Това е страхотно, братле — казах му, — но слушай, не забравяй да се връщаш и да идваш на гости, става ли? Вече имаш семейство.

Хартстоун се усмихна и направи знак:

Зная.

— О, ще идва, как няма да идва — рече Блицен, — обеща да ми помогне с новия магазин. Не мога да напълня всичките кутии без вълшебна помощ!

Зарадвах се за Блиц, макар да ми бе трудно да си представя, че още един от приятелите ми ще си тръгне.

— Сигурен съм, че ще имаш най-хубавия магазин в цял Нидавелир.

— Нидавелир? — изсумтя Блицен — ха! Джуджетата не заслужават моите модни умения. Червеното злато от Один ще ми купи хубав магазин на улица „Нюбъри“. „Най-доброто от Блицен“ ще отвори врати напролет, така че няма да имате извинение да не дойдете и да не получи една от тези!

Той отвори палтото си и разкри бляскава и стилна бронебойна жилетка.

Не можах да се въздържа и прегърнах Блицен.

— Хубаво, хлапе, хубаво — потупа ме той по гърба, — само да не намачкаме материала.

— Може и да ми направиш нов хиджаб — ухили се Сам, — старият стана на парцали!

— И то на специална цена, с още повече вълшебства — обеща Блицен. — Имам идеи и за цветовете.

— Ти си експертът — каза Сам. — Що се отнася до мен, аз трябва да се върна у дома. Наказана съм. И имам купища домашни от училище.

— И гадже, с което да се оправяш — казах.

Тя се изчерви, което беше сладко.

— Той не ми е... добре де, е. Да, трябва да се оправям и с това, каквото и да означава.

После ме мушна в гърдите.

— Благодарение на теб мога да летя отново. Това е най-важното. Опитай да не умираш прекалено често, докато не се видим отново.

— А кога ще е това?

— Скоро — обеща Сам. — Один не се шегуваше за рисковите начинания. Добрата новина е, че...

Тя постави пръст на устните си.

— Мога да си избирам сама екипа. Така че всички вие се чувствайте... предупредени.

Исках да я прегърна и да ѝ кажа колко съм благодарен за всичко, което е направила, но знаех, че на Сам това няма да ѝ хареса, затова се задоволих с усмивка.

— Когато кажеш, ал-Абас. Сега, когато Один ни е дал разрешение да пътуваме между световите, може и да дойда да те видя в Дорчестър.

— Това — каза тя — е ужасна идея. Баба и дядо ще ме убият. А Амир...

— Добре бе — казах, — няма проблем. Но запомни едно. Не си сама.

— Ще запомня — тя ме сръчка с лакът, — а ти, Магнус, няма ли да се връщаш във „Валхала“ за пира? Съседите ти те величат с хвалби. Дори чух, че няколко валкирии се чудят дали в близките няколко века няма да станеш тан.

Усмигнах се, но не бях готов да мисля за близките няколко века. Загледах се през Градската градина. Едно такси спря пред бар „Наздраве“ на ъгъла на улиците „Бийкън“ и „Бримър“. Керамичната делва натежа във вътрешния джоб на зимното ми палто.

— Първо имам среща — казах, — трябва да изпълня едно обещание.

Казах си довиждане с приятелите, а после отидох да видя братовчедка си.

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ГУБЯ БАС

— Това е много по-добро от последното погребение, на което присъствах — каза Анабет, — твоето.

Бяхме застанали на хребета на Сините хълмове и гледахме как пепелта на мама се носи по заснежените дървета. Далеч под нас слънцето се отразяваше в езерото Хутън. Денят бе студен, но не ми беше неприятно. Чувствах се топъл и спокоен. За пръв път от години насам.

Прибрах празната керамична ваза под ръка. Сивите очи на Анабет ме изучаваха по начина, по който изучаваха всичко — преценяваха не само вида ми, но и състоянието ми, дали съм напрегнат, дали имам потенциал да се обнова. Това, в крайна сметка, бе момиче, което правеше модели на Партенона от рунически камъни, когато бе на шест.

— Радвам се — каза тя. — Майка ти... от това, което помня, беше страхотна.

— Тя щеше да се зарадва, че си тук.

Анабет погледна към дърветата. Лицето ѝ изглеждаше обрулено от вятъра.

— Да знаеш, че те кремираха. Имам предвид другото тяло... каквото и да бе то. Поставиха пепелта ти в семейния мавзолей. Дори не знаех, че имаме семеен мавзолей.

Потреперих, като си представих пепелта в порцеланова ваза в някакво влажно каменно подземие. Бе много по-добре да съм тук, на свеж въздух и ярка слънчева светлина.

— Сигурно не ти е било лесно да се правиш, че съм умрял — казах.

— За Рандолф опелото бе по-тежко — отметна кичур коса от лицето си тя. — Изглеждаше разтърсен, особено предвид факта, че...

— Никога не го е било грижа за мен.

— Или който и да е било от нас. Татко обаче... Магнус, това бе различно. С него имаме неприятно минало, но сега опитвам да съм честна с него. Мразя да крия разни неща.

— Съжалявам — разперих ръце аз, — мислех, че е по-добре да не те завличам в проблемите си. Последните няколко дни не бях сигурен дали ще се справя. Случваха се някакви опасни неща. Трябваше да се оправям с роднините си по бащина линия.

— Магнус, може би те разбирам по-добре, отколкото си мислиш.

Но аз вече се досещах. Анабет изглеждаше по-нащрек и по-здраво стъпила на земята от повечето хора, които познавах, дори тези във „Валхала“. От друга страна, не исках да я излагам на излишен риск или да застраша крехките взаимоотношения, които бяхме започнали да изграждаме.

— Вече всичко е наред — уверих я аз, — с приятели съм. Мястото е хубаво, но не от тези, които повечето хора биха разбрали. Вуйчо Рандолф не знае за него. Ще се радвам да не казваш никому, дори на баща си.

— Хмм — каза тя, — предполагам, не мога да получа детайли.

Помислих за това, което ми бе казал Фрей.

Трябва да поговорите. Ще ти трябва помощта ѝ, преди всичко това да приключи.

Спомних си какво ми бе казала Сам за собственото си семейство — че привличат вниманието на боговете вече поколение наред. Рандолф бе намекнал, че нашето семейство е същото.

— Просто не искам да те излагам на опасност — казах. — Надявах се да си едничката ми връзка с нормалния свят.

Анабет ме погледна, изсумтя и се засмя.

— Леле. Нямах идея колко смешно е това.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Магнус, ако знаеше колко странен е животът ми...

— Добре, да кажем, че това да съм тук — прекъснах я, — е най-нормалното нещо, което ми се е случвало последните няколко години. След всички караници между родителите ни, глупавите обиди и годините, в които не си говорим, се надявах да имаме поколение, което не е сбъркано.

— Това определение на това какво е нормално ми харесва — стана сериозна Анабет и ми подаде ръка. — За нас, братовчедите Чейс.

Да не сме толкова сбъркани.

Стиснах ръката ѝ.

— А сега изплюй камъчето — нареди тя. — Кажи ми какво става. Обещавам, че няма да издавам. Дори може да помогна. Също обещавам, че каквото и да става с теб, моят живот е по-странен. Ще направи твоя да изглежда спокоен.

Помислих за всичко, през което бях минал — смъртта и възкресението, риболова с Вселенския змей, битките с великаните, бягството от чудовищната катерица, връзването на Вълка от изчезващия остров.

— На колко искаш да се обзаложим? — казах.

— Колкото кажеш, братовчеде.

— Един обяд — предложих. — Знам добро място за фалафели.

— Става — каза тя. — Да чуем какво толкова си направил.

— О, не — казах, — твоята история е толкова невероятна. Давай първа!

ЕПИЛОГ

Рандолф не бе спал от погребението на сина си.

Всеки ден посещаваше мавзолея и се надяваше на знак, на чудо. Плака искрено, но не за младия Магнус. Плака за всичко, което бе изгубил. Всичко, което повече никога нямаше да има.

Влезе през задния вход на имението си. Ръцете му трепереха толкова силно, че едвам улучи ключалката. Свали ботушите за сняг и тежкото си палто, после се качи горе и се замисли за всичко, което бе казал на Магнус на моста за милионен път. Запита се дали е можел да направи нещо по друг начин.

Замръзна на прага на кабинета си. Човек с расото на свещеник стоеше на бюрото му и си клатеше краката.

— Пак ли ходи на гробища — ухили се Локи, — да ти кажа честно, мисля, че опелото мина чудесно.

— Ти ли беше свещеникът? — въздъхна Рандолф. — Разбира се, че ти си бил.

Локи се изсмя.

— Млад живот, отишъл си без време, но нека празнуваме всичко, което ни бе дал... импровизирах, разбира се. Но аз съм най-добър в това.

Рандолф бе виждал бога на лъжата няколко пъти преди — когато Локи бе изпращал есенцията си в Мидгард, — но винаги се шокираше. Такива брилянтни очи, коса като пламъци, съсипани устни, белези по носа. Бе неестествено красив и неестествено ужасяващ. По равно.

— Дошъл си да ме убиеш, предполагам — Рандолф опита да остане спокоен, но сърцето му запулсира до ушите. — Защо чака толкова дълго?

— Не искам да бързам — великодушно разпери ръце Локи. — Исках да видя как ще се развият нещата. Наистина се провали. Мога да те убия, но мога и да ти намеря някаква полза. Все пак имам нещо, което искаш.

Богът стана от бюрото и отвори ръка. Над дланта му трепереха пламъци, които се събраха в миниатюрните фигурки на жена и две момичета. Те се гърчеха в пламъците и се протягаха към Рандолф, молейки се тихо.

Само бастунът попречи на Рандолф да падне.

— Моля те. Опитах. Не предполагам, че ще има джудже и елф. Или проклета валкирия. Не ми каза...

— Рандолф, скъпи приятелю... — стисна ръка Локи и угаси пламъка, — надявам се, не си намираш извинения?

— Не, но...

— Аз съм майстор на извиненията. Трябва да се постараяш здравата, за да ме впечатлиш. Каж ми само, искаш ли да си върнеш семейството?

— Аз... разбира се.

— Чудесно. Колко мило. Понеже не съм приключил с теб. Нито с малкия Магнус.

— Но Мечът е в него. Той спря плана ти.

— Спря една частица от плана ми. Да, това беше информативно.

Локи пристъпи напред. Сви ръка до бузата на Рандолф — почти нежен жест.

— Трябва да кажа, че племенникът ти е впечатляващ. Не виждам никаква семейна прилика.

Рандолф надуши отровата още преди да я почувства. Киселинен пушек изпълни ноздрите му. Половината му лице пламна от болка. Падна на колене и се задави от ужас. Опитва да се отдръпне, но ръката на Локи остана като залепена.

— Хайде, стига — каза Локи успокоително, — това е само частица от живота ми, змийската отрова, която плискат на лицето ми всеки ден. Може би така ще разбереш защо съм леко раздразнителен.

Рандолф запищя, докато гърлото му не пресъхна.

— Няма да те убивам, стари приятелю — каза Локи, — но наказвам провалите, абсолютно!

Отдръпна ръката си. Рандолф се свлече на земята в ридания. Миризмата на опърлена кожа го задушаваше.

— Защо... — изграчи той, — защо...?

Локи повдигна вежди в престорена изненада.

— Какво защо? Защо те измъчвам? Защо продължавам да те използвам? Защо се боря с боговете? Това е природата ми, Рандолф! Хайде, не се сърди. Сигурен съм, че ще намериш начин да обясниш защо имаш грозен белег на лицето си. Даже ти придава известен чар. Викингите много ще се впечатлят.

Локи отиде до витрината на Рандолф и прокара пръсти по колекциите му от талисмани и дрънкулки.

— Има много начини да започнеш Рагнарок, приятелю. Мечът на лятото далеч не е единственото оръжие в играта.

Той извади една огърлица от витрината. Очите му засияха, когато малкото сребърно чукче се разлюля между пръстите му.

— О, да, Рандолф — ухили се Локи, — двамата с теб ще си изкараме много добре.

РЕЧНИК

Айнхеряр (Айнхери) — велики воители, които загинали храбро на земята, войници от вечната армия на Один. Обучават се във „Валхала“ за Рагнарок, най-смелите от тях ще застанат редом до Один срещу Локи в битката на края на света.

Алф сейдр — магията на елфите.

Андскоти — Врагът, ново, вълшебно въже, създадено да върже вълка Фенрир.

Аси — богове на войната, близки са до хората.

Балдер — бог на светлината, втори син на Один и Фриг, брат близък на Хьод. Фриг накарала всички земни предмети да обещаят, че няма да нараняват сина й, но забравила имела. Локи подмамил Хьод да убие Балдер със стреличка, направена от имел.

Биврьост — мостът дъга, който свързва Асгард и Мидгард.

Вала — пророчица.

Валхала — рай за воините, погинали в служба на Один.

Вали — син на Локи, който станал на вълк, след като Локи убил Балдер. Изял брат си Нарви, преди самият той да бъде убит.

Валкирии — жените воители на Один, които избират кои герои да доведат във „Валхела“.

Вани — богове на природата, приятели на елфите.

Гинунгаган — първичната бездна, мъгла, която замъглява същината на нещата.

Глейпнир — въже, изплетено от джуджетата, за да вържат вълка Фенрир.

Драугр — името на зомбитата от нордическите митове.

Дървото на Лаерадр — дърво в центъра на Столовата на погиналите във „Валхала“. На него има безсмъртни животни, които вършат определена работа.

Егир — господар на вълните.

Ейктримир — елен от Дървото на Лаерадр, чиито рога непрестанно изпускат вода. От нея текат всички реки във всички

светове.

Игдрозил — Световното дърво.

Идун — тя носи ябълките на безсмъртието, които поддържат боговете вечно млади и пъргави.

Имир — най-голям от великаните, баща на останалите великани и боговете. Убит от Один и братята му, които създали Мидгард от плътта му. С това действие зародили космичната омраза между богове и великани.

Йормунганд — Вселенския змей, роден от любовта на Локи с великанка. Тялото му е тъй дълго, че се увива около Земята.

Йотун — великан.

Локи — бог на лъжата, магията и лукавството, син на двама великани, сръчен превъплъщениец и магьосник. Той е ту герой, ту злодей за аси и хора. Заради ролята си в смъртта на Балдер, Локи бил окован от Один за три огромни скали, а отровна змия била навита над главата му. Отровата ѝ някога капе по лицето на Локи, а гърчовете му причиняват земетресения.

Лингви — островът на пирена, където е вързан вълка Фенрир. Местонахождението на острова се мени всяка година, тъй като клоните на Игдрозил се извиват от ветровете на бездната. Появява се само по пълна луна всяка година.

Магни и Модри — любимите синове на Тор, предречени да оцелеят след Рагнарок.

Мимир — бог на асите, който заедно с Хонир разменя места с боговете на ваните Фрей и Ньорд в края на войната между асите и ваните. Когато ваните не харесали съвета му, те го обезглавили и пратили главата на Один. Один я поставил във вълшебен кладенец, чиито води я върнали към живот. Мимир попил цялото знание от Световното дърво.

Мьолнир — чукът на Тор.

Муспел — огън.

Нагалфар — корабът на ноктите.

Нарви — един от синовете на Локи, изкормен от брат си Вали, превърнат във вълк, след като Локи убива Балдер.

Нидхьог — дракон, който живее сред коренищата на Световното дърво и ги гризе постоянно.

Ньорд — бог на корабите, моряците и рибарите, баща на Фрей и Фрея.

Норни — три сестри, които виждат съдбите на хора и богове.

Норумбега — изгубено нордическо селище, което е най-далечната точка на корабоплаванията на викингите.

Один — Бащата на боговете и техен крал, бог на смъртта и войната, ала още и на мъдростта и поезията. Заменил едното си око, за да пие от Кладенеца на мъдростта, и придобил несравними познания. Има способността да наблюдава всичко живо в Деветте свята от трона си в Асгард, освен това почива във „Валхала“ заедно с най-смелите от ония, изгубили живота си в битка.

Рагнарок — Денят на Страшния съд в нордическите митове. Тогава най-храбрите измежду айнхеряр ще се присъединят към Один в битка срещу Локи и гигантите.

Ран — богиня на морето, съпруга на Егир.

Рататоск — неуязвима катерица, която постоянно тича нагоре-надолу по Световното дърво и разменя обиди между орела, който живее на върха, и Нидхьог, дракона от коренищата.

Сехримнир — вълшебният звяр на „Валхала“. Всеки ден бива убит и сготвен за вечеря, всяка сутрин възкръсва наново. Има такъв вкус, какъвто иска хранещият се.

Сесрумнир — Залата на Многото места, имението на Фрея във Фолквандер.

Скирнир — бог, слуга на Фрея и негов вестносец.

Слейпнир — осмokraкият кон на Один, само Один може да го призовава. Едно от децата на Локи.

Сумарбрандер — Мечът на лятото.

Суртур — господарят на Муспелхейм.

Сварталф — тъмен елф, подвид на джуджетата.

Тан — господар на „Валхала“

Тор — бог на гръмотевиците, син на Один. Гръмотевичните бури са ефектът от могъщата колесница на Тор, който виждаме от небето на земята, мълниите се причиняват от огромния му чук Мьолнир.

Тир — бог на куража, закона и дуелите. Губи ръката си от ухапването на Фенрир, когато бил вързан от боговете.

Улер — бог на снегоходките и стрелбата с лък.

Утгард-Локи — най-могъщ измежду магьосниците на Йотунхейм, крал на планинските великани.

Фенрир — неуязвим вълк, роден от любовта на Локи с великанка, огромната му сила плаши дори боговете, които го държат вързан за скала на остров. Предречен да се освободи в деня на Рагнарок.

Фолквандер — задгробния живот за загиналите герои на ваните. Управлява се от богинята Фрея.

Фрей — бог на пролетта и лятото, слънцето, дъжда и жътвата, плодородието и изобилието, растежа и жизнеността. Брат близък на Фрея, който подобно на сестра си се слави с голяма хубост. Господар на Алхфейм.

Фрея — богиня на любовта, сестра-близначка на Фрей, управлява Фолквандер.

Фриг — богиня на брака и майчинството, съпруга на Один и царица на Асгард, майка на Балдер и Хьод.

Хейдрун — коза от дървото на Лаерадр, от чието мляко се прави вълшебната медовина на „Валхала“.

Хеймдал — бог на бдителността, пазител на Биврьост, входа към Асгард.

Хел — богиня на загиналите безчестно, дъщеря от брака на Локи с великанка.

Хелхейм — подземният свят, управляван от Хел, обитаван от починалите от старост, болест или без чест.

Хлидскалф — Върховния трон на Один.

Хьод — слепият брат близък на Балдер.

Хонир — бог на асите, който заедно с Мимир разменил местата си с боговете на ваните Фрей и Ньорд в края на войната между аси и вани.

Червено злато — валутата на Асгард и „Валхала“

ДЕВЕТТЕ СВЯТА

Асгард — дом на асите.

Ванахейм — дом на Ваните.

Алхфейм — дом на светлите елхи.

Мидгард — дом на хората.

Йотунхейм — дом на великаните.

Нидавелир — дом на джуджетата.

Нифлхейм — свят на ледове и мъгли.

Муспелхейм — дом на огнените великани и демони.

Хелхейм — дом на Хел и загиналите в безчестие.

РУНИТЕ

(По ред на появата си)

Дагаз — ново начало, превъплъщение.

Туризаз — руната на Тор.

Феху — руната на Фрей.

Райдхо — колелото, пътят.

Петро — празната чаша.

Ехваз — кон, превод.

Алгиз — щит.

Тиваз — руната на Тир.

Издание:

Автор: Рик Риърдън

Заглавие: Мечът на лятото

Преводач: Александър Драганов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Излязла от печат: 24.10.2015

Редактор: Сабина Георгиева

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1589-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17237>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.